DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF kitap sitesi - https://readfree.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CROWNS

KAN KIØG BÖLÜM

I

NIGOLA TYCHE

PUBLISHING

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

COLUMBIA RIVER PUBLISHING
Vancouver, WA 98685

İlk olarak Amerika Birleşik
Devletleri'nde yayınlanmıştır. Telif
hakkı © 2025 Nicola Tyche Tüm
hakları saklıdır.

Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve her okuyucu için kitapların yayınlanmaya devam etmesini destekliyorsunuz.

ISBN: PB: 978-1-959615-13-2; e-Kitap: 978-1-959615-12-5
HC: 978-1-959615-14-9; Sesli kitap: 978-1-959615-15-6

Kapak tasarımı: Saint Jupiter Grafik 3D
sanat: Harry Osborn Art
Düzenleme: Kate Studer
Hanna Richards tarafından
düzenlenmiştir Kate Studer
tarafından düzeltilmiştir

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve durumlar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişiler,
ya da ölü, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmadan, geliştirme, eğitim, doğrulama veya geliştirilmesinde, eğitiminde, doğrulamasında veya ilerletilmesinde kullanılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu benim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

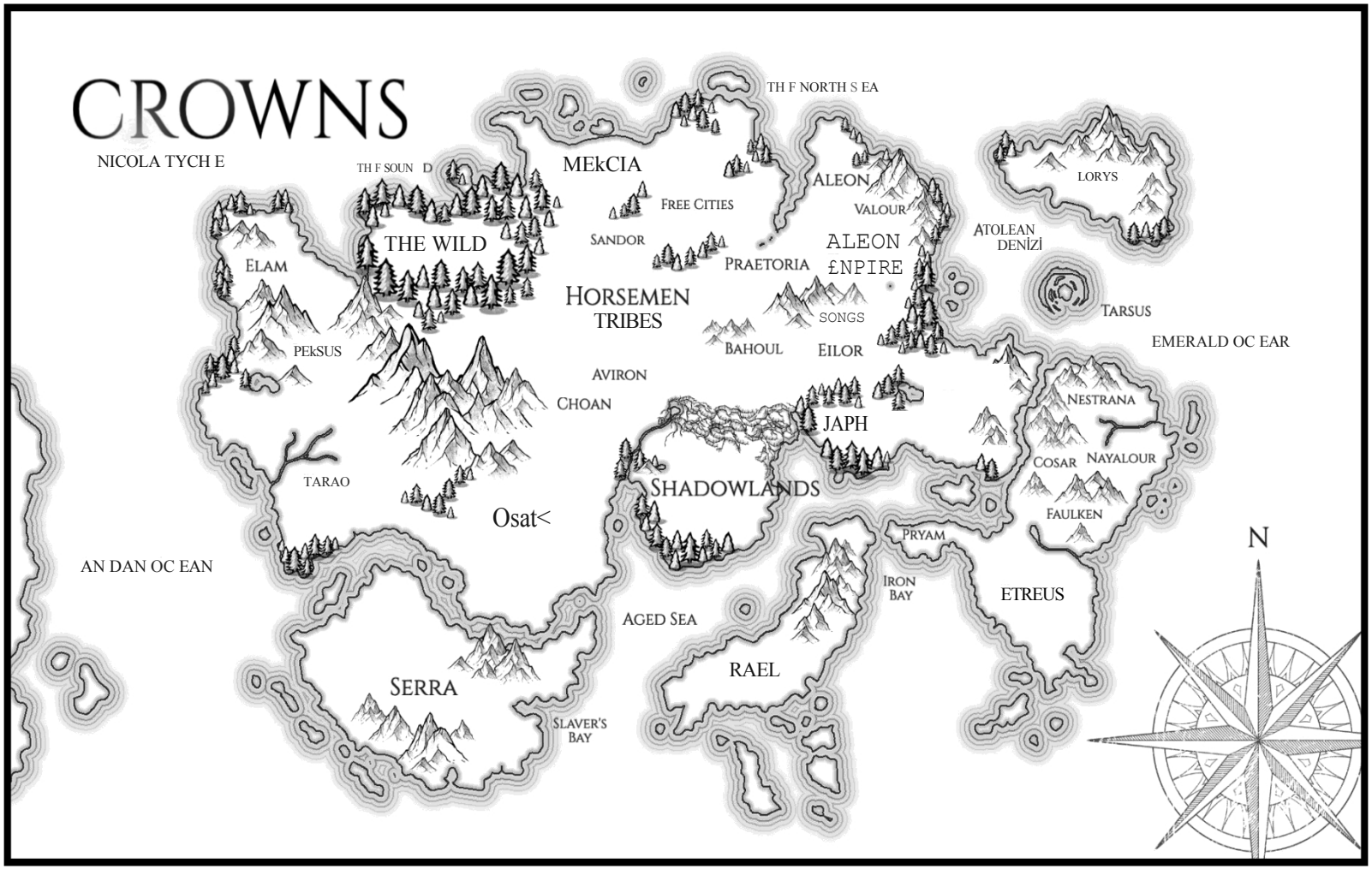

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ELOOD KIØG

BÖLÜM I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Arenanın susamış kumları, kan birikmeden onu emdi ve geride sadece kırmızı lekeler kaldı; bir zamanlar var olan yaşamdan geriye kalan tek şey. Bir ruh daha feda edildi. Kalabalığın uğultusundan başka bir şey için değil. Sanki o anlık eğlence için var olmuş gibi.

Bu kanlı spordu.

Cyrus, önündeki kapıya bakıyordu, az önce başka bir ceset arenadan bu kapıdan taşınmıştı. Demir çubuğun ucundan bir damla kan sızıyordu, Cyrus onu parmak uçlarıyla silerek yakaladı. Cyrus da muhtemelen aynı sonla karşılaşacaktı. Hepsi öyle olacaktı.

"Huzur içinde yat, kardeşim," diye acı bir şekilde dua etti.

Yanındaki arkadaşı Everan'a baktı, miğferinin altındaki gözleri kararmıştı. Everan parmak uçlarıyla göğsüne ve sonra alnına dokundu - ölen birine saygı göstergesi.

Arena bekçi köpekleri tutma çizgisi boyunca hırıldadılar ve Cyrus Everan'ı geri itti. Bekçilerle uğraşmak kolay olmasa da, asıl dikkat edilmesi gereken köpeklerdi, tabii onlara köpek denilebilirse. Kulakları ve kuyrukları kesilmiş, siyah tüylü canavarlardı, bir insanın kalçası kadar boyunda, dişleri olan iğrenç yaratıklar. Başları dirsekten parmak ucuna kadar uzanıyordu ve tek uyarıları hırlamalarıydı. Dövüşçüler çizgiyi ihlal ederse, hayvanlar acımasızca saldırıyordu. Bir adam söyleneni yapmazsa, onun bir an önce adam olmaktan çıkmasını sağlıyorlardı.

Köpekler geçti ve Everan'ın bakışları arenanın ötesine, yeni bir grup dövüşçünün girdiği yere kaydı. Aralarında,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boğa gibi bir adam başını geriye attı ve havaya meydan okurcasına bağırdı. Seyirciler kükredi.

Cyrus gözlerini tribünlere gezdirdi; o kadar çok insan sıkışmış ki, bir katın nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli olmuyordu. Güneşlikler orta bölümlerin üzerine uzanmış, premium koltukları satın alabilecek kadar zengin olanlara kavurucu sıcaktan korunma sağlıyordu. Kırmızı bayraklar, üstlerindeki arenanın en üst katını süslüyordu.

Rael krallığının rengi. Kanın rengi.

Cyrus onlara kan verecekti. Arenanın şerefi için değil. Kitleler bunu istediği için de değil — elinden gelse onlara kendi kanlarını ikram ederdi. Ama tek bir hedefi vardı ve tek bir fırsatı bekliyordu. O zamana kadar, hayatta kalmak ve adamlarını hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bir korna çaldı ve giriş kapılarının üst zincirleri gerildi, önlerindeki demir parmaklıklar yükseldi. Cyrus omzunun üzerinden, "Dört!" diye bağırdı.

"Dört!" diye Everan ve onlarla birlikte olan iki dövüşçü, Manus ve Kieve, yankılandı.

"Dört!" duvar muhafızı spor muhabirlerine bağırdı.

Dört. Arenaya giren adam sayısı buydu. Şanslıysalar, dördü de çıkacaktı.

Yarışan takımlar her zaman eşit büyüklükteydi, genellikle dört kişilik, bazen altı kişilik, bazen de iki kişilik takımlardı. Cyrus'un takımının bir yöntemi vardı ve yıllar boyunca bu yöntemi mükemmelleştirmişlerdi. Stratejileri, rakip takımdan bir adamı mümkün olduğunca çabuk ortadan kaldırmaya odaklanmak, sayı üstünlüğü elde etmek ve ardından fazladan adamlarını gerektiğinde geri kalanları bitirmek için kullanmaktı. Bu benzersiz bir strateji değildi; birçok takım bu yaklaşımı benimsemişti. Aradaki fark, hızdı. Cyrus'un takımı her zaman en iyi iki dövüşçüsünü ilk öldürmeye odaklanmak için kullanırdı. Birlikte, hızlı bir ölüm getirirlerdi.

Cyrus bu saldırıyı yönetti. O sadece bu takımın en iyi savaşçısı değil, tüm adamları arasında en iyisi, muhtemelen Rael'in en iyisiydi ve Pyro Hanesi'nin savaş lideriydi. Savaştığında her zaman liderlik yapardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Takımı hücuma geçti ve Cyrus solundaki en yakın adamı hedef aldı.

Everan onu takip etti.

Adamın üzerine gök gürültüsü gibi çöktüler, kılıçları havada şarkı söylüyordu. Bu, Cyrus'un her savaşta dört gözle beklediği andı — kan değil, öldürmek değil, çatışmanın kaosundan önceki sükunet. Duyuları keskinleşirken kulaklarında kalp atışlarını duyabiliyordu. Kalbi, niyetiyle uyum içinde, bir balad gibi, arenanın aryası gibi atıyordu.

Sonra şiddet geldi.

Cyrus yüksekten, Everan alçaktan kılıç salladı. Adam Cyrus'un kılıcına yüksek bir karşı saldırı ile karşılık verdi, ama Everan'ın kılıcının çeliği adamın bacağını kesti. Cyrus tekrar kılıç sallayıp adamın kafasını kopardığında, adamın çığlığı yarıda kaldı.

Kutlama için zaman yoktu ve Cyrus'un dikkati etrafındaki takımına yöneldi. Kieve en sağdaki adamı aldı. Everan ikincinin peşine düştü ve Cyrus dönüp Manus'a katılarak, hem balta hem de kılıç kullanan üçüncü boğa gibi adamın üzerine gitti. Cyrus ve Manus saldırırken, iri adam sağ eliyle savaş baltasını savurarak karşılık verdi. Çarpışma Cyrus'un tüm vücudunda titreşim yarattı. Manus bacağına vurdu, ama canavar sol elindeki kısa kılıçla bunu engelledi.

Rakip daha sonra her iki silahıyla da saldırıya geçti. Cyrus ve Manus geriye atladılar. Cyrus'a ölümün her zaman ne kadar yakın olduğunu hatırlatan, kıl payı kaçırılmış bir saldırıydı.

Cyrus, gözünün ucuyla arenanın yan kapılarını izlemeye devam etti. Odaklanmak için kalabalığın uğultusunu bastırmaya çalıştı. Kalbi daha hızlı atıyordu. O ve Manus çok yakındılar, o kapıların arkasında saklı olan şeye çok yakındılar. Sadece birkaç saniyeleri kalmıştı. Arenanın ortasına ulaşmaları gerekiyordu, ama iri yarı adam yolunu kesmişti. İri adam, Cyrus'un beklediğinden daha iyiydi ve daha fazla dayanıklılığa sahipti. Merhametsiz vuruşlarla Cyrus ve Manus'u geri püskürttü. Cyrus kapılara tekrar baktı. *Çok yakındılar.* Merkeze ulaşmaları gerekiyordu.

Canavar tekrar savurdu ve Manus yeterince hızlı kaçamadı. Kalkanı darbenin şiddetini karşıladı, ama onu geriye doğru yere devirdi. İri adam baltasını yukarı kaldırdı ve Manus'un kafasına indirmek için savurdu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Manus'un kafasına doğru indirdi, ama Cyrus kendi vuruşuyla öne atlayarak onu engelledi. Darbenin gücü dirseklerine ve omuzlarına kadar acı yaydı. Cyrus dişlerini sıktı ve Manus yuvarlanırken tüm gücüyle dayandı.

Metal metale sürtündü ve yan kapılar açılmaya başladı. *Kahretsin.* Cyrus artık rakibine odaklanmıyordu. Manus'u ayağa kaldırdı ve onu arenanın ortasına doğru itti. "Git!" diye bağırdı. Zamanları kalmamıştı. O da ortasına gitmesi gerekiyordu, ama iri adam yolunu kesiyordu. İri adam hırladı ve baltasını bir kez daha savurdu. Cyrus onu yana doğru savurdu.

Cyrus'un arkasındaki yükselen kapıların ardındaki karanlığın derinliklerinde zincirler birbirine çarptı; ses çok yüksek değildi, kavga ve kalabalığın gürültüsünün içinde zar zor duyuluyordu.

Ama o duydu.

Ve o karanlığın içinde, pençeleri ve dişleriyle onu bekleyen şeyin ne olduğunu biliyordu.

Rakibi ona doğru bir saldırı daha yaptı. Cyrus kalkanını fırlattı. Kalın kenarı adamın göğsüne çarptı ve devi bir anlığına sersemletti, ama Cyrus'un ihtiyacı olan tek şey bir anlık zamandı. Öne doğru atıldı, adamın yanından kayarak geçti ve arkasındaki acımasız kükremeye bakmadan arenanın merkezine doğru koştu. Artık kapılar tarafından engellenmeyen hayvanın kükremesi.

Canavar, pençeleri ete değdiğinde çığlık attı. Bir hırıltı. Islak bir çırpma sesi.

Sonra sessizlik.

Daha hızlı olmak iyiydi.

Cyrus cesaretini toplayıp arkasına baktı ve rakibinin artık siyah bir aslanın ağırlığı altında kanlar içinde yattığını gördü. Devasa kedi Cyrus'a doğru atladı ve o daha da hızlı hareket etti. Güvenlik, arenanın ortasındaydı.

Canavar zincirinin sonuna ulaşıp kükreyerek durduğunda, Cyrus da oraya varmıştı.

Cyrus'un gözleri, arenanın doğu tarafında yere düşmüş bir adamdan kılıcını çeken Everan'ı buldu. Bir cinayet daha işlenmişti, ama hala bitirmeye bir cinayet kalmıştı ve bahisler yeni yükselmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arenanın uzak ucunda, boynuzlu miğferli bir adam Kieve'yi kapalı bir kapıya doğru itti. Kapının arkasında, hırlayan çizgili bir kedi parmaklıkların arasından uzanarak pençeleriyle bir kurban yakalamaya çalışıyordu. Manus ona yardım etmek için koştu ama aniden sendeledi ve düştü, uyluğundan bir cirit çıkmıştı. Cyrus tısladı ve bakışlarını tribünlerdeki tezahürat eden kalabalığa çevirdi. Ekstra eğlence için, bilet alan seyirciler savaşçılara atmak için kısa mızraklar satın alabiliyordu. Birinin vurulması pek sık olan bir şey değildi. *Lanet olsun*, bugün şans onların yanında değildi.

Cyrus onun yanına koştu, ama Manus onu itti.

"Kieve'ye yardım et!" diye bağırdı Manus.

Cyrus'un gözleri, hala arenanın uzak ucunda olan arkadaşını bulmak için etrafa bakındı. Kieve'nin arkasındaki kapı açılmaya başladı ve çizgili kedi, kapı yavaşça yükselirken sabırsızlıkla alt kısmını tırmaladı. Kieve, farkında olmadan rakibiyle savaşmaya devam etti.

"Kieve!" diye bağırdı Cyrus.

Ama Kieve, silahlarının çarpışması ve kalabalığın uğultusu nedeniyle onu duymadı. Cyrus ve Everan, takım arkadaşlarına doğru koştular. Cyrus, içini korku kaplarken küfretti; zamanında yetişemeyeceklerdi. Daha hızlı koşmaya başladı. Kieve'ye ulaşması gerekiyordu.

Boynuzlu miğferli adam, bıçaklı bir sopayla alçak bir darbe indirdi ve Kieve'nin dizinin hemen altındaki kemiği iğrenç bir çıtırtı ile parçaladı. Kieve yere düştü.

"Kieve!" diye bağırdı Cyrus.

Kapının altından kedi sonunda serbest kaldı. Ve

Kieve'ye atladı.

Cyrus, kendisinin iki katından büyük olan hayvana saldırdı ve insan ile hayvanın karmaşası içinde yere düştüler. Uzaklaşmaya çalıştı, ama büyük kedi dönüp ona pençelerini geçirdi, göğsünü yakaladı ve derisini yırttı. Acı onu sardı, ama onu görmezden geldi ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Çarpışmada kılıcını kaybetmişti; savaşacak hiçbir şeyi yoktu. Yine de, kendini devasa hayvanla Kieve'nin arasına koydu. Kedi, niyetini gösteren bir hırıltıyla tehdit etti. Dudaklarını geri çekerek dişlerini gösterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni bırak!" Kieve arkasında bağırdı. "Merkeze git!"

Hayvan zincirliydi, ama yine de onların ulaşabileceği mesafedeydi. Kieve, bacağıyla güvenli bir yere ulaşamazdı.

Cyrus da onu bırakmayacaktı.

Onları kurtarabilecek tek şey, Everan'ın son adamı öldürmesiydi. Bu, dövüşü durduracak ve zincirler kedileri kapıların arkasına sürükleyecekti. Solunda bir yerlerde, kılıçların çınlamasını duydu — Everan son rakibiyle dövüşüyordu — ama Cyrus gözlerini kediden ayıramıyordu. Hayvan ona tekrar saldırdı ve o geri atladı, kıl payı kaçtı.

Daha önce de arenada tehlikeli anlar yaşamışlardı, ama çoğu gerçekten kötü değildi. *Bu* kötüydü. Cyrus altın seviye bir dövüşçüydü, en iyilerden biriydi, ama o bile silahsız ve korumasız bir çizgili kediyle baş edemezdi. Arenada ölmekten hiç korkmamıştı. Belki de korkmalıydı.

Kedi tekrar saldırdı ve Cyrus, ön kolundaki kalın köle kelepçesini kendini korumak için kullandı. Bu yeterli olmadı ve kolu acı içinde kesildi.

"Cyrus!" Kieve arkasında bağırdı. "Git!"

Ama Cyrus yine de onu terk etmeyi reddetti. Gözünün ucuyla, kılıcının yerde olduğunu gördü. Çok uzak değildi. Ama yine de çok uzaktı. Hayvan çömeldi, avını öldürmek için pozisyon aldı...

Sonra kedi saldırdı.

Cyrus kollarını kaldırarak kendini

hazırladı. Ama saldırı gelmedi.

Zincir gerildi ve hayvanı geri çekerek boğdu. Cyrus'un neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı, ama sonra dönüp Everan'ın son rakibinden kılıcını çektiğini gördü.

Kalabalık coştu.

Her şey bitmişti.

Cyrus ayakta duruyordu, vücudu hala savaşın heyecanıyla titriyordu. Göğsünde ve kolunda derin kesikler yanıyordu, ama ciğerleri hava ile doldukça, hızla atan kalbi yavaşladı. Kieve'ye döndü.

"Senin neyin var lan?" diye bağırdı Kieve. "O kedi seni öldürebilirdi!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kanlı sporun amacı da buydu. Cyrus azarlamayı görmezden geldi ve Kieve'yi kaldırdı. Kieve'nin kolunun altına girerek onun ağırlığını taşıdı. Arenanın diğer tarafında Everan, hala uyluğuna saplanan mızrakla boğuşan Manus için aynı şeyi yaptı.

"Cyrus," dedi Kieve, ikisini de durdurarak. Sesinde bir kırılma vardı. Sözlerini söyleyemiyordu, ama buna gerek de yoktu. Bu sefer ne kadar ucuz atlattıklarını ikisi de söylemesine gerek yoktu.

"Biliyorum," dedi Cyrus ve sırtına bir şaplak attı.

Sendeleyerek kapılarına geri döndüler.

"Dört!" diye bağırdı kapı muhafızı.

Dört kişi daha bir gün yaşayacaktı.

Everan ve Cyrus, Manus ve Kieve'yi arenanın altındaki uzun, dar koridordan geçerek tutuldukları odaya taşıdılar. Cyrus'un göğsü ve kolu kan içindeydi. Kieve'nin ağırlığı altında her adımda hissettiği acıya dişlerini sıkarak dayandı. Yaralı dövüşçü Cyrus ile aynı boydaydı, biraz daha kalındı ama çok daha ağırdı. Açık tenli ve sarı saçlı olan ikisi kardeş gibi görünüyordu. Cyrus onu öyle görüyordu. Hepsini kardeş olarak görüyordu, arenanın rahminden doğan kardeşler.

Muhafızlar, arena bir sonraki dövüş için hazırlanırken onlara yol açmaları için emirler yağdırdı. Bekleme odasına vardılar ve Manus ile Kieve'yi kirli zemine yatırdılar. Manus'un uyluğundaki mızrağı çarpmamak neredeyse imkansızdı ve dövüşçü her hareketinde acı içinde inliyordu. Kan akıyor ve altındaki toprağı ıslatıyordu. Çok fazla kan vardı.

Everan kanlı tunikasını çıkardı, nispeten temiz bir bölüm aradı ve bir şerit kopardı. "Nefes al," dedi Manus'a, sonra şeridi uyluğuna ve çıkıntılı mızrağı sabitlemek için sardı. Manus dişlerini sıkarak inledi. Alnında ter damlaları belirdi. Everan kemerini kumaşın üzerine bağladı ve kanamayı durdurmak için sıkıca çekti kanamayı yavaşlatmak için sıkıca bağladı. İşini bitirdikten sonra yaptığı işi inceledi.

"Berbat görünüyor," diye alay etti Cyrus. Böyle zamanlarda ellerinde kalan tek şey mizah idi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen bok gibi görünüyorsun," dedi

Everan. Cyrus burnunu çektirdi.

Everan tunikten bir parça daha kopardı ve Cyrus'un açık göğsüne bastırdı, ama Cyrus geri çekildi. "Dokunma." Everan'ın kanına dokunmasına izin veremezdi. Kimsenin kanına dokunmasına izin veremezdi.

"Benim zihnimde senin görmediğin hiçbir şey yok."

Everan'ın sesi hafifti ve şaka yapıyordu, ama sözleri ağırdı. Bu doğruydu, Everan'ın zihninde Cyrus'un görmediği hiçbir şey yoktu, tıpkı kanı kazara kardeşlerine değdiğinde olduğu gibi. Cyrus elinden geldiğince bundan kaçınıyordu, ama bu bir seçim değildi. Kanının değdiği yere zihni de giderdi. Bu, onu her zaman gitmek istemediği yerlere çeken bir zincirdi. Özel tutulması gereken rüyalar, görmemesi gereken anılar vardı. Bundan nefret ediyordu, ama engelleyemiyordu. Bu, lanetinin doğasıydı ve sadece ona en yakın olanlar biliyordu: Everan, Kieve, Manus ve birkaç kişi daha.

"Bu gece elini kullandığında zihninde olmak istemiyor," dedi Kieve, kendi acısına rağmen sırıtarak Everan'a.

Everan güldü. "Benim için el yok. İki kişiyi öldürdüm. Pyro bana Visa'yı verecek."

Cyrus, efendilerinin adının geçmesiyle gerildi, adının havada asılı kalmasından nefret ediyordu. *Pyro.* Onların sahibi olan, onları dövüşmeye zorlayan, kanlarından kazanç sağlayan adamdı. Ama Cyrus bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Kardeşi için mutluydu. Everan son öldürmeyi gerçekleştirmişti. İki puan almıştı, maçı bitirmişti ve Pyro ona ödül olarak gece için bir kadın verecekti. Everan, hayatından daha çok sevdiği köle kadın Visa'yı seçecekti. Cyrus, dört ay önce onları gizlice evlendirmişti, sadece yıldızlar ve tanrılar şahit olmuştu.

Bir muhafız, Pyro Hanesi'nin arabasını duyurdu ve onlar arabadan inip dar koridordan geçtiler. Koridoru takip ederek bitişik salona ulaştılar ve bu salon onları arenanın arka kısmına götürdü. Burada canlı adamlar indiriliyor, ölü adamlar yükleniyordu.

Onlar oraya vardıklarında arabada zaten bir ceset vardı. Dade, Cyrus'un maçından birkaç maç önce teke tek dövüşünü kaybetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maçından önce teke tek maçını kaybetmişti. Pyro Hanesi'nin yeni dövüşçülerinden biriydi. Cyrus onu uzun süredir tanımıyordu, ama Dade'in ölümü yine de onu öfkelendirmişti. Cyrus, bu sefil sporun aldığı tüm canlara öfkeliydi. Ama öfke yeterli değildi.

Everan, parçalanmış gömleğinin kalanını Dade'in yüzüne örttü.

Villaya dönüş yolu uzun değildi.

, Pyro, birçok asilin yaşamaya bile gücü yetmeyen şehir merkezine yakın bir yerde kan sporları dövüşçülerini barındırma kolaylığına sahipti. Cyrus, Manus ve Kieve'nin arabadaki sarsıntılarla yaralarından inlemelerini izlerken, yolculuğun kısa sürmesine minnettardı. Her sarsıntı, yüzlerinde acı dolu bir ifadeye neden oluyordu. Everan'ın çabalarına rağmen, Manus'un uyluğundan kan sızıyor ve altındaki tahta araba yatağını ıslatıyordu. Cyrus, mızrağı çıkarmaya çalışmadıkları için memnundu. Onu kaybedebilirdiler. Ama şimdi Kieve ve Manus'u villadaki şifacı Teron'a götürebilirlerse, ikisi de iyileşecekti.

Villanın kapısından geçtiler ve en az kırk araba uzunluğunda uzanan, çiçek açan wisteria sütunlu yolun altından geçtiler. Birçoğu villanın güzel olduğunu düşünüyordu ve öyleydi de. Ama bu, ahlakın çürümesini maskeleyen bir güzellikti — kanlı toprağın üzerine inşa edilmiş mermer zeminler, kötü adamların sırtlarını örten ipek çarşaflar.

Altın zincirler yine de zincirlerdi. Cyrus burayı, bu şehri, bu krallığı nefret ediyordu.

Bu hayattan nefret ediyordu.

En azından çoğunu. Arkadaşlarına baktı. Bu adamları seviyordu. Bu adamlar için ölebilirdi.

Cyrus ve Everan, Manus ve Kieve'yi şifa odasına taşıdılar. Adamların yüzleri solgundu, vücutları zayıftı, ama Teron'un büyüsüyle sabaha kadar iyileşeceklerdi.

Cyrus ve Everan onları çalışma masalarına yatırdıktan sonra, "İyi dinlenin kardeşlerim," dedi. Sonunda rahat nefes alabilirdi. Başarmışlardı. Artık onlar için endişelenmesine gerek yoktu. Ayrılırken Everan'ın sırtına bir el vurdu ve kendi odasına doğru yürüdü.

Yıkanmak için çok yorgundu, yemek yemek için çok yorgundu, ama kendini zorladı. Güce ihtiyacı vardı. Yaralarından çıkardığı çarşafları çekerken göğsü ve kolu yanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaralardan keten bezini çıkarırken göğsü ve kolu yanıyordu. Kurumuş kan, bezi yırtık derisine yapıştırmıştı ve onu çıkarırken yeni kan damlaları akıyordu. Yaralar derindi. Teron'un iyileştirme gücüne de ihtiyacı vardı, ama Kieve ve Manus'un yaraları daha acil müdahale gerektiriyordu ve önce onların yaralarına bakacaktı.

Sonunda yıkanıp yemek yedikten sonra Cyrus yatağına uzandı, ama uyku gelmedi. Bunun yerine, zihni dolaşmaya başladı. Bazen ona tanımadığı insanlar, hiç gitmediği yerler hakkında rüyalar gördürdü. Ama bugün gibi, kanının döküldüğü günlerde, zihni dolaşmaya başladı.

Kanının dokunduğu her yere.

Manus'un zihnini buldu. Arkadaşı şifacıyla işini bitirmiş, kendi odasında yatıyor ve dinleniyordu; Kieve de aynı durumdaydı. Cyrus, ikisinin üzerine kan sıçradığını fark etmemişti — *tanrılar adına, o bok her yere bulaşmıştı.* Onlar onun varlığını hissedemiyorlardı, bunu biliyordu. Zihinleri sakin olsaydı, belki Cyrus kalmaktan, onların huzurunda dinlenmekten mutlu olurdu. Ama Cyrus gibi, onlar da huzur hissetmiyorlardı, sadece günlerini mahveden hayatın dehşetini hissediyorlardı.

Cyrus zihnini ilerlemeye zorladı. Tamamen kontrol edemiyordu. Kanının değdiği her yer onu çağırıyordu. Onu içine çekiyordu. Nadiren kendini kurtarabiliyordu, ama genellikle başka bir zihne geçebiliyordu, geçebileceği başka bir zihin varsa.

Everan'ı buldu. Visa ona ulaşmıştı ve Cyrus gülümsedi. Bir an durup Everan'ın gözlerinden ona baktı. Güzel bir kadındı. Ten rengi koyu, ama Everan'ınki kadar koyu değildi, gece rengindeydi. Yüksek elmacık kemikleri, büyük kahverengi gözlerinin altında yer alıyordu ve kalın siyah buklelerle çerçevelenmiş dolgun dudaklarına doğru yumuşak bir şekilde inceliyordu.

Everan omuzlarından keten elbisesini çıkardı ve gülümsedi. Cyrus, kardeşinin zihninden çıkmak için çabaladı. O kadar uzun kalmak istememişti; izinsiz girmek istememişti.

Zihnini, kanının çağırdığı başka bir yere, ötesine doğru itti.

Ve sonra umduğu şeyi buldu.

Büyük kedi kafesinde yatıyordu, doymuş ve tembel. Cyrus'un hayvanlardan birine seyahat etmesi sık olmazdı; onun kanını sık sık elde edemezlerdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bunun karşılığında, sonuçların tadını çıkarabilirdi. Zihinleri huzurluydu. Savaşın katliamı ve öfkesi geçtikten sonra, hayvanlar her şeyi unutur ve basit ihtiyaçlarına geri dönerlerdi: yemek, içmek, uyumak.

Kedi uyurken, Cyrus kendini, onu rahatsız edecek rüyaların ve anıların olmadığı, zihninin sessizliğinde kalmaya bıraktı. Vücudu gevşedi.

Sonunda, uyku onu da sardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Cyrus, odasının kapısı açıldığında, ayakkabılarının deri kayışlarını sıkmayı yeni bitirmişti. Pyro içeri girdi. Cyrus'un içinde tiksinti dalgalandı. Bu adamdan nefret ediyordu — onu sahiplenen, bu sahipliği onu kontrol etmekle karıştıran adamdan. Ve belki de öyle yapıyordu.

Şimdilik.

"Efendinin huzurunda öylece oturuyor musun?" diye bağırdı Pyro.

Cyrus'un damarlarında bir sıcaklık yayıldı ve yumruklarını sıktı.

Efendi. Cyrus'un efendisi yoktu, ama yavaşça ayağa kalktı.

"Ve dün yaptığın gibi bir numara daha yaparsan, hiç oturamayacaksın," diye ekledi Pyro.

Cyrus, Pyro'nun neyi kastettiğini biliyordu. Kendini daha düşük rütbeli bir dövüşçü için tehlikeye atmıştı. Pyro Hanesi'nin lideri olarak, Pyro'nun varlıklarını, kendisi de dahil olmak üzere koruması ve Pyro Hanesi'ni zirvede tutmak için gerekli fedakarlıkları yapması bekleniyordu. Bazen bu, daha düşük rütbeli bir dövüşçünün kaybını kabul etmek anlamına geliyordu. Ama Cyrus, Kieve'yi ya da diğer dövüşçüleri asla terk etmeyecekti. Cyrus'un kendi hayatını tehlikeye atmak konusunda herhangi bir çekincesi varsa, bunun nedeni Pyro'nun nedenleri değildi. Bunun nedeni, Cyrus'un bir gün Pyro'yu öldürebilecek tek kişi olmasıydı.

Hayır. *Öldürme ihtimali* yoktu. *Öldürecekti*, diye kendini düzeltti. Bir gün Pyro'yu öldürecekti.

Pyro sıradan bir lord değildi. Oburluktan şişmanlamamıştı, onun zevkleri farklı bir nitelikteydi. Cyrus'tan daha iri, kaslı ve eğlence amaçlı güreşte çok yetenekli bir adamdı. Cyrus onu öldürebilirdi, ama kolay olmazdı, çıplak elleriyle olmazdı ve lordun gittiği her yere muhafızlar eşlik ederken kesinlikle olmazdı. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir gün bir fırsat çıkacaktı ve Cyrus bu fırsatı değerlendirebileceğinden emin olmalıydı.

Kötü niyetli lord ona baktı ve kaşlarını çattı. Yaklaştı, Cyrus'un yaralarına bakarak göz gezdirdi, sonra elini uzattı ve göğsündeki kesiklerin etrafındaki şişmiş eti dürttü. "Şifacıya görünmedin."

Her dokunuşta Cyrus'un içini keskin bir acı kapladı, ama bunu belli etmedi. Lord acı çektirmeyi severdi. Cyrus ona bu zevki tattırmayacaktı. "Manus ve Kieve'nin ona daha çok ihtiyacı vardı," dedi.

"Manus ve Kieve altın sınıfı savaşçılar değil!" diye bağırdı Pyro. Cyrus'u çenesinin hemen altından boğazından yakaladı ve sıkıca tuttu. Pyro'nun öfkesi acımasız ve küfürlüydü. Çok az kişi bundan zarar görmeden kurtulabilirdi.

Cyrus, Pyro'nun tutuşuna karşı kendi öfkesiyle gerildi ve göğsündeki yaraları açtı. Kırık yaralar, derisinden taze kan izleri akıtıyordu. Cyrus, onu terk eden tanrılara, Pyro'nun ona dokunmaması için dua etti. Bu adamın zihninden nefret ediyordu ve lanetini kontrol edemediği için ondan uzak duramıyordu.

Pyro, Cyrus'u tutuşunu biraz gevşetip elini Cyrus'un boğazının dibine doğru kaydırdı. "Sen benim sahip olduğum en değerli adamsın." Bir an durdu ve gözleri Cyrus'un karnına indi.

Cyrus'un vücudundaki her lif gerildi. Göğsünden başlayan kan izi artık göbeğine ulaşmıştı ve lordun kana susamışlığının bunu görmezden gelmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Pyro gözlerini tekrar yukarı kaldırdı, ağzının köşeleri yukarı kıvrılırken Cyrus'un gözlerine bakışlarını sabitledi. Sonra serbest elini Cyrus'un karnına indirdi ve başparmağıyla kan izini yukarı doğru sıyırdı.

Cyrus, içinden geçen bir başka tiksinti dalgasıyla yavaşça gözlerini kırptı. *Tanrılar siktir olsun. Hepsi.*

Pyro başparmağını ağzına götürdü ve dudaklarının arasına çekti. Cyrus, kanının lordun diline değdiği anı hissetti. Zihninde bir bağlantı hissetti ve bu, Pyro'nun fiziksel baskısından daha fazla midesini bulandırdı.

Cyrus, bu adamı öldüreceğine defalarca sessizce yemin etti.

Onu öldürecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu
öldürecekti.
Onu
öldürecekti.
Bu onun mantrasıydı. Tek tesellisiydi.

Pyro, Cyrus'un kanının tadını çıkarırken gülümsemesi genişledi. Cyrus'u kurtulamayacağı bir kaosun içine hapseden laneti, bu acıyı bilmiyordu. Pyro bunu asla bilemezdi; lord acı çektirmek için yaşıyordu ve Cyrus yeterince acı çekmişti.

Lord onun arkasına geldiğinde Cyrus kendini zorla hareketsiz tuttu. Pyro'nun eli boynunda kaldı. Elini sıkılaştırarak Cyrus'u kendine doğru çekti. Cyrus, erkeğin sertleşmiş cinsel organını hissedebiliyordu. Boğazına kusmuk geldi.

Pyro kulağına fısıldayarak güldü. "Kendine bakmazsan, ben bakmak zorunda kalırım." Serbest elini Cyrus'un karnından kasıklarına doğru kaydırdı ve onu sertçe kavradı. "Ve bunu yaptığımda hoşuna gitmeyecek."

Cyrus öfkeyle titriyordu, ama sadece orada durup, kapısında duran ve onun bakışlarını kaçıran muhafızlara gözlerini dikip bakabilirdi.

Lord burnunu çektirdi. "Ya da belki hoşuna gider."

Cyrus'un vücudundaki her kas savaşmak için gerildi ve Pyro tekrar güldü. Son bir kez sertçe sıktıktan sonra onu bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. "Şifacıya git," diye omzunun üzerinden homurdandı. "Hemen." Ve sonra gitti.

Cyrus'un ölüm arzusu geçip hareket edebilmesi için birkaç dakika geçti. Bir muhafız hala kapıyı açık tutuyordu ama Cyrus'a daha hızlı hareket etmesi için baskı yapmaya cesaret edemiyordu ve ona bakmaya da cesaret edemiyordu. Bu akıllıca bir karardı.

Sonunda Cyrus, isteksizce emredileni yaparak odasından çıktı. İyileşmeye ihtiyacı olmadığını düşünmüyordu, ama Teron'a daha fazla zaman tanımak istiyordu. Teron yaşlı bir adamdı ve iyileştirme enerji gerektiriyordu. Sıyrıklar ve kesikler fazla enerji gerektirmezken, Manus ve Kieve'nin yaraları gibi yaralar, yaşlı adamın toplayabileceği tüm gücü gerektirirdi. Cyrus önceki akşam gitmiş olsaydı, Teron onu da iyileştirecek gücü kalmazdı. Yaşlı adamın biraz iyileşmiş olmasını umuyordu.

Cyrus, kendini toparlamaya çalışarak sabah havasını içine çekti. Muhafızın onu takip etmemesi yardımcı oldu. Sadece altın seviye savaşçılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Pyro, savaşçılarını rütbe atlamaları için motive etmek için teşviklere inanıyordu. Öldürme yeteneği en yüksek olanlara serbestçe dolaşma izni vermek pek akıllıca bir fikir değildi. Ama Cyrus kesinlikle itiraz etmeyecekti. Bu onun yararına olacaktı. Bir gün.

Şifacının çalışma odası çok uzak değildi. Teron, Rael'in en iyi saklanan sırrıydı; villanın dışında onun hakkında konuşmak ölümle cezalandırılırdı. O, dünyadaki tek bilinen şifacıydı. Pyro onu Kral Orrid için temin etmişti, ancak savaşçılarını iyileştirmek için villada kalmasını ve sadece gerektiğinde saraya gitmesini istemişti. Orrid, Teron'un sarayı seçeceğinden emin olduğu için yaşlı şifacıya seçim hakkı vermişti. Cyrus, Teron'un neden villayı seçtiğini hep merak etmişti. Bu, Pyro'ya diğer savaşçı evlerine karşı büyük bir avantaj sağlıyordu.

Cyrus, Teron'un kendisi gibi sade ve basit olan çalışma odasına ulaştı. Her türlü alete, ilaca ve bitkiye erişimi olmasına rağmen, yaşlı şifacı sadece birkaç şeyi saklıyordu ve hepsi duvar boyunca yer alan dolaplarda titizlikle saklanıyordu. Odanın ortasında, Cyrus ve Everan'ın önceki gece Manus ve Kieve'yi yatırdıkları iki büyük çalışma masası vardı. Köşede küçük bir sehpa ve sandalye vardı, Teron tam da orada oturmuş, bir kase çorba içindeki köfteleri yiyordu. Cyrus'u görünce kalkmak için hareket etti.

"Hayır, hayır," dedi Cyrus. "Otur. Önce yemeğini bitir."

Yaşlı adam rahatladı ve bir kaşık daha çorba içti. Yutkunduktan sonra, "Dün gece geleceğini sanmıştım," dedi.

"Elinin kolunun dolu olduğunu biliyordum," diye cevapladı Cyrus, Teron bir lokma daha alırken. "Ve o kadar da kötü değil."

Yaşlı adam Cyrus'un göğsüne baktı ve başını eğdi. "Kötü görünüyor."

"Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Bir gece yeterli olmayabilirdi.

Teron kasesini aldı ve içindekileri bitirdi, sonra kafasını sallayarak masaya geri koydu. "Gel." Ayağa kalktı ve taş çalışma masalarından birine doğru yürüdü.

Cyrus süreci biliyordu ve ona doğru adım attı, oturdu ve uzandı. Normalde yaptığı gibi gözlerini kapatmadı. Cesaret edemedi. Kendini nerede bulacağından korkuyordu — Pyro'nun zihninde — ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Lord, kanına dokunmaktan daha fazlasını yapmıştı, onu tüketmişti ve Cyrus zihnini normalden daha uzun süre korumak zorunda kalacaktı. Bu gece uyku yoktu.

Teron yaklaştı, üzerine eğildi, göğsündeki ve sonra kolundaki yaraları inceledi. Kabuk bağlamış yırtıkların etrafındaki şişmiş eti bastırdı. Acı vericiydi, ama Cyrus kıpırdamadı. Şifacı parmaklarını kolundaki yaraya genişçe yaydı; bu yara daha hafifti ve ikisi arasında daha kolay olanıydı.

Cyrus kendini sakinleştirmeye, gevşemeye çalıştı. İşlem acı verici değildi, ama Cyrus bundan nefret ediyordu. Yaralanmanın acısını çekmeyi tercih ederdi. Tüm zihinler arasında Teron'unki en dayanılması zor olanıydı; yaşlı adamın gördüğü tüm şeyler, iyileştirdiği tüm şeyler. Kanlı sporlarda insanlara yapılanlar, Pyro altında insanlara yapılanlar, Teron'un zihnini rahatsız eden şeylerdi. Ve Cyrus'un kanına dokunduğunda, bunlar Cyrus'u da rahatsız ediyordu.

Sıcaklık kolunda dalgalandı ve acıyı yatıştırdı. Teron'un dokunuşu acıyı, en azından bedenin acısını aldı. Ruhu hiçbir şey iyileştiremezdi.

Şifacı çalışırken, Cyrus da Teron'un zihninin çekimine karşı mücadele ediyordu. Ama içinden geçen anıların görüntülerini engelleyemiyordu: Manus masanın üzerinde yatıyor, uyluklarında hala cirit parçaları var ve Kieve, bacağı yerine oturtulurken dişleri arasında bir deri şeridi ile kıvranıyor. Kırık kemikler en kötü yaralanmalardan bazılarıydı ve Teron iyileştirmeye başlamadan önce hizalanmaları gerekiyordu. Elbette sınırlar vardı. Parçalanmış kemikler hiç iyileştirilemezdi; Teron sadece acıyı hafifletebilirdi.

Sıcaklık yükseldi ve Cyrus, yarasının sanki hiç var olmamış gibi kaybolduğunu anlamak için koluna bakmasına gerek kalmadı. Teron göğsündeki kesiklere yöneldi ve ellerini üzerlerine yaydı. Sıcaklık geri döndü.

"Hiç yoruluyor musun?" diye sordu Cyrus, Teron çalışırken. "Mola vermen gereken türden bir yorgunluk değil, artık bunu yapamayacağını hissettiren türden bir yorgunluk?"

"İyileştirme, dünyayla paylaşmaktan gurur duyduğum bir yetenek."

Cyrus neredeyse burnundan soluyacaktı. *Dünya ile paylaşmak.* Dünya Teron hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Senin yeteneğin sadece Pyro'nun cebini dolduruyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim yeteneğim, Rael'in kaderini değiştirecek adamı kurtarabilir."

"Bir kan sporları dövüşçüsü mü? Kendi kaderimizi bile değiştiremiyoruz."

Yaşlı adam Cyrus'a değil, daha çok kendine gülümsedi. "Bence senin kaderin büyüklükle dolu."

"Kaderimde olan tek şey erken bir ölüm ve sanırım bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu göreceğiz."

Sabahın ilerleyen saatlerinde yavaş bir süreçti ve Teron yorulmuştu. Cyrus aşağıya baktı. Yırtık derinin dış kenarları çoğunlukla iyileşmişti, ancak merkeze doğru derin kesikler hala duruyordu. Ancak, yeni deri oluşmuştu ve yaralanma eskisi kadar kötü değildi.

Elini Teron'un elinin üzerine koydu. "Bu kadar yeter. Gerisi kendiliğinden iyileşir."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Akşam tekrar gel, ben bitireyim." Cyrus ona minnettar bir şekilde başını salladı, ama geri gelmeyecekti. Teron, Cyrus'un yükünü artırmadan halletmesi gereken çok şey vardı ve onu yeterince iyileştirmişti; geri kalanı çabucak kabuk bağlayıp kendiliğinden iyileşecekti. Sabah başka bir dövüşü vardı, ama yarayı kapatırsa sorun olmazdı.

Cyrus kendini kaldırdı ve masadan indi. Teron'a bir kez daha teşekkür ederek başını salladı ve şifacının çalışma odasından çıktı.

Artık sabah geç olmuştu. Normalde Cyrus antrenman sahasına gitmiş olurdu, ama bugün değil. Dövüşten önceki gün dinlenme günüydü. Dövüşleri bu kadar sık olmuyordu, ama kral yirmi beş yıllık hükümdarlığını kutluyordu ve şehir hareketlilikle doluydu. Cyrus ve adamları bu hafta birçok dövüşe çıkacaktı. Umarım hayatta kalacaklardı. Ama o biliyordu ki...

Bazıları hayatta kalamayacaktı.

Yine de şansları yüksekti. Pyro, diğer evlerden daha fazla altın seviye dövüşçüye sahipti, bu da takımlarını güçlü ve korkutucu yapıyordu. Ve Cyrus da vardı. Zaferlerin övgülerini Pyro toplasa da, bunları başaran Cyrus'tu. Adamları yetiştiren, geliştiren, yöneten Cyrus'tu. Bu lanet olası krallıkta daha fazla şey kaybetmemek için en çok mücadele eden Cyrus'tu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii ki, arenadan sağ çıkanlar hala lordlarının acımasız sapkınlıklarıyla uğraşmak zorundaydı. Pyro dövüşçülerini sadece kanlı spor için sevmiyordu. Onların vücutlarını seviyordu. Onlara kötü şeyler yapmayı seviyordu.

Cyrus, kendini şanslı sayıyorsa, şanslıydı. Pyro, altın seviyeli dövüşçülerini veya seviyelerde hızla ilerleyen dövüşçülerini istismar etmezdi; onların ruhlarını kırma riskini göze almazdı.

Pyro birçok erkeğin ruhunu kırmıştı.

Cyrus avludan geçerek yemek salonuna doğru ilerledi. Kahvaltı çoktan bitmişti, ama hâlâ yiyecek bir şeyler kalmış olmalıydı. Kalmamışsa, Portia ona bir yemek hazırlayacaktı. Cyrus, geniş omuzlu köle kadının kendisi de bir dövüşçü olabileceğinden emindi, ama onun sorumluluğu onların karınlarını doyurmaktı ve bu işi çok iyi yapıyordu.

Avludan geçerken, Arnavut kaldırımlı ana yolda kafesli bir araba gördü ve yavaşladı. Bu, Pyro'nun yeni satın aldıklarını getiren türden bir arabaydı — Cyrus'un dört yıl önce Pyro tarafından satın alındığında geldiği türden bir araba.

Onun etrafında bir düzineden fazla muhafız duruyordu, bu yeni bir satın almaya eşlik eden normal sayıdan fazlaydı. Kahvaltıyı unutan Cyrus, arabaya yaklaştı. Muhtemelen başka bir kanlı spor dövüşçüsüydü, ancak bazen başka biri veya başka bir şey de olabilirdi: eşsiz bir hayvan, özel yetenekleri olan bir kişi. Pyro, nadir ve değerli şeyleri elde etme yeteneği olan bir tedarikçiydi. Bu, ona kralın gözünde itibar kazandırmış ve onu Rael'in en zengin adamı yapmıştı.

Cyrus, arabanın arka tarafına geldi ve kafeste ne olduğunu görmek için muhafızların arasından bakmaya çalıştı. Genellikle yeni dövüşçüleri ilk inceleyen ve değerlendiren kişi oydu. Bu adamın eğitimini denetleyecek olan da oydu.

Ancak bu bir erkek değildi ve Cyrus durdu.

Bu bir kadındı. Her zaman olduğu gibi, satın alınanlar geldiğinde olduğu gibi, dizlerinin üzerinde, bilekleri bağlıydı. Ancak o, ip yerine zincirlerle bağlanmıştı ve hiçbir erkeğin giymediği kadar çok zincir vardı. Altındaki arabada kan lekeleri vardı, ama nereden geldiğini anlayamadı.

Kafası eğikti, uzun, koyu saçları öne düşmüş ve yüzünü gizliyordu. Yaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baş gardiyan ve kafes kapısına en yakın olan Hephain, mızrağını ona engel olmak için eğdi. "Yaklaşma, Cyrus."

Cyrus bakışlarını muhafızlara çevirdi. O mızrağı ellerinden alıp, ne olduğunu anlamadan onu delip geçirebilirdi. Ama Hephain daha nazik muhafızlardan biriydi ve Cyrus'un öldürmek için ilk tercihi olmazdı.

Cyrus gözlerini tekrar kadına çevirdi. Kadın konuşmayı duyunca başını kaldırdı. Belirgin elmacık kemikleri, yüzünün yuvarlaklığını keskinleştiriyordu. Ten rengi, Cyrus'unki gibi açıktı
Rael'den olamayacak kadar açık. Dövülmüş ama kırılmamıştı. Zincirlenmiş olmasına rağmen vahşi bir yanı vardı. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Gözleri Cyrus'un yüzünü süzdü, sonra göğsündeki kanlı yaralara indi. Burun delikleri genişledi ve gözleri karardı.

Cyrus bir adım geri attı ama sonra yine sadece yeşil gözlerin kendisine baktığını gördü. Bunu hayal mi etmişti? Belki de ışık...

Çatlamış dudakları hafifçe açıldı. "Bir içki," dedi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Lütfen."

Ama muhafızlar kıpırdamadı. Hephain'e baktı.

Baş muhafız başını salladı. "Ona hiçbir şey vermememiz ve hiçbir şey söylememiz emredildi."

Cyrus kadına geri baktı.

"Lütfen," dedi kadın boğuk bir sesle. Kadın küçüktü; tam boyunda durduğunda bile Cyrus'un omzuna ulaşabileceğinden şüpheliydi.

"Su bile mi?" diye ısrar etti Cyrus.

Hephain'in dudakları inceldi. "Lord Pyro..."

Siktir et Pyro'yu. Belki de kadına duyduğu endişeden çok, kininden güç alıyordu, ama ne olursa olsun, Cyrus arkasını döndü ve avludan geçerek, dövüşçülerin arenadan döndükten sonra sık sık su içtikleri yan su musluğuna doğru yürüdü ve yanında duran kovaya su doldurdu. Kovayı kafese geri getirerek, kepçeyi kaldırdı ve parmaklıkların arasından uzattı. Muhafızlar onu durdurmak için harekete geçmedi.

Kadın öne uzandı, ama ellerini fazla kaldıramıyordu. İhmalden kaynaklanan zayıflıktan mı, yoksa zincirlerin ağırlığından mı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zincirlerin ağırlığından mı, kolları titriyordu. Başkalarına bunu yapabilen tüm insanlığı lanetle. Cyrus yaklaştı, kepçeyi kadına yaklaştırmak için parmaklıkların arasından elini daha da uzattı.

"Cy..." Hephain uyardı, ama adı dudaklarından tam olarak çıkamadan, kadın atıldı ve Cyrus'un kolunu yakaladı. Parmakları kıvrıldı ve tırnakları onun cildini çizdi.

Kadın hızlıydı, ama Cyrus da hızlıydı ve kadının ulaşamayacağı bir mesafeye çekildi. Koluna baktı. Kadın onu yakalamak için yeterince hızlıydı, ama derisini parçalamamıştı.

"Geri çekil!" diye emretti Hephain. Mızrağının sapıyla kadını itti ve Cyrus'u uzaklaştırdı. "Geri çekil!"

Cyrus sadece kadına bakakaldı. Kadının zümrüt yeşili gözleri, ateşle dolu bir şekilde ona bakıyordu. Kadında gördüğü zayıflık ortadan kalkmıştı.

"Denedin," dedi Hephain ona. "Şimdi git." Kadına bakarak, muhafızın kaşları düştü. "Sana iyilik yapan birine böyle mi davranırsın?" diye muhafız öfkeyle kadına bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Ama Cyrus onun ne yaptığını çok iyi biliyordu...

Onun kanını dökmeye çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Gece böceklerinin melodileri akşam havasını dolduruyordu. Cyrus yatağında yatarken, zihni hala kafesteki kadında idi. Kadının bir delilik nöbeti geçirdiğine kendini inandırmaya çalışmıştı, ama kadının bakışları doğrudan göğsüne gitmişti. Kanı görmüştü. Gözleri kararmış, siyahlaşmıştı. Artık emindi; hayal etmemişti. Sonra kadının pençeleriyle onu tırmalamıştı. Onun hakkında bir şey mi biliyordu? *Hayır.* Bilemezdi. Ama bilse bile, neden onun kanını istesin ki? Bu sadece *ona* fayda sağlıyordu. Ya da daha doğrusu, onu lanetliyordu...

Gözlerini bir an için kapattı, unutarak...

Ve bu, midesine yumruk yemiş gibi onu vurdu, neredeyse nefesini kesiyordu — Pyro'nun zihni. Cyrus yatağında çırpınıyordu, kendini dışarı çıkaramıyor, kendini kurtaramıyordu.

Pyro'nun gözlerinden görebiliyordu.

Ve *görmemek* için kontrolü yoktu.

Bir adam tavandan sarkan zincirlere asılıydı. Bu, altın ve zengin morlarla süslenmiş Pyro'nun odasının zarafetiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Adamın vücudu gevşek bir şekilde asılıydı. Cyrus onu Pyro'nun gördüğü gibi gördü: arkadan. Adamın sırtında kanlı kırbaç izleri vardı, kalçalarının derisi yırtılmış ve kanamıştı. Kan bacaklarından aşağı akıp yere birikmişti.

Cyrus adamın yüzünü göremiyordu, ama gözleri kısa kesilmiş sarı saçları, adamın yanındaki avuç içi büyüklüğündeki doğum lekesini ve kulağının arkasından omzuna kadar uzanan yara izini fark etti. Bu yara izi, Cyrus'un bir kanlı spor maçında kafasına yönelik baltayı kıl payı kaçırarak adamı kenara ittiği sırada oluşmuştu.

Cyrus, mide bulantısı hissederek titredi. Bu sıradan bir adam değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefesini tutarak yataktan fırladı, nefes nefese, yumruklarını sıkarak. Öfkeyle dişlerini gösterdi.

Pyro, Kieve'yi ele geçirmişti.

Cyrus, etrafındaki her şeyi görmeden ayağa kalktı. Kendi odasında olduğunu hissediyordu, ama zihnini rüya dünyasından koparamıyordu. Ter, cildinde birikmeye başladı. Pyro'nun kafasından çıkmaya çalıştı, ama başaramadı. Laneti kontrol edemiyordu, özellikle de kan içildiğinde. Sakin olduğunda, kendisine açık olan başka bir zihne geçebilirdi, ama şimdi gidecek başka bir yer yoktu ve Cyrus sakin değildi.

Körü körüne etrafını yokladı ve bir sandalyeye çarparak onu devirdi. Geriye tökezleyerek, duvarı bulana kadar çırpındı. Duvarı takip ederek pencereye gitti ve kendini desteklemek için demir parmaklıkları elleriyle sıktı. Sonra başını dirseğinin kıvrımına gömdü ve zihnindeki tutsaklığa karşı mücadele etti. Dışarı çıkması gerekiyordu, dışarı çıkmak için çaresizdi. Ama Pyro'nun zevk aldığı görüntüden kaçamıyordu.

Son kavgaları, Kieve'nin üst üste üçüncü kez öldürmeyi başaramadığı ve kendi kademesindeki statüsünü düşürdüğü kavgaydı. Pyro onu cezalandırıyordu — ahlaksız lordun yaşam nedeni olan bir ceza.

Cyrus'u bir başka mide bulantısı dalgası sardı. Pyro, Kieve'nin cesedine sanki bu manzarayı tadını çıkarmak için bir an durmuş gibi bakıyordu. Ellerini başının üstünde bağlayan kelepçelerden, kollarından aşağı akan kan izlerine, sırtındaki ve kalçalarındaki yırtık deriden, artık ağırlığını taşıyamayan Kieve'nin bacaklarına kadar.

Pyro, hastalıklı bir hayranlıkla bakıyordu.

Cyrus, Kieve'nin bilinçli olup olmadığını anlayamadı. Bilinçli olmadığını umdu, ama Pyro uzanıp omzunu sıktığında, Kieve'nin irkilmesi ona çok uyanık olduğunu gösterdi.

Zaten katlandığı korkunç şeyler, Pyro'nun ona yaptıkları... Pyro'nun henüz yapacağı korkunç şeyler...

Beyaz sıcak bir öfke Cyrus'u sardı ve kükredi.

Pyro.

Cyrus onu öldürecekti.

Onu öldürecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve bir an için Pyro durdu. Cyrus, Pyro'nun gözlerinden, lordun sanki bir şey duymuş gibi odanın içinde etrafına bakındığını gördü. Cyrus'u zihninde hissetmiş miydi? Onun izlediğini biliyor muydu?

Pyro'nun bakışları, odasından salona açılan kapılarda durdu. Cyrus, elinden gelen her şeyi yapıp kendini oraya, kapının önünde, elinde kılıcıyla durmak istedi. Ama böyle bir gücü yoktu, sadece onu görme yeteneği ile lanetleyen bu lanet vardı.

Ahlaksız lord Kieve'den uzaklaştı ve odayı geçerek kapılara doğru yürüdü. Boş salona son bir kez baktıktan sonra Pyro kapıları kapattı ve kilitledi; yapmak üzere olduğu şeyden dünyayı uzak tutmak için.

Ama Cyrus'u dışarıda bırakamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Araba yoldaki derin bir çukura girdi ve hepsini sarsarken, Cyrus bunu hissetmedi. Herhangi bir şeye bakmıyor olmasına rağmen, döşeme tahtalarına bakıyordu.

Yanında oturan Everan, hafifçe omzuna dokundu. "İyi misin kardeşim?"

Asla iyi olmayacaktı. Villadan arenaya gitmeden önce Kieve'nin odasına gitmişti. Kieve yatağında, duvara dönük yatıyordu. Cyrus ona seslendiğinde kıpırdamadı. Teron'un şifalı dokunuşuyla sırtındaki işkence izleri yok olmuştu. Ama Teron, arkadaşının şu anda çektiği acıyı dindiremiyordu.

Elini Kieve'nin omzuna koyduğunda, Kieve titredi. "Cyrus."

Everan'ın sesi onu kendine getirdi ve Cyrus dikleşti. Sertçe başını salladı, ama Everan onu iyi tanıyordu. Cyrus, vagondaki diğer adamlara baktı: Haddick, Jaem, Bash ve Kord. Hepsi onu daha iyi tanıyordu ve Kieve'nin o sabah erkenden odasına taşındığını biliyorlardı. Pyro, onların bunu bilmesini umursamıyordu; bu, onların hiyerarşiyi ve statülerini korumaları için bir teşvikti. Ve Pyro'nun odasından uzak durmaları için. Hepsi efendilerine karşı aynı tiksinti ve nefret duyuyor, Kieve için aynı endişeyi paylaşıyorlardı, ama bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyorlardı. Cyrus'un gördüklerini görmemişlerdi. Kieve'nin nasıl istismar edildiğini görmemişlerdi. Sevdikleri birinin acı çekmesini izlemek zorunda kalmanın, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaklarını bilmenin verdiği acıyı ve öfkeyi hissetmemişlerdi. *Gerçekten* bilmiyorlardı.

"Cyrus," dedi Everan yine, sessizce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cyrus, Everan'ın bakışını takip ederek, vagonun bankını sımsıkı tuttuğu yere baktı. Parmak eklemleri bembeyazdı. Bankı bıraktı, ama ellerinin titremesini önlemek için ellerini birbirine kenetledi.

Kan ve gösterişin anıtı, insanın şiddet açlığının harikası olan arenaya vardılar. Kral Orrid'in burayı inşa etmesi neredeyse altı yıl sürmüştü ve burası, saraydan sonra Rael'deki en büyük yapılardan biriydi.

Cyrus'un adamları vagondan atladılar. Hava kan ve ter kokusuyla doluydu ve Cyrus onları takip ederken, bu koku boğazına yapıştı.

Yükleme alanı her zamanki gibiydi: gelenler ve gidenler arasında kaotik bir telaş vardı. Ayrılan takımlar ölülerini yüklerken, arena görevlileri gelen dövüşçülere emirler yağdırıyordu. Cyrus ve adamları, gölgeli koridorlardan geçerek, savaştan daha fazla insanı öldüren bu sporun karanlık dünyasına indiler.

Bugün altı kişilik bir dövüş vardı. Spor Otoritesi dövüş kartlarını, sıralama maçlarını ve programı belirliyor ve bunları haftalık olarak yayınlıyordu. Ancak sık sık değişiklik yaptıkları için Cyrus bunu her gün kontrol ediyordu.

Everan ve Kord altın seviye dövüşçülerdi, Jaem gümüş, Haddick ise bakır seviyedeydi. Bash henüz sıralamaya girmemişti. O bir ev ticaretinden gelmemişti. Bunun yerine, köle krallığı Serra'dan doğrudan satın alınmıştı. İşçi olarak pazarlanmıştı, ancak Pyro Bash'ın büyüklüğünü fark etmiş ve onu dövüş sahalarında denemiş, burada doğal olarak iyi bir dövüşçü olduğunu kanıtlamıştı.

Çoğu dövüşçü, onları savaş esiri olarak satın alan ya da vatanlarından kaçıran Serran köle tüccarlarından geliyordu. Cyrus da bir istisna değildi, ancak o zamanlar henüz bir çocuktu. Kanlı sporlarla büyümüştü. Devon Hanesi'ne hizmetçi çocuk olarak satılmış ve orada dövüşçülere bakmaya yardım etmişti. Okumayı öğrenmeden önce bir adamı nasıl öldüreceğini öğrenmişti. Ama şimdi bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Dikkatini tekrar Bash'e verdi. Bu onun için önemli bir dövüştü; bronz kademenin ilk seviyesine ulaşmak için takımın kazanması ve birini daha öldürmesi gerekiyordu. Ve Pyro'nun gözünde kalmak için. Cyrus onu oraya ulaştırmaya kararlıydı. Bash, eğitiminde uzun bir yol kat etmişti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Becerisi vardı; şimdi sadece sayıya ihtiyacı vardı. Tek zayıflığı onurdu. Adil bir dövüşe inanıyordu, ama bu dünya adil olmaktan uzaktı. Bu Cyrus'u endişelendiriyordu. Onur, Bash'ın ölümüne neden olacaktı.

Ve bu zorlu bir mücadele olacaktı. Arenaya yeni adamlar eklendiği için, kedilerin birini öldürme olasılığı artmış, takımlarının sayılarını tamamlama olasılığı ise azalmıştı. Hızlı olmaları gerekiyordu.

Cyrus, Kieve'yi aklından çıkarmaya çalıştı. Adamlarının hayatta kalabilmeleri için bugün tüm dikkatini onlara vermesi gerekiyordu. Sabah erken saatlerde bandajın üzerine sardığı göğsündeki bandajı kontrol etti ve sağlam olduğundan emin oldu.

"Teron'un yaralarını tamamen iyileştirmesini sağlamadın mı?" diye sordu Everan, göğsüne başını sallayarak.

Teron o sabah yeterince iyileştirme yapmıştı. "Sorun yok," diye mırıldandı. Omuzlarını çevirerek bandajı test etti ve hala düzgün hareket edebileceğinden emin oldu.

Everan kaşlarını çatarak onu izledi.

Cyrus kılıcını aldı. "Bash'ın birini öldürmesi

lazım." Everan başını salladı. "Öldürecek."

Yukarıdaki arenada kalabalık gürledi, tünel gibi koridorlardan ve onların tutuldukları odaya toz bulutları gönderen bir gök gürültüsü gibi. Bir dövüş yeni bitmişti.

"Pyro Hanesi!" diye bir ses

duyuldu. Zamanı gelmişti.

Cyrus öncü olarak koridordan aşağı doğru ilerledi. Diğer dövüşçülerin tutulduğu odaların önünden geçtiler. Bazıları dövüşlerini bekliyordu. Bazıları dövüşlerini bitirmiş, yaralılarını tedavi ediyordu. Bazıları ise beklemekte değildi; onlar ölmüştü.

Bash'in öldürmesini sağlayacağına kendini adadı. Bir tane daha... Zaten dokuz tane vardı. On tane ile bronz madalyayı alacaktı. Cyrus tüm dövüşçülerinin sayılarını takip ediyordu. Onların seviye atlamasına yardım etmekten de aynı derecede sorumlu hissediyordu. Bu sporda, bir adam tek başına hayatta kalamazdı. Herkesin takımın gücüne ihtiyacı vardı. Bu, pek çok kişinin

—takım arkadaşlarını feda ederek statü ve seviye peşinde koşmak. Tecrübeli dövüşçüler bunu bilirdi. Cyrus da bilirdi.

Genç bir dövüşçü olarak ona göz kulak olan kendi mentorları vardı, öğrenmesine ve hayatta kalmasına yardım eden,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yükselmesine yardım etmiş adamlar. Şimdi, yirmi dokuz yaşında, bu spordaki en yaşlı dövüşçülerden biriydi ve kendi adamlarına bakması gerekiyordu.

Kapıda beklediler, önceki maçın cesetleri hala arenadan çıkarılırken izlediler. Galip gelenler merkezde durmuş, zaferlerinin tadını çıkarıyorlardı. Takım liderleri kılıçlarını havaya kaldırmış, kalabalığı daha yüksek sesle tezahürat yapmaya teşvik ediyordu ve kalabalık da öyle yaptı. Cyrus onu tanıyordu. Adı Bravat'tı.

Bravat ve onun gibi savaşçılar Cyrus'u rahatsız ediyordu. Kalabalığı coşturanları sevmezdi, ama neden böyle yaptıklarını anlıyordu. Kalabalık, galibiyete rağmen ölüm isteyebilirdi. Ve bir hayatın bağışlanmasını isteyebilirdi.

Cyrus, öldürülenlerin yüzüne bakarak kalabalığı etkilemeye kendini zorlayamıyordu. Kan yetmez miydi? *Hayır.* Bu, oburluğu ile şişmanlamış, açgözlülüğünün kokusuyla parfümlenmiş ve arenanın kumları bu katliama mahkum edilmiş adamların kanını emdiğinde tezahürat eden kitleler için asla yeterli değildi. Cyrus, ölümün zaten yaptığından daha fazla onları eğlendiremezdi. Reddetti. Yine de, tanrıların kaprisli lütfu sayesinde, Cyrus bir şekilde kalabalığın favorisi olmaya devam etti.

Bravat son bir tur attı, kolları seyircilerin uğultusu eşliğinde genişçe açıldı ve gözleri Cyrus'ta durdu. Canavar gülümsedi. Kendinden emin bir gülümseme.

Cyrus, Bravat'ın nasıl zafer kazanmış gibi hissedebildiğini anlamıyordu. Evet, kazanmışlardı, ama bunun bedeli, takımından iki adamın hayatıydı. İki hayat kaybedilmişti. Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Bravat'ın adamlarını takip ederek arenadan çıkmasını izlerken, bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Cyrus'un odaklanması gereken kendi takımı vardı.

Kapılar açıldı.

"Altı!" Cyrus omzunun üzerinden bağırdı ve kapıdan içeri girdi.

"Altı!" Adamları arkasında yankılandı.

"Altı!" duvarın üstündeki kapı muhafızı seslendi.

Arenaya ilk girenler onlardı. Cyrus ilk olmakten nefret ediyordu. Diğer takımların onlardan önce girmesini tercih ediyordu, çünkü genellikle dağılarak Cyrus'un ilk öldürmeyi seçmesine ve hücumu hazırlamasına olanak tanıyorlardı. Şimdi ilk öldürme, onlara ilk ulaşan adam olacaktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki bu genellikle en hızlı ve en çevik olanıydı, en çabuk öldürülen değil. Ve zaman, onların sahip olduğu bir lüks değildi.

Cyrus adamlarına baktı. Everan hafifçe başını salladı. Bash da öyle yaptı. Cyrus onun üzerindeki endişeyi görebiliyordu.

Arenanın uzak tarafındaki kapılar açıldı ve altı adam ileriye doğru hücum etti. Cyrus onları tanıdı — Aramine Hanesi'nden savaşçılar. Onlar iyi adamlardı, Cyrus onları öldürürken pişmanlık duyacaktı.

Onlara ilk ulaşacak olan adama gözünü dikti ve koşmaya başladı. Everan sağa saptı, rakip takımın kanadını aldatmak için bir hile, onlar da ona doğru kaydı. Cyrus dişlerini gösterdi ve odaklandı: ayaklarının altındaki sıcak kum, metal tadı, kan kokusu. Zaman yavaşladı ve duyuları her şeyi içti — hücumun hissini.

Rakibine ulaşmadan bir saniye önce, Cyrus yüksekçe zıpladı ve yukarıdan saldırarak adamın dikkatini yukarıya çekti, böylece Everan'ın kılıcı bacaklarına vurabilirdi. Everan'ın son anda sert ve hızlı bir şekilde kesip ona katılmak için geri döndüğünü görmek için bakmasına gerek yoktu. Orada olduğunu biliyordu. Everan her zaman oradaydı.

Adam, umdukları gibi Cyrus'un saldırısını yukarı doğru bir hareketle engelledi, sonra çığlık attı ve bacakları kesilen herkes gibi öne doğru düştü. Cyrus, adam yere düşmeden önce kılıcını geriye doğru sallayarak onu öldürdü.

Beklediğinden daha hızlı bir öldürme oldu ve rahat bir nefes aldı, ama bu rahatlamaya ara verecek zaman yoktu.

Everan sıçrayarak orijinal hedefine doğru geri koştu, diğer adamlar ise eşleşen rakipleriyle çatışmaya devam etti. Yan kapılar açılmadan önce sadece birkaç saniyeleri vardı, yoksa öldürdüklerini kedilere kaptıracak ya da kendileri öldürüleceklerdi. Artık bir adam fazla olan Cyrus, dikkatini Bash'e çevirdi.

Savaşçı, kendinden üst seviyedeki bir adamla karşı karşıyaydı, ama aynı şevkle savaşıyordu. Cyrus bunun yeterli olmasını umuyordu.

Yan kapıların zincirleri tıkırdadı. Zaman azalıyordu. Bash ölümcül bir vuruş kombinasyonuyla ilerledi ve bir yukarı vuruşunda rakibi geriye sendeledi, dengesini kaybetti ve yere düştü.

"Bitir işini!" Cyrus, Bash'ın tereddüt edeceğinden korkarak onlara doğru koşarken bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tereddüt etme. Onu bitir!

Ama Bash, Cyrus'un korktuğu gibi durakladı. Yerdeki bir adamı öldürme tereddüdü.

Ve bu tereddüt ona pahalıya mal oldu.

Bash'ın rakibi yüzüne bir avuç kum attı, gözlerini kör etti, sonra ayağa fırlayarak karnına ölümcül bir darbe indirdi. Ama Cyrus adama çarptı ve onu yana savurdu. Orada onu bitirebilirdi, ters vuruşla kafasını koparabilirdi, ama geri çekildi. Bash'ın bu öldürmeye ihtiyacı vardı. Bunun yerine Cyrus eğildi ve kılıcını adamın yan tarafına sürterek onu yavaşlattı.

Yan kapılar açıldı.

Zamanları kalmamıştı.

"Merkeze git!" diye bağırdı Cyrus.

Bash, hala görmeye çalışırken yüzünü tırmalıyordu, devasa çizgili bir kedi karanlık kuleden atladı. Cyrus, tam zamanında Bash'ı yana doğru çekti ve canavar tekrar atladığında onu arenanın ortasına doğru çekti, ama bu sefer Bash'ın talihsiz rakibinin üzerine atladı.

Cyrus küfretti. O öldürme şansı kaçmıştı.

Sonunda görüşünü geri kazanmayı başaran Bash'ı, Jaem'in başka bir adamla dövüştüğü merkeze doğru itti. Cyrus araya girip maçı ele geçirdi ve Jaem'i Everan'ın yanına yönlendirdi. Ama Cyrus rakibi kendine saklamadı. Bunun yerine, Bash'ın tekrar denemesi için geri çekildi.

Bash'ın gözleri yaşlı ve kırmızıydı, ama hedefine odaklanmıştı.

Bir çığlık duyuldu ve Cyrus omzunun üzerinden bakınca Aramine takımından başka bir adamın, Kord'un rakibinin, siyah aslan tarafından yakalanıp ölüme sürüklendiğini gördü. Cyrus, ikinci canavarın kapısının açıldığını fark etmemişti bile. En azından sınırların dışındaydılar. Ama çabuk bitirmeleri gerekiyordu. Üçüncü kapı açıldığında, sınırlar üst üste binecek ve güvenlik kalmayacaktı.

"Zaman doldu!" diye bağırdı.

Takımı işi bitirmek için koştu. Everan, Jaem'i öldürmesi için hazırladı ve Jaem bunu mükemmel bir şekilde yaptı. *İki tane kaldı.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bash saldırdı, kendi öldürme girişiminde ikinci bir çaba göstererek, Cyrus'un ona öğrettiği bir dizi ustaca hareketle rakibini atlattı. Ancak bu rakip gümüş seviyedeydi ve Bash hala görme sorunları yaşıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerini temizlemek için hızla gözlerini kırparken, tozlu yüzünden gözyaşları süzülüyordu. En iyi halindeyken bile bu rakibi yenmek onun için zor olacaktı ve şu anda kesinlikle en iyi halinde değildi. Yardıma ihtiyacı vardı.

Cyrus bir fırsat gördü ve öne atıldı, yüzüne dirsek atarak adamın dikkatini çekti. Aramine dövüşçüsü bunu engellediğinde, Cyrus diğer kolunu indirdi ve kılıcını adamın uyluğuna saplayarak kemiğe kadar kesti.

Adam çığlık atmadı, belki de Cyrus'un kılıcının yıldırım gibi keskinliğini hissetmedi bile, ama bacağı onu tutamadı ve öne doğru sendeledi.

Bash'ın kılıcı sonunda adamın göğsüne saplanarak hedefini buldu. Aramine dövüşçüsü yere yığıldı. Cyrus zaferle kükredi ve arenanın geri kalanını taramak için döndü. Ancak Haddick'i dizlerinin üzerinde, rakibinin kılıcıyla bıçaklanmış halde görünce sevinci kısa sürdü.

"Hayır!" diye bağırdı ve ona doğru koştu. Kord ona yetişti ve kılıcını iki kez sallayarak Aramine savaşçısını öldürdü, takımın galibiyeti için son öldürmeyi gerçekleştirerek dövüşü durdurdu. Kedilerin zincirleri sıkılaştırıldı ve karanlık inlerine geri sürüklendiler.

Kalabalık alkışladı. Tabii ki alkışladılar.

Cyrus, Haddick'e ulaştı ve yanına çöktü. Alt karnından kan akıyordu. "İyi olacaksın kardeşim," diye onu teselli etti. Cyrus, adamlarını hızla kontrol etti. Everan, Bash, Kord, Jaem. Kanlar içindeydiler ama hiçbiri yaralanmamıştı.

Haddick konuşmakta zorlanıyordu.

"Gücünü sakla," dedi Cyrus, kolunu onun altına dolayarak. Karın bölgesinden geçen bir kılıç, başka herhangi bir dövüş evinde bir dövüşçü için ölümcül olurdu, ama Pyro Evi'nde değil. Teron varken olmazdı. Cyrus, göğsüne gelmediği için şükretti; onu villaya geri götürmek için zamanları vardı. "Seni Teron'a götürelim. İyileşeceksin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Everan Haddick'in diğer tarafına geçti, Kord ve Jaem de ayaklarını tuttu. Birlikte arkadaşlarını kaldırıp arenadan taşıdılar.

"Altı!" Cyrus, kapıdan geçerken bağırdı. "Altı!" kapı muhafızı seslendi.

Haddick'i taşıyarak arenadan uzun tünel koridordan geçtiler. Gittikçe vücudunun gerginliği azaldı. Bilincini kaybediyordu. Belki de bu, acı çekmekten daha iyiydi. Cyrus, villanın uzak olmamasına şükretti. Şansları yaver giderse, Teron onu çabucak iyileştirecekti ve Haddick uyandığında, sanki bu hiç olmamış gibi olacaktı.

Koridorlarda ilerlerken, arkadaşlarını sarsmamak için ellerinden geleni yaptılar, ama bir yan koridordan geçerken bir kadın sesi duyuldu.

Çok zayıf bir sesle.

"Lucien."

Cyrus aniden durdu. Omurgasının arkasında tüyler diken diken oldu.

Kord, hepsi sendeleyerek dururken homurdandı. "Ne oluyor lan..." "Duydun mu?"

"Neyi duydum?"

Ama Cyrus sadece yan koridorun karanlığına bakıyordu. Kulakları keskinleşti.

O isim...

Everan ona bir şey söyledi, ama o duyamadı.

O isim...

Belki de hayal etmişti. Hayır. O ismi unutmak için çok uğraşmıştı, her parçasından, zihninin her karanlık köşesinden silmek için, sanki hiç var olmamış gibi silmek için.

"Lucien," diye ses tekrar geldi, ilk seferki kadar onu rahatsız etti.

"O. Duydun mu?"

Everan başını çok hafifçe salladı.

Sonra ses tekrar geldi, bu sefer daha sessiz, ama bir şekilde daha güçlüydü. Kötü niyetli bir sirenin fısıltısı gibi.

"Lucien."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefesi hızlandı. Kimse bu ismi bilmiyordu. Ne Everan, ne Kord, ne Kieve. Kimse. Ama *biri* biliyordu.

Ve o, onu çağırıyordu.

"Onu götür," dedi Cyrus Bash'a.

"Ama sen ne yapıyorsun..."

"Onu götür."

Bash hızla yerini alıp Haddick'i taşıdı. Cyrus küçük gruba devam etmeleri için başını salladı. "Gidin. Haddick'i Teron'a götürün. Ben de peşinizden geleceğim."

"Bekle... Ne yapacaksın?" diye sordu Everan.

"Sadece git."

Everan karanlık koridora baktı, sonra tekrar ona döndü. "Cyrus," dedi ihtiyatla.

"Gidin. Villada görüşürüz."

İsteksizce, koridordan çıkıp villaya ve Teron'a götürecek arabaya doğru ilerlediler. Cyrus onların gitmesini izledi. Bekledi. Kalbi çarpıyordu.

Onlar ortadan kaybolduğunda, koridora geri döndü. Sese doğru.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Cyrus karanlık koridora baktı. Nabzı kulaklarında çınlıyordu. Onu çağıran ses bir daha gelmedi, ama hala zihninde yankılanıyordu. Uzun zamandır gömülü olan anılara karışarak, onları yüzeye çıkarmakla tehdit ediyordu. O buna izin vermeyecekti. Kafasını sallayarak, o anıları geri bastırdı. Ama çağrı onu tutuyordu. Onu bırakmıyordu.

Onu çağırıyordu.

Yavaşça koridora doğru ilerlemeye başladı.

Yanlarda kapalı hücreler sıralanmıştı. Bunlar, bekleyen savaşçılar için normal gözaltı odaları değildi. Bu hücrelerin kapıları sağlamdı ve ortalarında, bir elin sığabileceği kadar büyük parmaklıklı açıklıklar vardı.

İlk hücrenin önünden geçerken durup içeriye baktı. Boştu.

Yürümeye devam etti.

İkinci hücre boş değildi. Köşede kıvrılmış küçük bir kişi vardı. Erkek mi kadın mı, ayırt edemedi. Onu çağıran bu kişi miydi?

İki gardiyan ve köpekleri ana salondan geçtiler ve Cyrus görünmemek için gölgeli duvara yapıştı. Arena gardiyanları Cyrus gibi takım liderlerine nispeten hoşgörülüydü, ama onu burada bulurlarsa hoşgörülü davranmayacaklardı. Köpekler ise kesinlikle hoşgörülü davranmayacaktı.

"Bir içki ister misin?" diye bir ses yine koridorun ilerisinden geldi.

Cyrus başını o yöne çevirdi. Henüz kadını göremiyordu. *Kafesteki kadın mı?* Hayır, olamazdı. Ama villada gördüğünde de aynı şeyi, aynı sesle söylemişti. Arenada ne yapıyordu? Böyle bir hücrede?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ana salona doğru bakarak gardiyan olup olmadığını kontrol etti. Kimseyi görmeyince yoluna devam etti. İçine bakmaya tenezzül etmeden iki hücre daha geçti. Ses onlardan gelmemişti. Uzak odaya ulaştığında durdu, sonra yavaşça kapının küçük parmaklıklı açıklığından içeriye baktı.

Kadındı.

Zincirlerle hücrenin ortasında asılı duruyordu, kolları başının üzerinde uzanmıştı. Etrafında beyaz bir toz çemberi vardı. Un mu? Tebeşir mi? Kafası kelepçeli koluna yaslanmış, yorgun ve güçsüzdü, ama yeşil gözleri neredeyse gülümsüyor gibiydi.

"Lucien," dedi kadın tekrar.

Onu daha önce de duymuştu, ama tekrar duyunca yine nefesi kesildi. Nabzı, dövüşten önce olduğundan daha hızlı atıyordu. "Neden bana öyle diyorsun?" Nasıl bilebilirdi ki?

Gözlerindeki gülümseme dudaklarına da yansıdı. "Bu senin adın."

Hayatı boyunca birçok isim almıştı, altın statüsüne ulaşana kadar her efendisi ona yeni bir isim vermişti. Artık kimse, Pyro bile, onun ismini değiştirmeye cesaret edemiyordu. Bu isim, kan sporunu seven herkes tarafından biliniyordu. Ve o Cyrus ismini seviyordu.

Ama Lucien...

"Kokunu alabiliyorum," dedi. "İçindeki gücü kokluyorum."

Demek o da delilikten muzdaripti. "Benim gücüm yok."

Kadın eğlenerek burnunu çektirdi. "Bana bir içki ver." Sesi baştan çıkarıcıydı. Dumanlı.

Ama o başını salladı. "Susadığını sanmıyorum." "Su

değil. Elini ver."

Su değil. *Kan.*

En azından bu sefer dürüsttü, ama... "Son karşılaşmamıza dayanarak, *hayır* demek zorundayım."

Gülümsemesi kayboldu. "Lucien, lütfen."

Kapı kilitliydi. İstesek bile ona ulaşamazdı. Ama istemiyordu. Bu kadının zihninde sıkışıp kalmak istemiyordu. "Benim adım o değil," dedi, "ve yine de hayır."

Gözleri siyah parladı, sonra tekrar yeşile

döndü. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Gözlerin." "Elini ver, sana söyleyeyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii. "O kadar da umursamıyorum." Ayrılmak için harekete geçti. "Kahin!"

Durdu. "Ben kahin değilim." Kahinler geleceği görürlerdi. O ise... geleceği görmüyordu. Hiçbir şey görmüyordu. Sadece rüyalar görüyordu. Garip, değersiz şeyler hakkında.

Kadın kelepçelerine karşı mücadele etti, çaresizliğini ele veriyordu.

Ama adam merakına engel olamadı. "Kanımı istiyorsun. Neden?"

Kadının yüzü gerildi ve dudakları inceldi.

Bu zaman kaybıydı. Cyrus tekrar ayrılmak için döndü.

"Lütfen," diye seslendi kadın. "Özür dilerim."

Durdu ve kapının parmaklıklı açıklığına yaslanarak hafifçe alaycı bir şekilde güldü. "Mesele şu ki, bunu gerçekten kastettiğinden emin değilim."

Kadının yüzü karardı. "Bu bir oyun değil, kahin." "Sana söyledim, ben kahin değilim."

"Ne zamandır bu görüntüler görüyorsun? Yoksa hala bunların rüya olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam hareketsiz kaldı.

"Başkalarının zihninde kendini buluyor musun?" diye sordu kadın.

Nabzı tekrar hızlandı ve nefesi hızlandı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim. Kokunu alıyorum."

Bu bir tür numaraydı. "Kan ve ter kokuyorsun."

"Ve güç. Sana daha fazla güç verebilirim. Bana kanını ver yeter."

Onu tutan zincirlere gözlerini kaydırdı. "Verecek gücün varmış gibi görünmüyorsun."

"Bu arenayı ve içindeki herkesi yok edebilirim!" diye tısladı ona.

Bir adım geri attı. Neredeyse ona inanacaktı. *Hayır,* inanmadı. İnanmak istiyordu. Bu arenayı ve içindeki herkesi yerle bir etmek için her şeyi verirdi, ama bunlar sadece deli bir kadının ya da onu manipüle etmeye çalışan bir kadının saçmalıklarıydı. Ne istiyordu? Ya da belki daha da kafa karıştırıcı bir soru... "Neden buradasın?"

Kadın kaşlarını çattı. "Duymadın mı? Büyük final. Altı gün sonra. Cadıları yakacaklar."

Bunu duymamıştı ve başını yana eğdi. "Sen öyle misin? Cadı mısın?" Cadılara inanmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Elini ver, sana ne olduğumu göstereyim," diye tersledi kadın, nazik davranma çabaları artık tamamen ortadan kalkmıştı.

Adam burnunu çektirdi. "Sana güvenmediğim için beni affet." "Bunun için vaktim yok."

"Altı günün var gibi görünüyor." Kapıdan uzaklaştı ve koridora geri döndü.

"Lucien!" diye seslendi kadının.

Bu ses omurgasında bir ürperti yarattı, ama yürümeye devam etti. "Kahin!"

Yine de onu görmezden geldi. Yan koridorun sonuna geldi ve köşeyi dönüp ana koridora çıktığında, bir muhafızla çarpışmak üzereydi.

Gerildi, ama köpekli bir arena muhafızı olmadığını görünce rahatladı. Pyro Hanesi'nin baş muhafızı Hephain'di.

"Neredeydin?" diye sordu Hephain. "Neden diğerleriyle birlikte gelmedin?"

Cyrus omuz silkti. "Bir sonraki dövüşü izlemek için kaldım." Dövüşçülerin dövüşleri izlemesi yasaktı, ancak Cyrus'un zaman zaman yararlandığı arenada birkaç gizli yer vardı. Yine de, bunu Hephain'e söylemekten çekinmedi. Ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Hephain cezalandırma seven biri değildi.

Muhafızın gözleri kısıldı. Zaten ona inanmamıştı. "Kimdi?"

"Görmek isteseydin, burada olmalıydın," diye karşılık verdi Cyrus. Yürümeye devam etti ve yükleme alanına çıktı. Everan ve ekip, arabayı çoktan villaya geri götürmüştü.

Hephain, Cyrus'u takip ederek öğleden sonra güneşinin altında atına bindi, gözleri hala şüpheyle doluydu. İki muhafız daha atlarına binmiş, bekliyorlardı. Geri kalanlar arabayla gitmişti.

Cyrus iç geçirdi. Üç at, üç muhafız. Yürümek zorunda kalacaktı. Neyse ki çok uzak değildi.

Batan güneş sıcağı pek azaltmıyordu. Nemli cildine yapışan kum, hareket ederken göğsünü saran bandajın kenarlarında cildini yıpratıyordu. Neyse ki, Lycus Hanesi'ne ait bir araba durdu ve ona binmesini teklif etti. Kanlı spor dövüşçüleri maçlarda merhamet göstermezken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama arenanın dışında birbirlerine göz kulak olmaya eğilimliydiler. Cyrus minnettardı.

Atlayıp oturduğunda, gözleri her dövüşçünün kelepçelerine bağlı olan ve vagonun uzunluğu boyunca uzanan zinciri takip etti. Bu normal bir şeydi, ama Cyrus sık sık unuturdu. Pyro Hanesi'nin dövüşçüleri de kelepçe takıyordu — her bir bileklerine takılan, ön kollarının yarısını kaplayan kalın metal kelepçeler — ama nadiren zincirleniyorlardı. Çoğu erkek bunu hoşgörü olarak algılıyordu, ama Cyrus bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Pyro onları kaçmaya cesaretlendiriyordu. Çünkü onları cezalandırmayı seviyordu.

Belki de Cyrus'un kaçmasını umuyordu.

Cyrus bunu hiç düşünmemişti. Düşünmeyecekti de. Kardeşlerini terk etmeyecekti ve Pyro'yu alt etme fırsatını da kaçırmayacaktı.

"Adamın iyi olacak mı?" Lycus Hanesi'nin lideri Ryman ona sordu.

Haddick. Cyrus başını salladı. "Evet, iyi olacak." "İyi," dedi Ryman başını sallayarak. "İyi."

"Hey..." Cyrus durakladı, sonra sordu, "Cadılar hakkında bir şey duydun mu? Arenaya getirildiklerini?"

"Cadılar mı?" Ryman burun kıvırdı. "Sen bunlara inanıyor musun?" Cyrus başını salladı. "Hayır."

"İyi," dedi Ryman yine. "Sadece bizi oyundan düşürmeye çalışıyorlar."

Doğru.

Villaya vardıklarında Cyrus, Ryman'ın omzuna teşekkür etmek için hafifçe vurdu, sonra arabadan indi ve villanın kapısından içeri girdi. Doğruca Teron'un çalışma odasına gitti, ama odaya vardığında oda boştu. Haddick neredeydi? Teron onu o kadar çabuk iyileştiremezdi; yarası çok ağırdı. Koridora geri çıktı. Koridor da boştu. Çok boştu. Ve sessizdi. Çok sessizdi.

Koridoru takip ederek dışarı çıktı. Avluyu geçerken avlu da boştu. Herkes neredeydi?

Sonra, antrenman sahasında, çitlere yaslanmış yalnız bir figür olan Bash'ı gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bash," diye seslendi Cyrus. "Haddick nerede? Everan nerede?"

Bash onu duyunca döndü. Alnı acıdan buruşmuş, gözleri kızarmıştı.

Midesinde ağır bir rahatsızlık hissetti. "Bash?"

Savaşçının yüzünden gözyaşları akıyordu ve ağzından düzensiz bir nefes aldı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne oldu?" diye sordu Cyrus.

Bash yine düzensiz bir nefes aldı. "Haddick..."

Hayır. Cyrus'un midesi düğümlendi.

Bash'ın dudağı titredi. "Benim hatam."

Cyrus başını salladı. "Ne? Hayır..."

"İlk cinayeti ben işlemiş olsaydım, sen ona yardım etmek için serbest kalırdın. Onun ölmesi benim suçum..."

Sözleri hıçkırıklarla kesildi.

Cyrus uzanıp savaşçının omuzlarını tuttu. Bash çöktü ve Cyrus onu kendine çekti. Onu tutarken göğsündeki yaralar sargısının altında yanıyordu, ama kendi duygularıyla mücadele ederken bunu görmezden geldi.

"Onun iyi olacağını söylemiştin," diye ağladı Bash.

Bu sözler bir hançer gibiydi. Öyle demişti. Buna inanmıştı. Ama Haddick iyi değildi.

Cyrus ne kadar iyi savaşırsa savaşsın, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hepsini kurtaramazdı. Sevdiği bu insanları.

Kaybından kaçamıyordu. Bu

kanlı bir spordur.

Vücudundaki her kas ağrıyordu. Cyrus, uzun süredir soğumuş bir su küvetinde yatıyor, göğsündeki yırtık deriye yapışmış keten sargıyı ıslatmaya çalışıyordu. Acı veriyordu, ama bununla başa çıkacak enerjisi ya da iradesi yoktu. Neredeyse, her türlü duygu ile onu yoran bir günün kaosundan dikkatini dağıtması için acıyı istiyordu — Bash'ın bronz seviyeye ulaşması için duyduğu mutluluk, ve için duyduğu derin üzüntü, Haddick, için duyduğu minnettarlık, Everan, için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haddick'in cesedinin yakılma yerine götürülmesini denetleyen ve Pyro'nun cesede tükürdüğü için ona karşı tam bir öfke duyan.

İntikam alma ve *intikamını alma* ihtiyacı çok büyüktü ve onu tüketmeye çalışan bir nefret vardı. Bu nefret her zaman onu tüketmek üzereydi. Sadece Pyro'ya karşı değil. Bu şiddet dünyasını besleyen her krallıktaki herkese karşı nefret.

Rael.

Gölgeler Diyarı.

Serra.

Onu buraya getiren herkese duyduğu nefret. Onu terk eden herkese duyduğu nefret.

Annesi, ölmüş olmasına rağmen.

Ölmüş olmasını dilediği babasına.

Ve sonra onu en çok inciten kişi vardı...

Parmakları suyun altında kıvrıldı. İçinde bir yerde bir anı canlandı. Sarı saçlar. Mavi gözler. Bir zamanlar onun tüm dünyası olan bir kardeş.

Dışarıda, arabalar avluda gürültüyle geçiyordu ve onu gerçeğe geri döndürüyordu. Kalkıp bakmak için çok yorgundu. Bunun yerine, atların homurtularını ve koşum takımlarının çınlamasını dinledi. Muhafızlar emirler yağdırıyordu, ancak sözlerini anlayamıyordu. Sonra metal kafes kapılarının gıcırdaması ve kilitlenmesi geldi.

Muhtemelen Pyro'nun satın aldığı başka bir şey geç teslim ediliyordu. Belki de arenaya gönderilecek başka bir cadıydı.

Aklı kadına kaydı. *Cadıya*. Cyrus hiç cadı görmemişti. *Çünkü cadılar gerçek değildi.* Kendisi ve Teron dışında yetenekleri olan kimseyi tanımıyordu. Ama cadılar varsa ve kral onları istiyorsa, onları elde etmek için Pyro'dan yardım isteyecekti.

Bir cadı nasıl yakalanırdı? Ve onu nasıl tutarlardı? Hâlâ hücresinde miydi?

Yeşil gözlü.

Ona, çocukluğundan beri duymadığı bir isimle seslenmişti. Unutmaya çalıştığı bir isim. Neredeyse başarmıştı. Şimdiye kadar.

Ona kahin de demişti. Rüyalarını biliyordu, onlara vizyonlar demişti. Vizyonlar mıydı? Gerçekleşecekler miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cyrus, rüyalarının hiçbirinin gerçekleştiğini görmemişti, ama gördüğü insanları da hiç tanımıyordu. Belki de yanılıyordu. Belki de bunlar sadece basit rüyalardı. Ama o, Cyrus'un başkalarının zihinlerine girme yeteneğini biliyordu.

Ondan ne istiyordu? Kanını istiyordu, ama nedenini tahmin edemiyordu.

Umursamıyordu. Onun durumuna acımayacak kadar acımasız değildi, ama kendi başa çıkması gereken sorunları vardı. Ve eğer kadın gerçekten bir cadıysa, gücü vardı - kendine yardım etmenin bir yolunu bulabilirdi. Cyrus'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gerçekten değer verdiği insanlara bile yardım edemiyordu.

Kendi odasına dönmeden önce Kieve'nin odasına uğradı. Kieve, Cyrus'un onu o sabah gördüğü gibiydi, yataktan kalkmamıştı. Cyrus ona seslendiğinde cevap vermedi, ama Cyrus elini omzuna koyduğunda titredi.

"O zaman dinlen, kardeşim," demişti Cyrus. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kırık bir adamı nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Merhamet göstermeyen bu cehennem gibi dünyaya karşı öfkesi içinden yükseldi. Cyrus bu dünyaya merhamet göstermeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altıncı Bölüm

Soğuk. Çok soğuktu. Ayaklarını hissedemiyordu. Etrafına kar yağıyordu. Artık koşamıyordu. Onu takip edemiyordu.

O onu terk

etmişti.

Yalnız.

Ölmek için.

Ona göre, onun bir hastalığı vardı — içindeki kötülük. Ve onu terk etmişti. Ama yine de, onu çağırdı.

"Anne!" diye bağırdı.

Göz yaşları yanaklarında dondu. Annesinin geri dönmeyeceğini biliyordu, ama kendini durduramıyordu. "Anne!" diye tekrar bağırdı.

Sert rüzgâr ağaçların arasında uluyarak onu alay

ediyordu. Annesi gelmeyecekti.

"Alexander!" diye seslendi.

Onun kanından, onun etinden. İki kardeş birbirine bu kadar yakın olamazdı. Ama Alexander da onun için gelmiyordu.

Kimse onun için gelmiyordu.

Cyrus birdenbire doğruldu, nefes nefese kalmıştı. Derisi buz gibiydi, ama terle kaplıydı. Etrafına baktı, odasındaydı. Nefesi sakinleşince yutkundu. Ormandaki o günden bu yana yirmi yıldan fazla zaman geçmişti ve en az on yıldır rüyalarında onu rahatsız etmemişti.

Cadı. Bu onun suçuydu, ona hatırlatmak...

Cyrus ellerini saçlarına ve yüzüne geçirdi, kendini şimdiki zamana odakladı. O anı... çok uzun zaman önceydi. Artık o çocuk değildi, artık o kadar zayıf değildi.

Yataktan kalkıp, yan masadaki leğenden yüzüne su serpti. Bugün başka bir dövüşü vardı;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odaklanması gerekiyordu. Zihni geriye gitmek, onu rahatsız eden geçmişte kalmak istiyordu, ama buna izin veremezdi. *Kavga*, dedi kendine ve odaklanmaya zorladı kendini.

Dört karşı dört. Cyrus, Kord, Ram ve Sergen olacaktı. Sergen, bakır seviyeli bir dövüşçüydü ve House Pyro'ya yeni katılmıştı. Cyrus hâlâ onu yokluyor, güçlü ve zayıf yanlarını öğreniyordu. Yine de ona güveniyordu, bir takım dövüşçüsünün sahip olması gereken tüm özellikleri gösteriyordu. Belki biraz yumuşaktı, ama bu da diğer seçenekten iyiydi.

Bazen erkekler takım dövüşçüsü olamazlardı. Onlarda bu yetenek yoktu ya da alışkanlıklarını değiştirmeleri çok zordu. Eğer diğer erkekleri tehlikeye atıyorlarsa, Cyrus onları ortadan kaldırmak zorundaydı. Villadaki antrenman sırasında bir kaza ya da arenada kötü bir düzenleme - bir adamı ortadan kaldırmanın birçok yolu vardı. Neyse ki, bu sık sık olmak zorunda değildi, ama ara sıra, uyum sağlayamayan, hepsini tehlikeye atan bir dövüşçü çıkardı.

Cyrus, bu tekil dürtüyü, bencil odaklanmayı anlıyordu. Bu, hayatta kalma çaresizliğinden kaynaklanıyordu, ama hayatta kalmanın tek yolu takımla birlikte olmaktı. Bu acımasız bir dünyaydı ve Cyrus onu daha da acımasız hale getirmek istemiyordu, ama evdeki *tüm* dövüşçüleri korumak için yapması gerekeni yaptı.

Güneş henüz doğmamıştı ve yemek salonuna vardığında çok fazla adam olmasını beklemiyordu, ama birkaç kişi vardı. Belki onlar da kabus görmüştü. Cyrus, villada kabus görmeyen bir adam olup olmadığını merak etti. Belki Pyro. Pyro kabustu.

Cyrus, uzun masalardan birinin ucunda oturan Kieve'yi fark etti. Bu, ona küçük bir rahatlama getirdi. Onu sonunda ayağa kalkmış ve dışarı çıkmış görmekten mutluydu. Kieve'nin normale dönmesi gerekiyordu — ya da dövüşecek kadar normale. House Pyro'da dövüşemeyen bir adam, ölü bir adamdı.

Cyrus karşısına oturduğunda Kieve, yemediği yemeğe bakmaya devam etti.

"Programına geri döndün mü?" diye sordu Cyrus.

Narin bir kol, buharlı domuz eti ve yumurta tabağını önüne koydu ve Cyrus başını kaldırıp Visa'nın gülümseyen yüzünü gördü.

"Erken kalktın," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Everan'ın kadınına minnettar bir şekilde başını salladı. Kadın sık sık mutfakta Portia'ya yardım eder ve savaşçılara bakardı. "Teşekkür ederim," dedi ona.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Dün gece uyuyabildin mi?"

"Yeterince." Asla yeterince uyuyamıyordu.

Gözleri, cevabına inanmadığını gösteriyordu. "Başka bir şey ister misin?"

Çatalını alırken başını salladı. "Bu yeterli." Kadın tekrar gülümsedi ve mutfağa geri döndü.

Cyrus bakışlarını tekrar Kieve'ye çevirdi. Arkadaşı hâlâ iyi değildi. Yemeğine dokunmamıştı, yüzünde renk yoktu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar ona perili bir görünüm veriyordu. O perili bir adamdı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Cyrus. "Programda mısın?" diye tekrar sordu. Kieve'nin Spor Otoritesi doktorundan onay alması gerekiyordu. Bu zor bir şey değildi, ama umutsuz dövüşçüye bakınca... Kieve için şu anda her şey zor olabilirdi.

Kieve, elinde çatalını çevirerek boş boş oturuyordu.

"Dövüş kartına geri dönmelisin." Cyrus onu zorlamaktan nefret ediyordu, ama başka seçeneği yoktu.

Dövüşçü sadece tabağına bakıyordu.

"Kieve."

Kieve yine de hiçbir şey söylemedi.

Cyrus ne yapacağını bilmiyordu. Onu nazikçe desteklemek, ona zaman tanımak istiyordu, ama zamanları yoktu. Aniden ayağa kalktı ve elini uzatarak Kieve'nin yüzünü tutup ona bakmasını sağladı.

Kieve gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi kesilmiş bir halde geri çekilmeye çalıştı, ama Cyrus onu tuttu.

"O piçin seni yıkmasına izin verme," dedi Cyrus dişlerinin arasından, masaya daha da yaklaşarak. "Bir gün, yaptığı her şeyin hesabını vereceği gün gelecek. Ama sen güçlü kalmalısın." Cyrus onu güçlü kalmaya zorlayacaktı.

Kieve sonunda konuştu, sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Sen bilmiyorsun. Onun ne yaptığını bilmiyorsun."

"Biliyorum." Cyrus, Kieve'nin yüzünü bıraktı ama elini arkadaşının ensesine geri koydu ve onu hala sıkıca tuttu. "Onun zihninden gördüm. Orada, seninle birlikteydim."

Kieve'nin gözleri doldu.

"Hâlâ seninleyim," dedi Cyrus. Kieve'nin yüzündeki şüpheyi, kırıklığı, umutsuzluğu gördü. Cyrus onu daha sıkı sıktı. "Seni buradan çıkaracağım. Sana yemin ederim. Beni duyuyor musun?"

Kieve yavaşça başını salladı.

"Ama programa geri dönmelisin. Bunu yapabilir misin?" Kieve yine çok hafifçe başını salladı.

Cyrus da başını salladı. "Şimdi ye," dedi.

Alnından ter damlıyordu. Cyrus, arenanın kapısında dururken dişlerini sıktı. Altın seviye bir dövüşçü ve en yakın arkadaşlarından biri olan Kord, yanında duruyordu. Dört kişilik bir maçtı: Cyrus ve onun genç dövüşçülerinden biri olan Ram; Kord; ve yeni gelen Sergen. Birlikte Flavian Hanesi'nden dört adamla karşılaşacaklardı.

Rael'in arenasına hizmet eden yaklaşık iki yüz dövüş evi vardı ve her birinde birkaç yüz dövüşçü bulunuyordu. Cyrus hepsini tanımıyordu, ama çoğu evin liderini, altın ve gümüş seviyeli dövüşçülerin çoğunu ve birkaç kişiyi daha tanıyordu. Bir de sayısız churn evi vardı. Düzenli olarak arenaya giriş ücreti ödeyemeyenler genellikle churn evlerinin dövüşlerine yönelirdi. Bu evler, yoğun olmayan saatlerde eğitimsiz, hatta uygun olmayan adamları birbirleriyle dövüştüren, denetimsiz evlerdi. Sınıflandırma ile uğraşmazlardı, çünkü dövüşçüleri bunun için yeterince uzun yaşamazdı ya da gelecek vaat edenler soylu evler tarafından seçilirdi. Sergen, Malek Hanesi tarafından satın alınmadan önce Pyro Hanesi'ne satılan bir churn evi dövüşçüsüydü.

Sergen'in bugün birini öldürmesi gerekiyordu ve Cyrus kendinden emindi. O sabah, oldukça basit olmasına rağmen stratejilerini defalarca gözden geçirmişlerdi. Cyrus ve Kord ilk öldürmeyi yapacak, ardından Cyrus Sergen'le eşleşerek ona yardım edecekti. Gerekirse, Ram'ın yardıma ihtiyacı olmadığı sürece, Kord rakibini bitirdikten sonra onlara katılacak.

Kapı açıldı ve Cyrus içeri girdi. "Dört!" diye bağırdı. "Dört!"

diye bir yankı geldi arkasından.

"Dört!" diye bağırdı kapı muhafızı.

Cyrus ve adamları arenaya giren ikinci takımdı. Cyrus hedefini seçti ve koşmaya başladı. Kord, Everan'ın her zaman yaptığı gibi, hafifçe sağa doğru ayrıldı. Everan ve Kord, Cyrus'un en yakın arkadaşlarıydı ve Cyrus, sadece arenada değil, her konuda onlara tam güven duyuyordu. Cyrus, tüm adamlar arasında Kord'u en uzun süredir tanıyordu. Ait olduğu beş haneden üçünde Kord ile birlikteydi. Pyro, ikisini de altın statü kazandıkları Parvil Hanesi'nden satın almıştı. Birlikte uzun bir yol kat etmişlerdi ve daha da uzun bir yol kat edeceklerdi.

Cyrus hedefini belirledi ve odaklandı.

Hedefinin her ayrıntısını gördü: zırhının her parçasını, kumaşın her parçasını, açıkta kalan her bir deri parçasını. Yanan kumların üzerinde attığı her adım, kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılandı. Burun delikleri genişledi, kan kokulu havayı derin derin soludu.

Zaman yavaşladı.

Neredeyse durdu.

Sonra hızlandı ve onu çatışmanın ortasına fırlattı.

Hedefi, Cyrus'un yukarıdan atlayıp saldırı yağdıracağını düşünerek kılıcını savurdu. Bunun yerine Cyrus alçaldı, bacağını kesti ve onu yere düşürdü. Kord'un kılıcı adamın kafasını kopardığında kan omzuna sıçradı.

Cyrus ve Kord birbirlerinin uzantıları gibi akıcı bir şekilde çalışıyorlardı. Birbirlerinin hareketlerini kendi hareketleri gibi biliyorlardı. Yıllarca süren pratik, danslarını mükemmelleştirmişti. İlahi bir mükemmellik. Ama gururlanacak zamanları yoktu ve dikkatlerini tekrar savaşa verdiler.

Flavian Hanesi'nden üç adam kalmıştı. Ram ve Sergen hızla birer rakip aldılar ve Kord, adam Ram'a karşı ikiye bir mücadeleye katılmadan önce üçüncü rakibe doğru fırladı. Cyrus dikkatini Sergen'e çevirdi.

Bakır seviyeli takım arkadaşı yetenekliydi, ama Cyrus, Sergen'in rakibinin daha iyi olduğunu çabucak fark etti. Sergen'in yardıma ihtiyacı olacaktı. Cyrus, rakibini aralarına almak için yana doğru manevra yaptı, ama

adam kedilerin yan kapılarına doğru geri çekildi ve onları savunma avantajı olarak kullandı.

Bunu uzun süre yapamayacaktı. Sergen ve Cyrus onu daha da geriye doğru itti.

Adam yarım yüzlü bir miğfer takıyordu; bu, görüş alanını ve işitme duyusunu engelliyordu. Kedilerin kapıları yükselmeye başladığında bunu fark edecek miydi? Cyrus içinden küfretti. Sergen'in onu öldürebilmesi için bu adamı kurtarmak zorunda kalırsa lanetlenecekti.

Sergen, Cyrus'un zevkine göre biraz fazla hesaplı ve sert olan bir dizi temiz hareketle ileri atıldı. Bunun üzerinde daha fazla çalışmaları gerekecekti. Adam ustaca bir karşı saldırı yaptı. Kılıçları kilitlendi ve Flavian dövüşçüsü Sergen'i geri itti.

Bu çok uzun sürüyordu.

Cyrus, rakibini zayıflatacak bir darbe indirmek için fırsat kolladı, ama rakibi hızlıydı ve kendini iyi savunuyordu. Bu adam gümüş seviye bir dövüşçü müydü? Cyrus onu tanımıyordu.

Kapıların arkasındaki gölgelerden bir hırıltı geldi. Huzursuz kediler, serbest bırakılmalarının yaklaştığını biliyorlardı.

Bunu bitirmeleri gerekiyordu.

Flavian dövüşçüsü yine Sergen ile kılıçlarını kilitledi ve Cyrus fırsatını gördü. Öne atıldı ve adamın baldırını kılıcıyla kesti. Dövüşçü yanlara doğru eğilip sıçradığında, Cyrus dirseğiyle bir darbe indirdi ve adamın başlığının düşmesine neden oldu. Ama adamın kim olduğunu görünce geriye doğru sendeledi.

Ona bakan Flaviuslu savaşçı sarışındı. Cyrus gibi. Ona çok
benziyordu.

O, Cyrus'un saçıydı.

Ve ona bakan yüz... Cyrus'un yüzüydü. Hayır,
Cyrus'un yüzü değildi.

Alexander'ın yüzüydü.

Alexander. Kardeşi.

Yedinci Bölüm

Aklı başından gitti.

Cyrus, arenanın ortasında durup kardeşine bakarken kanı kaynadı. Öfkesi içinden fışkırdı.

Onu öldürecekti.

Onu burada öldürecekti.

Cyrus ileri atıldı.

Alexander tek ayak üzerinde savunmaya çalıştı, ama hiç şansı yoktu. Cyrus, Alexander'ın silahını elinden düşürecek kadar güçlü bir hareketle kılıcını savurdu. Sonra momentumunu kullanarak döndü ve kılıcını Alexander'ın göğsüne sapladı.

Alexander ona bakarken, Cyrus kılıcını daha derine sapladı. Kılıcın sapına kadar. Sonra onu boğazından yakaladı. Alexander'ın ölümünü izlemek yeterli değildi. Onun bunu hissetmesi gerekiyordu. Ve Alexander'ın ona bakması gerekiyordu. Cyrus, onun gördüğü son kişi olmalıydı. Yıllar boyunca söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, Alexander'ın bilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, ama o anda kelimeler ağzından çıkmadı.

"Cyrus!"

Adını duydu, ama gözlerini ayıramadı. Alexander'ın ağırlığı yere çöktüğünde, Cyrus onun hayatının son bulmasını izleyebildi sadece.

Eller Cyrus'u yakaladı ve onu salladı. Kord'un elleriydi. Kord'un sesiydi. "Merkeze git!" diye bağırdı Kord.

Cyrus, kılıcının üzerinde yatan adama baktı, hala sarışın bir adamdı, ama ona bakan ölü gözler derin gök mavisi değildi. Aslında, ona bakan yüz kendi yüzüne hiç benzemiyordu. Cyrus onu kılıcından itti ve ceset yere yığıldı.

O Alexander değildi.

Cyrus gözlerini kırptı, kalbi hala deli gibi atıyordu. Parmakları kılıcının kabzasına karşı uyuşmuştu. *Alexander değildi.*

Kord onu tekrar yakaladı ve siyah bir ışık yanından geçip giderken onu kenara çekti. Ona uzanan pençeler onu kıl payı ıskaladı. Cyrus geriye doğru sendeledi.

Kedinin serbest bırakıldığını fark etmemişti. Cyrus sonunda aklını başına topladı ve Kord, Sergen ile birlikte arenanın ortasına doğru koştu, kedinin zincirinin ucuna ulaşıp hırlayarak saldırdığı anda oraya vardılar.

Kord harekete geçti. "Sergen!" diye bağırdı ve Flavian adamlarının sonuncusuyla savaşan Ram'a doğru koştu. Cyrus etrafına baktı. Kord'un üçüncü adamı öldürdüğünü fark etmemişti, ama arenanın diğer tarafında ikinci bir kedinin serbest kaldığını fark etti. Üçüncünün serbest bırakılmasına sadece birkaç saniye kalmıştı.

Kord araya girip Ram'ın rakibini devraldı. Alt seviye bir dövüşçü —kısa bir mücadelenin ardından Kord onu baldırlarından yakaladı ve Sergen'in kesin bir öldürme pozisyonu almasını sağladı. Bu sefer Sergen başardı.

Dövüş bitmişti. Arena alkışlarla çınladı.

Kedilerin zincirleri sıkılaştırıldı ve Cyrus hala sersemlemiş bir halde, aklını toplamaya çalışırken, hayvanlar kafeslerine geri sürüklendi. Etrafına baktı. Flavian dövüşçüler ölmüştü. Ram ve Kord, Sergen gibi ona bakıyordu.

Az önce ne olmuştu? Sergen'in kaşları arasında derin bir kafa karışıklığı çizgisi vardı. Cyrus ona özür dilercesine başını eğdi. "Üzgünüm," dedi. "O senin avındı."

Sergen bir an sessiz kaldı, sonra kısa bir baş sallama yaptı. "Önemli değil. Sonunda ben hallettim. Sana yardım etmeye çalıştığını biliyorum."

Cyrus, Alexander sandığı ölü Flavian savaşçısına bir kez daha baktı.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Sergen.

Cyrus başını salladı. Bu adamı tanımıyordu ve kendisine ne olduğunu da bilmiyordu. Savaşta hiç konsantrasyonunu kaybetmemişti. Ama gördüğünü sandığı şey...

Sert bir el onu tekrar yakaladı. "O da neydi lan?" diye bağırdı Kord.

Cyrus yine başını salladı. "Hiçbir şey," diye mırıldandı. Ama hiçbir şey değildi. Buradan çıkması gerekiyordu. Geriye doğru sendeledi ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

Kord onu takip etti. "Hey. İyi misin?"

Soruyu duymazdan geldi. Elbette iyi değildi. "Dört!" diye bağırdı kapı bekçisine geçerken.

"Dört!" diye yankılandı.

Aklı hâlâ bulanıktı. Ona ne oluyordu? Cadı mı bunu yapıyordu? Ya da belki de uzun zaman önce ölmüş anılarını uyandırmıştı ve şimdi bu anılar onu rahatsız etmek için geri dönüyordu.

"Cyrus!" Kord onun arkasından seslendi.

Dar koridordan geçerken, yanından geçen bir adam ona sertçe çarptı. Cyrus neredeyse dengesini kaybediyordu ama duvara tutunarak kendini tuttu ve başını çevirip Massus Hanesi için savaşan, kalabalığı coşturan dev adam Bravat'ı gördü.

"Kötü bir gün mü, Cyrus?" diye kışkırttı Bravat. "Ucuz atlattın." İzliyor muydu?

Bravat gümüş seviye bir dövüşçüydü, ama seviyelerde yıldırım hızıyla yükselmişti, arena tarihinin en hızlılarından biriydi ve bu da şüphesiz dayanılmaz egosuna katkıda bulunuyordu. Cyrus onu görmezden gelmeye çalıştı.

Bravat içten bir kahkaha attı. "İki gün sonra yapılacak evler arası maçtan önce ölseydin hayal kırıklığına uğrardım."

Pyro Evi iki gün sonra Massus Evi ile mi dövüşecekti? Cyrus o sabah kontrol ettiğinde bunu görmemişti. Bir değişiklik olmalıydı. Ama önemli değildi, adamları bunu diğer maçlar gibi ele alacaktı. Ve galip gelecekti.

Cyrus tek kelime etmedi, sadece yürümeye devam etti.

"Arenada görüşürüz, Cyrus," diye seslendi Bravat arkasından.

Cyrus, Massus Hanesi'nden bir takımla dövüşmekten korkmuyordu, ama en iyi formunda olmasaydı kolay bir dövüş olmayacaktı ve şu anda en iyi formunda değildi. Anıların kargaşası onu hâlâ rahatsız ediyordu. Cadı onunla uğraşıyordu ve öfkenin ateşi içinde parladı. Cadı salonunun ana koridorunda durdu ve karanlığa doğru baktı. Bu sefer ses yoktu, ama yine de ona seslendi.

"Cyrus?" dedi Kord, o da durarak. "Ne oluyor sana?" "Sen git.
Arabada buluşuruz."
"Yine mi..." "Uzun
sürmez."
"Biliyorsun, gerçekten çok tuhaf davranıyorsun."
"Sadece... Arabada buluşuruz."

Kord'un dudakları inceldi, ama Ram ve Sergen'e onları takip etmeleri için başını salladı ve onları yükleme alanına götürecek koridorda ilerlemeye devam etti.

Cyrus, gardiyanları ve köpeklerini hızlıca kontrol ettikten sonra karanlık yan koridora süzüldü. Daha önce boş olan ilk odada şimdi başka bir kadın vardı. Cadı gibi, hücrenin ortasında zincirlerle asılı duruyordu ve etrafında beyaz bir daire vardı. Bu kadın da cadı mıydı?

İkinci odayı geçti, burada daha önce farklı bir kişi vardı: aynı şekilde zincirlenmiş başka bir kadın. Kadınlar hiçbir şey söylemedi, ama Cyrus geçerken gözleri onu takip etti. Cyrus'u tedirginlik sardı.

Cyrus dikkatini önündeki cadının odasına verdi. Koridor sessizdi. Hâlâ orada mıydı? Kapıya ulaştığında, küçük, parmaklıklı açıklıktan içeri baktı.

Cadı oradaydı. Sanki ölmüş gibi, ortada sarkık bir şekilde asılı duruyordu. Ama zümrüt yeşili gözleri ona bakıyordu.

"Ah, Lucien adında olmayan kahin," dedi.

Yine o isim. Tüyleri diken diken oldu. Onun zihnini eziyet eden kişi o muydu? Onu manipüle etmeye çalışan...

"Beni rahatsız mı ediyorsun?" diye sordu.

"Bu benim yeteneğimden çok senin yeteneğin," diye
cevapladı. Bu ne anlama geliyordu? "Oyunlarını bırak."
Gözleri kısıldı. "Ben oyun oynamam." Ona
inanmadı.

"Ne istiyorsun, kahin?" Sesi yumuşadı. "Beni düşünmeden duramadın mı?" Onu kışkırtıyor muydu?

Öfkenin ateşi tenini kapladı. "Seni henüz kazıkta yakmadılar mı diye bakmaya geldim," diye karşılık verdi. Belki yakarlarsa, bu saçmalık sona ererdi.

Sırıtışı kayboldu ve ona öfkeyle baktı.
Cyrus, Kord ve diğerlerine yetişmek için döndü.

Sekizinci Bölüm

Akşam, sıcaktan biraz olsun kurtulmasını sağlamadı. Arenadan döndükten sonra aldığı soğuk banyoya rağmen, ter cildini ıslatıyordu. Cyrus'un zihni hâlâ o günkü dövüşteydi. Alexander'ın yüzünde. Ya da Alexander'ın yüzü olduğunu sandığı şeyde.

Gözlerini her kapattığında, görüntüler tekrar gözünün önüne geliyordu. Yetişkin olarak hiç görmediği bir yüzdü, ama kendi yüzüne benzediğini biliyordu. Çocukken, Cyrus ve ikiz kardeşi birbirinden ayırt edilemezdi. Artık muhtemelen öyle değildi. Bir adamın yüzünde geçmişi okunurdu ve kardeşinin hayatı kendisininkinden çok farklıydı. Alexander ayrıcalıklı bir hayat sürerken, Cyrus bu cehennemde çürüyordu.

Cyrus onu *hissedebiliyordu*, gücünü hissedebiliyordu. Her zaman. İkisi aynıydı. Alexander'ın da onu hissedebildiğini biliyordu. Ama hiç gelmedi. Cyrus'u eve götürmek için hiç gelmedi. Bu, göğsünde bir yük gibiydi, onu terk edenleri, yüzüstü bırakanları, en çok sevdiklerini her gün hatırlatıyordu. Kardeşi. Babası. Ama artık onlara olan sevgisi yok olmuştu. Çürümüş, ölmüş ve onun mücadelesine yakıt olan yanan bir nefrete dönüşmüştü. Onu neredeyse yıkacak olan acı, şimdi onu güçlü kılan şeydi.

Ve eğer bu cehennemden kurtulursa...

Dışarıdan gelen bir ses dikkatini çekti ve onu pencereye çekti. Gelenler köşeyi dönmüş, görüş alanının dışında kalmışlardı, ama onları duyuyordu — atlar, adamlar. Belki başka bir satın alma. Son birkaç gündür normalden fazla teslimat gelmişti, bazıları gecenin garip saatlerinde, ve hepsi savaşçı değildi. Ama bu her neyse, daha gürültülüydü.

Havada bir kahkaha yankılandı.

Kim gülüyordu ki?

Cyrus hızla botlarını giydi ve odasından çıkıp, muhafızın yanından geçerek kargaşayı görmek için dışarı çıktı.

Avluda üç adet malzeme arabası vardı. Hizmetçiler pirinç ve tahıl çuvallarını mahzenlere indiriyorlardı. Portia, Visa ve diğer üç kadın et ve sebzeleri mutfağa taşımakla meşguldü. Olağandışı bir şey yoktu.

Sonra Cyrus, sonunda Pyro'nun yanında duran başka bir vagon gördü. Bu bir erzak vagonu değildi, bir satın alma vagonuydu ve Cyrus adamları görünce donakaldı.

Kalabalığı coşturan dövüşçü Bravat yere çöktü, ardından bir düzine adam daha onu takip etti. Pyro omzuna vururken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Cyrus'un göğsü sıkıştı. Pyro, Bravat'ı satın mı almıştı? Arenada Bravat'la dövüşmekten daha kötü bir şey varsa, o da onunla aynı takımda dövüşmekti.

"Dövüşten önce satın almak büyük bir risk ve bana bir servete mal oldun, ama bu riski almam gerektiğini biliyordum," dedi Pyro neşeyle. "Artık bugünkü zaferin, Pyro Hanesi'nin zaferi!"

Cyrus'un takımı günün erken saatlerinde maçını bitirdikten sonra Bravat ve adamları galip gelmişti, ama Cyrus bunu bir zafer olarak görmüyordu. Bravat'ın takımı maçta iki adam kaybetmişti, bunlardan biri altın seviye bir dövüşçüydü. Altın seviye bir dövüşçünün hayatının daha değerli olduğu için değil, belki de öyleydi, ama bu kadar yol kat etmiş, bu kadar çok şeyden sağ çıkmışken... Cyrus'un midesi bulandı. Belki de Bravat'ın ölen adamları ve Haddick için, artık Pyro Hanesi'nin cehennemiyle yüzleşmek zorunda kalmamaları bir lütuftu.

Cyrus'un gözleri, avlunun karşısında Kord ile duran Everan'ı buldu. Yüzü ağırdı. Haddick'in kaybı ve şimdi de Bravat ve ekibinin satın alınması... Onun için de zor bir haftaydı. Hanenin dövüşçüleri yeni satın alımları umursamıyorlardı. Hatta onları memnuniyetle karşılıyorlardı. Savaşçılar başka seçeneğe sahip değildi; hepsi bu hayata zorlanmıştı. Hepsi, onları hayvan gibi alıp satan efendilerinin merhametine kalmışlardı, ama Bravat gibi savaşçılar kendilerini kardeşlerinin önüne koyuyorlardı. Onlara güvenilemezdi ve

bir yükümlülük oluşturuyorlardı. Pyro Evi'nin lideri olarak Cyrus şimdi bu yükümlülükle başa çıkmak zorundaydı.

Cyrus, Bravat ve adamlarının yüzlerinde sırıtışlarla avluyu incelerken onları izledi. Evet, Pyro Evi çok güzeldi. Rael'in başkenti Carn'daki en lüks villaydı, Rael'in en lüks villalarından biriydi ve Pyro'nun dövüşçüleri neredeyse her türlü lüksü yaşıyordu. Bravat ve adamları, kan sporunda zirveye ulaştıklarını düşünüyorlardı.

Ne kadar çabuk öğreneceklerdi...

"Onlara odalarını göster," dedi Pyro yakındaki bir hizmetçiye. Bravat ve adamlarına eliyle işaret etti. "Bugün iyi savaştınız. İstediğiniz kadını seçin. Dinlenin. Ve yarın... bir zafer daha!"

Bravat'ın gülümsemesi genişledi ve gözleri, Portia'ya mutfak teslimatında yardım etmeyi bitiren Visa'ya takıldı. Gülümsemesi daha da genişledi. "Onu."

Visa donakaldı.

Everan, yaslandığı direkten ayrıldı ve vücudu gerildi. Kimse Visa'yı sahiplenmemişti. Herkes onun Everan'a ait olduğunu biliyordu, Pyro hariç, çünkü Pyro bunu ona karşı kullanırdı.

Pyro, farkında ve umursamaz bir şekilde başını sallayarak homurdandı.

Everan hiçbir şey söyleyemedi. Bugün savaşmamıştı; ödül almaya hakkı yoktu ve kalbini ya da evliliğini ifşa edemezdi — bu ikisi için de ölüm anlamına gelirdi. Ama Everan, gözlerinde karanlık bir savaş ateşi ile öne çıktığında, Cyrus arkadaşının yapamayacağı ya da yapmaması gerekenleri düşünmediğinden endişelendi.

"Onu zaten ben talep ettim," diye bağırdı Cyrus.

Everan başını ona doğru çevirdi. Cyrus kadınları hiç istememişti, ancak ara sıra odasına gelen birkaç kadın vardı. Bedensel zevkler, herkesin her şeyi bir süreliğine unutmasına yardımcı oluyordu.

Bravat itirazını homurdandı ve Pyro'nun gözleri kısıldı.

"İlk seçme hakkı bana ait değil mi?" diye meydan okudu Cyrus. O sadece evin lideri değil, aynı zamanda Pyro'nun kan sporunun tarihindeki en çok takım galibiyeti alan en iyi dövüşçüsüydü. Öldürme olsun ya da olmasın, Pyro'nun onu reddetmesi olası değildi, ama o birini öldürmüş ve takım galibiyeti almıştı. Bravat iki mağlubiyet almıştı, bu da Cyrus'u daha da cesur hale getirmişti.

Pyro, Bravat'a baktı, sonra tekrar Cyrus'a. Kaşlarını çattı. "Tamam, sürtüğü al," dedi Cyrus'a. Sonra hizmetçiye el salladı ve "Bravat'a başka bir tane ver," dedi.

Cyrus, avluyu geçip Visa'nın kolunu tutmadan önce Bravat'a uyarıcı bir bakış attı. Onu sertçe villanın dövüşçülerin bulunduğu tarafına doğru çekti. Odasına vardıklarında, onu içeri itti ve kapıyı arkasında tekmeledi. Akşam için yatmak için biraz erkendi, ama başka bir planı da yoktu.

Artık yalnız kaldıklarında Visa'yı bıraktı. Ona sert davranmak istememişti, ama iddiasının bir güç gösterisi olarak görülmesi gerekiyordu, ona iltimas geçmesi değil, çünkü bu onu hem Bravat hem de Pyro'nun hedefi haline getirecekti. "Canını yaktım mı?" diye sordu, yan masaya gidip kendine bir bardak su doldururken.

Kız başını salladı. "Hayır, pek değil."

Adam başını salladı ve bardağını boşalttı.

Visa ona minnettar bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim. Cassia veya Gemma'yı alıp gerçek bir ödül kazanabilirdin. Ve onların seninle vakit geçirmeyi dört gözle beklediklerini biliyorum."

Cassia ve Gemma... O da onlarla vakit geçirmek isterdi. Ama bu daha önemliydi. Everan için. Ve Visa için.

Tanrılar kahretsin, hava çok sıcaktı. İç çamaşırlarına kadar soyundu ve yatağa uzandı. "Yorgunum. Ve en iyi ödül biraz uyku olur." Belki de erken yatmak o kadar da kötü bir şey değildi. Kolunu başının üzerine kaldırıp gözlerini ön koluyla kapattı ve uzun bir nefes verdi. Visa için yatağın bir kısmını boş bırakmıştı. Bir beyefendi olsaydı, ona yatağın tamamını teklif eder ve kendisi yerde yatardı. Ama o bir beyefendi değildi — sabah bir dövüşü olan bir adamdı ve uykuya ihtiyacı vardı. Ve ona ne teklif etse de etmese de, Bravat ile geçireceği bir akşamdan yine de daha iyi olurdu.

Oda sessizliğe büründü, ama zihni değil. Düşünceleri o günle, kavgayla, Alexander'la meşguldü. Yanına döndü, sonra tekrar sırt üstü yattı. Uyku gelmeyeceğini anlayınca hayal kırıklığı onu sardı.

Visa yatağın kenarına oturduğunda yatak çöktü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözlerinin üstünden kolunu kaldırdı ve ona baktı.

Ona yardım *edebilirdi*. Buna izin vermemeliydi, en azından Visa'ya karşı bunu bir daha yapmayacağına söz vermişti. O Everan'ın kadınıydı, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için kullanabileceği biri değildi. Ama zihnindeki işkenceden kurtulmak için çaresizce istiyordu ve yavaşça başını salladı.

Visa gülümsedi ve ona yaklaştı.

Başlığın üstünden pencerenin alt köşesine uzandı, orada küçük bir çivi ucu çıkıntı yapıyordu. Başparmağını çiviye batırdı, kanadı, sonra şişliği kadının alnına götürdü ve kırmızı damlayı kadının cildine nazikçe bastırdı. Ve gözlerini kapattı.

Kanının kendisini taşımasına izin verdi ve gözlerini tekrar açtığında, kalçalarına kadar uzanan çimlerin olduğu geniş bir tarlanın ortasında duruyordu. Ufukta güneş batarken, gördüğü kadarıyla uzanan tepeler çimleri altın rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Uzakta bir çiftlik evi vardı. Burası Visa kaçırılmadan önce yaşadığı yerdi, ama o bu anıyı kalbinde saklamıştı ve şimdi onu Cyrus'la paylaşıyordu. Cyrus yere uzandı, sırt üstü yattı, kollarını başının üzerine uzattı ve gökyüzüne baktı. Etrafındaki çimlerin rüzgarda sallanırken çıkardığı fısıltıları duyamıyordu; birinin anılarında asla duyamazdı. Ama hayal edebiliyordu ve yine de bundan zevk alabiliyordu.

Bunlar en iyi arkadaşlardı — ona zihinlerinin huzurunu veren, dinlenmesine yardımcı olanlar.

Visa'nın parmaklarının saçlarını okşadığını hissetti, bu onu rahatlatıyordu. Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve vücudu ağırlaştı.

Ve sonunda, yüksek altın rengi çimlerin arasında uykuya daldı.

Cyrus, sabahın sesleriyle deri giysilerini giydi. Uyandığında Visa çoktan gitmişti; muhtemelen Portia'ya kahvaltıda yardım ediyordu.

Leğendeki su soğuktu ve yüzüne sıçrattığında cildi karıncalandı. Bu, bütün gün hissedeceği tek serinlikti ve o da bunun tadını çıkardı

Ama sonra önceki günün rahatsız edici düşünceleri geri gelmeye başladı. Onları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı — tüm anıları, gençken yaşadığı anıları. Zayıf olduğu zamanları.

Neden geri geliyorlardı? Ve neden şimdi?

Cyrus ayağa kalktı, suyu boynuna ve göğsüne akıtarak yan masanın kenarını tuttu ve ağırlığını desteklemek için onu kullandı. Zayıf olmayı göze alamazdı.

Dışarıdan gelen sesler penceresinden içeri sızdı ve onu geri getirdi, o da sakinleşti.

Artık zayıf değildi, kendine hatırlattı. Rael'deki en büyük dövüş evinin baş dövüşçüsü ve kanlı sporun en ünlü adamıydı.

Cyrus, yan masanın yanında asılı duran havluyu kaptı ve vücudunu kuruladı, sonra botlarını giyip dışarı çıktı.

Yemek salonuna vardığında, dövüşçülerin çoğu yemeklerini yiyip çoktan gitmişti. Kord ve Everan hâlâ oradaydı ve uzun masalardan birinin ucunda oturuyorlardı. Cyrus onların karşısındaki koltuğa oturdu.

"Sonsuza dek uykuya daldığını sandık kardeşim," dedi Kord gülümseyerek. "Bugün için başka bir adam bulmamız gerekeceğinden endişelenmeye başlamıştık, bu da öğleden sonra kedileri besleyeceğimiz anlamına geliyordu."

Kord şaka yapıyordu, ama bu şaka yapılacak bir konu değildi. Öğleden sonra başka bir dövüşleri vardı. Cyrus, güneşin en sıcak olduğu ve arenanın daha önce dövüşenlerin kanıyla kaplı olduğu öğleden sonra dövüşlerinden nefret ediyordu. Kediler de öğleden sonra en heyecanlı oldukları zamandı, çünkü içerideki gardiyanlar onları gündüz uykularından uyandırmak için sivri uçlu çubuklarla dürtüyorlardı.

Ama bazen şaka yapmak, yapılabilecek tek şeydi.

Everan, Cyrus tabağındaki son lokmayı yutarken ona gülümsedi. "Visa sana uyuman için yardım edebileceğini söyledi."

Cyrus başını salladı. Everan aynı şekilde düşünmüyordu, ama Cyrus birinin zihninde olmak, birinin yatağında olmaktan daha samimi bir şey olarak görüyordu. Her zaman müdahale etmekten çekinirdi, ama hem Everan'a hem de Visa'ya minnettardı.

"Aylardır en iyi uyuduğum uykuydu," dedi ve bu, geçmişinin hayaletleri olsa bile doğruydu. Everan'a alaycı bir gülümseme attı. "İtiraf etmeliyim ki, o beni ne kadar içeri alırsa, onu o kadar tutmak istiyorum. Onda" — ellerini kaldırıp havayı et gibi kavradı — "en büyük çim alanlar var."

Everan içten bir kahkaha attı ve Cyrus da ona katılmaktan kendini alamadı. Sonra Everan'ın kahkahası söndü ve yüzü biraz ciddileşti. Yutkundu. "Yaptığın şey için teşekkür ederim. Bravat'la ilgili olan."

Cyrus başını salladı. "Önemli değil. Ben de fayda sağladım."

"Ama bunu bunun için yapmadın. Ve ben minnettarım. İkimiz de minnettarız."

Visa, buharlı etli pilav tabağıyla arka mutfaktan çıktı ve gülümseyerek Cyrus'un önüne koydu. "Nihayet geldin. Sana en iyi etleri ayırmak için neredeyse kanlı bir dövüşe girecektim."

Cyrus minnetle başını eğdi. "O zaman sana iki kat borçluyum."

"Ödeşmiş sayalım." Everan'a göz kırptı ve kapıdan kayboldu. Cyrus ve Everan, o gidene kadar onu izlediler.

Cyrus, şimdi ciddi bir ifadeyle Everan'a baktı, dirseklerine yaslanarak öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Bir gün, kendi seçtiğin hayatı yaşayacaksın ve zamanın için savaşmak zorunda kalmayacaksın."

Everan başını salladı. "Bunu umut edemem."

"Umut etmelisin. Bu doğru. Bizi bu durumdan kurtaracağım. Seni, Visa'yı, Kieve'yi, Bash'ı..." Everan'ın yanındaki Kord'a baktı. "Hepimizi."

Everan ve Kord ona baktılar, umut etmek istemiyorlardı, hayal kırıklığına uğramak istemiyorlardı. Yanlış umut öldürücü olabilirdi, ama gerçek umut onları umutsuzluğun karanlığından kurtaracak tek şeydi. Cyrus bunun yanlış olmasına izin vermezdi.

Marine edilmiş bir parça sığır eti bıçakladı ve bir ısırık aldı, pirinç tanesi almamaya dikkat etti, tek bir tane bile. Nereden geldiğini biliyordu.

Gölgeler Diyarı.

Annesinin onu terk etmesinden sonra onu bulanlar Gölge Adamlardı. Onu Serran köle tüccarlarına, özellikle de Gölge Kral'a satan da Gölge Adamlardı. Ve sanki bu yetmezmiş gibi

yeterli değilmiş gibi, Gölgeler Diyarı köle ticaretini pirinçleriyle de destekliyordu. Tabağındaki pirinci, onun acı çekmesinden elde ettikleri kârın kanıtı olarak görmek... Onunla beslenmektense çürümesini tercih ederdi.

Everan onu izliyordu. Hiçbir şey söylemedi, ama Cyrus söylemek istediğini biliyordu. Yıllar boyunca defalarca söylediği şeyi söyleyecekti. *Sadece etle yaşayamazsın. Enerjiye ihtiyacın var.*

Ama odasına getirilen taze meyve, sebze ve ekmekler ile marine edilmiş etlerden oluşan yemeklerle Cyrus'un ihtiyacı olan her şeye sahipti. Shadowlands'den hiçbir şey kabul etmezdi.

Everan sessiz kaldı, ama gözleri öyle değildi.

Yemeği bitirdikten sonra villanın orta kısmına doğru yöneldiler. Öğleden sonraki spor aktivitesinden önce bir süre havuzda yüzüp dinleneceklerdi.

"Kieve'yi gördün mü?" diye sordu Cyrus yürürken. Önceki akşam arenadan döndüğünde onu görmeye gitmediği için bir suçluluk dalgası onu sardı.

Everan başını salladı. "Visa, odasında yemek yediğini söyledi."

Cyrus kaşlarını çattı. Kieve'nin gerilemediğini

umuyordu. "Hâlâ programa dahil değil," diye ekledi

Everan.

"Olacak," diye cevapladı Cyrus. "Bana geri döneceğini söyledi."

Kord omuz silkti. "Bakalım bizimle havuza gelecek mi?"

Odasının yolunu tuttular, ancak yolda Hephain ile karşılaştılar.

"Arenaya gidin," dedi baş gardiyan. "Balsam Hanesi bu sabah gelmedi. Program öne alındı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Kord hayal kırıklığıyla, ama havuzu kaçırdığı için değil. Dövüşçüler maçlarına çıkmadıklarında, genellikle dövüşün kendisinden daha kötü olan ağır sonuçlarla karşı karşıya kalırlardı. Bu da hepsinin acele etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Zaman değişmiş olsa bile, geç kalmalarına hoşgörü gösterilmeyecekti.

Cyrus, Everan ve Kord'a başını salladı. "Hadi gidelim o zaman."

"Sen değil," dedi Hephain Everan ve Kord'a. Sonra Cyrus'a: "Sen Bravat'ı alacaksın."

Cyrus başını baş muhafızın yönüne doğru eğdi. "Ne?" Doğru duymuş olamazdı.

"Bravat artık Pyro Hanesi için puan topladığına göre, kartlar değişti. Sen, Ram, Bravat ve Val."

"Everan ve Kord ne olacak?" diye sordu Cyrus.

"Yarına ertelendi," diye cevapladı Hephain.

Cyrus şaşkınlıkla Everan ve Kord'a baktı. Pyro'nun takım dinamiklerini ne kadar bilmediğini burada açıkça görebiliyordu. Spor Otoritesini, hayranların en sevdiği iki oyuncuyu bir araya getirmeye zorlamıştı, şüphesiz rüya takımla daha fazla dikkat çekmek ve kolay para kazanmak için. Ama işler öyle yürümedi. Takımın antrenmanları onları mükemmel hale getirmişti. Aralarındaki güven onları mükemmel hale getirmişti. Pyro'nun haberi yoktu, muhtemelen en iyi dövüşçülerini mahvetmişti.

Everan ve Kord sessizdi.

"Seni bekleyeceğiz," dedi Everan sert bir şekilde. "Tanrılar seni korusun kardeşim."

Dokuzuncu Bölüm

Pyro aptalın tekiydi, farkında olmadan en ünlü iki dövüşçüsünü öldürmek üzere olan bir aptal.

Cyrus ve Bravat, arenanın giriş kapısında bekliyorlardı. Birlikte hiç antrenman yapmamışlardı. Birbirlerinin güçlü yanlarını kullanmayı ya da zayıf yanlarını korumayı bilmiyorlardı. Birbirlerini nasıl koruyacaklarını bilmiyorlardı. Cyrus, Bravat'ı korumak istediğinden bile emin değildi ve Bravat'ın da aynı şekilde hissettiğinden oldukça emindi.

Dört kişilik bir dövüştü: Cyrus ve onun genç dövüşçülerinden biri olan Ram, Bravat ve Bravat'ın satın aldığı takımdan bir adam olan Val. Birlikte Camden Hanesi'nden dört adamla yüzleşeceklerdi. Ram bronz kademede iyice yerleşmişti ve öldürme şartlarını zaten yerine getirmişti, ilerlemek için sadece takım galibiyetleri elde etmesi gerekiyordu. Sayıya ihtiyaçları yoktu, bu da üzerlerindeki baskıyı biraz azalttı. Sadece hayatta kalmaları gerekiyordu. Yeterince kolaydı. Göz ucuyla Bravat'a bir bakış attı. En azından, yeterince kolay olmasını umuyordu. Bravat'a güvenmiyordu.

Kapılar açıldı. "Beni takip et," dedi Cyrus.

Bravat onu geriye doğru itti. "Yolumdan çekil lan." Sonra ilk olarak içeri girdi.

Cyrus Ram'a baktı ve genç dövüşçü başını salladı. Cyrus'un endişelendiği şey tam da buydu. Dudaklarını büzdü ve onu takip etti. "Dört!" diye bağırdı arenaya adımını atarken.

"Dört!" Ram ve Bravat'ın adamı Val, ikisi de aynı

şeyi tekrarladı. "Dört!" Kapı muhafızı onayladı.

Arenaya giren ikinci takım onlardı. Cyrus hedefini seçti ve koşmaya başladı. Ram hafifçe sağa doğru açıldı. Bu,

genç dövüşçünün Cyrus'un yardımcı kılıcı pozisyonunu aldığı ilk seferdi, ama Ram Everan ve Kord'un bunu birçok kez yaptığını görmüştü ve bunu dövüş sahalarında defalarca çalışmışlardı.

Cyrus hızlandı ve odaklandı. Çarpışmada Ram, dizi güzelce uyguladı. Tıpkı antrenmanlarda yaptıkları gibi. Rakibi düştüğünde, Ram'a onaylayarak dilini şaklattı. Bu etkileyici bir hızdı. Ram ona bir gülümseme attı.

Bu açılış hareketi eskimiş olsa da, çoğunlukla dövüşçülerin diğer takımları izleyip inceleyememesi sayesinde işe yarıyordu. Ama er ya da geç, rakipleri bunu fark edecek ve farklı bir şey bulmak zorunda kalacaklardı. O zamana kadar...

Cyrus ve Ram dikkatlerini tekrar dövüşe verdiler. Bravat rakip takımdan bir adamı daha yere serdi, sonra Camden Hanesi'nden sadece iki kişi kaldı.

Üç cirit, birkaç adım ötedeki kuma saplandı — bunları ödeyen seyirciler atmıştı. Cyrus, bunların genellikle kötü atışlar olduğunu takdir etti. Onları geri fırlatmak için ne vermezdim.

İşte bu bir fikirdi...

Arenanın yan kapısı açıldı ve Cyrus'un dikkatini çekti. Kediler. *Eskimiş bir oyun olsa* da, kalabalık kedileri seviyordu ve neredeyse her dövüşte kediler serbest bırakılıyordu.

"Merkez!" Cyrus, kılıcın parıltısı kafasına doğru gelirken bağırdı. Kılıcı uzaklaştırdı. Yukarıdan aşağıya, soldan sağa, adamın dikkatini her hareketine çekti ve onu geri püskürttü, Ram'ın sessiz bir saldırı hesaplamasına izin verdi. Ram fırsatı gördüğünde, onu değerlendirdi ve üçüncü öldürmeyi gerçekleştirdi.

Cyrus devam etmek için döndü, ama son adamın Bravat'ın kılıcına asılı olduğunu görünce durdu. Bravat onu geriye doğru tekmeledi ve cesedi yere düşmesine izin verdi.

Arena, kalabalığın tezahüratlarıyla çınladı.

Zincirler kedileri kafeslerine geri çekti ve kapılar indi. Cyrus, dövüşün korktuğu kadar kötü gitmediği için rahat bir nefes aldı. Aslında, dövüş olağanüstü iyi gitmişti. Şanslıydılar.

Bravat kollarını havaya kaldırarak kalabalığı daha yüksek sesle tezahürat yapmaya teşvik etti ve onlar da buna karşılık verdi. Cyrus, Ram'a kaşlarını çatarak baktı. Kavgadan nefret ediyordu, ama bundan daha da çok nefret ediyordu ve dönüp çıkışa doğru yöneldi. Ram onu takip etti.

"Dört!" Cyrus, Bravat ve Val'i beklemeden kapı bekçisine bağırdı.

"Dört!" diye yankılandı.

Cyrus sinirlenmişti. Sinirlenmekten de öteydi. O ve Bravat eşleştiğinde dövüşler böyle mi olacaktı? Bu tehlikeli bir durumdu. Ne yapacağını, Bravat'ı nasıl idare edeceğini bulması gerekiyordu.

Bravat ve Val yetişti ve Cyrus arkasında bir hareketlilik duydu. Omzunun üzerinden onlara baktı.

"Ne oluyor lan?" Val, Bravat'ı iterek tükürdü.

Bravat burnunu çektirdi. "Daha hızlı ol, bir dahaki sefere bir tane alabilirsin." Cyrus yavaşladı. "Neler oluyor?" diye seslendi.

"Seni ilgilendirmez," dedi Bravat.

Bu, Cyrus'u çileden çıkarmak için yeterliydi. Döndü ve Bravat'ın burnuna burnuna yaklaşarak neredeyse ona çarpmasına neden oldu. "Ben Pyro Hanesi'nin lideriyim," diye hırladı Cyrus. "Her şey beni ilgilendirir." Bu adamı burada ve şimdi yere sererdi.

B ravat öfkelendi ve Cyrus bir an için transfer salonunda kan dökülеceğini düşündü. Bu onlara ağır bir ceza getirecekti, ama Cyrus şu anda bunu umursamıyordu.

Ancak Cyrus'un sürprizine, Bravat temkinli bir adım geri attı. Yine de tavrını değiştirmedi. "Val bu dövüşte birini öldürmesi gerektiği için sinirli," diye alaycı bir şekilde dedi. Sonra omuz silkti. "Şimdi bir sonraki dövüşte iki kişiyi öldürmesi gerekiyor, böylece statüsü düşmeyecek."

Cyrus dudaklarının inceldiğini ve kaşlarının daha da düştüğünü hissetti. "O bir tane öldürmesi gerekiyorsa, neden sen iki tane öldürdün?"

Bravat yine omuz silkti. "Bir sonraki dövüşte alır."

Cyrus atıldı, Bravat'ı yakaladı ve onu duvara itti. "Ya bir sonraki maç olmazsa?"

Bravat onu geri itti. "Ne oluyor lan? Çekil üstümden!"

"Hey, ne oluyor?" diye bağırdı bir arena muhafızı koridorun sonunda. Ram, Cyrus'un kolunu tuttu. "Bırak onu."

"Kendi adamlarını lanetleyecek!" diye tükürdü Cyrus. "Ve bizi de onunla birlikte!" "Cyrus," dedi Ram, onu daha sıkı tutarak.

Cyrus'un gözeneklerinden öfke sızarken, yanan bakışları Bravat'ınkilerle kilitlendi.

"Hey!" arena muhafızı tekrar bağırdı ve yanındaki köpekle birlikte onlara doğru yürümeye başladı.

"Cyrus," dedi Ram, bu sefer daha sert bir sesle.

Bravat Cyrus'u geri itti, sonra omzuyla iterek koridorda ilerlemeye devam etti, olan biteni görmek için gelen başka bir muhafızı da geçerek.

Cyrus, yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyordu. En azından şu anda. Val'e baktı. "Kaç tane lazım? İki mi?"

Val, Cyrus'un yardımını istemediğini belli ederek başını salladı. "Endişelenme," dedi sertçe. "Ben iyiyim. Onları ben hallederim."

Ama durum iyi değildi ve bir dahaki sefer olmayabilirdi. Val, Bravat'ın peşinden gitti ve Cyrus sadece onun gitmesini izleyebildi.

"Hadi," dedi Ram. "Villada bu konuyu hallederiz." Cyrus pek emin değildi, ama başını salladı ve ikisi de yükleme alanına ve onları geri götürecek olan bekleyen vagona doğru yöneldiler.

Havuzun suyu Cyrus'un vücudundaki ısıyı çekti. Kieve'nin odasına uğrayıp onu da davet etmek istemişti, ama dövüşçü uyuyordu. Cyrus onu bırakmıştı. Hayaletler tarafından rahatsız edilenlerin böyle bir rahatlama bulması pek sık olmazdı.

Şimdi, karşısındaki Everan ve Kord'a karşı gevşek bir şekilde oturuyordu. Onlara arenada Bravat ile olanları anlattı. İkisi de şaşırmadı, ama şimdi soru, tüm bu olanlara ne yapılacağıydı.

Konuşmaları, Bravat'ın havuz evine girmesiyle kesildi. Adamlarından ikisi, Arns ve Bevin, onun peşinden içeri girdi.

İri dövüşçü gülüyordu. "O pislikler sanıyorlar ki..."

Bravat, Cyrus'u görünce sesi kesildi.

Takımlar birbirlerine tek kelime etmediler, ama Bravat havuzun uzak tarafına girerken sırıtıyordu. Cyrus onu izledi. Bu adam ne kadar cahildi.

"Ne, söyleyecek bir şeyin mi var?" Bravat suya dalarken meydan okurcasına sordu.

Cyrus bazen düşüncelerini yüzüne yansıttığını unutuyordu. Onlara söylemesi daha iyi olurdu. Bilmeleri gerekiyordu. "Burada birbirinizi kollamaya başlamalısınız," dedi onlara. "Pyro, hayal kırıklığına uğratabileceğiniz bir lord değil."

"Kendi işine bak," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Bravat. "Pyro'yla başa çıkabilirim."

Cyrus burnunu çektirdi. "Sen mi? Pyro'nun icabına bakmak mı? Sınıf atlayamayan ya da daha kötüsü, statüsünü kaybeden adamlara ne yaptığını biliyor musun?"

"Bana kalırsa, bu konuda endişelenmesi gereken tek kişi sensin."

Bu ne anlama geliyordu? "Ben Pyro Hanesi'nin lideriyim," dedi Cyrus.

"Ne kadar süredir?" Bravat çarpık bir gülümseme attı. "Benim satın aldığımın kan sporları tarihindeki en pahalı satın alma olduğunu biliyor musun?" diye övündü. Sanki bu gurur duyulacak bir şeymiş gibi. "Bir adam için bir planın olmadan o kadar para harcamazsın."

"Onu dinleme," dedi Kord Cyrus'a. "Pyro seni liderlikten almak için deli olması gerekir."

Deli ya da her şeyin nasıl işlediğini tamamen bilmeyen biri, ki Pyro da öyleydi. Cyrus ve Bravat sabahki ikiye iki dövüşte yine eşleştirildiler. Seyirciler onları birlikte izlemeyi seviyordu ve Pyro da seyircilere istediklerini her zaman verirdi. Kord ve Everan bir gün daha ertelendi ve yine Cyrus'un da dahil olacağı üçe üç dövüşe katıldılar.

"Hayat bu, değil mi?" dedi Bravat arkadaşlarına. Hepsi havuzun kenarında dinlenirken aptalca sırıtıyorlardı.

Bu hayatın ne olduğunu hiç bilmiyorlardı.

Cyrus kibirli dövüşçüyü izledi. Ondan kurtulması gerekiyordu. Kendisi için değil. Cyrus lider olmakla ilgilenmiyordu. Adamlarını önemsiyordu ve Bravat hepsini tehlikeye atacaktı. Gümüş seviyeli

bir dövüşçüyle kaza düzenlemek zor olacaktı, ama belki yarın bir fırsat çıkardı...

Bravat etrafına baktı. "Hey, Val nerede?"

Sözleri Cyrus'u planlarından kopardı. "Onu

görmedim," dedi Bevin.

Arns burnunu çektirdi. "Muhtemelen uyuyordur."

Bravat omuz silkti. "Muhtemelen onun avını elimden aldığım için hala bana kızgındır. Daha hızlı olmalı."

Hepsi güldü.

Ama gülünecek bir şey yoktu.

Cyrus gitmek istiyordu; ancak, şu anda gitmek yanlış bir mesaj verecekti. Bu yüzden kaldı ve kaba şakalarına kayıtsızlık numarası yaptı. Ve huzursuz havuzlar daha da huzursuz hale geldi.

Kord hareket etti, kollarını havuzun kenarından iki yana uzattı. "Bash nasıl?" diye Cyrus'a sordu, üçlü arasındaki sohbeti yeniden başlatarak.

Cyrus iç geçirdi. Haddick'in ölümünün üzerinden iki gün geçmişti ve Bash hala kendini suçluyordu, ama bunu atlatacaktı. "Biraz daha iyi. Sadece biraz zamana ihtiyacı var." Umarım çok fazla zaman gerekmez. Dövüşçü üç gün sonra başka bir dövüşe çıkacaktı ve hazır olması gerekiyordu.

Bravat ayağa kalktı ve sudan çıktı. "Burası çok kalabalık," dedi Cyrus'a bakarak kısaca.

Cyrus, Bravat'ın varlığından rahatsız olup ayrılmasına biraz da olsa memnun oldu. Neredeyse gülümseyecekti.

Havuz evinin hizmetçisi Benly öne çıktı ve ona bir havlu uzattı, Bravat havluyu elinden kaparak kurulandı. Bravat'ın iki adamı da dışarı çıktı ve havlu aldı.

"Acıktım," diye ekledi Bravat. "Gidip bir şeyler yiyelim." Üç adam kapıya doğru yöneldi. Bravat Cyrus'un yanından geçerken, ıslak havlusunu Cyrus'un kolunu dayadığı kenardan bir adım bile uzak olmayan yere attı. Sonra dışarı çıktılar.

Everan gözleriyle onları takip ederken, Benly öne atıldı ve kirli havluyu aldı.

"O bir risk," dedi Kord, onlar gittikten sonra.

Bravat bir riskti, hepsine pahalıya mal olacak bir risk. Onunla ilgilenilmesi gerekiyordu. "Onunla ben ilgilenirim," dedi Cyrus.

"Dikkatli olmalısın," diye uyardı Everan. "Şu anda üzerine çok dikkat çekiyor."

Üçü havuzdan çıkıp havlularla kurulandıktan sonra bornozlarını giydiler. Sonra giyinmek için odalarına geri döndüler. Yürürken Cyrus, avlunun kenarında gülüşen Bravat, Bevin ve Arns'ı gördü. Yemek salonuna giderken Bravat'ın birkaç adamıyla daha karşılaşmışlardı.

Harika. Daha fazlası. Cyrus odasında yemek yemeyi düşündü.

Aniden herkes sessizleşti.

Avlunun uzak tarafında, Pyro'nun villasının ucunda, iki muhafız tanınmaz halde, kanlar içindeki bir cesedi yanlarından geçerek Teron'un çalışma odasına doğru sürükledi.

Bravat ve adamları şaşkınlık ve dehşetle baktılar. Sonra birbirlerine baktılar.

"O kimdi?" Bravat, muhafızlar baygın adamla köşeyi dönüp kaybolurken Cyrus'a seslendi. "Ona ne oldu?"

Cyrus, onun kim olduğunu tanımak için onu tanımasına gerek yoktu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Bravat ona doğru yürürken tekrar sordu. Sesinde bir rahatsızlık vardı.

"Öldürmeyi başaramayan adamın nerede?" diye sordu Cyrus ve Bravat'ın yüzünün değiştiğini gördü.

"Val?" Bravat, Teron'un çalışma odasına doğru baktı. "Val!" Peşinden gitmek için harekete geçti, ama Everan uzanıp onu yakaladı.

"Şifacı ona baksın," dedi Everan. "Onu sonra görebilirsin."

Bravat Everan'ı itti ve yüzü buruştu. "Ona ne oldu lan?" diye öfkeyle bağırdı.

"Daha önce ne demiştin?" diye sordu Cyrus. "Hayat budur." Bravat dehşetle ona baktı.

Cyrus odasına gitti ve Bravat'ın içinde bulunduğu cehennemi keşfetmesine izin verdi.

Onuncu Bölüm

Bravat sessizce yanında durdu. Cyrus, kapıda maçlarını beklerken göz ucuyla dövüşçüye baktı. Bu sefer büyük dövüşçüden hiçbir kışkırtma, alay ya da aşağılama gelmedi. Şüphesiz Val'in kanlı cesedinin hatırası hâlâ zihnindeydi.

Cyrus, Bravat'ın puanlarını incelemişti. Dövüşçü altın madalyaya çok yakındı. Sadece üç galibiyet daha alması gerekiyordu ve ciddi yüz ifadesinden Cyrus, bugün bir galibiyet almaya kararlı olduğunu anladı.

Önlerindeki maç bittiğinde kalabalık coştu. Cyrus kılıcını daha sıkı kavradı. "Benim komutamla," dedi Bravat'a.

"Senin işaretini siktir et," diye karşılık verdi Bravat. "Sen kendi adamını düşün, ben kendiminkini düşüneceğim."

Cyrus'un dudakları sıkılaştı. Takımlar böyle kaybediyordu. "İlk adamı çabucak düşürmeliyiz."

Bravat burnunu çektirdi. "Benimkini düşüreceğim, sonra seninkini halledeceğim. Nasıl, ha?"

Cyrus dişlerini sıktı. *Kibirli piç.* Sadece ikisi vardı ve bu işi atlatabilirlerse şanslı sayılırlardı.

Kapılar açıldı ve arena muhafızları önceki dövüşte yenilen talihsiz ruhları dışarı sürükleyerek çıkardılar.

Kalabalığın bir başka uğultusu Cyrus'a rakiplerinin girdiğini haber verdi.

Muhafız ona başını salladı ve o da kapıdan geçti. "İki!" diye bağırdı Cyrus.

Bravat bunu tekrarlamadı. Kimsenin bunu yapması gerekmiyordu, ama bu olağan bir uygulamaydı. Cyrus nedenini bilmiyordu — belki de her zaman böyle olduğu içindi — ama bu, girdikleri hayattaki sayılarının

girdikleri sayı ile çıktıkları sayı aynı olacağına dair bir taahhüt gibi geliyordu. Takım sayısı kutsal bir sayıydı, bir dua. Ve herkes onu söylerdi.

Bravat hariç.

"İki!" duvar muhafızı skor tutanlara bağırdı.

Cyrus, rakiplerine odaklandı — Rysil Hanesi'nden altın ve gümüş renkli bir dövüşçü. Rysil Hanesi, Pyro Hanesi kadar ünlüydü ve seviyelerinin sınırlarını zorlayan mükemmel dövüşçülere sahipti. Onları yenmek kolay olmayacaktı. Kralın kutlama finali yaklaştıkça dövüşler de giderek zorlaşacaktı. Cyrus, hala insanlarla dövüşüyor oldukları için şükrediyordu. Son günlerde neyle karşılaşacaklarını sadece tanrılar biliyordu. İçinden bir ses, kedilerin en kötüsü olmayacağını söylüyordu.

Bravat sağdaki adama doğru koşarak yola çıktı. Cyrus yemin etti —Bravat araştırma yapmayı seven biri değildi ve altın seviyeli savaşçının peşine düşmüştü.

Belki de Bravat ile olan sorunu kendiliğinden çözülecekti.

Cyrus ikinci adama odaklandı.

Bravat saldırdığında kılıçlar çınladı, ama Cyrus gözlerini kendi rakibinden ayırmadı. Vurdu. Adam bir dizi karşı saldırı yaptı. Gümüş seviye bir dövüşçüydü ve iyiydi. Ayak hareketleri hızlıydı ve kılıç kullanımı temizdi. Savunma amaçlı bir geri dönüşte, adam sahte bir vuruşla döndü ve ardından Cyrus'un omzunu sıyırdı.

Cyrus bir an durdu ve kesik boyunca damlamaya başlayan ince kan çizgisine baktı. Bu çok akıcıydı. Gümüş seviye dövüşçüleri bu kadar iyi dövüşseydi gurur duyardı.

Ama oyalanıp hayranlık duymaya vakti yoktu. İkinci hamlede, tam bir saldırı başlattı. Son hamlede, kılıcı adamın kaburgalarının arasından kalbine saplandı. Merhametli bir ölümdü. Savaşçı kılıcından düşerken, Cyrus dikkatini pek de iyi durumda olmayan Bravat'a çevirdi.

Bravat, yanlış rakibi seçtiğini fark etmişti ve hayatı için savaşıyordu. Rakibinin adı Leander'dı. Cyrus onlara doğru koştu, çok hızlı değil, ne kadar müdahil olmak istediğini düşünerek. Cyrus, Bravat'ın öldürülmesine izin verirse, bunun sonuçları olurdu. Ama Cyrus kazandığında sonuçlar ne kadar ağır olurdu?

kazanırsa sonuçları ne kadar ağır olurdu? İki kişiyi öldürerek kazanırsa ve hafta boyunca birkaç önemli dövüş daha planlanmışsa, Pyro muhtemelen hiçbir şey yapmazdı. Bravat güçten düşüyordu. Vuruşları artık daha yavaştı, nefesi düzensizdi. Cyrus, Pyro'nun kral ve kraliyet ailesiyle birlikte en üstteki seyirci tribününde oturup izleyip izlemediğine bakmadı. Arenadayken lordun varlığını asla kabul etmezdi - bu tehlikeli bir şeydi, ama kininden dolayı bunu yapamazdı. Pyro'nun izlediğinden . İzliyor Bravat mücadelesini Kan sporları tarihindeki kan sporları tarihindeki en pahalı satın alma. Cyrus bunu daha iyi planlayamazdı. daha iyi planlayamazdı...

Leander, Bravat'ın göğsüne keskin bir tekme attı ve onu sırt üstü yere düşürdü. Artık her şey bitmişti. Rysil dövüşçüsü, öldürmek için aşağı doğru bir vuruşla ilerledi.

Cyrus bunu neden yaptığını bilmiyordu; bu kesinlikle mantıklı bir hareket değildi, ama düşünmeden önce, ileri atıldı ve Leander'ın kılıcını kendi kılıcıyla karşıladı. Leander güçlü bir adamdı ve çarpışma Cyrus'u sarsarak kollarından omuzlarına kadar bir acı verdi. Ama Cyrus direndi ve Leander'ı geri püskürten bir dizi hareket yaptı, Bravat'a ayağa kalkma şansı verdi.

Gözünün ucuyla kapıları kontrol etti. Kediler serbest bırakılmadan önce biraz daha zamanları vardı, ama çok fazla değildi.

Leander bir karşı saldırı başlattı. Baskı altında yapılan, çaresiz bir saldırıydı.

Ve hatalar yaptı.

Cyrus fırsatı gördü. Arka arkaya döndükleri sırada, kılıcını alçaktan ve geniş bir hareketle savurdu.

Leander karşı saldırıyı yarıda kesip aşağıya baktı.

Bir an her şey durdu. Sonra Leander'ın kesik hamstringlerinden kan fışkırdı. Cyrus onu öldürmedi. Bunun yerine, Bravat'ın çaresizce ihtiyaç duyduğu öldürmeyi yapması için sessizce bekledi.

Leander öne doğru sendeledi ve Bravat kılıcını saplayarak galibiyeti elde etti. Cyrus'un gözleri Bravat'ınkilerle buluştu ve iri dövüşçünün bakışları onu delip geçti.

Kalabalık kükredi.

Bravat'ın gözleri hâlâ Cyrus'un üzerindeydi. Yüzü taş gibiydi. Muhtemelen öfkeliydi, egosu ona bir iyilik hareketini takdir etmesine izin vermiyordu.

Dövüş nihayet bittiğinde, Cyrus arkasını dönüp arenadan çıktı. Ateşli dövüşçünün kalabalığın beğenisini tek başına tatmasını sağladı. Belki de zaferin tadını çıkarmak, en azından villaya dönene kadar bir çatışmayı önleyecekti.

"İki!" Cyrus kapıdan geçerken seslendi. "İki!" kapı bekçisi yankılandı.

Ama koridora adım attığında, Bravat arkadan kolunu tuttu. "Beni tuzağa düşürmeni istemedim."

Cyrus bunu yapmamalıydı. Şimdi pişman olmuştu. Bravat, Pyro Hanesi'ndeki tüm erkekler için tehlike arz ediyordu. Cyrus, onunla arenanın ilgilenmesine izin vermeliyd. Kendini lanetledi.

Bravat yutkundu. "Teşekkür ederim."

Oh. Bu yeni bir şeydi.

Bir an aralarında sessizlik oldu. Bravat'ın gözleri yere kaydı, sonra tekrar Cyrus'un gözlerine baktı. "Artık senin liderliğinde," dedi, ama yumruklarını sıkarak, sanki bu sözler ağzında acı bir tat bırakmış gibi.

Büyük savaşçı arkasını dönüp koridorda yürümeye devam etti, Cyrus ise az önce olanları kafasında sindirmeye çalışıyordu.

"Koridoru boşaltın!" diye bağırdı bir gardiyan, Cyrus'u geri gerçekliğe döndürdü.

Bravat'a yetişmek için hızla hareket etti. Bu adamla şimdi ne yapacağına tam olarak emin değildi. Onu şununla ortak yaparsa...

Bir dakika, Bravat'ı ciddi ciddi bağışlamayı mı düşünüyordu? Bu adam kibirli ve pervasızdı. Ama aynı zamanda güçlü bir savaşçıydı. Yerini bilirse, takımın güçlü bir üyesi olabilirdi. Zaman gösterecekti ve Cyrus birdenbire ona bu zamanı tanımaya biraz daha istekli olduğunu fark etti.

Arabalarının bulunduğu çıkışa doğru yöneldiler. Cyrus cadı salonunun önünden geçerken durdu. Cadı hâlâ orada mıydı?

Bravat karanlık ve sessiz koridora baktı. "Orada ne var?"

Cyrus başını salladı. "Hiçbir şey." Ve yoluna devam etti.

Villaya dönüş yolculuğu sessiz geçti. Bravat Cyrus'a başka bir şey söylemedi, ama aralarındaki hava değişmişti; artık birbirlerine saygı duyuyorlardı. Ancak, her şey yoluna girmiş olsa da, Cyrus o gün Bravat'tan bıkmıştı ve kendi odasının sessizliğini iple çekiyordu. Ayrıca ilgilenmesi gereken işleri vardı ve Kieve'yi kontrol etmek istiyordu. Programına geri döndüğünden emin olması gerekiyordu.

Cyrus, araba avludaki wisteria girişinin sonuna bile ulaşmadan arabadan indi, sütunların arasından geçerek odasına doğru yöneldi. Odaya vardığında, yorgun bir nefes vererek deri giysilerini çıkardı ve yere bıraktı. Yan masadaki leğende ılık suyla cildindeki kanı ve kiri yıkadı. Banyo yapması gerekiyordu, ama bunu daha sonra, ıslanıp uykuya dalabileceği zaman yapacaktı.

Şimdi, nispeten temiz ve temiz giysiler giymiş olarak, dışarı çıktı. Arkadaşının kendisine doğru yürüdüğünü görünce ağzının köşesi yukarı kıvrıldı.

"Bravat'a ne yaptın?" diye sordu Everan.

Cyrus kaşlarını çattı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü tahammül edilebilir davranıyor."

Cyrus burnunu çektirdi. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. Yine de, Bravat'ın artık anladığını umuyordu. O güçlü bir savaşçıydı ve *takım arkadaşı* olabilseydi takıma iyi bir katkı sağlayacaktı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Everan.

"Kieve ile konuşmaya." Cyrus, onun adının programda yer aldığını görmemişti, ama henüz pek çok zaman dilimi yayınlanmamıştı. Kieve'nin Spor Otoritesi doktorundan onay almasına bağlı olarak, adı hafta sonuna kadar listede yer almayabilirdi.

"Ben de seninle gelirim."

Bulutlar gökyüzünü kaplamış, sıcaktan biraz olsun kurtulmalarını sağlamıştı. Belki de kaprisli tanrılar dövüşçüleri sever ve yarınki maç için onlara bulutlar bahşederdi.

Kieve'nin odasına yaklaştıklarında, bir muhafız geçtikleri sırada tedirgin bir şekilde hareket etti ve gözlerine bakmaktan kaçındı.

Cyrus yavaşladı ve Everan'a baktı.

Arkadaşı ona temkinli bir bakış attı.

Kieve'nin kapısına vardıklarında, Cyrus kapıyı çaldı.

Cevap gelmedi.

Cyrus tekrar kapıyı çaldı.

Kieve yine cevap vermedi.

Gözlerini ondan uzaklaştırmış, ters yöne bakan muhafıza baktı.

Cyrus kapıyı açtı. Oda boştu. Everan'a baktı.

"Bugün onu dışarıda görmedim," dedi Everan.

Cyrus da görmemişti, ama Everan bütün gün villadaydı; Kieve etrafta olsaydı, onu görmüş olurdu. Midesinde bir ağırlık hissetti.

Bir şeyler yolunda değildi.

Cyrus koridora geri çıktı ve muhafıza seslendi, "Kieve nerede?"

Muhafız onu görmezden geldi.

Midesindeki ağırlık daha da arttı.

Cyrus ona doğru yürüdü. "Kieve nerede?" diye sordu.

Muhafız mızrağını daha sıkı tuttu.

Everan, Cyrus'un kolunu tutup onu avluya doğru çekti. "Onu bulacağız. Hadi."

Cyrus, Everan'ın tutuşundan kolunu çekip kurtardı, bakışları hala muhafızın üzerindeydi, sonra dönüp ana salona doğru yürüdü, orada baş muhafız Hephain'in olacağını biliyordu. Nabzı kulaklarında çınlıyordu, adımlarını hızlandırdı. Kieve'yi bulması gerekiyordu.

Bash ve Ram'ın yanından geçtiler.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Bash.

Ama Cyrus'un dikkati, tam da Cyrus'un beklediği yerde olan Hephain'deydi: ana salonun yanında, elinde mızrağıyla.

"Kieve nerede?" Cyrus ona ulaşmadan önce sordu. Hephain başını çevirdi ve bakışları Cyrus'a düştüğünde, yerinden kıpırdadı.

Cyrus ona doğru adımlarını hızlandırdı. "Nerede o?"

Hephain mızrağını indirdi.

Cyrus'un sesi alçaldı. Soğuklaştı. "Kieve nerede?" diye tekrar sordu ona ulaştığında.

Kord avludaki sütunların arasından geçiyordu ve Cyrus'u duyunca onlara doğru yöneldi. "Ne oluyor?" diye seslendi.

"Odalarınıza dönün," dedi Hephain hepsine.

"Nerede o?" diye hırladı Cyrus. Kanı dondu ve elleri yumruk oldu.

"Cyrus," Everan onu sakinleştirmeye çalıştı, ama Cyrus sakinleşecek durumda değildi.

Vücudu, durduramadan hareket etmeye başladı. Neredeyse Hephain'e çarpacaktı, muhafızın göğüs zırhını yakaladı. "Nerede o?!"

Bir muhafıza el kaldırmak, bir adama kırbaçlanma ya da daha kötüsünü kazandırırdı. Ama Hephain kendini savunmak için hiçbir hareket yapmadı, yardım çağırmak için hiçbir hareket yapmadı. Sadece Cyrus'u geri çekti. "Cyrus," dedi sert bir sesle. "Odana geri dön."

"Pyro onu kaçırdı mı?"

Hephain onu daha sıkı tuttu.

"Söyle!" diye bağırdı Cyrus. "Pyro onu yine kaçırdı mı?"

"Cyrus..."

"Cevap ver!"

Everan onu yakaladı, ama Cyrus onu itti ve Hephain'i bırakmadı. "Cevap ver," diye yalvardı, artık çaresizce.

Ama Hephain'in cevap vermesi gerekmiyordu, Cyrus zaten biliyordu. Kieve başka bir yerde olsaydı, Hephain ona söylerdi. Hephain'in sessizliği onun yerine cevap verdi.

Ateş derisinin üzerinde dalgalandı ve Cyrus Pyro'nun evine doğru döndü. "Yapma," diye uyardı gardiyan, onu yakaladı, ama Cyrus onu itti

itip uzaklaştırdı.

Hephain onun peşinden gitti. "Cyrus! Aptalca bir şey yapma!" Everan yine kolunu yakaladı ve o çekilmeye çalıştı.

"Bırak beni!" diye bağırdı

Cyrus. "Kord!" diye bağırdı

Everan.

Kord çoktan oradaydı ve Cyrus'un sol kolunu

tutmuştu. Cyrus kurtulmak için çabaladı. "Onu

öldüreceğim!"

Everan hızlı bir tekmeyle Cyrus'un bacaklarını altından süpürdü, onu yere düşürdü ve ağzını sıkıca kapatarak yere bastırdı. "Kapa çeneni. Hepimizi öldüreceksin."

Cyrus hala direniyordu, ama Hephain ve Kord da onu tutmuştu.

"Bırakın beni!" Everan'ın elinin altından gürledi. Kafasını kurtardı. "Kieve!"

Everan, Cyrus'u çenesinin hemen altından yakaladı ve onu hareketsiz hale getirdi. "Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok, onu öldürmek, kendini öldürmek ve hepimizi de seninle birlikte öldürmek dışında."

Cyrus'un göğsünde öfke o kadar şiddetli bir şekilde yükseldi ki gözleri yaşardı. "Pyro'nun ona ne yaptığını bilmiyorsun!" diye boğuk bir sesle bağırdı.

Everan onu hala tutuyordu. "Kieve'nin güçlü olduğunu biliyorum. Ve şu anda ona yardım edemeyiz. Bu şekilde olmaz."

"Onu odasına götürelim," dedi Hephain.

"Kieve!" diye bağırdı Cyrus.

Onu yerden kaldırdılar. Yol boyunca onlarla mücadele etti, ama üçünü alt edip kaçamadı.

Odasını bulduklarında Everan ve Kord onu içeriye zorla soktular. Onu sıkıca tuttular.

Hephain kapıyı kapatıp kilitlediğinde Cyrus tekrar "Kieve!" diye bağırdı.

On Birinci Bölüm

Cyrus rüyalar arasında gidip geliyordu. Uyandığında hareket edemiyordu. Ya da belki uyanık değildi. Onu tutan görünmez güce karşı mücadele etti.

"Sakin ol," dedi Everan'ın sesi.

Gözlerini açmaya çalıştı ama açamadı. Etrafı karanlık kaplamıştı.

"Ona daha fazla vermeli miyim?" diye sordu Kord yakınlardan, ama Cyrus tam olarak nereden geldiğini anlayamadı.

"Hayır. Bir atı bile yere serecek kadar verdik zaten."

Sesleri uzaklaştı ve Cyrus tekrar karanlığa gömüldü. Gölgeler etrafını sardı ve soğuk kemiklerine işledi. Cyrus kendini karanlık bir koridorda ayakta buldu. Aşağıya baktı. Nasıl ayağa kalkmıştı? Everan ve Kord neredeydi?

Hâlâ odasında mıydı? Hayır...

Etrafına bakındı ama gölgelerin arasından hiçbir şey göremedi.

Yürümeye başladı. Işık onu takip ediyordu; nereden geldiğini bilmiyordu. Çok fazla değildi, sadece birkaç adım ötesini görebilecek kadar.

Cyrus hiçbir şey duymadı ve yürümeye devam etti.

Koridor, biraz daha aydınlık olan büyük bir odaya açılıyordu. Burası taht odasıydı. İki siyah taht, bir platformun ortasında duruyordu.

Siyah. Her yer siyahtı — taş duvarlar, onları kaplayan duvar halıları.

Kalbi hızlandı.

Siyahın tek krallığı vardı. Gölgeler

Diyarı.

Cyrus durdu. Bunu daha önce görmüştü. Uzun zaman önceydi. On yıl mı? Daha fazla mı? Daha az mı? Bu eski bir rüyaydı, neredeyse

unutmuştu.

Gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve dönüp bir kadın gördü. Bu kadını tanıyordu — ay ışığında parlayan saçlarını tanıyordu. Çocukken hatırladığı halinden çok farklı görünüyordu. O zamanlar onu iyi tanımıyordu, ama yine de tanıdı.

Mercian prensesi.

Kadın onun orada olduğunun farkında bile değildi. Gözleri, odanın ortasından tahtın önüne doğru yürüyen kadını takip etti. Kadın dönüp tahtına oturdu, yalnız başına. Alabaster teni gölgelerle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Beyaz ve gümüş rengi elbisesi Mercia'nın renklerini yansıtıyordu ve gözleri mavi bir ateşle parlıyordu.

Gölge Kral'ın tahtına oturdu. Sonra karanlık
onu tekrar yuttu.

Cyrus, arenanın yan salonunda, cadının salonunda duruyordu. Neden geldiğini bilmiyordu. Manus, Everan ve Kord'u dövüşlerini bekledikleri gözaltı odasında bırakmıştı.

O sabah odasında uyandığında öfke içindeydi. Everan'a veya Kord'a değil. Onların yapmaları gerekeni yaptıklarını anlıyordu. Cyrus isyanın eşiğindeydi ve bu hepsini öldürecekti. Pyro villada bir muhafız ordusu çalıştırıyordu; Cyrus, lordun konutunun eşiğinden bile geçemezdi.

Hephain sayesinde şanslıydılar, o birkaç ruhlu muhafızdan biriydi. Cyrus'u odasına götürmelerine yardım etti, Everan ve Kord onu tanon yağıyla sakinleştirdikten sonra diğer muhafızları uzak tutarak odayı kilitlediler.

Visa birkaç demlik runik çayı demledi, Everan ve Kord sabah arenaya gitmeden önce tanonun etkisini ortadan kaldırmak için Cyrus'un boğazına sayılamayacak kadar sık aralıklarla bu çayı içirdiler. Cyrus kendini tamamen kontrol altına aldığında, en kötüsü geçmişti. Kieve odasındaydı, Teron'un dokunuşuyla yine iyileşmişti.

Herkes her şey normale dönmüş gibi davranıyordu.

Ama işler normal değildi.

Kieve normal değildi.

Gerçek şu ki, Kieve muhtemelen bir daha asla dövüşemeyecekti. Ve Pyro onu öldürecekti.

Cyrus koridorda dikkatlice ilerledi ve cadının hücresine ulaştığında, parmaklıklı kapı aralığından içeri baktı.

Ama cadı orada değildi.

Kaç gün olmuştu? İki mi? Üç mü? Onu yakmışlar mıydı?

Hayır. Altı gün demişti. Altı gün geçmemişti.

Neredeydi o...

Kadının yüzü aniden parmaklıkların diğer tarafında, onun önünde belirdi ve Cyrus küfrederek geriye doğru sendeledi.

Kız ona dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır," dedi çabucak. İnanılır olamayacak kadar çabucak. "Senden korkmuyorum." Muhtemelen cadı bile değildi. Ama zincirlerinden nasıl kurtulmuştu?

Yeşil gözleri parıldıyordu. "Herkes öyle der. Onları çığlık attırmadan önce."

Daha yakından baktığında, kadının ne yaptığını anlayabildi. Büyü falan yoktu. Zincirleri tavandaki kancalardan çıkarmıştı. Zincirler hala bileklerine bağlıydı, ama zincirin uzunluğu sayesinde artık hücresinde serbestçe hareket edebiliyordu. Kapıya ulaşabilirdi.

"Peki onları genellikle nasıl çığlık attırıyorsun?" diye sordu.

"Bana yardım etmek için buradaysan, zamanın azalıyor." Sabırsızlığı artık belli oluyordu.

"Zamanın azalıyor. Ve hayır, sana yardım etmek için burada değilim." Bu kadına güvenmiyordu.

Kadın daha da soğuk bir tavır takındı. "O zaman neden buradasın?" Bu iyi bir soruydu.

Neden buradaydı?

Kadın dudaklarını büzdü ve burun delikleri genişledi. "Birbirimize yardım edebiliriz," dedi. "Seni serbest bırakabilirim."

Gözlerini kısarak baktı. "Sen kendini bile özgürleştiremiyorsun." Özgürlük bir hayaldi, umutsuz bir hayaldi. Gitmesi gerekiyordu. Bu anlamsızdı.

Ama yine de oyalanıyordu. Kadına baktı. "Bana güç verebileceğini söyledin."

"Verebilirim," diye cevapladı kız hemen.

"Ne tür bir güç? Ve ne kadar?" Bunu sorduğuna bile inanamıyordu. Ona güç veremezdi.

Kız başını yana eğdi. "Ne yapmak istediğine bağlı."

"Bir adamı öldürmek istiyorum. Güçlü bir adamı."

Kadının dudakları köşelerinden kıvrıldı. "Hepsi bu mu?"

"Ne yapabilirsin?" diye ısrar etti adam.

"Sana canavarları kontrol etme gücü verebilirim."

Kaşları çöktü. "Lanet olası bir hayvan istemiyorum. Kan istiyorum." "Senin düşüncelerine, her emrine cevap verecekler."

Hepsi bu mu? Sadece dört kedi vardı ve zincirliydiler. Söyledikleri doğru olsa bile, hiçbir yardımı olmazdı. "Peki ya insanlar?"

Kadın alaycı bir şekilde güldü. "Erkekleri kontrol edebilseydim, burada olmazdım." Yeşil gözleri parladı. "Ama bu arenayı yerle bir edebilirim."

"Nasıl?" diye ısrar etti.

"Bana kanını ver, sana göstereyim."

O kadar kolay kandırılmayacaktı. "Kanım seni özgürleştirecek, değil mi?" Kız kaşlarını çattı.

"Cevap ver," diye talepte bulundu.

"Evet," dedi sonunda. "Kendimi özgürleştirmemi sağlayacak." "Nasıl? Ne işe yarayacak?"

"Aether'i kanalize etmemi, bu dünyadaki her şeyden daha büyük bir güce ulaşmamı sağlayacak."

Aether'in ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama yeterince anlamıştı. Kız, onun zincirlerini kırma gücünü ona verebileceğini düşünüyordu. Yanılıyordu, o bunu yapamazdı. Ve söyledikleri doğru olsa bile, ondan bir tür güç alabilse bile, karşılığında ona yardım edeceğini nereden bilecekti?

"Özgür kaldığında bu arenadan kaçmayacağını nereden bileceğim?" diye sordu.

"Özgür olduğumda, bu arena *benden* kaçmak isteyecek." Aç bir intikam ateşiyle konuştu. "Ve sonra senin gücüne erişmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. O yüzden seninle bir anlaşma yapacağım, kahin. Beni özgür bırak, ben de sana yardım edeyim. Sen *bana* güç ver, ben de *sana* güç vereyim."

Ama onun hakkında yanılıyordu. "Ben kahin değilim."

"Senin ne olduğunu bilmiyorsun," diye karşılık verdi kız. "Ama ben biliyorum. Kokunu alıyorum. Senden yayıldığını hissediyorum. Beni özgür bırak, ben de seni dünyanın en güçlü adamı yapayım."

Onun istediği bu değildi. "Dünyanın en güçlü adamı olmak istemiyorum. Güçlü bir adam olmak umurumda bile değil. Güçlü adamların kanını istiyorum."

"Kan mı istiyorsun, o zaman bana seninkini ver," dedi kadın. "Bir kral mı istiyorsun? Sana krallarla dolu bir dünya vereceğim."

Bu delilik gibi geliyordu.

"Bana kanını ver," diye yalvardı. Kapıdaki demir parmaklıkları daha sıkı kavradı ve onlara yaslandı. Alnında çaresizliğin teri damlıyordu.

Eğer çaresiz olsaydı, duymak istediği her şeyi ona söylerdi. Gücü olsa bile, onun gücü yoktu. Ya yalan söylüyordu ya da yanılıyordu. İkisi de ona yardımcı olmazdı. Bir adım geri attı.

"Lucien!"

Omurgasında bir ürperti hissetti. "Sana bunun benim adım olmadığını söyledim."

Arenadan kalabalığın uğultusu geldi; bir dövüş sona eriyordu. Manus teke tek maçına çıkacaktı. Cyrus gitmek zorundaydı; yeterince zaman kaybetmişti. Ayrılmak için döndü.

"Lütfen!" diye yalvardı kadın. "Yardımına ihtiyacım var!"

Bir parçası ona yardım etmek istiyordu. Ama kanı, zihnine kaos getirmekten başka bir şey yapmazdı ve bunu göze alamazdı. Bu yüzden ona yardım edemezdi. Kendi adamlarına bile yardım edemiyordu.

"Kahin!" diye seslendi kadın.

O bir kahin değildi. Kapıdan uzaklaştı, döndü ve geldiği yoldan koridora doğru geri döndü.

On İkinci Bölüm

Kalabalığın uğultusu neredeyse kulakları sağır ediyordu. Solo dövüşleri seviyorlardı. Cyrus, Manus ile birlikte arenanın kapısında durdu ve dövüşçünün boynunu cesaret verici bir şekilde sıktı.

"Bunu yüzlerce kez çalıştık," dedi Cyrus. "Yüksekten vur, sonra alçaktan vur. Süpür ve bitir. Bu dövüşü kazanırsan, yıldızlı gümüşe yükseleceksin. Bu da seni altın için göz önünde olacak."

Manus derin bir nefes aldı ve başını salladı. Bronz renkli bir saç tutamı alnına düştü, ama görüşünü engelleyecek kadar uzun değildi. Daha uzundu, ama Cyrus birkaç gün önce Visa'ya kestirmişti.

Cyrus omuzlarını kavradı ve gözlerine baktı. "Bunu başaracaksın."

Manus tekrar başını salladı ve kapı açıldı.

Cyrus omzuna bir tokat attı. "Bir!" diye bağırdı. "Bir!"

duvar muhafızı da aynı şeyi tekrarladı.

Manus kısa kılıcının kabzasını kavradı ve rakibini beklemek için arenanın ortasına koştu.

Neden tekrar etmemişti?

Gergindi.

Sorun yoktu.

Cyrus hızlıca hareket etti ve dar, dairesel bir koridordan geçip bir sonraki kapıya doğru kayarak gizlice dövüşü izlemeye başladı.

Kademeli yan koltuklar seyircilerle doluydu. Cyrus'un gözleri merkez tribünün en üstündeki gözlem kabinini taradı ve kralı görünce durdu.

Kral Orrid, adı kadar aşağılık bir adamdı, sert güneşten korunmak için örtülü bir gölgelik altında uzanmıştı. Kral, kendini dindar bir adam olarak görüyordu,

Mercia ve Aleon'un kuzey krallıklarının dinine dönmüştü. Tapınaklar inşa etmiş, eski tanrıların heykellerini yıkmış ve yenilerinin heykellerini dikmişti. Ama kanlı sporları durdurmamıştı. Tanrılar da insanlar kadar kan mı istiyordu? Mercia ve Aleon'da böyle oyunlar yoktu, ama çoğu dindar insan gibi, bu kral da kendi gündemine uygun olanı seçmişti.

Kralın kızı, en sevdiği dövüş evlerinin renkli kurdelelerini sallayarak ve neşeyle alkışlayarak kralın yanında oturuyordu. O da babası kadar ahlaksızdı. Kraliçe nadiren ortaya çıkıyordu, ancak sarayda sık sık özel maçlar düzenliyordu. Cyrus, tüm aileye tiksiniyordu.

Bakışlarını kralın platformunun uzak tarafına çevirdi ve nefret dalgaları teninde yayıldı. Orada Pyro'yu gördü. Pyro, dünyanın dört bir yanından en çok aranan lüks ürünlerin kralın baş tedarikçisi olarak kraliyet locasının müdavimiydi. Kral ve Pyro'nun ortak zevkleri vardı.

Cyrus, bakışlarını Pyro'dan ayırmadı. Arenadayken ona asla bakmaz, onu asla kabul etmezdi. Ancak şimdi, sessizce yeminini tekrar ederken, bakmasına izin verdi. Bu yemin, ona devam etme, savaşmaya devam etme gücü veren tek yemindi. Bu adamı öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

Heyecanlı kalabalık tezahürat yaparken, Cyrus dikkatini tekrar arkadaşına çevirdi. Manus iyiydi, iyi bir savaşçı ve iyi bir kalbi vardı. Bir gün iyi bir lider olacaktı.

Manus arenaya göz gezdirdi. Cyrus'un kendisini izlediğini fark edince başını salladı. Cyrus da cesaret vermek için başını salladı.

Çapraz kapı açıldı ve Manus'un rakibi koşarak çıktı. Ama Manus, ona karşı koşmak yerine, pratik yaptıkları gibi duruşunu genişletti.

Adam ölümcül bir ilk darbeyle ileri atıldı ve Manus onu yukarı doğru bir hareketle yakalayıp yana doğru savurdu. Rakibinin momentumunu kullanarak onu döndürdü, böylece Manus şimdi ileriye doğru ilerliyordu ve rakibi geriye doğru hareket ederek savaşmak zorunda kalmıştı.

Manus arka arkaya bir dizi vuruş yaptı. Cyrus, her hareketi, her vuruşu bilerek, her hareketle birlikte vücudunu gerdi. Evet. *Evet.*

Hala geriye doğru hareket eden rakip, tökezledi. Cyrus, uzaktan bile onun güveninin sarsılmaya başladığını görebiliyordu. *İyi.* Pes etme, diye dua etti Cyrus. Manus pes etmedi. Daha da bastırdı ve dizi daha yükseğe çıkardı.

Güzel. Daha yükseğe.

Manus, dövüşü göğüs seviyesine ve daha da yükseğe taşıdı. Rakibi de kendi karşı saldırısını daha yükseğe taşıdı.

Ve... şimdi.

Bir anda, Manus rakibini yere düşüren bir tekme attı. Bir anda üstüne çullandı. Adam neye uğradığını bile anlamadan Manus ölümcül darbeyi indirdi ve hem onu hem de dövüşü bitirdi.

Kusursuz. Lanet olsun, kusursuz.

Hızlı ve merhametli bir öldürmeydi, tıpkı antrenmanlarda yaptıkları gibi.

Antrenman yaptıklarından daha *iyiydi*.

Cyrus rahatlamış bir şekilde nefes alırken yüzünde bir gülümseme yayıldı. Manus başarmıştı. Yıldızlı gümüşe yükselecekti. Sonra on takım galibiyeti ve kişisel öldürmeyle altın madalya alacaktı.

Ama kalabalığın tezahüratı onu durdurdu. Cyrus'un yüzündeki gülümseme kayboldu.

Hayır.

Gözleri tribünleri taradı. Hayır.

HAYIR.

Kalabalık kana susamıştı. Her şey çok hızlı olmuştu. Daha fazlasını istiyorlardı. Manus, Cyrus gibi hızlı öldürmelerle paçayı kurtarmak için kitlelerin desteğine sahip değildi. Cyrus *bunu* bilmeliydi. *Bilmeliydi.*

Kediler için tezahürat yapıyorlardı.

Cyrus'un kalbi göğsünde çarpıyordu. Karar krala kalmıştı. Kral Orrid, arenayı gözleriyle tararken gülümsedi. Sonra Pyro'ya baktı. Elbette kararı lorduna bırakacaktı. Pyro ustaydı — Manus'un ustası, kaderinin ustası.

Hayır. Manus az önce gümüş yıldız kazanmıştı ve altın yıldızın eşiğindeydi. Kusursuz bir öldürmeydi, Cyrus'un kendisi koreografisini yaptığı bir öldürme. Mükemmel bir dövüşçünün mükemmel bir öldürmesiydi — Pyro kalabalığın kararını kabul edemezdi.

Pyro krala baktı ve Cyrus'un kalbi neredeyse durmak üzereydi.

Pyro başını salladı.

"Hayır!" diye bağırdı Cyrus, ama sesi kalabalığın tezahüratları arasında boğuldu.

Manus döndü ve gözleri Cyrus'un gözleriyle buluştu. Kılıcını indirdi ve sadece durup arkadaşına baktı. Gözleri yenilgiyle, korkuyla doluydu. Her şeyi mükemmel yapmıştı, ama yine de kader ona bunu vermişti.

"Manus!" diye bağırdı Cyrus, kedilerin kapıları zincirleri gevşek bir şekilde açıldığında ve yorgun savaşçıya atladılar.

Saniyeler. Manus'un vücudu arenanın farklı köşelerine parçalanıp dağılana kadar sadece saniyeler geçti.

Cyrus öfkeyle hıçkırdı.

Ama sadece izleyebilirdi.

Cyrus, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve vücudu çılgınca öfkenin ateşiyle yanarken, karanlık koridorda körü körüne sendeledi. Kalabalığın haykırışları arenayı salladı — kan istiyorlardı. Daha fazla kan. Sonsuz kan.

Hücreyi buldu.

Cadısı onu görünce hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Bu arenayı yerle bir edebileceğini söylemiştin." Konuşurken sesi titriyordu. "Onları öldürebilir misin?"

Zincirleri, hücre kapısının parmaklıklarına tutunurken tıkırdadı ve ona olabildiğince yaklaştı. "Yapabilirim."

"Hepsini mi?"

"Hepsini," diye söz verdi.

Kanını akıtacak bir bıçağı yoktu — dövüşçülere alana girmek için sıraya girene kadar silah verilmezdi — ama ona uzandı. Bu noktada, bunu elde etmek için ne yapması gerektiği umurunda değildi. Elini tutup parmaklıkların arasından çekti, sonra ön kolunun etine dişlerini geçirdi.

Acıya karşı dişlerini sıktı ama hareketsiz kaldı.

Sonra anladı.

Bu bağlantı, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Onu kadının zihnine ya da düşüncelerine götürmedi. Hayır, *kadını ona* getirdi. Dilinde kadının tadını alabiliyordu, tatlı bir şeydi ve dumanlı toprak kokusu burnunu doldurdu. Kadın onu sardı — duyularını, vücudunu, zihnini — tümünü. Buz gibi bir ateş cildinde dalgalandı. Her tüyü diken diken oldu.

Kadın geri çekilip onu serbest bıraktığında, onu hâlâ hissedebiliyordu - her şeyi ve her yeri, aynı anda. Ve dünyayı ezebileceğini hissetti. Bu, kadının bahsettiği güç müydü? Onun gücü müydü? Yoksa onun mu?

Kanı kadının dudaklarını ve çenesini kaplamıştı ve kadının yeşil gözleri artık gece kadar siyahtı. Kadın başını tavana doğru kaldırdı ve havaya yabancı kelimeler fısıldadı.

Ve sonra çekiş geldi.

Onun varlığının her zerresine yayıldığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi ve yeni bir güç dalgası içinden geçti. İçinden. Kız keskin bir nefes aldı. Hâlâ onu hissedebiliyordu — ondan çekiyor, ciğerlerinden soluyor, damarlarından çıkarıyordu.

Zemin ayaklarının altında titredi, etraflarına toz bulutları yükseldi ve hücre kapıları menteşelerinde sallandı.

O, bir anlığına sallandı, nefesi düzensizdi. Sonra güldü. Önce yumuşakça, sonra daha yüksek sesle.

"Ah, ne kadar güçlüsün," diye fısıldadı.

Parmakları seğirdi ve etraflarındaki hava ısındı. Gittikçe ısındı, cehennem gibi... ama onu yakmadı. Aniden, zincirler ellerinden ve ayaklarından parçalandı. Kül gibi. *Demirleri küle çevirdi.*

Gözleri yine onun gözlerine takıldı ve gülümsemesi büyüdü. Hücresinin kapısı kilidi açıldı ve kendi kendine açıldı.

Cyrus donakaldı. Daha önce onun bir cadı olduğuna inanmamışsa, şimdi kesinlikle inanıyordu.

Kadın onu yakaladı ve içeri çekti, kapı arkasında kapandı. Cyrus itiraz etmeden, kadın kanayan kolunu bir kez daha ağzına götürdü ve derin bir yudum aldı. Sonra gözlerini kapattı

gözlerini kapattı, elleriyle Cyrus'un bileklerini kavradı ve yine anlayamadığı sözler fısıldadı.

Ne olacağını bilmiyordu. Her şey çökmeye mi başlayacaktı? Ya da...

Arenadaki kalabalığın haykırışları salona yankılandı, birinin öldürüldüğünü haber veriyordu ve bu onu geri gerçekliğe döndürdü. Sonra hatırladı — Kord, Everan. Eğer bu gerçekten oluyorsa, onları oradan çıkarmalıydı.

"Acele et," dedi.

"Kapa çeneni," dedi kadın. "Büyüyü aceleye getiremezsin." Büyü yapmaya devam etti.

Tezahüratlar tekrar duyuldu. Bir başka ölüm. Cyrus, şu anki dövüşte kaç kişinin olduğunu ya da Everan ve Kord'a ne kadar sürede ulaşması gerektiğini bilmiyordu. *Fazla zaman yoktu.* Eğer arenaya girerlerse, onları oradan nasıl çıkarabileceğinden emin değildi ve eğer onsuz gitmek zorunda kalırlarsa...

"Acele et, cadı," diye tısladı.

Aniden, kollarına keskin bir acı saplandı ve dişlerini sıkarak homurdanmamaya çalıştı. Ateş... damarları yanıyordu... ve ateş, ellerinden bileklerine, omuzlarına yayılıyordu. O çekilmeye çalıştı ama kadın onu tuttu. Karanlık desenler derisinden sızarak kollarında bir tür semboller oluşturdu.

Sonra onu bıraktı.

Yanma hissi azaldı ve kollardaki mürekkep desenlerine baktı. "Bu ne?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Kendi gücün, dikkatli kullanmazsan seni öldürebilir, ama sen bunu bilmediğin için dikkatli kullanmayacaksın." O itiraz etmek üzereyken, kadın ekledi: "Benimkiyle birleşince, şey... Ölü olarak bana bir faydan yok. Bu işaretler seni kendinden koruyacak."

Kollarını tekrar aşağıya doğru baktı. Neden işaretlere ihtiyacı vardı? Ne...

Kadın, adamın çenesinin altını kavradı ve gözlerini kendine çevirmesini sağladı. "Beni çok dikkatli dinle, kahin. Canavarlar arenaya salındıklarında zincirlerinden kurtulacaklar. Ama senin kanın

kontrolü ele geçirebilirsin. O zamana kadar, kendi içgüdüleriyle hareket ederler. Dikkatli olmalısın."

"Hâlâ arenaya girecek miyim? Ve hayvanları istemiyorum. Onlarla ne yapmam gerekiyor ki?"

"Sadece bir düşünceye ihtiyacın var," dedi ona, "ve onlar seni takip edecek."

Ne oluyor lan? "*Sen* ne yapacaksın?"

Gülümsedi. "Onlar yakılmak istediler. Ben de bu arenayı yakıp kül edeceğim."

Cyrus durakladı. "Bekle, benim adamlarım var."

"O zaman onları çıkar. Çünkü buradaki herkes ölecek."

On Üçüncü Bölüm

Cyrus sersemlemiş bir halde tutuk odasına geri döndü. Tek görebildiği kan vardı. Tek hissedebildiği kan vardı.

Pyro'nun

kanı.

Rael'in kanı.

O kanı elde etmek için bir şey mi başlatmıştı?

Yoksa sadece kendi kanını mı dökmüştü?

Tutuk odasına yaklaşınca yavaşladı. Açık kapıdan Everan ileri geri yürüyordu, Kord ise uzak duvara yaslanmıştı.

Kord, Cyrus'u fark edince duvardan öne doğru sallandı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Neredeydin? Manus'u parçaladılar!"

Bu, Cyrus'un asla silemeyeceği bir görüntüydü. Manus'un, Cyrus'un ona öğrettiği şeyi kusursuz bir şekilde yaptıktan sonra, öldürüldüğü anda ona baktığı an, zihni hâlâ sarsılmıştı. Suçluluk duygusu onu bıçaklamıştı. Cyrus, kalabalığın kana susamışlığını biliyordu, ama onları eğlendirmek, tatmin etmek için duyduğu nefretle

Manus'un ölümünden sorumluydu. Manus'a dövüşü kazanma becerisini vermişti, ama kalabalığı memnun edip hayatta kalma dengesini öğretmemişti.

Ve Cyrus, Bravat'ı teatral davranışları ve kitleleri eğlendirmesi nedeniyle çok çabuk yargılamıştı. Ama Bravat haklıydı...

"Cyrus," diye seslendi Everan, onu kendine getirerek. "Neredeydin? Neler oluyor?"

Neler oluyordu? Cyrus durakladı. Cadıyı terk ederken, sadece öfkenin beslediği irrasyonel bir güvene sahipti. Ama şimdi... şimdi mantık hakim olunca bu güvenin azaldığını fark etti. Gerçekten ne

yapacaktı? Cadının ona vaat ettikleri ve tartıştıkları şey tam olarak bir plan değildi. Aslında, bundan çok uzaktı. Ve cadının şu anda nerede olduğundan bile emin değildi. Onu takip ettiğini sanıyordu, ama ortalıkta görünmüyordu.

Cadının söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Yolda ne plan yaparsa yapsın, kediler ona yardım edecekti. *Tabii kediler onu önce öldürmezse.* Ve cadının ne yapacağını hala bilmiyordu.

Kord ve Everan'ın bakışları Cyrus'un kollarındaki işaretlere kaydı.

"Ne..." diye başladı Kord, ama cümlesini tamamlayamadı.

"Kollarında ne var?" diye sordu Everan.

Cyrus'un zihni hızla çalışmaya başladı. İşaretlerin ne için olduğunu söylemişti? Onu kendinden korumak için mi? Bunun ne anlama geldiğinden hala emin değildi.

"Cyrus," diye ısrar etti Everan.

İşaretlerin önemi yoktu. Önemli olan şey, Everan ve Kord'un gitmesi gerektiğiydi. Cadı arenayı yıkacağı konusunda yalan söylemiş olsa bile, Cyrus'un kendi eylemleri onları mahvedecekti. Ne yapacağını tam olarak bilmiyordu, sadece Pyro'nun peşine düşeceğini biliyordu. Başarısız olursa, kendisiyle birlikte olan herkes gibi o da idam edilecekti. Başarısız olmazsa da yine idam edileceklerdi.

Cyrus aralarındaki mesafeyi kapattı, Everan ve Kord'u kendine yaklaştırdı ve sesini alçaltarak konuştu. "Yalnızca ben gireceğim."

"Ne?" Everan itiraz etti. "Üçü üçü karşı, altın." Kord kaşlarını çattı. "Sen iyisin ama o kadar da iyi değilsin."

"Yalnız gideceğim dedim. O arenaya giren kimse çıkamaz. Ve bunun siz ikiniz olmasını istemiyorum."

Everan başını salladı. "Hayır, tek başına gitmene izin vermeyeceğim."

Cyrus onları sıkıca tuttu. "Buradan gitmenizi istiyorum. Muhafızlara, liderinizin sizi eve gönderdiğini söyleyin."

"Pyro Hanesi!" diye bir ses arenanın girişinden geldi ve onları kapıya çağırdı.

Cyrus'un gözleri Everan'ın gözlerine dikildi. "Başarılı olursam, Pyro Hanesi kaosa sürüklenecek. Visa'yı al, alabildiğin kadarını al ve kaç. Yaşlı Deniz'i geçip Osan'a ulaşabilirsen, sana sığınma hakkı verecekler, onlar insan köleliğine inanmıyorlar."

"Neyi başaracağım?" Everan tekrar başını salladı. "Cyrus, ne yapacaksın?"

"Pyro! Pyro Hanesi!" diye bir ses tekrar duyuldu.

Cyrus, Everan ve Kord'a baktı. "Benden olabildiğince uzak dur. Biz kardeş değiliz. Arkadaş da değiliz. Benim için yas tutmayacaksın."

Everan'ın yüzü buruştu. "Cyrus..."

"Şimdi buradan git," dedi Cyrus dişlerinin arasından. Sonra döndü ve gözaltı odasından çıktı. Kapıya ulaştığında kapı açıktı. "Bir!" diye bağırdı geçerken.

Duvar muhafızı bir an şaşkınlıkla durakladı, ama sonra isteksizce "Bir!" diye bağırdı.

Arenanın kumu ayaklarının altında sıcaktı. Kırmızı lekeler bir uçtan diğer uca dağılmıştı — düşenlerin kanı. Manus'un kanı. Cyrus kılıcını sıktı. Gözleri kralı buldu ve Cyrus ilk kez arenadan ona doğrudan baktı. Sonra Cyrus'un bakışları, şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla koltuğundan kalkan Pyro'ya kaydı. Pyro krala bir bakış attı, sonra endişeli gözleri tekrar Cyrus'a döndü.

*İ*yi. Endişelenmesi gerekiyordu.

Rakip kapısı açıldı ve Cyrus kılıcını daha sıkı kavradı. Gözleri kedilerin kapısına kaydı, ama kapılar kapalı kalmıştı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu — cadı onları hemen serbest bırakacak mıydı?

Ya da belki de onları serbest bırakacak gücü hiç yoktu. Kralın en değerli varlıkları olan kedilere nasıl yaklaşabileceğinden bile emin değildi. Kendisi zaten yakalanmıştı; ne kadar güçlü olabilirdi ki?

Aniden, Cyrus kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Kendini lanetlemiş miydi?

Söyledikleri doğru olsa bile, bu hayvanlarla ne yapacaktı? Pyro ve krala baktı. Kalbi göğsünde daha hızlı atıyordu. Çok aceleci davranmış mıydı? Şimdi ne olacaktı? Boşuna ölecekti.

Hayır... Kızın intikam almak istediğine inanıyordu. Bu arenayı yerle bir edecekti. Belki de onun rolü hakkında yalan söylemişti. Kedileri kontrol edebileceği iddiası delilik sınırındaydı. Peki ne için? Ne işe yarayacaktı?

Hayır. Onu sadece dikkatleri başka yöne çekmek için kullanmak niyetindeydi.

Bu gerçeği kavradı, ama bununla birlikte bir sükunet de geldi.

Dikkat dağıtıcı olmak onun için sorun değildi. Pyro da ölecekse, kendini feda etmek onun için sorun değildi.

Ona doğru koşan üç rakibine döndü. Dikkat dağıtıcı olacaksa, bu işi iyi yapacaktı.

Sadece Cyrus olduğunu gördüklerinde yavaşladılar ve birbirlerine baktılar.

Cyrus onları hemen tanıdı: Brant, Reed ve Kade, hepsi altın seviye savaşçılar. Brant bir zamanlar Pyro Hanesi'nin bir parçasıydı ve Cyrus onun gümüş ve altın seviyeye ulaşmasına yardım etmişti. Şimdi Akim Hanesi'nin lideriydi.

Dövüşte nadiren konuşulurdu, ama Brant Cyrus'a seslendi: "Bu da ne? Diğer iki adamın nerede?"

Cyrus kollarını açtı. "Sadece benim."

Akim Hanesi'nin savaşçıları birbirlerine tekrar baktılar.

Kalabalıktan bağırışlar yükseldi. Daha fazla kan görmek istiyorlardı ve dövüşçülerin devam etmesini istiyorlardı.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," diye bağırdı Cyrus.

Kade burnunu çektirdi. "O zaman talihsiz bir işte çalışıyorsun."

Cyrus buna itiraz etmedi. Aklında ne yapacağı konusunda düşünceler dolaşıyordu. Belki de dövüşmeliydi; üç altın sınıfı savaşçıya karşı bile bir süre dayanabilirdi. Muhtemelen bunu biraz daha düşünmeliydi ve kendini lanetledi. Bu, plansız yapılabilecek bir şey değildi. Yine de, öfkenin tetiklediği çoğu eylem gibi, *plansız bir şekilde* buradaydı.

Kalabalığın yuhalamaları daha da yükseldi.

Cyrus, gözünün ucuyla kedilerin kapılarına tekrar baktı. Sadece onların serbest bırakılmasını beklemesi gerekiyordu. O an her zaman çok çabuk gelirdi. Şimdi ise yeterince çabuk gelmeyeceğinden korkuyordu. Ve canavarlar serbest bırakılsa bile, onun kurtuluşu olacaklarından emin değildi.

"Brant, beni dinle," diye seslendi Cyrus. Keşke onları biraz daha geciktirebilseydi...

"Onu dinleme!" Reed saldırıya hazırlanarak ilerlerken bağırdı.

Kedilerin kapıları kapalı kalmıştı. Cyrus arenaya hızlıca bir bakış attı; hiçbir şey çökmüyordu, hiçbir şey yanmıyordu. Belki de kaçmıştı. *Lanet olası cadı...*

Kalabalık yine yuhalamaya başladı.

"Bu kişisel bir mesele değil, Cyrus," dedi Brant, kılıcını daha sıkı kavrayarak.

"Bunu kişisel hale getirmeni istiyorum," diye bağırdı Cyrus. "Beni tanıyorsun, Brant."

"Peki ne yapmamızı istiyorsun?"

Kalabalığın yuhalamaları daha da yükseldi.

Cyrus elini uzattı. "Hiçbir şey. Sadece bekleyin." Tıpkı onun beklediği gibi... muhtemelen onu terk etmiş bir cadıyı.

Adamlar birbirlerine tekrar baktılar.

"Siktir et onu, Brant," dedi Reed. "Öldürelim ve eve gidelim." Cyrus onu suçlamadı; savaşçılar savaşmayı reddederse ölürlerdi.

Ama Brant ilerlemek için hiçbir hareket yapmadı.

Kalabalıktan bağırışlar yükseldi — kedileri istiyorlardı. Cyrus'tan çok uzak olmayan bir yerde, tribünlerden atılan bir cirit kuma saplandı.

Zincirler çınladı ve arena muhafızları kasnakları çalıştırınca kedilerin kapıları açılmaya başladı. Bu sihirli bir kurtuluş değildi. Ve bu kediler ona itaat etmeye niyetli değildi. Cyrus, gerçeği fark edince küfretti — cadı yalan söylemişti. O gelmeyecekti ve Cyrus ona inandığı için aptaldı. Arenaya cehennem ateşi yağmayacaktı. Yalnızdı ve zamanı dolmuştu. Artık hayatta kalmanın tek yolu Brant ve adamlarını öldürmekti. Ve Pyro'ya giden bir yol yoktu.

Reed ve Kade saldırıya geçtiler. Cyrus, Reed'i geriye tekmeledi ve kılıcını onun kılıcını tutan koluna saplayarak Akim savaşçısını etkisiz hale getirdi, sonra Kade'e dönmek için döndü. Ama Kade düşündüğünden daha yakındaydı ve iri adam, Cyrus'u neredeyse yere düşürecek bir dirsek darbesi indirdi.

Cyrus, Kade'in hemen saldıracağını düşünerek geri çekildi, ama saldırı gelmeyince durakladı. Kade ve Brant da durakladığı için kaşlarını çatarak onlara baktı.

Onların bakışlarını takip ederek dört kedinin kapısının da açıldığını gördü. Muhafızlar nadiren dördünü birden dışarı çıkarırdı. Canavarların etrafındaki alanlar çakışacaktı.

Güvenlik olmayacaktı — bu, kavgayı geciktirdikleri için aldıkları cezaydı. Kapılar açılırken gürültüyle çınladı ve dört kedi dışarı atladı.

Kade döndü ve ölümcül niyetini tekrar Cyrus'a yöneltti. Cyrus, cadıyı içinden lanetledi. Artık kesinlikle ölecekti.

Ama Kade saldırmadan önce Brant'ın bağırışı duyuldu.

"Cyrus!" Cyrus başını kaldırdı ve fark etti ki zincirler yoktu.

Hayvanların zincirleri yoktu.

Kalabalık da aynı şeyi fark edince arenada bağırışlar yükseldi.

Kediler onlara doğru sürünerek yaklaştılar. Artık kimin kazandığı önemli değildi; hayvanları geri çağırmak mümkün değildi, onlardan kurtulmak imkansızdı.

Biri Reed'e saldırdı. Yaralı Akim dövüşçüsü kendini koruyacak hiçbir yolu yoktu ve yere düşerken çığlığı kesildi.

"Reed!" diye bağırdı Brant. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kade ve Brant, Cyrus'a doğru geri çekildiler. Kimse kedilerle savaşmayı denememişti, ama şimdi tek seçenek bu gibi görünüyordu.

Hayvanlar üç adama yönelirken, Cyrus başka bir çılgın olasılık düşündü.

Canavarlar onlara doğru yaklaştı.

O bekledi... bekledi... bekledi...

Kediler atladı.

Cyrus bir tekme attı, hemen ardından ikinci bir tekme attı ve Brant ile Kade'i arkadan yere düşürdü. Sonra tek bir hareketle kılıcını sol eline geçirdi ve kolunu fırlattı, üçünün etrafına ve hayvanların üzerine geniş bir kan sıçraması oluşturdu.

Kanı canavarlara ulaştığında, vücudunda bir titreme hissetti.

Bir sis.

Sonra sis dağıldı.

Ve görebildi.

Sadece kendi gözleriyle değil, ona bakan gözlerle de görebiliyordu — hayvanların gözleriyle. Dahası, onları hissedebiliyordu. Kan için açlıkları ona saldırıyordu, vahşilikleri onunla savaşıyordu. Dişlerini sıktı, iradesini onların iradesine karşı zorladı. Cadının söylediği kadar kolay değildi

kadının söylediği kadar kolay değildi ve bir an için kimin kontrolü elinde tuttuğundan emin olamadı — kendisi mi, yoksa hayvanlar mı?

Sonunda hayvanlar geri çekildi, saldırılarını durdurdu, ama o hala onların öldürme açlığını hissedebiliyordu.

Cyrus başını tuttu, içinden bir enerji akarken kendini toplamaya çalıştı. Bu onu baş döndürücü hale getirdi, ancak tüm duyuları keskinleşti, neredeyse acı verici derecede. Etrafındaki her şeyin farkına vardı — neredeyse sessizliğe bürünmüş kalabalık, kan kokusu, tadı...

Gözlerini açtı. Ayaklarının dibinde, Brant ve Kade kumların üzerinde yatıyor, gözlerinde korku ve şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Cyrus hafifçe sallanarak doğruldu ve bakışlarını tribünlere çevirdi. Seyirciler ayaktaydı, ama arena bir tapınak salonu kadar sessizdi.

Kral, yanındaki Pyro gibi ağzı açık bir şekilde seyirci locasında duruyordu.

Cyrus'un içinde öldürme dürtüsü uyandı, ama bunun kendisine mi yoksa kedilere mi ait olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen her ikisine de. Ve fırsatını gördü.

Kumdan çıkıntı yapan ciriti yakaladı ve çekip çıkardı. Sonra en içten dualarıyla, onu kraliyet locasına, Pyro'ya doğru fırlattı.

Hiç bu kadar ateşli bir şekilde tanrılara yalvarmamıştı. Nişanının isabetli olmasını diledi.

Bu adamı

vur.

Bu adamı

öldür.

Cyrus tanrılardan bunu vermelerini diledi. *Lütfen bunu ona verin.*

Ama cirit ıskaladı.

Ve bunun yerine kralı delip geçti.

Arena sessizliğe büründü.

Her şey sessizdi.

Sonra çığlıklar başladı.

Pyro krala baktı, sonra Cyrus'a döndü ve gözleri daha da büyüdü.

Cyrus kutsal olan her şey üzerine yemin etti. Kılıcını kaldırdı, Pyro'yu işaret etti — uzun zaman önce verdiği bir söz — ve tüm düşünceleri, tüm dilekleri,

varlığının her zerresiyle, bağlar aracılığıyla kedilere efendinin kanını istedi.

Canavarlar ileri atıldılar ve ölümcül bir zarafetle arena duvarından tribünlere sıçradılar. Yollarındaki herkesi parçaladılar. Havada daha fazla çığlık yankılandı ve muhafızların bağırışları duyuldu. Cyrus, onların kendisine gelmesine sadece birkaç saniye kaldığını, fırsatı yakalamak için sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu ve bağları aracılığıyla Pyro'ya tekrar tekrar seslendi.

Pyro, kraliyet locasında geriye doğru sendeledi ve düştü. Kalkarken tekrar sendeledi, ama kaçmaya çalışırken panikleyen kalabalığın dalgası onu engelledi. Ölü kralın üzerinden tırmandı ve diğer tarafa doğru koştu. Cyrus kedilerle onu takip etti.

Muhafızlar arenaya akın ederek Cyrus'a doğru koştular. O onları görmezden geldi ve kedileri daha hızlı koşturdu. Hayvanlar seyircilerin cesetlerinin üzerinden geçerek hedeflerine doğru koştular. Onun tek umursadığı Pyro'yu yakalamaktı.

Zihnindeki bir çift göz karardı ve çizgili kedilerden biri, yanından bir mızrak çıkmış halde arenaya geri düştü. Ama Cyrus'un hâlâ üç hayvanı daha vardı ve tüm iradesiyle onları sürmeye devam etti.

İki muhafız ona doğru koştu, ama o konsantrasyonunu bozmadı. Biraz daha...

Bir kılıç kafasına doğru savruldu. Kara aslan, pençelerini ve çenesini açarak Pyro'ya atlarken, Cyrus kılıcın gelmesine izin verdi. Ve Cyrus, onu şimdi ele geçirecek olan ölümün soğuğuna teslim oldu.

Ama ölüm gelmedi.

Ayağa kalkan Brant ve Kade, muhafızların saldırısına karşı koyarak onları Cyrus'tan uzaklaştırdı. Ancak bu yeterli olmayacaktı. Muhafızlar etraflarını sardı. Brant, mızrak yan tarafını deldiğinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Brant!" diye bağırdı Kade. Artık hepsi ölecekti.

Aniden, gök gürültüsü arenayı salladı, ama gökten değil, yerden geliyordu. Batı duvarı titredi, sonra bir gürültüyle çöktü ve taş ve toz yağmuruyla tribünleri yıkarak çöktü. Kanlı spor dövüşçüleri içeri akın etti. Muhafızlarla çarpışarak

Yoğun bir çatışmaya girdiler. Tribünlerde, daha fazla dövüşçü seyircilerin peşine düştü. Hava, ölenlerin çığlıklarıyla doluydu. Kalabalık panik içinde dalgalandı; itişip kakışarak, kaçmak için birbirlerini çiğneyerek.

Hiçbiri başaramadı.

Ve sonra yangın çıktı. Nereden çıktığını bilmiyordu...

Cadı.

Alevler havada yayıldı, yoluna çıkan her şeyi ve herkesi ateşe verdi. Çığlıklar daha da yükseldi.

Cyrus ölenlere aldırış etmedi. Gözleri tek bir adamdaydı, önemli olan tek adam, siyah aslanın tribünlerden arenaya doğru sürüklediği adam. Cyrus'a doğru.

Pyro.

Aslan duvarın tepesinden arenaya atladı ve Pyro'yu da beraberinde çekti. Düşüş uzundu ve Pyro yere çarptığında bacakları altından kaydı ve mide bulandırıcı bir çıtırtı sesi çıktı.

Çığlık attı.

Cyrus ona karşı hiçbir şefkat, hiçbir merhamet duymuyordu. Kalbinde hiçbir intikamın iyileştiremeyeceği bir nefretle lordun yanına doğru yürüdü. Yine de intikamını alacaktı.

Pyro dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu.

Cyrus, kılıcının ucuyla lordun çenesini kaldırarak ona baktı.

"Lütfen," diye ağladı Pyro. "Ne istersen vereceğim."

Cyrus kılıcının ucunu Pyro'nun boğazına dayadı. "Benim istediğim şey senin ölümünü görmek," dedi, kılıcın ucunu derisine bastırarak. Ve şimdi istediğini alacaktı.

"Onu gerçekten burada öldürecek misin?" arkasında bir ses duyuldu. "Bu kadar çabuk mu?"

Cyrus dönüp cadıyı gördü.

Kaosun ortasında rahatça duruyordu, saçları rüzgârda dalgalanıyordu, bir yanağında kül lekesi vardı. Ellerinde kan vardı ve gözlerinde ateş ışığı parlıyordu. Hiçbir dehşet yoktu. Hiçbir endişe yoktu. Sadece keskin ve canlıydı, etraflarını saran paniğin etkisinde değildi.

"Bu adam birçok şeyi hak ediyor," dedi, "ama hızlı bir ölüm bunlardan biri değil."

Cyrus buna karşı çıkmadı, ama... "Fazla vaktim yok," dedi ve sızlanan Pyro'ya döndü.

"Neden böyle söylüyorsun? Akşamüstü şehir senin olacak. İstediğin kadar zamanın var."

Cyrus kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kralı öldürdün. Adamların şehri ele geçiriyor."

Hâlâ anlamamıştı. "Adamlarım mı? Ne adamları?" Pyro Hanesi'nin adamları mı?

"Etrafına bir bak," dedi kadın elini sallayarak. "Bir isyan başlatmak istemiyor muydun?"

O sadece ona bakakaldı.

"Etrafına bak," dedi kadın tekrar.

Gözlerini ondan ayırıp kaosun ortasına dikti. Binlerce kanlı spor dövüşçüsü kaçan kalabalığa saldırdı, soyluları ve muhafızları öldürdü, seyircileri kılıçtan geçirdi.

Arena yanıyordu.

Rael'in bayrakları yanıyordu.

Kral ölmüştü.

Ama isyan planlanmamıştı. Plan *bu* değildi. Cadı ona bir gülümseme attı. "Aferin, kahin."

"Benim adım Cyrus." Sesi kısık, fısıltıdan biraz daha yüksekti. Kadın kaşlarını kaldırdı. "Yani *Kral* Cyrus."

On Dördüncü Bölüm

Duman bulutları gökyüzünü kapladı, burnu ve ciğerleri yakıyordu. Cyrus ayakta durmuş, dumanı soluyordu. Yıkılmış Rael'in külleri ve közleri, havadan daha fazla ona güç veriyordu.

İki yüzden fazla savaşçı evinden gelen savaşçılarla bir ordu oluşturdular ve Cyrus onları bir ordu gibi topladı. Ölenlerin çığlıkları çoğunlukla azalmıştı, savaşın durduğu için değil, başkentte ilerledikçe artık duyulamayacak kadar uzaklaştıkları için.

Cadı ona hiçbir açıklama yapmadan gitmişti, ama Cyrus onun nereye gittiğini umursamıyordu. Cadı sözünü tutmuştu ve istediğini yapabilirdi. Cyrus'un zihni başka bir şeyle meşguldü. Arenaya geri döndü, orada birkaç adamı Pyro'yu onun için tutuyordu.

Güneşin acımasız ışınları duman bulutlarını yarıp, yıkılmış ve mahkum edilmiş lordun üzerine vuruyordu, tıpkı Cyrus'un acımasız bakışları gibi. "Yürü," diye emretti Cyrus. Boğazı kurumuş ve şehri ele geçiren kanlı spor dövüşçülerine emirler yağdırmaktan neredeyse kısılmıştı, ama bir emir daha vermekte hiçbir sorun yaşamadı.

Pyro inledi. Bir zamanlar altın yaldızlı cüppesi kan ve tozla kaplı, paramparça olmuştu. Göğsünde ve omzunda derin pençe izleri vardı ve bunlar çoktan kirle kaplanmıştı. Bacağı iğrenç bir açıyla bükülmüştü ve yüzü morarmış ve şişmişti.

Sesi titriyordu ve kelimelerin sonlarını kesiyordu. "Bacağım kırıldı."

Cyrus, önünde korkakça titreyen bu aşağılık adamı neredeyse tanıyamadı.

Bir adamın ölümle yüzleşme şekli, onun hakkında çok şey söylerdi. Pyro bir adam değildi.

Cyrus, bu boktan korkak adamın iki yanında duran Kord ve Everan'a baktı. Tabii ki, Cyrus'un emrettiği gibi kaos başlamadan önce güvenli bir yere gitmemişlerdi, çünkü onlar itaatsiz, sadık piçlerdi. Ve Cyrus onları bunun için seviyordu.

Gözleri yine Pyro'nun gözlerine takıldı. "Seni taşımak zorunda kalırlarsa, yüklerini hafifletmek için bacağını kesecekler."

Kord ve Everan ellerini kılıçlarının kabzalarına koydu.

Pyro'nun gözleri büyüdü. Hıçkırarak nefes alıp verirken, yavaşça tek ayağıyla ayağa kalktı. Kord ve Everan onu villaya geri götüreceklerdi — Cyrus'un şimdi sahip çıktığı villaya — ve Pyro, Cyrus onunla ilgilenene kadar orada tutulacaktı, ki Cyrus bunu çok dört gözle bekliyordu. Cyrus'u arenadaki muhafızların ilk saldırısından korurken yan tarafına mızrak saplanan Brant, çoktan geri götürülmüştü. Cyrus, Teron'un onu iyileştirebileceğini umuyordu.

Kord, Pyro'yu kirli tuniğinden yakaladı ve onu çıkışa doğru itti.

"Ben dönene kadar onu öldürmeyin," dedi Cyrus onlara.

"Onu hayatta tutacağız," dedi Everan. Ona küçük bir keten bezde sarılmış kurutulmuş et attı. "Al, bütün gün neredeyse hiçbir şey yemediğini biliyorum."

Cyrus aç değildi, ama kabul etti. Tartışmaktan daha kolaydı. Everan'a başını salladı ve arkadaşının Kord'u takip etmesini izledi. Sonra eti cebine koydu. Hâlâ yapılacak işler vardı.

Boş arenadan çıktı ve tribün merdivenlerine giden iç koridordan büyük adımlarla yürüdü, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak en üste ulaştı, sonra parmaklıklı yürüyüş yolunu takip ederek kraliyet locasına gitti. Kral Orrid, Cyrus'un onu mızrakladığı yerde yatıyordu. Prenses gitmişti. Belki kaçmıştı. Dikkatini tekrar krala çevirdi. Orrid'in ölü gözleri hala açıktı, ağzı hala açık kalmıştı. Kan ve idrar, işlemeli tuniklerinin katmanlarını ıslatmış, onları kırmızı ve ölüm rengiyle lekelemişti. Bir kral için şerefsiz ve sefil bir sondu.

Ama bu yetmedi.

Orrid bu cehennemi yaratmıştı. Yirmi beş yıl önce tahtı ele geçirdikten kısa bir süre sonra kanlı sporları başlatmıştı. Sonra altı uzun yılını arenayı inşa etmekle geçirmişti. Sayısız adam bu

, daha da fazlası da onun ihtişamı için öldü. Ölümün onun mirası olması için, kendi ölümü çok hızlı, çok merhametli olmuştu. Cyrus öfkeyle titriyordu. Kader onu nasıl cezalandırmazdı?

Kader cezalandırmazsa, Cyrus cezalandıracaktı.

Orrid'in cesedini tutup parmaklığa sürükledi, onu aşağıdaki arenanın kumlarına attı. Sonra kendisi de parmaklığın üzerinden atladı, elinden geldiğince uzakta asılı kaldıktan sonra kendini bırakıp yere düştü. Ağrı bacaklarını parçaladı, ama o bunu görmezden geldi. Orrid'i tekrar yakaladı ve rezil kralın cesedini kapılardan geçirdi, şimdi yere serpilmiş cesetlerin üzerinden, orta koridordan aşağı, sütunların arasından geçerek dışarıdaki büyük ana girişe kadar sürükledi.

Terden sırılsıklamdı ve yorgunluk bedenini mahvetmişti, ama işi bitmemişti. Bağlama malzemesi aradı. Bazı hücrelerde tutulanlardan kesilmiş olduğu için bulmak zor olmadı, ama bedeni giriş kapısına asmak için yeterince uzun bir bağlama malzemesi bulmak zordu. Başardı.

Orrid'in cesedi artık sergilenirken, Cyrus geri adım atarak eserini hayranlıkla seyretti.

Ama bu yeterli değildi.

Yakındaki ölü bir muhafızdan bir hançer çekip kralın karnını yardı ve bağırsaklarını yere döktü.

Bu da yeterli değildi.

Hançeri tekrar sapladı. Ve tekrar. Kolları titriyordu, nefesleri de öyle.

Hâlâ yetmiyordu.

Cyrus dişlerini göstererek onu tekrar bıçakladı. *Neden yetmiyordu?* Bir kükremeyle hançeri Orrid'in gözüne sapladı. Sonra bıçağı bıraktı ve geri çekildi.

Göğsü inip kalkıyor, kalbi çarpıyordu. Nefes nefese. Bakıyordu.

Hançere. Cesede. Kana.

Kan. Kendine baktı. Her yeri kanla kaplıydı. Metalik tadı dilini kapladı, demir kokusu hala havada asılı duruyordu. Bu koku arenada sıkça duyulan bir kokuydu, ama şimdi farklıydı. Bu kokuya

yanık etin, yanan bayrakların, yanan bir krallığın keskin kokusu —özgürlüğün kokusu.

Özgürdü.

Hepsi özgürdü.

Ama bu düşünce boş geliyordu.

Ve aniden, kendini bunalmış hissetti. Sallandı ve kendini tutmak zorunda kaldı. Gözleri yanıyordu ve görüşü bulanıklaşmıştı. Göğsü sıkışırken titreyerek nefes aldı.

Özgürdü.

Peki neden özgür hissetmiyordu? Neden ağırlık hala oradaydı? Gitmiş olması gerekiyordu.

Başka ne yapması gerekiyordu?

Cyrus çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı. Duman bulutları hala güneşi engelliyordu — gün be gün acımasızca vuran güneşi. Kumları ayaklarını yakacak kadar ısıtan, bıçakları ciltlerini yakacak kadar ısıtan güneşi, Rael'in sırf eğlencesi için hayatlarının kesilip alınmasına neden olan güneşi.

Keşke güneşi indirebilseydi.

Dikleşti. Güneşi indiremeyebilirdi, ama onu gökyüzünden silmiş ve turuncu tonlarını bu sefil krallığın parlayan közleriyle değiştirmişti.

Cyrus gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, ciğerlerini yine yıkımın kokusuyla doldurdu. Bu bir zaferdi. Bundan zevk almalı, cesaretlenmeliydi. Ama arkasından gelen düşük homurtularla donakaldı.

Yavaşça döndü.

İki arena bekçi köpeği, kalın kafalarını eğmiş, tüylerini dikmiş halde ona doğru yaklaşıyordu. Dişlerinin beyazları uyarı olarak parlıyordu — insanları parçalamayı seven dişler. Üçüncüsü başka bir sütunun arkasından çıktı. Kan, siyah benekli tüylerini yapıştırmıştı. Kısa deri tasmaları, yere tam ulaşamadan yakalarından sarkıyordu. Hayvanlar, sahipleri muhtemelen öldüğü için artık serbestçe hareket ediyorlardı.

Cyrus yavaşça bir adım geri attı.

Bunlar kedi olmasa da, en az kediler kadar ölümcüldü ve Cyrus'un kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu. Ölü kralın göz çukurundan çıkan hançere baktı

ama ona ulaşmak için çok uzaktaydı. Bir adım daha geri attı.

Ona en yakın olan köpek hırladı.

Cyrus el yordamıyla Everan'ın verdiği kurutulmuş eti buldu. Ani bir hareket yapmamaya özen göstererek, yavaşça keten kumaştan çıkardı ve uzağa fırlattı. Şanslıysa, köpekler eti kovalayacak ve o da kaçabilecekti.

Ama köpekler ete bakmadılar bile. Gözleri ona kilitli kalarak etrafını sardılar.

Aklında ne yapacağına karar vermek için hızla düşündü. Sonra nabzı hızlandı. Kediler. Zihnindeki bağlantı aracılığıyla onları çağırdı, gelmelerini istedi, gelmeleri için yalvardı.

Ama hiçbir şey hissetmedi.

Hâlâ bağlantılı mıydılar? Hâlâ hayatta mıydılar?

Köpekler yaklaşırken, kediler için zamanı olmadığını fark etti. Kalbi çarparken bir adım daha geri attı.

İlk köpek dişlerini göstererek boğazına saldırdı. Bu hayvanlar öldürmek için eğitilmişti. Cyrus kolunu havaya kaldırdı. Kelepçesi hayvanın ezici çenelerini durdurdu, ama metalin kenarından geçen dişler hala etini parçalıyordu. Cyrus acı içinde kükredi. Sıcak nefes boynuna çarptı, dişler sadece bir el genişliği uzaklıktaydı.

İkinci köpek uyluğunu yakaladı, kemiğe kadar ısırdı ve üçüncü köpek baldırına saldırdı. Sol bacağına bitti. Yine de, ayakta kalmak için mücadele ederek onlara karşı direndi. Düşerse, ölecekti. Ama hayvanlar çok güçlüydü ve yere çekilirken bağırdı. Bugün öleceğini düşündüğü tüm yollardan biri bu değildi.

Ama parke taşlı ana yola düştüğünde, bir titreme onu sardı — kan bağı — zihninin sınırlarını zorluyordu. O buna tutundu, hala mücadele ediyor, pençeliyor, savaşıyordu. Hayatta kalma azmiyle hayvanların öldürme isteğine karşı savaştı.

Köpeklerin saldırganlığı, onun iradesi altında çatlamaya başladı. Daha sert mücadele etti ve kontrolü ele geçirdi. Köpeklerin saldırısı azalırken, Cyrus etrafına bakındı ve birkaç metre uzakta ölü bir muhafızın üzerinde bir kılıç gördü - hançeri aldığı muhafızın. Ama köpekler ondan uzaklaşınca durdu. Artık sadece ayakta durup bekliyorlardı.

Neyi bekliyorlardı?

Sonra anladı.

Artık kılıca ihtiyacı yoktu.

Cyrus yanına yuvarlandı, nefes nefese, yırtık ön kolunu göğsüne bastırdı. Kelepçenin hafif korumasına rağmen, kemik muhtemelen kırılmıştı. Sol bacağına yayılan acı, daha da kötü görünüyordu. Kendini yukarı iterek oturdu.

Köpeklerden biri hırladı.

Cyrus *sakin bir* şekilde, buna bağ denilebilirse, bağı aştı. *Herkes sakin olsun.* Kendisi bile.

Köpekler sustu.

Cyrus onlara baktı. Artık onları kontrol edebiliyor muydu? Onlara yatmalarını emretti ve onlar da yattılar. Kediler gibi, onları hissedebiliyordu, ancak bu bağlantı bir şekilde daha derindi — belki de kanı sadece üzerlerinde değil, içlerinde de olduğu içindi.

Neden yaptığını bilmiyordu, ama en yakındaki köpeğe elini uzattı ve gözleri hayvanın gözleriyle buluştu. Köpek başını eğdi, ama Cyrus elini üzerine koyduğunda, sadece boyun eğmedi. Köpek, fiziksel ilgi görmek için başını Cyrus'un eline yuvarladı ve Cyrus, hayvanın kulağının kalan kısmının hemen arkasını kaşımak için ani bir dürtü hissetti. Köpek ona daha da yaklaştı.

Diğer iki köpek de yavaşça ilerledi, sanki hala kuyrukları varmış gibi kuyruklarını sallayarak.

Cyrus hayvanları sevmezdi, ama bu hayvanlarla kan bağı ötesinde bir bağ vardı. Onlar da onun gibi acımasız bir kaderin kurbanı olmuştu. Artık onlar da özgür olacaktı.

Bunu daha fazla araştırmak, kendisine ne olduğunu, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamak istiyordu, ama şimdi bunun zamanı değildi. Yaraları ciddiydi ve ışık giderek azalıyordu. Cyrus gökyüzüne baktı. Teron'un onu iyileştirebileceği villaya geri dönmesi gerekiyordu. Ama önce, son bir görevi vardı. Hiçbir kölenin geride kalmadığından, hiçbir soylunun hayatta kalmadığından emin olması gerekiyordu. Acıya rağmen dişlerini sıktı ve ayağa kalkmaya zorladı kendini. Yaralı kolunu hala kendine yakın tutarak arenaya geri döndü.

Koridorlarda topallayarak ilerlerken köpekler onu takip etti. Kimsenin hücrede kilitli kalmadığını, kimsenin zincirli kalmadığını kontrol etti. Diğer savaşçılar da onun gibi olsaydı, geri dönmeye niyetleri olmazdı.

Bu uzun sürmedi. Cyrus, birkaç yaralı gardiyan dışında herkesin temizlendiğini görünce rahatladı; köpekler onları öldürdü. Onların merhamet dileklerinin boğazlarından koparıldığını izlerken, bunun kendi iradesi mi yoksa hayvanların iradesi mi olduğundan emin değildi. Önemli değildi. Bu, tatminini azaltmadı. Sonra, bir at ya da araba bulmak umuduyla dışarıdaki arka yükleme alanına doğru yola çıktı; çok kan kaybetmişti ve güçsüz düşmüştü, yürüyerek geri dönebileceğini sanmıyordu.

Hiçbir şey bulamadı ve bir anlığına bir sütuna yaslanıp nefes nefese kaldı, sonra kendini zorlayarak villaya yürüyerek dönmeye başladı. Başarabileceğini umuyordu.

Hava sessizdi. Herkes neredeydi? Yerde cesetler vardı. Uzakta, duman bulutları gökyüzüne yükseliyordu. Hâlâ savaşıyor muydular? Hâlâ içinde savaşma gücü vardı, ama gücü azalıyordu. Her adımda vücudunu bir acı dalgası kaplıyordu. Kolu zonkluyor, kanı göğsüne damlıyordu. Bacakları onu daha fazla taşıyamıyordu. Teron'a ulaşması gerekiyordu. Aniden, her şey etrafında dönmeye başladı ve durmak zorunda kaldı. Villa çok uzaktaydı. Orayı başaramayacaktı. Her nefes onu çöküşe daha da yaklaştırıyordu. Öne doğru eğilerek, düşmemek için bir köpeğe tutundu.

Ama gücü tükendi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir hayal kırıklığı dalgası onu sardı. Nedenini bilmiyordu. Hayalini kurduğundan çok daha fazlasını başarmıştı. Belki de Pyro'yu kendi elleriyle öldürememiş olmasıydı. Her şeyden çok, bu tatmini yaşamak istiyordu. Belki de Alexander hala dışarıda, yaşıyor, gülüyor ve ayrıcalıklı bir hayatın tüm zevklerini çıkarıyor olmasıydı.

Kardeşi onun öldüğünü hissedecek miydi? Mutlu olacak mıydı?

Dünya eğildi ve karardı, sonra kenarları bulanıklaştı. Yanına yığıldı.

Henüz değil, diye dua etti. Hâlâ yapmak istediği çok şey vardı. Yapması gereken çok şey vardı.

Ama tanrılar dinlemiyordu. Hiç dinlememişlerdi.

Nefesi yavaşladı ve bu lanetli cehennem krallığında ilk kez üşüdü.

Demek bu kadardı. Son bu muydu?

Onu yutan karanlıkla savaşamadı.

On Beşinci Bölüm

Gece etrafını sarmıştı. Cyrus, zayıf bir ışık parıltısıyla gözlerini araladı. Bakışları, odanın diğer ucundaki küçük bir sehpada yanan mum ışığına takıldı ve keskinleşti. Onun sehpası. *Onun odasında.* Ancak, villaya döndüğünü hatırlamıyordu...

Sonra her şey bir anda aklına geldi.

Arena.

Kral.

Pyro.

Birdenbire oturdu. Koluna bir acı saplandı ve yüzünü buruşturdu. Koluna bandaj sarılmıştı ve çok şiddetli bir acı hissediyordu. Vücudunun geri kalanını dikkatlice kontrol etti ve sol bacağının tamamen iyileştiğini gördü. Teron'un eseri. Bu iyiydi. Yaşlı şifacı, onu tek seferde iyileştirecek güce sahip değildi, ama sorun değildi. Cyrus yeterince iyileşmişti.

Giysileri çıkarılmıştı. Bu sürpriz değildi. Teron onu her zaman baştan aşağı kontrol ederdi.

Cyrus yataktan yavaşça ama yine de biraz fazla hızlı kalktı, bu da görüşünü neredeyse körlük derecesine kadar kararttı. Bu his geçene kadar kendini dengelemek için yatağın kenarını tuttu. Kendine geldiğinde, tek mumdan iki tane daha yakarak aydınlattı.

Döndüğünde, üç çift parlayan gözün kendisine baktığını gördü.

Köpeklerdi. Yavaşça gölgelerin içinden çıktılar.

Cyrus donakaldı. Artık onları hissedemiyordu, ya da hissedebileceğini sanmıyordu. Kaos hala zihninde, vücudunda dolanıyordu, ama hiçbir şey anlam veremiyordu.

"Yere yatın," diye emretti bağ aracılığıyla. Eğer hala bir bağ varsa.

Köpekler başları eğik, ağızları açık bir şekilde ona doğru yürüdüler. Hayvanları sadece onları kullanma bağlamında tanıyordu, ama bunu iyiye işaret olarak görmedi. Midesinde bir rahatsızlık hissetti. Onu sadece kanı gerektirdiğinde bağışlayacaklar mıydı?

Köpekler Cyrus'a baktı, Cyrus da onlara baktı.

Hâlâ bir bağlantı var mıydı? Elini uzattı. Ona en yakın olan köpek boynunu ona doğru uzattı, burnuyla havayı kokladı.

Cyrus daha da uzandı.

Bu aptalca bir hareketti, zaten kılıç kolunu kullanamıyordu. Hala yapacak çok savaş varken iki kolunu da kullanamaz hale gelirse...

Ama gelen hızlı bir ısırık değildi. Şaşırtıcı bir hareketle, köpek Cyrus'un elinin altına kafasını soktu, tıpkı arenada yaptığı gibi.

Cyrus rahat bir nefes aldı ve yutkundu, çarpan kalbi yavaşlarken birkaç nefes aldı. Hayvanın bunu daha önce kontrol altında yaptığını varsaymıştı, ama şu anda onu kontrol etmiyordu.

Köpek, tatmin edici bir kaşınma bulamayınca, elini daha sert itti ve Cyrus pes etti. Kısa benekli tüyleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve onu okşamak ikisi için de sakinleştirici bir etki yarattı. Köpeğin kuyruksuz arka bacakları bir yandan diğer yana sallanıyordu ve Cyrus güldü. Birkaç dakika içinde, üç hayvan da onun dikkatini çekmek için yarışıyordu.

O zaman anladı ki, bu köpekler artık ona aitti. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce hiç köpeği olmamıştı. Şimdi ise üç tane vardı.

Her bir hayvana son bir kez okşadıktan sonra, büfeye gidip bir mum daha yaktı. Yüzünü ve ellerini özensizce yıkarken, leğendeki su kararırdı. Banyoya ihtiyacı vardı, ama şimdi uğraşmayacaktı. Yine kanlı bir gün olacaktı, temizliği sonra yapardı.

Havluyu çekerken durakladı. Cadının koluna yaptığı işaretler hâlâ oradaydı. Kalıcı mıydılar? Hâlâ onu koruyorlar mıydı? Neyden?

Yerde bir yığın halinde duran deri giysilerini gördü. Onları giydi. Hâlâ kanla kaplıydılar, ama temiz giysiler bulmaya pek de önem vermiyordu. Aslında, hiç umursamıyordu. Kanın çoğu muhtemelen kralın kanıydı ve umarım hâlâ arenanın girişinde asılı duruyordur. Cyrus, onun kanını biraz daha uzun süre giymekten memnundu.

"O yaşıyor," diye bir ses kapıdan geldi.

Cyrus omzunun üzerinden Everan'a baktı. Arkadaşı ona sırıttı, Jaem ve Bash da arkalarından içeri girdi.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordu Cyrus.

"Bash seni buldu ve geri getirdi." Arkasında duran iri savaşçıya başını eğdi.

Cyrus, Bash'a minnettar bir şekilde başını salladı ve Bash gülümsedi.

Everan köpeklere ihtiyatlı bir bakış attı. "Seni takip ettiler. Onları durdurmaya çalıştık ama pek istekli değillerdi. Kord neredeyse elini kaybediyordu. Biz de onları bıraktık. Senin... büyüne karşı dostça davranıyorlardı."

Cyrus burnunu çektirdi. "Bu sihir değil."

Everan kaşlarını kaldırdı. "İnsanların zihninde uçmak ne demek oluyor sence?"

"Ben uçmuyorum."

"Peki. O zaman zihinlere *giriyorsun*. Peki ya arenada kedilerle olan olay?" Cyrus'un işaretli kollarını işaret etti. "O olay. Ne olup bittiğini ne zaman anlatacaksın?"

Cyrus işaretlere tekrar baktı. "Bir kadın vardı." "Evet, biliyoruz. Cadı."

Cyrus'un gözleri birden yukarı kaydı.

"Nerede o?" "Onu bilmiyorum," dedi

Everan.

"Arenadan ayrıldığımızdan beri onu görmedik," diye ekledi Bash.

Muhtemelen çoktan gitmişti. Cyrus onu suçlamadı. O da yapabilseydi çoktan gitmiş olurdu.

"Ne kadar süredir baygındım?" diye sordu.

Everan omuz silkti. "Birkaç saat."

Teron odaya girdi. Cyrus onu gördüğüne sevindi, ancak daha fazla şifa istemiyordu. Son gün yaşananlar, Teron'un gördükleri ve hissettikleri, özgürlükleri için savaşanların çektiği acılar, Teron'un kurtaramadıkları... Cyrus bunları görmek istemiyordu

belki bu korkakça bir davranıştı, ama bunu kaldırabileceğini düşünmüyordu. Kendisi için bile zar zor güç buluyordu. Ayrıca Teron'un yorgun olduğunu biliyordu. Hâlâ iyileştirilmesi gereken birçok adam vardı ve yaşlı adamın kendisi de dinlenmemişti.

Teron ona doğru adım attı ve cüppesinin kollarını sıvadı. "Ben iyiyim," dedi Cyrus, geri çekilerek. "Yeterince şey yaptın." "Ama ben henüz bitirmedim."

"Gerisi kendiliğinden iyileşir..."

"Cyrus, bırak da işini bitirsin," dedi Everan. "Adamların sana ihtiyacı var. Emirlerini bekliyorlar."

Cyrus durakladı. "Emirlerim mi?" "Sen bizim liderimizsin."

"Şey... artık değilim."

Teron kolundaki bandajı tutmak için uzandı, Cyrus onu geri çekti ve elini kaldırarak yaşlı adamı durdurdu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Everan. "Tabii ki hala bizim liderimizsin."

Dürüst olmak gerekirse, Cyrus ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordu. Arena düştükten sonra ne olacağını hiç düşünmemişti. Bunun olabileceğine bile inanmamıştı. "Şey..." Gerçekten sadece durumu anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Onlara biraz uyumalarını söyle."

"Uyku kimin umurunda?" dedi Jaem.

Bu doğruydu. Özgürlüğü tattıktan sonra kim uykuyu umursardı ki? "Onlara verecek bir emrim yok."

"O zaman ne yapacaklar?" diye sordu Everan. "Planın ne?"

Cyrus isteksizce omuz silkti. "Bir planım yok. Bu yeri yakıp yıkmak şartıyla, istediklerini yapabilirler."

Everan'ın kaşları çatıldı. "Şimdi her şeyi öylece bırakamazsın."

"Evet, bırakabilirim."

Everan başını Bash ve Jaem'e doğru eğdi ve onlar odadan çıktılar.

Teron tekrar Cyrus'a doğru yürüdü.

"Hayır," dedi Cyrus yaşlı şifacıya. "Ben iyiyim." Ama iyi değildi. Acı dayanılmazdı.

"İnsanların bir lidere ihtiyacı var," dedi Everan.

Cyrus şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Beni mi kastediyorsun?" Everan kaşlarını kaldırınca Cyrus burun kıvırdı. "Ben liderlik yapmam." Böyle bir sorumluluğu üstlenmeye layık değildi.

Teron, Cyrus'u yatağına doğru çağırdı. "Uyanmanı bekliyordum," dedi. "Gel. Uzan."

"İyiyim dedim."

"Son dört yıldır ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Everan.

Teron, Cyrus'a parmağını salladı. "O kolunu saran benim ve iyi olmadığını biliyorum."

"Cyrus," diye ısrar etti Everan. "Herkes sana bakıyor."

"Bakmamalılar!" diye bağırdı Cyrus. "Ben onlara bunu istemedim." "Cyrus." Teron tekrar ona uzandı.

Kolu geri çekti ve yakıcı bir acı kolunu kapladı. "İyiyim dedim," dişlerini sıkarak söyledi.

Köpekler düşük bir hırıltı çıkardı ve oda sessizleşti. Cyrus nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Elini yüzüne sürdü. Öfkelenmek istememişti. Ne Everan'a, ne de Teron'a. Kendini toparlayarak, "Onları yönetmek istesem bile, ki istemiyorum, benden çok daha nitelikli birçok kişi var," dedi.

Everan'ın ağzının köşesi seğirdi. "Kim?" Başını salladı. "Cyrus, sen bir ulusu değiştirdin."

"Ama onlar için daha fazla bir şey yapamam." Cyrus elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana sanki yeni bir umudun vaadiymişim gibi konuşuyorsun. Onların umudu olamam."

Everan yaklaştı ve elini Cyrus'un omzuna koydu. "O zaman onların adaleti ol. Hâlâ yapılacak çok şey var. Bunu bitirmemize yardım et."

On Altıncı Bölüm

Cyrus, avludan geçerek adamlarının toplandığı villanın ana salonuna doğru ilerledi. Odasından çıkar çıkmaz Pyro'yu kontrol etmişti, o pisliğin kaçtığından endişelendiği için değil, diğerlerinin intikam alma dürtüsüne karşı koyamayacaklarından endişelendiği için. Onu biraz yıpranmış ama yine de kendisi için planlanan sonla yüzleşecek durumda bulmuştu. Cyrus, Pyro'nun hayatı için yalvarmasına izin verdi, sonra tek kelime etmeden onu bıraktı. Bu adamı öldürürken zamanını almak, tadını çıkarmak istiyordu, ama şu anda o zamanı yoktu.

Ufukta şafak söktü ve Cyrus adımlarını hızlandırdı. Kolunu delen acıyı görmezden geldi. Belki de Teron'un onu tamamen iyileştirmesine izin vermesi gerekirdi. Hayır, o kadar da acımıyordu. En azından, kolunu kullanmadığında, yürüdüğünde, ayakta durduğunda veya nefes aldığında acımıyordu.

Everan onun yanında yürüyordu. "Onlara ne isim vereceksin?" diye sordu.

Cyrus ne demek istediğini anlamadı. "Ne?"

Everan omzunun üzerinden takip eden köpeklere doğru başını salladı. "Onlara. Onlara ne isim vereceksin?"

"Oh." Cyrus köpeklere baktı. "Vereceğim bir şey yok."

Everan burnunu çektirdi. "Onlara bir isim vermelisin."

"Hayır, vermem." Ayrıca kafasını daha önemli şeylere odaklaması gerekiyordu, onu endişelendiren, rahatsız eden daha önemli şeyler. Hepsi özgür olmalarına rağmen Cyrus'un kendini özgür hissetmemesi gibi şeyler. Adamlarının gözlerinde yeni bir ışık, ciğerlerinde yeni bir nefes, adımlarında yeni bir güç gördü, ama içindeki bir şey hala

onu bağlamaya devam ediyordu. Ruhunu pençeleriyle sıkıca kavrayıp geri çekiyor ve karanlıkta tutuyordu.

Göğsünde oluşan baskıya karşı ciğerlerini doldurdu — arenaya adım atmadan hemen önce hissettiği aynı duygu. Sanki şu anda oradaymış gibi. Sıkışma omuzlarından omuzlarına kadar uzanıyordu, kavga derisinin altında dalgalanıyor, her adımda büyüyordu.

Büyüyor

du.

Artıyor.

Elini belindeki kılıcın kabzasına sıkıca doladı. Koluna bir acı saplandı ve Teron'un onu tamamen iyileştirmesine izin vermediği için yine kendine lanet okudu. Ama acı iyiydi. Acı onu geri getiriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Everan.

Hayır. Dikleşti, elini indirdi. "Evet."

Ana salona vardıklarında yavaşladılar. Sıralar halinde diz çökmüş muhafızlar vardı — Pyro'nun muhafızları, elleri bağlıydı. Bu şaşırtıcı değildi, çünkü hepsi ölmek zorundaydı. Şaşırtıcı *olan*, hala hayatta olanların bu kadar çok olmasıydı. Cyrus, Pyro'nun çok sayıda muhafızı olduğunu biliyordu, ama sayılarının bu kadar fazla olduğunu hiç fark etmemişti. Cyrus'un adamları, ya da çoğunlukla Cyrus'un adamları, onları çevreledi. Görünüşe göre arenadan birkaç kişi daha onlara katılmıştı.

Bravat muhafızların arasına girerek onları sistematik olarak ortadan kaldırdı. Kafalarını geriye doğru çekip boğazlarını kesti, sonra kanlarını akıtmak için yere itti.

Çek. Kes. İt.

Sıradaki.

Çek. Kes. İt.

"Hepsini öldürmesine izin mi vereceksin?" Everan Cyrus'a

sordu. Çek.

Kes.

İt.

"Evet," diye cevapladı Cyrus.

Bravat'ı görevinin başına bıraktı ve merdivenlerden ana salonun çift kapısına çıktı, ama kapıları açtığında gördüğü manzaraya hazırlıklı değildi.

Sadece ayakta durma yeri vardı. Pyro Hanesi'nin büyük salonu, saray dışında başkentteki en büyük salonlardan biriydi.

burada düğünler, ziyafetler gibi abartılı etkinlikler düzenlerdi, ancak çok azı salonu gerçekten doldururdu.

Şimdi salon doluydu.

Tüm gözler Cyrus'a çevrildi. Herkes sessizleşti.

Erkekler, Cyrus geçerken başlarını eğerek yol açtılar. Cyrus ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. Everan hala yanındaydı, ancak biraz geride kalmıştı.

Bütün bu adamlar *onu* mu bekliyorlardı? Gözleri onların yüzlerini taradı. Beklentileri. Saygıları. Ona sanki cevapmış gibi bakıyorlardı. Şimdi gerçekten layık olmadığını hissetti.

Ve sonra Brant'ı gördü. Akim House dövüşçüsü, arenada aldığı mızraktan dolayı hiçbir yara izi göstermiyordu. Cyrus buna sevindi.

Brant aralarındaki mesafeyi aşarak kolunu uzattı. Dudaklarında bir gülümseme vardı.

Cyrus da onun kolunu sıktı. Brant konuşmak için ağzını açtı, ama gözleri dolduğunda, hiçbir şey söylemeden tekrar kapattı.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Cyrus. "Seni iyi gördüğüme sevindim. Akim Hanesi'nin geri kalanı ne durumda?"

Brant duygularını gizlemek için gözlerini kırptı ve kalabalığa bakarak, ellerini kısa bir süre kaldıran birkaç adamı gördü. "Hepimiz buradayız. Ama artık Akim Hanesi yok, tıpkı Pyro Hanesi'nin olmadığı gibi."

"Haneler yıkıldı," dedi Ram, arkasına yaklaşarak, "ve tüm adamlar buraya geliyor."

Cyrus şaşkınlıkla yerinden kıpırdadı. "Başkenti ele geçirdik mi?" "Hayır, ama sarayı ele geçirdik."

"Kraliyet ailesi?"

"Öldüler."

"Hepsi mi? Emin misin?" Bu, Cyrus'un bir sonraki hamlesi olacaktı. Kraliyet ailesinden geriye kalanlar savunma güçlerini toplayabilirdi.

"Buraya gelen birçok savaşçı tarafından doğrulandı," dedi Everan.

"Kendi gözlerinle gördün mü?" Cyrus, haberlere ancak adamlarından doğrudan duyarsa inanırdı.

Everan başını salladı. "Görmedim."

Cyrus emin olmak istiyordu. "O zaman şimdi oraya gidiyorum."

"Sen yokken buradaki adamların ne yapmasını istersin?"

Dışarıdaki kargaşa, özellikle de Kord'un sesi, onun dikkatini çekti. Cyrus ana kapıdan dışarı çıktı ve Kord'u, Bravat'ın bir muhafızı tuttuğu yerden birkaç adım ötede kılıcını çekmiş halde buldu.

"Onun kanını dökersen, ben de seninkini dökerim," diye uyardı Kord iri savaşçıyı.

"Deneyebilirsin," diye kışkırttı Bravat. Bu muhtemelen yapılacak en akıllıca şey değildi. Kord sadece altın seviye bir savaşçı değildi. O yıldızlı altın seviyeydi, en iyisiydi. Bravat'ı göz açıp kapayıncaya kadar deşerdi, ama Bravat henüz farkında olan bir adam olduğunu gösterememişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Cyrus. "Onu

bırak," diye emretti Kord, Bravat'a.

Cyrus, Bravat'ın tuttuğu kişinin sıradan bir gardiyan olmadığını gördü. O, baş gardiyan Hephain'di.

"Cyrus," dedi Kord, onun desteğini isteyerek.

Ama Cyrus henüz destek vermek istediğinden emin değildi. Evet, Hephain yıllar boyunca nezaket göstermişti, ama o villanın baş muhafızıydı. Pyro'yu korumuştu. Bu hayatı mümkün kılmıştı.

"Onu öldürür müsün?" diye meydan okudu Kord. "Sana merhamet gösteren, sana kişisel olarak nezaket gösteren bir adamı. Bu nasıl adil olabilir? Bu nasıl onurlu olabilir?"

Cyrus adalet vaat etmemişti. Ya da onur. Hephain'e güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ve güven, şu anda kendine izin verebileceği bir lüks değildi.

Bravat, onun sessizliğini merhamet reddi olarak yorumladı ve Hephain'in saçını avuçlayarak başını geriye çekti.

Kord öne atıldı.

"Dur," diye emretti Cyrus. İçini çekti. Madalyalı bir kan sporu dövüşçüsü olmasına rağmen, Kord şiddeti her zaman nefret etmişti, özellikle de haksız veya gereksiz bulduğunda. Ve belki de Hephain'i öldürmek her ikisi deydi.

Cyrus, gözlerini cesurca ona dikmiş olan muhafızın önüne sertçe çıktı. "Seni neden yaşatayım?" diye sordu Cyrus.

Hephain gözünü bile kırpmadı. "Belki de bırakmamalısın."

Bravat kafasını tekrar geriye doğru çekti. Hephain dişlerini gösterdi ama savaşmadı. Kaderini korkusuzca kabul etti.

"Yaşamak *istemiyor* musun?" diye sordu Cyrus.

"Eğer şimdi *senin* kölen olacaksam, eğer rolleri tersine çevirip sana yapılanların intikamını benden almak istiyorsan, yaşamak istemem."

Cyrus, gözleri aynı hizaya gelsin diye çömeldi. "Bize yapılanların cezası ne olursa olsun yeterli olmaz." Ama bu, onu o cezayı uygulamaktan alıkoymayacaktı.

Hephain hala korkmuyordu.

Cyrus ayağa kalktı. "Ama artık köle olmayacak," dedi. "Sadece özgür adamlar ve ölü adamlar olacak." Hephain'e bakarak, onun hangi gruba ait olduğunu belirlemeye çalıştı. Bu adam yararlı olabilirdi. O sıradan bir muhafız değildi. Pyro'ya düzenli olarak saraya eşlik etmiş, kraliyet ailesi ve soylularla yaptığı çeşitli toplantılarda onu korumuştu. Sayısız güçlü adam ve devlet meselelerine maruz kalmıştı.

Sırlara maruz kalmıştı — Cyrus'a şimdi fayda sağlayabilecek sırlara.

"Bana katılır mısın?" diye sordu Cyrus. "Köle olarak değil, kendi özgür iradenle özgür bir adam olarak."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye meydan okudu Bravat. "Artık bu adamların hiçbirine güvenemezsin. Bırak hepsini ben bitireyim."

Kord ona bıçak gibi bir bakış attı.

Ama Cyrus ikisini de görmezden geldi ve gözlerini Hephain'den ayırmadı. Muhafızın yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

"Onu kaldır," dedi Cyrus Bravat'a.

İri savaşçı itiraz ederek homurdandı, ama Hephain'i ayağa kaldırdı.

"Karar senin," dedi Cyrus, Hephain'e. Bravat haklıydı, ölümle karşı karşıya kalan bir adama güvenemezdi. Ama Kord merhamet istiyordu ve Cyrus daha sonra Hephain'i öldürmek zorunda kalırsa, bunu yapabilirdi.

Muhafız, Kord'a bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar Cyrus'a çevirdi. Sonra yavaşça bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Seni Rael'in yeni kralı olarak tanıyorum ve sana buna göre hizmet edeceğim."

Cyrus yeni kral olarak tanınmak istemiyordu, hizmet edilmek de istemiyordu, ama Hephain'in sadakatini kabul edecekti. Şimdilik.

"Onu bırakın," dedi Bravat'a.

Bravat'ın eli kılıcını sıktı, deri kabzası elinde gıcırdadı. Gözlerinde hâlâ öfke kaynıyordu, ama daha fazla tartışmadı

. Muhafızın ellerini kılıçla kesti.

Hephain bileklerini ovuşturdu.

"Ya diğerleri?" diye sordu Kord.

Diğerleri. Cyrus diğerlerini yargılamak gibi bir niyeti yoktu; bu adamların çoğunu tanımıyordu ve tanımaya da pek niyeti yoktu. Basitçe zamanı yoktu.

"Kararı Hephain'e bırakacağım," dedi.

Cyrus'un tanıdığı bazı muhafızlar vardı, kim onların adına konuşursa konuşsun, başlarını eğmeyen adamlar. Hephain'in kararları, Bravat'ın sorusuna cevap verecekti: Cyrus ona güvenebilir miydi?

Hephain bağışlanmış olmasına rağmen, Kord kılıcını kınına sokmadı. Gözleri hâlâ gölgeli ve her nefes alışında burun delikleri genişliyordu.

Cyrus onu bu kadar rahatsız görmezdi, arenada bile. "Ne oluyor sana?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

"Şehir merkezinden geldim," dedi Kord, konuyu değiştirerek. "Soylular kaçıyor. Peşlerinden gitmeli miyiz?" Sesi soğuktu, hâlâ öfkeyle doluydu. Cyrus onu suçlamadı. Bu durum, hepsinde güçlü duygular uyandırıyordu.

Cyrus önemli olan şeye odaklandı. Soylular kaçıyordu. *Pyro gibi soylular.* Onları takip etmek istese de, bunun için yeterince organize değillerdi. "Hayır. Henüz değil. Başkenti güvenli hale getirin."

"Daha fazla adama ihtiyacım olacak."

"Şanslısın," dedi Cyrus. "Bir salon dolusu adamım var ve yapacak bir şeye ihtiyaçları var."

Kord başını salladı. "Sadece soyluların peşine düşeceğiz. Vatandaşları bırakacağız."

Cyrus bununla bir sorunu yoktu. Rael'in vatandaşlarının çoğu yoksulluk sınırında yaşıyordu ve hükümetlerinin yanlışlarına karışmamışlardı.

"Yakaladığımız soylularla ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Kord.

Hafifçe geriye doğru eğildi. "Yakalamak mı? Neden kimseyi yakalayalım ki?"

Kord etraflarındaki adamlara baktı, sonra tekrar Cyrus'a döndü. "Hepsini öldürmemizi mi istiyorsun?"

"Onlarla başka ne yapabilirdiniz ki?" Adamlarının yüreklerini ağırlaştıran şeye sabırlıydı, özellikle Kord'a karşı daha sabırlıydı, ama Cyrus'un şimdi güçlü olması gerekiyordu. Bu bir savaştı. "Onlara acıyor musun? Herkese merhamet mi göstermek istiyorsun? Onlar bize merhamet göstermediler ki?"

Kord bir an ona baktı, sonra başını salladı. "Hayır." Bir süre durdu. "Peki ya köle sahibi olmayanlar ne olacak?"

"Rael'de köle sahibi olmayan bir asilzade göster bana," dedi Cyrus.

Güneş ufukta yeni görünmeye başlamıştı ve gün ışığı başkenti sisle kaplarken, saray hâlâ karanlıktı.

Cyrus yürürken kılıcını daha sıkı kavradı. Saraya giderken idam ettiği soyluların kanı cildini yapış yapış yapmıştı. Çoğu kaçtığı için başkentte artık çok az kalmıştı ve hala direnebileceklerini düşünenlere de direnemeyeceklerini göstermişti. Sınıf sisteminden dolayı dezavantajlı, yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan, statüsü olmayan genel halkı rahat bırakmıştı. Artık istediklerini alabilirlerdi, umurunda değildi.

Sarayın yüksek kemerli ana salonunda yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. Ortam sessizdi. Fazla sessizdi. Sanki bir rüyadaymış gibi yürüyordu, zafer ve şöhretle dolu bir rüya değil, kendini tanımadığı bir yerde bulan bir rüya. Ait olmadığı bir yerde. Ama Cyrus ait olmak gibi bir niyeti yoktu. Buraya sadece ölmesi gerekenlerin öldüğünden emin olmak için gelmişti. Kralı öldürmek yetmezdi. Parçalanmış bedeni hala arenaya giren herkesi karşılıyordu. Cyrus'un derisinde hala onun kanı vardı.

Ama bu yeterli değildi ve Cyrus her şeyi almak için buradaydı.

Köpekler villadan onu takip etmişlerdi ve etrafı keşfetmek için koşuşturmaya başladılar. Onları bırakmıştı. Kraliyet kanadına çıkan merdivenleri çıktı, düştükleri yerde bırakılmış cesetlerin yanından geçti. Çeşitli silahlar yere dağılmıştı. Adamlarına daha sonra bunları almaya gelmelerini söyleyecekti.

Odaların çoğu boştu, talihsiz sakinlerinin kalıntıları bulunan birkaç oda hariç. Koridorda ilerlemeye devam etti, ama

iki çift kapısı hafifçe aralık olan bir oyuğa ulaştığında durdu. Girişte kan izleri vardı. Bu oda diğerlerinden daha büyüktü. Belki de kralın odasıydı.

İçeri girdi.

Çiçek desenli perdeler, balkona açılan çift kapının üzerine uzun uzun sarkıyordu ve uzak duvarda parfüm ve mücevherlerle dolu büyük bir makyaj masası duruyordu. Bitişikteki giyinme odasının açık kapısında, bir sürü elbise ve ayakkabı rafları vardı.

Hayır, burası kralın odası değildi, ama kesinlikle bir kraliyet mensubuna aitti. Bir kraliyet mensubu kadına.

Cyrus'un gözleri odayı taradı ve dört direkli bir yatağa takıldı. Yatağın ortasında bir kadın yatıyordu. Yaklaştı. Bu kadını tanıyordu, koyu kızıl saçları ve kalp şeklinde yüzüyle.

Bu prensesdi.

Kaçamamıştı.

Boğazı kesilmişti.

Onun için üzülmedi. Sık sık babasına kanlı spor müsabakalarına eşlik ederdi. Bahis oynadığı kişileri tezahürat eder, en sevdiği evlerin renkli kurdelelerini takardı. Kanlı sporlardan zevk alırdı.

Ve istediğini almıştı.

Cyrus döndü ve odadan çıktı. Kraliçe neredeydi? Sorusunun cevabı başka bir salonun kesişme noktasında bulundu.

Orada sadece kraliçenin cesedini değil, kralın annesinin cesedini de buldu.

Demek doğruydu. Kraliyet ailesi ölmüştü. *Hepsi.*

Ve Cyrus, Pyro'yu villada tutuyordu. Öyleyse neden hala içindeki bu çığır açan ihtiyacı gideremiyordu? Ne ihtiyacı? Tatmin edemediği bir açlık, gideremediği bir susuzluk vardı.

Gözleri salonun sonundaki son oyuğa kaydı. Neden rahatsız olduğunu bilmiyordu, ama oraya doğru yürüdü, kapıları itti ve içeri girdi.

Oda erkek gücünün kokusuyla doluydu. *Burası* kralın odasıydı.

Gözleri odayı taradı. Neredeyse her şey altüst edilmişti; dolap açılmış ve boşaltılmış, uzun şifonyerin çekmeceleri çekilmiş ve içindekiler yere dökülmüştü.

Ancak mücevherler ve değerli eşyalar hala etrafa dağılmış haldeydi. Garip bir şekilde pek bir şey alınmamış gibi görünüyordu, ama biri bir şey arıyordu...

Gördüğü en büyük yatak odanın ortasında duruyordu. Köşeye doğru yürüdü ve parmaklarını kuş tüyü yorgan ve ipek çarşafların üzerinde gezdirdi. Kaşları çatıldı. Burası Rael'di — güneşte çürüyen bir krallığın lağım çukuru. Kim lanet olası bir kuş tüyü yorgana ihtiyaç duyar ki?

Buna kimin ihtiyacı vardı? Kimsenin. İşte bu.

Cyrus duvardaki şamdanlardan bir mum aldı ve alevini ipek çarşafın üzerine tuttu.

"Onu yakacak mısın?" arkasında bir ses duyuldu. Hızla döndü.

Cadının sesiydi. Bir anlığına ona baktı, ne diyeceğini bilemedi. Onu arenanın ortasında Pyro ile bırakıp gittiğinden beri görmemişti. Gittiğini sanmıştı.

"Yakmamam mı gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Kadın parmaklarını şıklattı ve mumun alevi söndü. Cyrus burnunu çektirdi. Sanırım cevabı buydu.

Kadın ona yaklaştı. "Arenanın önü... senin işin miydi?"

Kral Orrid'i görmüş olmalıydı.

"Öyle olsaydı ne olurdu?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hâlâ tatmin olmadın mı? Buradaki her şeyi, kendine ait olmasını istemektense yok mu edeceksin?"

"Neden onun sahip olduklarını isteyeyim ki? Onun dokunduğu şeyleri? Onun varlığıyla kirlettiği şeyleri?"

Kadın ona daha da yaklaştı. "Onun krallığı artık senin krallığın. Onun sarayı, senin sarayın. Bu, zaferin en büyük hissi değil mi? Tüm ganimetleri almak, onun cehennemde kıvranırken senin onun düşüşünün tadını çıkardığını bilmek?"

Cyrus artık tanrılara ya da cehennemlerine inanıp inanmadığını bile bilmiyordu. Orrid'in onu şimdi görmesi fikri hoşuna gitmişti, ama o lanet olası gözünü bıçaklamıştı.

"Yak şunu," dedi ona.

Kadının gözleri kısıldı. "Hayır."

"Bu sarayı mı istiyorsun?" diye sordu ona. "Bu odayı

mı?" "Bu odayı kesinlikle istiyorum."

"Onun yatağında mı uyuyacaksın?"

Kadın yaklaştı. "Yatmaktan daha fazlasını yaparım."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadı, ama sonra kadın elbisesini omuzlarından çıkardı ve yere bıraktı. Altında bir gecelik giyiyordu, ama vücuduna sıkıca yapışıyordu ve hayal gücüne pek yer bırakmıyordu.

Arabada gördüğü zincirlenmiş kadın, hücrede bağlı çaresiz kadın... O kadın artık yoktu. Şimdi karşısında duran kadın saf güçtü. Alabaster teni kusursuzdu ve koyu renk saçları göğüslerinin üzerine uzanıyordu. Çok güzeldi. Güzelden de öteydi ve bu onun heyecanını uyandırdı. Ama gözlerini ondan ayırdı.

Artık kadının ne demek istediğini anladığından emindi. "Senden bunu istemiyorum," dedi. "Seni serbest bıraktığımda yaptığımız anlaşmada niyetimi açıkça belirtmiştim. Bunun dışında senden hiçbir beklentim yok."

Gözleri kısıldı ve dudakları hafifçe açıldı, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Oh, bu seninle ilgili değil." Elini göğsüne koydu ve onu yatağa doğru itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunun cevabını tahmin edemiyorsan, sen bir aptalsın." Onu daha da geri itti. "Anlaştığımız şey bu değil miydi? Birbirimizi kullanabileceğimiz?"

Dizlerinin arkası yatağa çarptı. "Evet, ama..." Hala mı? Ve onu gerçekten bu şekilde kullanmak mı istiyordu?

"Bunu istemiyor musun?" diye sordu.

Böyle bir sorunun ardından bir duraklama olacağını, onun cevabını bekleyeceğini düşünmüştü, ama öyle olmadı. Onu daha da sertçe itti, ta ki o kendini yatakta sırtüstü bulana kadar. Ve tam olarak ne istediğinden emin değildi. Bu cadı güzel bir kadındı, ama onunla hiçbir bağı yoktu. Elbette daha önce bağ kurmadığı kadınlarla yatmıştı, ama bu... farklıydı. Cassia, Gemma... En azından onları tanıyordu ve hepsi ne yaptıklarının çok farkındaydı, bedensel zevklerin

bu cehennem gibi krallıktan uzaklaşmalarına izin vermişlerdi. Burada, cadıyla... Bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama gözleri karanlık ve avcı gibi onun üzerine çıktığında, bunun zevk için olmadığından oldukça emindi. En azından onun zevki için değil.

Ancak, kadının onda uyandırdığı arzuyu kafasından atamıyordu. Kadının *onu* neden istediğini ise bilmiyordu. "Kan içindeyim," dedi.

"Aynen öyle," diye fısıldadı kadın.

Sonra anladı. Bu, intikam dokusundaki bir kin ipliğiydi. Bu kral onu öldürmeye çalışmıştı. Şimdi cadı, kralın sarayını, odasını, yatağını alıp, kanlı gaspçısını orada bedecekti.

Ve Cyrus'un bununla bir sorunu yoktu. Aslında, bu onu daha da çok istemesine neden oldu. Kızın üzerine oturmasına izin verdi. Yaralı koluna bir acı saplandı, ama bunu görmezden geldi. Bu, onun bu çılgınlığı hayal etmediğini doğruluyordu.

Cadı kemerini çekti. Sağ eliyle kadının kalçasını kavradı, ama kadın onu itti. "Bana dokunma," dedi.

Belki de kırılmalıydı, ama kırılmadı. Kadın ona sahip olmasına izin vermiyordu. Kendini ona teslim etmiyordu. Bu onun *için* değildi, hatta onunla ilgili bile değildi. Cyrus'un üzerine bir güç dalgası akın etti, onu yerde tutan görünmez bir güç. Hareket edemiyordu.

Ona tekrar dokunmaya çalışmayacaktı, ama kadın bunu engellemeye kararlı görünüyordu. Cyrus direnmedi, buna üzülmedi, sadece kadını izledi.

Kadın onun penisini çıkardı, sıcak elleriyle onu hızla sertleştirdi ve üzerine eğildi. Onu içine almak için geceliğinin altını çekip kenara ittiğinde ona bakma zahmetine bile girmedi.

Cyrus, duygu dalgası içinden geçerken inledi. Daha önce yaşadıklarından farklıydı, daha iyiydi. Belki de tüm bunların sürpriz olmasıydı, ya da hareketsiz tutulup sadece izleyebilmenin derin bir erotizmi vardı. Her neyse, her duygu yoğunlaşmıştı, vücudunun her hücresi daha fazlasını istiyordu. Ve sonra kız hareket etmeye başladı.

Ona bakmadı ya da birleşmelerinin ötesinde ona dokunmadı, ama nefesleri hızlandı, ipek çarşafları yumruklarıyla kavradı ve

başını geriye attı.

Cyrus kalçalarını ona doğru çevirmeye çalıştı, ama yapamadı ve bu onda bir çaresizlik uyandırdı. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun ihtiyacını hissetmiş olsun ya da kendi ihtiyacı tarafından yönlendirilmiş olsun, kadının hızı arttı.

Duvar şamdanları, aralarındaki cehennem gibi daha parlak ve daha sıcak hale geldi. Kendini kaybedecekti...

"Cadı," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Kadın, intikam dolu zevkine kapılmış, onu duymadan daha sert bir şekilde ona bindi.

"Cadı, gelmek üzereyim."

Durması gerekiyordu. Ama onu durduracak hiçbir şey yoktu. Adam hareket edemiyordu. Ve sonra çok geç oldu. Boşalma onu sertçe vurdu ve adam bir homurtuyla dalgalandı. Vücudu onu sabitleyen güce karşı çaresizce direnmeye çalıştı, ama görünmez güç hala onu tutuyordu. "Cadı!" diye kükredi.

Kadın bir çığlık attı, kendi boşalmasıyla onun üzerinde titreyerek öne doğru kıvrıldı. Sıcaklığı onun etrafında dalgalandı. Hızı yavaşladı, durdu, nefesi kısa ve ağırdı ve sonunda ona baktı.

"Çekil üstümden," diye nefes nefese söyledi.

Kafasında karışıklık belirdi, ama kendini ondan çekti. Görünmez güç onu bıraktı.

"Senin neyin var?" diye sordu kadın.

Yataktan sendeleyerek kalktı, ondan uzaklaştı, hala nefes nefeseydi. "İçine boşaldım." Elini saçlarının arasından geçirdi. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? "Çocuk sahibi olamam."

"Gerçekten bir çocuk sahibi olmama izin vereceğimi mi sanıyorsun? Senin
sen*in*

Zümrüt yeşili gözleri ona bakıyordu. Neredeyse kırılmış gibiydi. Adam onun hakaretini umursamadı, sadece sözlerinin ima ettiği şeyi umursadı. "Bunu engelleme gücün var mı?"

"Elbette var."

Rahatlamış
hissetti.

Gözleri kısıldı. "Daha önce hiç bir kadınla orgazm olmadın mı?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı. "Bu dünyaya bir çocuk getirmek istemem."

Dili dişlerinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Peki, en azından zevk aldın mı?"

O burun kıvırdı. Bu kadın çok cesurdu. "Tutmaya çalışmakla biraz meşguldüm, bu yüzden tam anlamıyla zevk alamadığımı itiraf etmeliyim."

"Artık bir dahaki sefere bilirsin."

Yine, cevap vermek için bir an düşündü. "Bir dahaki sefer mi olacak?"

Kadın yataktan kaydı. "Aslında sen eğlencelisin."

Bunun bir iltifat olabileceğini düşündü. Ama dur... "Ben bir ilişki aramıyorum," dedi.

"Ben de."

Kafası karıştı. "O zaman sadece burada yatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Kendi odanı bul."

Cyrus inanamadan güldü. "Yani... beni sadece arayacak mısın? Canın istediğinde seni ziyarete mi?"

Kafasını yana eğdi. "Bu senin için uygun mu?" Konuşacak söz bulamadı.

Cyrus, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Hepsi bu."

Ne tuhaf bir kadın. Kız onu tekrar ittiğinde geriye doğru sendeledi.

Sonra durdu. "Oh, bekle." Yan masadan küçük bir kase ve hançer aldı. Hızlıca çalışarak, kanın kaseye damlaması için bileğini sıkıca tutarak bıçakla avucunu kesti. Yaralı koluydu ve dişlerini sıktı. Yine de onu durdurmadı.

Kadın işini bitirdiğinde, onu tekrar geriye doğru itti. "Şimdi odamdan çık," dedi.

"Bekle..."

Ama kadın beklemedi. Onu koridora itti. "Ne..."

Kapıyı kapattı ve sürgü yerine oturdu.

Cyrus, giysileri hala açık halde, önündeki kilitli kapıya bakarak, elinden kan damlarken kemerini ve kılıcını tutuyordu.

Kızın adını bile bilmiyordu.

On Yedinci Bölüm

Cyrus yatağında hareketsiz yatıyor, odasının uzunluğu boyunca uzanan kalın tavan kirişine bakıyordu. Sabah güneşi penceresinden içeri doluyordu. Şafak sökmeden kalkması gerekirdi, ama dinlenmeye karar vermişti. Ancak, onu saran yorgunluğa rağmen uyuyamamıştı.

Cadıyla olan tuhaf karşılaşma hâlâ aklından çıkmıyordu. Kendini toparlayıp sarayı terk ettikten sonra, Miro Hanesi ve Ander Hanesi'nin adamlarına katılarak başkentin bir başka zengin bölgesi olan batı tepelerini güvence altına almıştı. Bu bölgede birkaç asilzade ve onların küçük özel orduları, başarısız bir şekilde yerlerini korumaya çalışıyorlardı.

Cyrus, orada varlığın gücünü keşfetmişti.

Kılıcını bile kaldırmasına gerek kalmadan villaları tek tek ele geçirdi. Küçük grubu kapılardan içeri girer girmez, içerideki köleler cesaretlenerek ayağa kalktılar.

Ve direndiler.

Villadan villaya geçerek, sistematik bir şekilde her bir kaleyi ele geçirdiler, soyluları ve adamlarını sistematik bir şekilde ezip ortadan kaldırdılar. Ve her zaferle birlikte sayıları arttı. Kan sporları dövüşçüleri, özgürleştirilmiş köleler, yoksul vatandaşlar... Hiç fark etmiyordu. Hepsi bir araya geldi ve gece çöktüğünde başkent onların olmuştu.

Odasını geri döndüğünde saat geç olmuştu ve köpeklerin onu beklediğini görünce şaşırdı. Onları sarayda dolaşmaya bırakmıştı. Villaya veya odasına nasıl geri döndüklerini bilmiyordu, ama çok yorgundu ve umursamıyordu.

Doğrudan yatağına uzanmak istiyordu, ama banyoya ihtiyacı vardı ve kendini zorlayarak banyo yaptı. Yorgunluk her hücresini sarmıştı — kahverengi su dolu küvette uyuyabilirdi

ama sonunda yatağına uzandığında uyku gelmedi. Böylece kendini gece boyu ve sabahın erken saatlerine kadar tavandaki kirişi izlerken buldu. Son dört yıldır izlediği aynı tavan kirişiydi. Pyro'nun yatak odasına taşınmayı düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Zaten önemi yoktu; burada fazla kalmayacaktı.

Pyro hâlâ bodrumdaki hücrelerde tutuluyordu. Cyrus bugün söz verdi — bugün lordun canını alacaktı. Kendine bir hediye. Belki bu, içindeki açlığı doyuracaktı — Cyrus Pyro'nun derisini yüzürken onun çığlıklarını dinlemek. Belki de Cyrus onun canını parça parça alırken gerçek iyileşme nihayet gelecekti. Yavaş yapacaktı. Uzun sürecek şekilde yapacaktı.

Belki o zaman uyuyabilecekti.

Bu düşünce Cyrus'a yataktan kalkacak kadar enerji verdi. Yüzüne, komodinin üzerindeki leğenden su sıçrattı. Su soğuktu ve iyi geldi. Gözlerini kapattı ve o anın tadını çıkardı. Ama gözlerini tekrar açtığında, kendisine bakan yansımasına bakarak durakladı.

Sarışın saçlar.

O yüz.

Başka biriyle paylaştığı yüz. Ah,

Alexander'a bu kadar yakın olmak...

Göğsündeki sürekli ağırlık daha da ağırlaştı. "Beni hissediyor musun, kardeşim?" diye fısıldadı. "Benim seni hissettiğim gibi?"

Sanki cevap veriyormuş gibi su

dalgalandı. "Tabii ki hissediyorsun."

Cyrus, Pyro'ya yaptığı gibi defalarca olmasa da, Alexander'ı öldürmeyi hayal etmişti. Aslında mümkün olmayan şeyleri düşünmemeye ve ummamaya çalışıyordu.

Ama şimdi, aniden, bunların ne kadar mümkün olduğunu fark etti. Belki de bu yüzden doymamıştı. Bu yüzden özgür hissetmiyordu. İki adam daha ölmeliydi.

Babası.

Kardeşi.

"Beni hissediyor musun?" diye tekrar yansımaya sordu, yaklaşarak. "Çünkü senin için geliyorum."

Bu söz ona yeni bir hayat verdi. Deri ceketini ve botlarını giyip sabahın karanlığına çıktı. Kısa süre sonra Ram karşısına çıktı ve saygıyla başını eğip selamladı.

"Bunu yapma," dedi Cyrus.

"Biliyorum, ama ben..."

"Bunu yapm*amanı istiyorum*," diye vurguladı.

Ram yutkundu. "Tamam." Genç savaşçı onun yanında adımlarını hızlandırdı. "Everan yemek salonunda seni bekliyor."

"İyi." Cyrus hemen oraya doğru yola çıktı.

Ram, peşlerinden gelen köpeklere bakarak, "Peki, onlara ne isim verdin?" diye sordu.

"Ad vermedim," diye cevapladı, adımlarını bozmadan. "Peki, onlara ne diyorsun o zaman?"

Cyrus sabrının azaldığını hissetti. "Köpekler. Onlara köpekler diyorum." Ve bu konu bu kadar yeter. "Jaem ve Sergen'i getir. Pyro'yu buraya getirin istiyorum."

"Onu nereye getirmemi istersin?"

Cyrus durakladı. Pyro'yu herkesin önünde öldürmeli miydi? Hayır. Bu, uzun zamandır hayalini kurduğu, hiç umudu kalmadığında ona yaşama isteği veren bir şeydi. Pyro sadece ona aitti. "Eski odasında, tavandan sarkan zincirlerin olduğu bir köşe var. Onu oraya as."

Pyro burayı adamları kırmak için kullanmıştı; şimdi Cyrus *onu* kırmak için kullanacaktı.

Ram başını salladı ve emredileni yapmak için koşarak uzaklaştı.

Cyrus yemek salonuna doğru ilerledi. Oraya vardığında, tüm masaların dolu olduğunu ve daha da fazla adamın ayakta durup tabaklarını tuttuğunu görünce şaşırdı.

O içeri girdiğinde herkes ayağa kalktı, salonun uzak köşesinde yemeklerini yiyen Everan ve Brant da dahil.

"Benim için ayağa kalkmayın," dedi Cyrus onlara ulaşıp Everan'ın yanına oturdu.

Everan sırıtarak burnunu çektirdi. "Artık kral sensin."

"Bunu kabul etmedim," diye tersledi Cyrus. "Ve ayağa kalkmayın demiştim.

Ne sen, ne de adamlarımız."

Everan'ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve o ve Brant tekrar oturdular.

Cyrus uzun bir nefes verdi. "Üzgünüm. Bu çok fazla." "Yalnız başına yapmıyorsun," diye Everan onu teselli etti.

Köpeklerden biri bacağını dürttü ve Cyrus elini hayvanın kafasına koydu. Bu hayvanların onu takip etmesinin rahatsız edici olup olmayacağını merak etmişti, ama onları biraz sakinleştirici buldu.

"Onlara ne isim verdin?" diye sordu Brant.

Everan güldü.

Cyrus ona yan gözle baktı. "Vermedim. Onlar köpek. İsimlere ihtiyaçları yok."

"Peki, onları birbirinden ayırmak için ne diyorsun?"

"Neden bunu yapmam gereksin ki?"

Brant kaşlarını çattı, sonra gözleri başka yöne kaydı ve Cyrus da onun gözlerini takip ederek Kord'un yaklaştığını gördü.

Kord onlara ulaştığında abartılı bir reverans yaptı. "Kralım," dedi Cyrus'a sırıtarak.

"Lanet olası tanrılara yemin ederim," diye mırıldandı Cyrus. Kord güldü ve yanına oturdu.

Cyrus çok da rahatsız olmamıştı. Kord neşeliydi, onu son gördüğünden çok farklıydı. Cyrus, biraz alay konusu olsa da, bundan memnundu.

Portia ile sık sık mutfakta çalışan genç bir kız olan Anisi, Cyrus ve Kord'un önüne gülümseyerek iki tabak yemek koydu, sonra masalar arasındaki koridorda uzanan köpeklerin üzerinden dikkatlice geçti ve tekrar mutfağa koştu. Cyrus, onun kayboluşunu izleyerek durakladı, sonra yemek salonundaki mutfak hizmetçilerine baktı, hepsi kahvaltıya gelen erkeklere hizmet ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Everan. "Yüzünde tuhaf bir ifade var."

"Sadece..." Cyrus tekrar yemek salonuna bakındı. "Hepsi hala çalışıyor. Özgürler, ama hala çalışıyorlar."

"Herkes çalışıyor. Kimse ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden sen aksini söyleyene kadar hepsi normalde yaptıkları şeyi yapıyorlar."

Cyrus ön kollarını masaya dayadı ve ağırlığını onlara vererek derin bir nefes aldı. "Onların ne yapmasını istediğimi bilmiyorum." Ne yapmak istiyorlardı? Bunu en iyi onlar belirleyemez miydi? Ama üzerine baskı yapan sadece onların umutlarının ağırlığıydı.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Everan.

Cyrus'un gözleri yine salonu dolaştı, ama bu sefer insanlara değil, duvar boyunca mermer sütunlardan yükselen ve en az on adam boyunda olan, elle oyulmuş gül ağacı kemerlere baktı. Kemere ortasından ferforje avizeler sarkıyordu ve her gece bunları yakmak için en az kırk kişinin emeği gerekiyordu. Yaratılması tehlikeli olduğu için değerli bir malzeme olan gözyaşı çiçeği desenli vitraylar, siyah rodyum kaplı kapılardan, otuzdan fazla personelin çalıştığı mutfaklara giden çift salonlara kadar salonun uzunluğu boyunca uzanıyordu. Çok güzeldi. Lüksdü. Ama lüks bir tuzaktı.

"Hepsini yıkacağım," dedi. Everan'ın başı
birden yukarı kalktı. "Ne?"

"Hepsini yıkacağım."

Everan ve Kord birbirlerine baktılar, sonra tekrar Cyrus'a
döndüler. "Hepsini mi?" diye sordu Kord.

"Hepsini."

"Cyrus," dedi Everan, "aceleci bir karar verme."

Cyrus kaşlarını çattı. "Ciddi misin? Burası kölelerin emeği ile inşa edildi. İnsanlar bunun için öldü."

"Ve sen bu emeği boşa mı çıkaracaksın?"

Cyrus ona baktı.

"Kullan," dedi Kord. Cyrus
burun kıvırdı. "Ne için?"

"İnsanlara burada güzel bir hayat vermek için."

"Burada yapılan onca şeyden sonra hayat nasıl güzel olabilir?"

"Etrafına bak," d e d i Kord. "İnsanlar kutlama yapıyor, gülümsüyorlar gülümsüyorlar. Hiç olmadıkları kadar mutlular. Bunu onlardan alır mısın? O zaman ne yaparlar? Nereye giderler? Eğer bunu yok edersen, bu sadece kendine hizmet eder."

Cyrus sandalyesine yaslandı. Bu doğru muydu? Bu krallığı yerle bir etmek isteyen tek kişi o muydu? Salonun içindeki insanlara tekrar baktı; konuşan, gülen, birbirlerinin omuzlarına sarılan, yüzlerinde gülümsemeler olan insanlar.

Cyrus, gözleri Kieve'ye takıldığında donakaldı.

Savaşçı, salona yeni girmişti ve salondaki kalabalığı görünce şaşkın görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde daireler çizerek sendeliyordu. Cyrus onu birkaç gündür görmemişti, özellikle de odasının dışında, ve hemen ayağa kalkarak ona doğru yürüdü.

"Kardeşim," diye seslendi, aralarındaki mesafeyi aşarak arkadaşının omuzlarına dokundu. Kieve solgundu ve dengesiz görünüyordu. Cyrus onun en son ne zaman yemek yediğini bilmiyordu.

"Doğru mu?" diye sordu Kieve. "Sarayı ele geçirdik mi?" "Bütün şehri ele geçirdik."

Kieve ona şaşkın şaşkın baktı, sonra gözleri doldu. "Biz... Biz özgür müyüz?" Cyrus, Kieve'nin omuzlarını daha sıkı sıktı. Kendi gözleri de yaşardı.

"Özgürsün."

Kieve'nin nefesi hızlandı ve sendeledi.

"Buraya gel," dedi Cyrus, onu masaya doğru çekerek. "Otur." Kendi tabağını önüne itti. "Ye."

Kieve hala inanamayan bir ifadeyle Everan'a baktı ve Everan ona sıcak bir şekilde başını salladı.

"Ye," diye Cyrus onu tekrar cesaretlendirdi.

Geniş omuzlu savaşçı sadece ona bakakaldı. Elindeki çatal titriyordu. "Ama ben..." Sözleri düzensiz çıkıyordu. "Yardımcı olacak hiçbir şey yapmadım."

Cyrus yanındaki bankın üzerine oturdu ve kolunu tuttu. "Hayatta kaldın." Onu daha sıkı tuttu. "Hayatta kaldın," diye tekrarladı. "Bu yeter. Şimdi ye."

Kieve yumurta ve jambondan bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi. Sonra biraz daha yedi. Cyrus ona arenada olanları, Manus'u ve cadıyı anlattı. Everan ve Kord da dikkatle dinlediler. Cyrus onlara *her şeyi* anlatmamıştı ve kralın odasında olanları duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kieve tabağını bitirdi, sonra bir tane daha yedi, sadece soru sormak için ara verdi. Cyrus, haftalardır arkadaşını bu kadar iyi görmemişti.

Kieve'nin daha iyi olması için ne yapmazdı ve birdenbire kendini "Sana bir şeyim var" derken buldu.

Cyrus, Kieve'yi yemek salonundan villanın ve ana konutun doğu tarafına götürdü, ama Pyro'nun odasına vardıklarında, Kieve'nin kapıda durduğunu fark edince durakladı. Cyrus kendine lanet etti. Kieve'nin buraya geri dönünce nasıl hissedeceğini düşünmemişti. Bu bir hata mıydı?

Ama Kieve yavaşça içeri girdi ve gözleri Pyro'yu ağzı tıkanmış ve zincirlerle asılı halde gördü. Talihsiz lord, muhtemelen kendini kurtarmak için çabalarken terden sırılsıklam olmuştu. Ya da başına gelecekleri bildiği için. Cyrus'u görünce tekrar çabaladı, ama bu zincirlerden kaçış olmadığını bilmeliydi.

Kieve, Cyrus'a şaşkın bir bakış attıktan sonra tekrar Pyro'ya döndü.

Bu, Cyrus'un hayalini kurduğu, beklediği bir andı. Kendisi için istediği bir andı. Ama bu Kieve'yi iyileştirecekse, ona verecekti. Kemerinden hançerini çekti ve sapı önde tutarak uzattı.

"O senin," dedi, sesi alçaktı.

Kieve, yüzü solgun, tek kelime etmeden bıçağı aldı. Elleri taş kadar soğuktu. Yavaş ve ölçülü adımlarla ilerleyerek, onu mahveden adamın önüne geldi.

Pyro'nun şişmiş gözleri ona takıldı, odaklanmaya çalışıyordu. Tanıma yavaşça başladı. Sonra dehşet.

"L-lütfen," diye inledi Pyro.

Cyrus geri çekilip izlemeye başladı. Pyro'nun yaptığı her şey, verdiği tüm acı, tüm ıstırap... Artık acı çeken kişi o olacaktı. Çığlık atacaktı. Yalvaracaktı. Ama merhamet olmayacaktı.

Kieve hareketsiz durdu. Uzun, sessiz bir an boyunca Pyro'ya baktı. Belki de bu adama ne yapacağını planlıyordu. Belki de tüm bunların beklentisini zevkle yaşıyordu.

Ama sonra, Cyrus tepki veremeden, hiçbir uyarıda bulunmadan, hançeri Pyro'nun göğsüne hızlı ve kesin bir hareketle sapladı. Doğrudan kalbine.

Pyro bir kez nefes aldı, sonra zincirlere yaslandı, ne olduğunu bile anlamadan öldü.

Cyrus gözlerini kırptı, şiddet çok kısaydı. "Bu... Bu kadar mı? Onu... öldürdün mü?"

Kieve döndü, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Sadece bitmesini istiyorum."

Cyrus çenesini sıktı. "Onu acı çekebilirdin. Sana yaptıklarını ona da *hissettirebilirdin*."

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi," diye fısıldadı Kieve.

Kanlı hançeri Cyrus'un avucuna geri bastırdı. Sonra gitti, Cyrus'u ona çok acı çektiren adamın cesediyle ve zafer gibi hissettirmeyen bir sonun boş yankısıyla yalnız bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Koyu yeşil budama ağaçları, villanın bahçesindeki altın sarısı kumlarla keskin bir kontrast oluşturuyordu. Bu lanetli krallıkta yetişen her şey bir mucizeydi. Pyro, Rael'deki tek gerçek bahçenin sahibiydi - saray bahçeleri bile taş heykellerden oluşuyordu - ve villa bahçeleri kesinlikle güzel olsa da, Cyrus onlardan nefret ediyordu. Bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyordu, ama bahçeleri sevmek ya da nefret etmek için dolaşmıyordu. Burası sadece yalnız kalabileceği bir yerdi. Villa, yanlış yerleştirilmiş sadakatleri ve umutlarıyla akın akın gelen erkeklerle dolup taşmıştı.

Ve o da bundan nefret ediyordu. İnsanların ona bakmasından nefret ediyordu. İnsanların ona kral demesinden nefret ediyordu. Onları özgürleştirmek istemişti, yönetmek değil. İntikam istemişti, taht değil. Arenadaki zincirleri, yükümlülük zincirleriyle değiştirmişti.

Diz boyu çitler, taş döşeli yürüyüş yolunu çevreliyor, yolu merkezi bir çeşmeye doğru kıvrılıyordu. Teron, burada bir bankta sessizce oturmuş, havaya fırlayan ve ardından kademeli havuzlardan aşağıya düşen su sütunlarını izliyordu. Cyrus yavaşladı.

Teron onu fark edince, hafifçe gülümsedi. "Efendim." Ayağa kalkmak için harekete geçti, ama Cyrus kalması için eliyle işaret etti.

Cyrus iç geçirdi ve yanına oturdu. "Lütfen Teron, sen de mi?"

"Bu mutsuz bir adamın sesi."

"Mutlu olabilirim ama yine de insanların bana kral demesini istemeyebilirim." "Bu doğru. Peki, mutlu musun?"

Cyrus konuşmak için ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Elbette mutluydu. Orrid'i öldürmüş, Pyro'yu ele geçirmiş, başkenti ele geçirmiş, adamlarını özgürleştirmişti. Bunlarla nasıl mutlu olmazdı ki?

Çünkü hâlâ yapacak daha çok işi vardı...

Boğazını temizledi. "Ne zamandır buradasın?" "Şafak sökmeden önce."

Cyrus şaşkınlıkla kıpırdadı. Şafak çoktan çıkmıştı. "Uyuyamadın mı?"

"Harika uyudum," diye cevapladı yaşlı adam. "Ama güneşin doğuşunu izlemek istedim. En son ne zaman izlediğimi hatırlamıyorum."

Cyrus da en son ne zaman gün doğumunun tadını çıkardığını hatırlayamıyordu. Sabah ışığı, çeşmenin sisinden bir gökkuşağı oluşturuyordu ve o da en son ne zaman gökkuşağı gördüğünü hatırlayamıyordu. Bu manzara içinde bir şeyler uyandırabilir diye düşündü: huzur, umut, neşe. Ama hiçbir şey hissetmedi.

Bu, yükünü hafifletmedi.

"Kral olmak istemiyorum," dedi.

"Kaderini sen seçmezsin, kader seni seçer."

Cyrus başını salladı. Kadere inandığından emin değildi. İnanıyor olsa bile... "Kaderin beni kral olarak seçtiğini sanmıyorum. Bu insanlar —Onların ihtiyacı olan kişi olamam. Onlar için hiçbir şey yapamam. Onları iyileştiremem; kendimi bile iyileştiremiyorum."

"Sen sandığından çok daha fazlasını yapıyorsun. Onlara yeni bir hayatın hayalini ve fırsatını veriyorsun." Yaşlı adam sessizleşti. Sonra döndü. Kahverengi gözleri Cyrus'u inceledi. "Onlara adalet veriyorsun. Belki de senin de ihtiyacın olan budur."

Cyrus bu düşünceye kapıldı. *Adalet.* Everan da öyle dememiş miydi? Evet. O bunu sağlayabilirdi. Yanlışları düzeltebilirdi. Ama bunu yapmak için kral olmasına gerek yoktu.

Teron bandajlı koluna uzandı, ama Cyrus geri çekildi.

"Cyrus," yaşlı adam sevgiyle azarladı.

Teslimiyet duygusu onu sardı ve sonunda Teron'un bandajı çıkarmasına izin verdi. Yaraları iltihaplanmaya başlamıştı; şifacının dokunuşuna ihtiyacı vardı. Ve cadı, kılıç tutan elini kesmişti. O da iyileştirilmeliydi. Teron'a ondan da bahsetmek istedi, ama ne diyecekti? Onu tamamen şaşkına çeviren en güzel kadını bulduğunu mu? Hayır, aptal gibi görünürdü. Onu tekrar görecek miydi, onu bile bilmiyordu. Onu unutması daha iyi olurdu.

Teron keten bezi çıkarmayı bitirdi. Bezin cildine yapıştığı yerlerde kan damlaları oluşmuştu ve Cyrus acıdan yüzünü buruşturdu. Teron'un zihninin akınına hazırlandı, ama Teron ona dokunduğunda, korku ve acı seli gelmedi. Karanlık ve kanla dolu kabuslar gelmedi. Bu anılar hala oradaydı, evet, ama Teron'un zihninde Cyrus'un daha önce hiç görmediği bir şey vardı.

Huzur.

Cyrus onu tanıdığından beri ilk kez, yaşlı adam huzur içindeydi.

Cyrus onun çalışmasını izledi — iyileştiriyor, kafasındaki bir melodiye hafifçe sallanıyordu. Son dikiş iyileştiğinde, Teron onu bıraktı.

Sabahın sakinliğinde sessizce oturdular.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Cyrus bir süre sonra dedi. "Neden sarayda yaşamadın? Seçme şansın vardı, ama seni esir alan adamla burada kalmayı seçtin."

"Pyro gelmeden çok önce yakalandım. Yarım asırdan fazladır güçlü adamların malıyım." Teron güneşin doğuşuna gülümsedi. "Ama bir kahin bir gün bana, mor bayrağın altında savaşan, soyluluktan değil, kandan ve öfkeden doğan bir adamın geleceğini söylemişti. Bu adam Rael'in kaderini sonsuza dek değiştirecekti."

Mor bir sancak.

Pyro'nun sancağı.

Teron ona döndü. "O adam sensin."

Cyrus başını salladı. "Bu kehanet herhangi birini ifade edebilir."

"Cyrus," diye azarladı Teron. "Akıllı bir adam olarak böyle şeyler söyleyemezsin. Az önce ne yaptığını bir bak."

Teron'a baktı, nabzı hızlandı. "Bu, Rael'i daha iyi bir yere getireceğim anlamına gelmez. Daha kötü bir yere de getirebilirim."

"Orrid'den daha kötü mü? Pyro'dan daha kötü mü?"

"Rael'in kaderini zaten değiştirdim; bu, kral olmam gerektiği anlamına gelmez." Cyrus terliyordu. Neden terliyordu? Hava henüz o kadar sıcak bile değildi. Ve neden her şey birdenbire bu kadar bunaltıcı gelmeye başlamıştı?

Bu bir seçimdi.

Bir *seçeneği* vardı.

Hayır diyebilirdi.

Sesi şimdi sessizce çıktı. "Hayır dersem benden hayal kırıklığına uğrar mısın?"

Teron başını salladı. "Senden asla hayal kırıklığına uğramam."

Cyrus kırmızı ufka bakarak gözlerindeki bulanıklığı gidermek için gözlerini kırpıştırdı. "Bu işte çok kötü olacağım," dedi sonunda.

"Ama sen zaten şimdiye kadarki en iyisisin." Yaşlı adam gülümsedi. "Kral Cyrus."

On Dokuzuncu Bölüm

Cyrus sarayın dışında attan inerken güneş acımasızca tepiyordu.

"Burada olmak tuhaf bir his," dedi Kord, kendi atından inerken.

"İçeride çok daha tuhaf hissedeceğine eminim," dedi Everan. Kord burnunu çektirdi.

Atlarını merkezdeki çeşmeden su içirdiler. Burası atlar için uygun bir yer değildi, ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Köpekler de su içtiler. Hâlâ onunla kalmayı seçmeleri garipti. Cyrus kedilerin geri dönüp dönmeyeceğini merak etti, ama kimse onları görmemişti.

"Onlara ne isim verdin?" diye sordu Kord, hayvanlara bakarak.

Everan içten bir kahkaha attı.

"Neden herkes bana bunu soruyor?"

Kord omuz silkti. "Çünkü köpeklere böyle yapılır."

"Onlara isim vermek zorunda değilim. Onlar sadece köpek. Konuşmazlar, anlamazlar."

"Köpekler adlarını bilir," dedi Everan. "Çocukken bir köpeğim vardı; çağrıldığında gelirdi. Oldukça zekidirler. En azından bazıları."

Kord gülümsedi. "Onlara isim vereceğim." "Benim köpeklerime isim vermeyeceksin." "Cyrus," diye ısrar etti Kord.

"Tamam. Lanet olsun, tamam." Cyrus köpeklere baktı. "Bir, İki, Üç," dedi ve her birini işaret etti.

"Bunlar berbat isimler."

"Eh, alacağın isimler bunlar."

Çeşmeden su içtikten sonra köpekler koşarak uzaklaştılar ve Cyrus, Everan ve Kord sarayın ana çift kapısına çıkan merdivenlere doğru yola çıktılar.

kapılarına doğru merdivenleri tırmanmaya başladılar.

"Siktir, burası çok aydınlık," dedi Kord. Beyaz mermer ışığı yansıtıyordu ve neredeyse gözleri kamaştırıyordu. Cyrus'un gözleri protesto edercesine yaşardı.

İçeri girince görüşü düzeldi, ama kendisi rahat *hissetmiyordu*. Teron'un onu saraya taşınmaya ikna etmesine çoktan pişman olmuştu. Saraya ihtiyacı yoktu, istemiyordu da, ama villayı Kieve'ye vermişti ve Kieve onun kalmasını istese de, bir kralın başka birine ait bir villada yaşaması tuhaf olurdu.

Ama sonra sarayı cadıya vermişti. Peki, ona mı vermişti? Yoksa sadece kralın odasını mı? Hatırlayamıyordu. Son görüşmelerinde söylediği veya kabul ettiği hiçbir şeyi hatırlayamıyordu.

Hala burada mıydı?

"Vay canına," dedi Kord, gözlerini salona gezdirerek.

Salon onları gölgede bırakıyordu — sadece üç kişiydiler, ancak Cyrus Everan ve Kord'dan başka kişileri de davet etmişti. Tüm adamlarını ve daha fazlasını kabul etmişti. Birkaç gün içinde saray insanlarla dolacaktı. Krallığı yeniden inşa etmek için yardıma ihtiyacı olacaktı ve bu yardımı sunan herkes Rael'in zenginliklerinden pay alacaktı.

"İşte buradasın," diye bir kadın sesi

duyuldu. Hepsi döndü.

Cadının sesiydi. Geniş mermer merdivenin tepesinde duruyordu. Koyu renkli saçları, onu son gördüğünde olduğu gibi uzun ve açık duruyordu. Gözlerinin rengi olan zümrüt yeşili bir elbise giymişti ve elbise kollarını ve boynunu kapatsa da, tuhaf bir şekilde kışkırtıcı bir yanı vardı.

"O mu?" diye sordu Kord sessizce, ama sesi salonda yankılandı.

"Benim," diye cevapladı kadın onun yerine.

Cyrus gözlerini kısarak, "Başka bir kadından bahsediyor olabilirdim," dedi.

"Konuştuğun o değildi."

Everan ve Kord, şaşkınlık dolu gülümsemelerle ona baktılar. Açıkça, eğleniyorlardı. Cyrus kendine dürüst olsaydı, o da eğleniyordu. Bu kadın cesurdu. Küstah. Hoşuna gitmiş miydi? Hayır. *Evet?*

"Gel," dedi kadın. "Sana odanın yerini göstereyim." Sanki Cyrus'un onu takip edeceğini varsayarak arkasını döndü.

"Burada kalacağımı kim söyledi?"

"Kalmayacak mısın?" diye sordu kadın arkasını dönmeden. Everan ve Kord güldüler.

"Devam et," dedi Everan. "Visa'ya pencereli bir oda sözü verdim. Eminim cadın henüz hizmetçi odalarını tahsis etmemiştir, ben de bir tane talep edeceğim."

"Hizmetçi odalarında kalmayacaksın," diye itiraz etti Cyrus.

"Merak etme. Uygun bir yer bulacağım."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Kord. Cyrus kaşlarını çatarak baktı.

Kord omuz silkti. "Ne? Biraz daha stresini atman lazım. Şanslıysan, o sana bu konuda yardımcı olabilir." Göz kırptı.

Everan güldü ve Kord ile birlikte güney ucuna doğru yola çıktı, Cyrus'u büyük salonda yalnız bıraktı.

Cyrus merdivenlere baktı ve iç çekerek cadının peşinden çıkmaya başladı. Beyaz mermerdeki ayak sesleri boş duvarlarda yankılandı.

Duvarlar.

Durdu. Birkaç gün önce buraya geldiğinde, kraliyet ailesinin resimleri vardı. Şimdi duvarlar boştu. Resimler yok olmuştu. Salondaki cesetler de öyle.

"Geliyor musun?" diye seslendi cadı ve köşeyi dönerek ortadan kayboldu. Hızlı yürüyordu ve Cyrus ona yetişmek için uzun adımlar atmak zorunda kaldı.

"Hâlâ buradasın," dedi.

"Tabii ki hala buradayım, en azından bir süreliğine, aradığımı bulana kadar."

"Ne arıyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez."

Adam neredeyse alaycı bir cevap verecekti ama kendini durdurdu. Cadının ne aradığı onu pek ilgilendirmiyordu. Cadı sırrını saklayabilirdi. Ama başka bir şeyi bilmesi gerekiyordu. Kollarında hala izler vardı, ancak bunların ne işe yaradığını bilmiyordu. "Sana sormak istedim, bunlar ne zaman kaybolacak?" Adam izleri gösterdi.

"Kaybolmayacaklar. Sen de kaybolmalarını istemezsin. Anlaşmamız için onlara ihtiyacın olacak."

"Anlaşmamız mı?"

Cadı onu bitişik salona götürdü.

"Bak, dürüst olacağım," dedi. "Son iki görüşmemizde ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorum."

Cadı dönüp durdu. "Seni siktiğimi hatırlamıyor musun?"

Şey, o... "Hayır, ben... ben, uh, kesinlikle hatırlıyorum." Hala olanlara inanamadan, neredeyse gülecekti. "Ben, uh, konuşmayı kastettim."

Kadın salonun sonundaki odanın önünde durdu. "Anlaşmamız, sen bana güç verirsin, ben de sana güç veririm." Elini odaya doğru salladı. "Burası senin odan." Kapıyı açtı ve gözleri odayı taradı. Adamın gözleri kadında kaldı.

"Ama ben güç istemiyorum," dedi. "Şu anda buna ihtiyacım yok."

"Herkes gücü ister, ihtiyacı olsun ya da olmasın." Ona döndü. "Ve ben sadece aradığımı bulana kadar buradayım. Sonra gideceğim. Fırsatın varken yararlan."

Tamam. "Peki, neler yapabilirsin? İyileştirebilir misin?" "Cadılar iyileştirme gücüne sahip değildir."

"Teron'un var." "O cadı değil."

Cyrus bunu biliyordu. Belki.

"Adın ne?" diye sordu.

Dudakları inceldi ve sıkılaştı. "Essandra," dedi sonunda. "Essandra," diye tekrarladı. Yavaşça başını salladı, düşüncelere daldı. "Peki, bu Bu nasıl işleyecek? Sadece yanımda olup bana yardım mı edeceksin?"

"Beni müttefikin ya da arkadaşın sanma," dedi keskin bir sesle. "Ama ben buradayken ve senin kanın bende olduğu sürece, tüm cadı grubumun gücüne sahip olacaksın."

"Coven'ın nerede?"

"Bu da seni ilgilendirmez."

Doğru.

Yine tavana bakarak geçirdiği bir geceydi, ancak bu kez saray odasındaki tavan, çapraz kirişlerden yapılmış ve zarif taç pervazlarla süslenmişti.

İçinden gelen gücün çekiciliği kesilmişti. Bunun Essandra'nın kanını kullandığını hemen fark etti. Cadı, o akşamın erken saatlerinde hançeri ve bir kaseyle gelmiş ve ondan yine düzenli bir akış çekmişti. Bu sefer kolundan almasını sağlamıştı, böylece Teron'u tekrar görene kadar ellerini kullanabilecekti. Kanı ne için kullandığını merak ediyordu. Bir şey arıyordu, ama ona ne olduğunu söylemeyi reddediyordu, ama bu onun en az endişelendiği şeydi. Artık bakması gereken bir krallığı vardı.

Neden buna razı olduğunu bilmiyordu... Hâlâ bunu söyleyemiyordu, kendine bile. Bu düşünce midesini bulandırıyordu. Ağrıyan vücudunu gerdi. Kanlı dövüşlere alışkındı. Bu yeni sorumluluğun ağırlığı onu nasıl bu kadar yoruyordu? Ama bu, uyumasına yardımcı olan türden bir yorgunluk değildi. Neden hâlâ uyuyamadığını bilmiyordu.

Yatak değildi, yatak yumuşak ve rahattı. Ya da belki de yatağıydı, belki de *çok* yumuşak ve *çok* rahattı.

Ne yapıyordu? Burada olmamalıydı. Buraya ait değildi.

Hayır. Buraya ait olmayan bu saraydı. Neden onu ayakta bırakmayı kabul etmişti? Cyrus gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Belki de o...

"Anne!"

Bir kızın çığlığı onu düşüncelerinden sıyrıldı ve yataktan fırlayarak kılıcına uzandı. Hızla buldu. Eli kılıcın kabzasına dolandı ve ona güven veren bir sakinlik getirdi, kılıcı kınından çıkarmadan önce bir an durdu.

Cyrus sesin tekrar gelmesini bekledi.

Pencerenin dışındaki dolunay odayı pek aydınlatmıyordu. Kulaklarını dikip etrafındaki gölgelere baktı. Hâlâ bir şey yoktu. Nefesini düzenledi ve daha dikkatli dinlemek için hareketsiz kaldı.

Ama her şey sessizdi.

Hiçbir şey duymadı. Hiçbir şey görmedi.

Zihni ona oyun oynuyordu.

Cyrus yavaşça kılıcını indirdi ve duvara yaslayarak yere bıraktı, ama yine de ulaşabileceği bir mesafede. Yatağa geri uzandı ve çarpan kalbi yavaşladı, ama gözlerini tekrar kapattığında, birden farkına vardı.

"Anne!" diye bir çığlık duyuldu. "Anne!"

Bir kez daha fırladı ve elini başına götürdü — bu, içinden gelen bir çığlıktı, ama kendi çığlığı değildi.

Bir görüntü mü? Hayır, görüntü değil... Bir anı mı? Anı da değil, duyabiliyordu. Nasıl duyabiliyordu? Kendini bir köyün ortasında buldu —yangın çıkan bir köyün ortasında buldu kendini. Sazdan çatılı evler alevler içindeydi, siyah dumanlar gökyüzüne yükseliyordu. İnsanlar her taraftan saldırıya uğrayarak yanından koşarak geçiyorlardı. Zırhlı atlara binmiş adamlar onları kovalıyordu.

Ölenleri duyabiliyor, yanan etlerinin kokusunu alabiliyor, havada tadını alabiliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Anne!" diye bir çığlık yine içinden yükseldi. Kendi paniği arttı, ama onu bastırmaya çalıştı. Bu onun anısı değildi; bu gerçek değildi.

"Anne!"

Duman ciğerlerini doldurdu ve öksürdü. Bu gerçekti.

Terk edilme korkusu onu sardı.

"Anne!" O

gitmişti.

Onu terk

etmişti.

O...

Bir el onu yakaladı ve döndü. Bir kadın yanaklarını kavradı ve onu durdurdu. Kahverengi gözleri ona dik dik bakıyordu. "Sabine, buradayım!"

Rahatlamış bir şekilde ağzından bir hıçkırık çıktı. Sakinleşmeye çalıştı—bu onun rüyası değildi.

"Beni dinle!" Kadının sesi korkuyla doluydu. "Abiniah'ın evine nasıl gidileceğini hatırlıyor musun?"

"Sanırım," diye kekeledi içindeki ses.

"Orman yolunu kullan, izlerini gizlemek için dereyi takip et. Gece olmadan oraya varabilirsin. Oraya var, o ne yapacağını bilir. Kimseye görünme. Git!"

"Indira nerede?"

"Onu bulacağım, ama sen gitmelisin!" "Tek başıma gidemem!"

"Kız kardeşini bulduktan sonra hemen arkandan geleceğim." İçinde korku kabardı.

"Cesur ol, benim güçlü kızım." Kadının gözleri yaşlarla doldu. Onu sıkıca sarıp yanağına öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Şimdi git!"

Cyrus gözlerini açtı, nefes nefeseydi. Bu o değildi. *Bu o değildi.* Alnında ter damlaları oluşmuştu. Bunu nasıl duyuyordu? Nasıl hissediyordu? Tadını nasıl alıyordu? Duman ve kül.

Çünkü bu bir görüntü değildi. Görüntüler böyle olmazdı.

Bacaklarını yatağın kenarına salladı ve nefesini toparlamak için öne eğildi. Bu bir kabustu, daha önce hiç yaşamadığı türden bir kabus. Yine de bir kabustu. Çok garip bir kabus, ama kabuslar genellikle mantıklı olmazdı.

Belki de stresi, tacın yükü onu etkiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve korkuyordu. Başarısız olmaktan korkuyordu. Bir krallığı yönetmek, arenadakinden farklı bir dizi korku getiriyordu. Savaşmak kolaydı, ne yapacağını biliyordu. Yönetmek zordu. Ve yalnızdı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Evet, *işte buydu,* yardım alacaktı.

Cyrus uzandı ve kalbi sakinleşti. Yapacağı şey buydu. Çok zeki insanlar tanıyordu. Gözlerini kapattı ve zihnini tekrar dalmaya bıraktı.

Daha fazla görüntü geldi, ama bu sefer daha kolay olanlar. Basit savaşlar, birbirlerini öldüren adamlar — uykuya dalabileceği görüntüler.

Yirminci Bölüm

Cyrus kararlı adımlarla yürüdü. Bir planı vardı. Köşeyi döndüğünde Kord, Sergen ve Hephain'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi Kord'a. Sonra bakışları Hephain'de durdu.

Eski muhafız başını hafifçe eğdi.

"Kaç adam bıraktın?" diye sordu Cyrus. Cyrus onu son gördüğünde, Hephain'e Pyro'nun muhafızlarının geri kalanının kaderini belirleme görevini vermişti.

"Yaklaşık dörtte biri, Majesteleri."

Bu unvan onu rahatsız etmişti, ama Cyrus cevaba o kadar dalmıştı ki, bunu gerçekten umursamadı. "Çeyreği mi?" Bu, Hephain'in bir zamanlar komuta ettiği adamlardan beklendiğinden çok daha azdı. Gözlerini kısarak, "Seifer? Pollock? Beal?" diye sordu.

Hephain başını salladı. "Sadece sizin davanıza sempati duyanları, sizin yönetimine sadık kalacağını bildiğim adamları tuttum."

Bu sürprizdi. Cyrus onu biraz daha uzun süre süzdü. Eski muhafız, zırhının süslemelerinden zengin mor rengi (Pyro'nun amblemi rengi) çoktan çıkarmış ve yerine düz siyah ve kırmızı renkleri koymuştu. Cyrus bu renkleri adamlar arasında giderek daha fazla görmeye başlamıştı, ancak bunların nereden geldiğini veya onlara neyin ilham verdiğini bilmiyordu. Belki de bu, yıkılmış bir krallığın kara külleri, yıkılmış bir hükümdarın kırmızı kanıydı. Cyrus, renkler, amblemler veya semboller gibi şeyleri düşünmek için ne zamanı ne de ilgisi vardı, ama erkeklerin onları birbirine bağlayacak, birleştirecek ve ruhlarını canlandıracak şeylere ihtiyaçları olduğunu da biliyordu. Bu yüzden siyah ve kırmızı olmuştu.

Sonunda Cyrus, "Sen de benimle gel" dedi.

Sergen başını eğip onlardan ayrıldı ve Cyrus, Kord ve Hephain'i daha fazla adamının toplandığı bir odaya götürdü: Everan, Jaem, Brant, Ram ve Bash. Davet edebileceği çok daha fazla kişi vardı, ama bunlar en güvendiği adamlardı. Bunlar iyi bir başlangıçtı. Cyrus, Kieve'nin de geldiğini görmekten memnun oldu.

Kieve villayı terk etmiş ve şimdi sarayın en güney ucundaki, nadiren çıktığı küçük bir odada kalıyordu. Daha iyi olduğunu söylemişti, ama daha iyi görünmüyordu. Sessiz ve içine kapanık kalmaya devam ediyordu. Şimdi de sessizdi ve sessizliği odada ağır bir hava yaratıyordu, hepsinin kaçtıkları şeyleri, uğruna savaştıkları şeyleri hatırlatıyordu. Cyrus ona ilgi göstererek yük olmadı — Kieve ilgiyi sevmezdi — ama onu burada gördüğüne sevindi.

Cyrus, aceleyle bulduğu bir masa ve uyumsuz sandalyelerle geçici konsey odası olarak yan çizim odasını kullanmaya başladı. Sarayda görkemli bir konsey odası vardı, ama nedense bu pragmatik yaklaşım daha doğal ve uygun geliyordu.

Essandra da gelmişti. Cyrus, onun isteğini kabul etmesine şaşırmıştı. Henüz bir cadıya neden ihtiyacı olduğunu, hatta onun neler yapabileceğini bilmiyordu, ama Essandra ona güç karşılığında güç teklif etmişti ve Cyrus, elinden geldiğince bundan yararlanmayı planlıyordu. Essandra'nın kanlı spor dövüşçüleriyle dolu bir odada rahatsız olup olmadığını merak etti. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

Cyrus ellerini masanın üzerine koydu, ağırlığını öne verdi ve herkese baktı. "Kardeşlerim."

Tüm gözler ona çevrilmişti.

"Bunu yapacaksam, yardıma ihtiyacım var," dedi onlara. "Bir konseye ihtiyacım var."

Adamlar birbirlerine baktılar.

Cyrus'un gözleri Everan ve Kord'da durdu. Kieve'de. Brant'ta. "Bazılarınız beni iyi tanıyorsunuz." Sonra Hephain'e yöneldi. "Bazılarınız tanımıyor, ama tanıyacaksınız." Gözleri odayı dolaştı. "Ama hepiniz, gelecekte güvenmeyi seçtiğim adamlarsınız."

"Bekle," Essandra sözünü kesti. "Tamamen kan sporları dövüşçülerinden oluşan bir konsey mi?"

"Kendin için mi soruyorsun?" diye sordu Kord.

Ona bakma zahmetine girmeden elini salladı. "Ne zamanım ne de isteğim var." Gözleri Cyrus'un üzerindeydi. "Ama sadece dövüşçülerden değil, diğerlerinden de bir karışımına ihtiyacın var."

"Başkaları mı?" diye sordu Kord. "Şimdiye kadar ona iyi hizmet ettik. Başkaları bizim sağlayamadığımız neyi sağlayacak?"

Essandra başını eğdi ve sonunda bakışlarını ona çevirdi. "Kılıcı biliyorsun, ama tarih veya ekonomi konusunda bilgili misin? Ticaret?" Bakışları keskinleşti. "Bir antlaşma müzakere edecek misin? Rael'in neye ihtiyacı olduğunu biliyor musun? Rael'in ne sunabileceğini biliyor musun?"

Kord cevap vermedi. Essandra gözlerini masadaki diğerlerine çevirdi. "Aranızda bilen var mı? Hukuk, finans, vergilendirme konusunda bilgisi olan var mı?" Başını salladı. "Bir kralın çevresinde farklı düşüncelere sahip insanlar da olması gerekir," diye ısrar etti. "Birbirinden farklı düşünen ve doğru düzgün tartışabilen bir konseye ihtiyacı var."

"Anladık," dedi Kord sertçe.

Cyrus iç geçirdi, ama itiraz edemedi. Haksız değildi. Hatta bu, onun bu işi yapmak için doğru kişi olmadığını daha da açıkça gösteriyordu. Onların sahip olduğundan daha fazla uzmanlığa ihtiyacı vardı. Ama bu uzmanlığı nasıl elde edecekti...

Bir an düşündü, sonra "Bir mesaj iletmesi için bir adama ihtiyacım var" dedi.

"En azından bunu yapabilirim," diye cevapladı Kord.

"Bilginlere ihtiyacım var. Üniversiteye git. Bu alanlarda bilgisi olanları sor. Yeni Rael'e katkıda bulunmak isteyip istemediklerini sor. Eğer isterlerse, benimle konuşmaya gelmelerini söyle."

Kord başını salladı.

Cyrus bir an durakladı. Sonra, "Hephain," dedi.

Baş muhafız şaşkınlıkla hareket etti. "Kılıcım emrinizdedir, efendim," diye cevapladı.

"Bana Cyrus diye hitap edeceksiniz. Hepiniz." Hephain'e dönerek, "Baş muhafız olarak, Pyro'ya sık sık eşlik ettin ve Orrid'in sarayındaki birçok kişiyi tanıyorsun. Rael'i ve kime güvenebileceğimi biliyorsun. Tutmam gereken biri var mı?"

Hephain bir an durakladı ve düşündü. "Fatim Tavoy, hazine sorumlusu; Murius Sinlane, hukuk sorumlusu; ve Verin Faulk, ticaret

hepsi krala olan sadakatlerinden çok krallığa sadık kalmışlardır."

"Bu adamları bul," dedi Cyrus.

"Ayrıca birkaç önerim daha var," diye ekledi Hephain, "kayıt sorumlusu, gemi sorumlusu ve kamu işleri sorumlusu için. Hepsi de kendi alanlarında olağanüstü yetenekli ve sana iyi hizmet edecek adamlar."

Cyrus, Jaem'e döndü. "Hephain'le birlikte gidip bu adamlardan hala hayatta olan var mı bak. Varsa, buraya getir."

Jaem başını salladı.

Cyrus sandalyesine yaslandı. *Bu* bir başlangıçtı. Umarım doğru bir başlangıçtı. Bunu yapmak istemese de, doğru şekilde yapmaya kararlıydı. Her şey alt üst olursa, bu sadece onun başarısızlığı olmayacaktı, uğruna savaştıkları her şeyin sonu olacaktı.

Cyrus, sekiz adam boyundan daha yüksek tavandan sarkan altı katlı avizeleriyle devasa yemek salonundan nefret ediyordu. Goblenleri ve yaldızlı duvar kabartmalarını, köşe şamdanlarını ve mermer zemine yerleştirilmiş altın kakmaları nefret ediyordu. En az elli kişinin oturabileceği masayı nefret ediyordu.

Ama Visa'nın yüzündeki heyecanlı gülümsemeyi sevmiyordu. Visa, tam donanımlı bir ziyafetin öncesinde onu masanın başına oturttu. Everan, Cyrus'un solundaki sandalyeye oturdu.

"Lanet olsun," dedi Kord, Brant, Ram ve Bash'ın hemen arkasında yürürken.

Brant, masadaki yemeklere gözlerini kocaman açarak baktı. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en fazla yemek."

"Hayatımda gördüğüm en *iyi* yemek," diye ekledi Jaem, Ram'ın yanındaki koltuğa otururken.

"Bunu bana söyleme, Portia'ya söyle," dedi Visa gülümseyerek. "O mutfakta gelincik tarlasında bir arıdan daha mutlu. Tatlı için yer ayırmayı unutma."

"Onu buraya getir de bizimle yesin," dedi Cyrus.

"Gelmez. Oradan asla ayrılmayacağını söyledi." Visa gülerek başını salladı. "Sanırım orada uyumak da istiyor."

Hepsi güldü.

Ama Essandra kapıdan içeri girdiğinde kahkahalar kesildi.

Gece mavisi bir elbise giymişti ve saçları boynundan yukarıya toplanmıştı; çok resmi bir görünümü vardı. Hepsine birer bakış attı ve yüzünde hafif bir tedirginlik belirdi.

"Onu kim davet etti?" diye mırıldandı Kord.

"Ben davet ettim," dedi Visa. Everan'ın yanında oturduğu yerden fırladı ve Essandra'ya koştu, koluna girip onu masaya doğru çekti. "Geldiğine sevindim!"

"Biraz fazla şık giyinmişim gibi hissediyorum," diye fısıldadı Essandra, odadaki herkesin duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Cyrus'un duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Ama tam olarak değil.

Visa ona güven verici bir gülümseme attı. "Bence çok güzelsin!"

Gerçekten de çok güzel görünüyordu. Cyrus ayağa kalktı ve sağındaki sandalyeyi çekti. "Lady Essandra," dedi.

Ona ulaştığında gözlerini kısarak durakladı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Cyrus geri çekildi. *Ne?* "Hayır. Tabii ki hayır."

Essandra biraz yumuşadı. "Oh," dedi.

Gerçekten onunla alay edeceğini mi düşünmüştü?

Otururken yüzü tekrar soğuk bir ifadeye büründü ve Cyrus kendi sandalyesine tekrar oturdu.

Ama sonra etrafına bakındı. "Bekle, Kieve nerede?"

"Onu da getirmeye çalıştım," dedi Visa. "Ama odasında yemek yemek istedi. Senin için sorun olmaz diye düşündüm."

Adam iç geçirdi ama başını salladı. Kieve ne isterse. "Teron ne durumda?" diye sordu.

"Hâlâ kitaplarını topluyor," dedi Visa. "Bu gece villada kalmaya karar verdi. Yarın gelmeye çalışacağını söyledi. Yine de ona akşam yemeği götürdüm."

Cyrus, şifacıyı kendisiyle birlikte saraya taşınmaya ikna etmişti. Cyrus burada yaşayacaktı, Teron da öyle. Ancak yaşlı adam kitaplarını kimseye toplatmak istemiyordu, bunu kendisi yapmakta ısrarcıydı.

"Hephain'i de davet edelim mi?" diye sordu Kord.

Visa şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Oh! Onu hiç düşünmemiştim. Çok özür dilerim." "Senin için sorun olmazsa?" diye sordu Kord, Cyrus'a.

"Olur," dedi Cyrus. Masadaki herkese göz gezdirdi. "Başka kimlerin katılabileceğini düşünürüz. Gördüğünüz gibi bolca yer var. Ama şimdilik — yiyin kardeşlerim." Visa'ya başını sallayıp gülümsedi. "Kardeşim."

Masada mutlu kahkahalar ve alkışlar yankılandı.

Everan kadehini kaldırdı. "Bunu yapmadan önce, birkaç söz söylemek istiyorum."

Herkes sessizleşti.

Derin bir nefes aldı. "Yaşadığımız korkunç olayları hatırlatmak istemiyorum, ama bunları kabul etmeden, ne kadar yol katettiğimizi gerçekten anlayamayız." Cyrus'a baktı. "Cyrus, bizi en karanlık zamanlarımızdan geçirdin. Bazen, tek umudum bana verdiğin sözdü, hepimize verdiğin sözdü, bizi buradan çıkaracağına dair verdiğin sözdü. Bugün hayattayım, senin sayende." Gözleri doldu. "Bugün özgürüm, senin sayende." Visa'nın elini tuttu. "Mutluyum, senin sayende. Dostum. Kardeşim. Kralım."

Herkes başını salladı.

Everan kadehini daha yükseğe kaldırdı. "Yeni kralımıza." Essandra'ya başını salladı. "Yeni dostlarımıza." Kadehini daha da yükseğe kaldırarak, "Yeni hayatımıza." dedi.

Salonda bir alkış yükseldi ve herkes neşeyle yemek tabaklarını dolaştırırken, canlı bir sohbete daldılar.

Cyrus, Essandra'ya baktı.

"Sen çok seviliyorsun," dedi. "Aferin, kahin."

Cyrus burnunu çektirdi. "Bunun için benim kadar senin de payın var."

"Hayır." Essandra başını salladı. "Bunu sen yarattın, buradaki kalpleri." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekledi. "Keyfini çıkar. Mutluluk çok geçicidir."

Yemekler Cyrus'un şimdiye kadar tattığı en lezzetli yemeklerdi, sohbetler şimdiye kadar yaptığı en güzel sohbetlerdi, şakalar şimdiye kadar duyduğu en komik şakalar. Bunun bir sarayda olması önemli değildi. Kirli bir zeminde, tatsız bir çorba tenceresinin etrafında da olabilirdi. Önemli olan, böyle birlikte olmalarıydı. Özgür. Güvende. Hayal ettikleri şey buydu. Uğruna savaştıkları şey buydu.

Salonun kapısı açıldı ve Hephain içeri daldı. "Cyrus!" Sesi ciddi ve acil bir tondaydı. "Saray saldırı altında!"

Yirmi Birinci Bölüm

Hiçbir uyarı olmamıştı. Zaman yoktu.

Cyrus ve adamları loş koridorlarda koştular, ayak sesleri sarayda yankılandı. Geçtikleri yerlerde meşaleler şiddetle titredi, taş duvarlara çarpık gölgeler düşürdü. Yola devam ederken daha fazla adam onlara katıldı.

Dışarı çıktıklarında avlunun kaos içinde olduğunu gördüler. Soyluların ordusu içeri girmeye çalışırken adamlar ön kapıları kapatmak için çabalıyorlardı. Cyrus ordunun büyüklüğünden emin değildi — birkaç yüz ya da birkaç bin kişi — ama kesinlikle büyük bir ordu olduğu belliydi.

Yağla beslenen yangınlar başkenti sararken, duman gece gökyüzüne yükseliyor ve yıldızları örtüyordu. Alevli oklar gökyüzünü çiziyor, çatılara ve sokak yapılarına isabet ederek onları tek tek ateşe veriyordu. Kılıçların çarpışması ve adamların bağırışları havayı dolduruyordu. Biri Cyrus'un adını seslendi, ama gürültüden dolayı neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Aniden, Ryman nefes nefese, yüzü kanla kaplı bir şekilde yanında belirdi. Cyrus, onu duymak için Lycus House kurşununu kendine yaklaştırdı.

"Hızlı saldırdılar," diye Ryman kulağına bağırdı. "Güney tarafına geçmelerini engelledik, ama sayıca azız. Saray kapılarına doğru ilerliyorlar!"

Cyrus gözlerini etrafına çevirdi. Binlerce adamı vardı, ama neredeyse hiçbiri burada değildi. Dış bölgeleri ve krallığın geri kalanını güvence altına almak için çalışıyorlardı. Saray savunmasızdı. Bir baskın beklemiyorlardı. Ve bu sadece bir baskın değildi; bu bir geri alma operasyonuydu. Soylular başkenti geri almak için gelmişlerdi.

Bunun olmasına izin veremezdi.

"Birlikte!" diye adamlarına bağırdı. "Kapıları savunun!"

Adamları sarayın merdivenlerinin dibinde, kapılara sırtlarını dönerek ona katıldılar. Bu sadece saray için değildi. Kadınlar içerideydi. Everan, Cyrus'un arenada bile nadiren gördüğü bir vahşetle savaşıyordu. Visa içerideydi.

Çelik çeliğe çarpıyordu. Savaşçıları hassas hareket ediyordu. Öldür, öldür, öldür. Ama soyluların ordusu gelmeye devam ediyordu.

Cyrus ön saflarda savaşıyor, düşmanları biçiyordu, ama düşen her adamın yerine iki tane daha geliyordu. Karşıdaki dalga daha da sertleşiyordu. Bir adamı kesti, döndü ve bir başkasını daha düşürdü.

Ve fark etti ki...

Bu yeterli değildi. Yeterli adamı yoktu.

Kapılara baktı. Sarayı savunamayacaktı. Ve sarayı kaybederlerse, başkenti de kaybedeceklerdi. Başkenti kaybederlerse, Rael'i de kaybedeceklerdi. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Savunması çok zordu. Saray düşecekti.

Everan'ı yakaladı. "Sarayın içinden herkesi çıkar ve güney kapısından kaç!"

"Seni bırakmayacağım!"

"Savunamayız. Kurtarabileceğimiz kadarını kurtarmalıyız." "Hayır,

Cyrus..."

Cyrus onu daha sıkı tuttu. "Visa'yı dışarı çıkar."

Everan hareketsiz kaldı.

"Visa'yı çıkar," dedi Cyrus tekrar. "Essandra'yı çıkar. Kurtarabileceğin kadarını kurtar ve çık. Dışarıya ulaştığında, daha fazla adamımızı bulacaksın. Oradan nereye gideceğine karar verebilirsin."

"Peki ya sen?"

Cyrus, Kord ve Ryman'a hızlıca bir bakış attı. İkisi de darbeler arasında küçük bir selam verdiler. "Sana elimizden geldiğince zaman kazandıracağız."

Everan dişlerini sıkarak başını salladı.

"Git kardeşim," dedi Cyrus. Eğer içlerinden biri yaşayacaksa, en iyisi olsun.

Aniden rüzgâr yön değiştirdi ve avluyu keskin bir soğukluk sardı. Meşaleler dış duvarlarda çılgınca titredi ve sonra söndü, hepsini karanlığa gömdü. Savaş

, adamlar şaşkınlık içinde durakladıkça azaldı ve üzerlerine ürkütücü bir sessizlik çöktü. Rahatsız edici. Doğal olmayan.

Bir el Cyrus'un omzuna dokundu ve o döndü.

Cadının tek elinde küçük bir alev vardı, diğer eliyle ona uzanıyordu.

Kadının ne istediğini biliyordu.

"Avuç içini değil," diye uyardı. Savaşmaya devam edebilmesi gerekiyordu. Cadının parmakları Cyrus'un bileğini kavradı ve alevi kayboldu. Cyrus yine karanlıkta kaldı. Cadıyı artık göremiyordu, ama hissedebiliyordu. Cadı, Cyrus'un ön kolunu temiz bir kesikle kesti. Acı neredeyse hissedilmiyordu. Sonra dudaklarının hissi.

Kanı diline değdiği anda, çekilme hissetti. Zihninin değil, gücünün çekilmesiydi. Göğsünden, ciğerlerinden, damarlarından.

Hava buz gibi soğuktan ateş gibi sıcağa dönüştü ve duvarlar boyunca dizili meşaleler yeniden alev aldı, avluyu ışıkla doldurdu. Soyluların adamları geriye sendeledi. Cyrus'un adamları da aynısını yaptı.

Her iki taraf da kargaşaya kapıldı.

Cyrus'un gözleri Essandra'ya kaydı, ama onun dikkati çeşmeye odaklanmıştı.

Merkezindeki bronz heykelin kenarlarından soluk bir ışık sızıyordu. Hafifçe titreşerek parlaklaşmaya başladı.

Sonra patladı.

Bıçak kadar keskin parçalar dışarı fırladı, zırhları yırttı, etleri kesti, adamları buğday gibi devirdi. Cyrus kendini korumak için kolunu kaldırdı, ama ona hiçbir şey çarpmadı. Adamlarına da hiçbir şey çarpmadı.

Çeşme parçalanıp patladığında bir başka patlama daha duyuldu ve bir başka asil ordusu daha felce uğradı. Yine de, Cyrus'un savaşçıları kurtuldu.

Cyrus bu anı boşa harcamadı. "Onları geri püskürtün!" Adamlarını topladı. Avlu yeniden savaşla canlandı.

Sonra ateş geldi.

Yanan cadı alevleri düşmanın üzerine çakıldı ve onları ateşe verdi. Soyluların ordusunun çığlıkları, çeliğin çarpışmasından daha yüksek sesle yükseldi.

Adamları önce korkudan biraz tereddüt ettiler. Sonra bu korku hayranlığa dönüştü.

"Onları geri püskürtün!" Cyrus tekrar bağırdı. İleriye doğru hücum ettiler.

Soyluların adamları sol taraftan saldırıya geçti ve onları engellemek için yerden bir kaya duvarı yükseldi. Cyrus Essandra'ya baktı. Etrafındaki gölgelerden dumanla kaplı figürler belirdi. Daha fazla cadı. Daha fazla güç.

Essandra'nın yanındaki bir erkek cadı yerden bir duvar kopardı, sonra onu parçaladı ve çeşmede yaptığı gibi taş parçalarını fırlattı.

Cadılar dağıldılar. Essandra'nın sağında, bir kadın havada güçlü darbeler indirdi. Adamlar, dokunulmadan bile acı içinde kıvranarak, adımlarının ortasında çöktüler.

Başka bir cadı ellerini yere vurdu ve Cyrus'un ayaklarının altındaki toprak titredi. Arnavut kaldırımlı avluda çatlaklar yayıldı. Toprak çöktü ve çatladı, sonra adamları oldukları yerde yuttu. Geceyi daha fazla çığlık sesleri yırttı.

Cadılar tarafından cesaretlendirilen Cyrus, adamlarını ileriye doğru yönlendirdi ve savaşın daha derinlerine doğru ilerledi. Zırhları ve etleri keserek birbiri ardına adamları öldürdü. Kan ve yanan deri kokusu ciğerlerini doldurdu. Şiddet fırtınası içinde, Essandra'dan çok uzaklaşmamaya dikkat ederek gözünü ondan ayırmadı. Onun gücüne güvenmediğinden değil, sadece kılıcına daha çok güveniyordu.

Essandra savaşta sanki dans ediyormuş gibi hareket ediyordu: zarif, ölümcül, çılgınlığın ortasında sakin. Daha fazla cadı ona katıldı ve Cyrus, içinden geçen gücün daha da arttığını hissetti. Düşman artık çaresizce daha sert savaşıyordu. Saraya doğru ilerlemek için ellerinden geleni yaptılar, ama cadılar acımasızdı, adamları da öyle.

Düşman safları sarsıldı. Korku kök saldı.

"Onları geri püskürtün!" diye bağırdı Cyrus, sesi kısılmış, kılıcı kanla kaplıydı.

Essandra, yoluna çıkan her şeyi küle çeviren siyah bir alev okunu fırlattı. Etrafındaki hava titredi.

Sonunda soylular dağıldı ve karanlığa karıştılar. Cyrus, kapının hemen dışında durdu, göğsü inip kalkıyordu. Alevler geceyi aydınlattı.

. Avlu cesetlerle doluydu. Botlarının altındaki taşlar kanla kaygandı.

Adamlarına döndü. Gözleri ondan çevrelerindeki manzaraya, sonra Essandra ile yeniden bir araya gelen cadılara kaydı. Kimse konuşmadı. Sadece gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları açık bir şekilde duruyorlardı.

Böyle bir güce tanık olduktan sonra ne söylenebilirdi ki? Belki de hepsi, onun gibi, bunun gerçek olup olmadığı sorusuyla boğuşuyorlardı. Ama avludaki yıkım, bunun çok gerçek olduğunu gösteriyordu.

Görünüşe göre Everan ilk kendine gelen oldu. "Soylular geri çekiliyor," dedi Cyrus'a. "Onları takip etmemizi ister misin?"

Bunun için yeterli adamları yoktu. Cyrus başını salladı. Gözleri Ryman'ı aradı. Onu bulduğunda, "Dış bölgelere git ve adamları saraya geri çağır. En az bin kişi. Daha fazlası varsa daha fazla." dedi.

"Soyluların tekrar deneyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eminim deneyeceklerdir. Ve bir dahaki sefere daha stratejik davranacaklardır."

Ryman başını salladı ve emredileni yapmak için ayrıldı. Cyrus, Kord'un temkinli bakışlarına döndü.

"Ne?" diye sordu. "Aynı fikirde değil misin? Soyluların geri döneceğinden şüphe mi ediyorsun?"

Kord'un gözleri cadılara kaydı. Sesi, sadece Cyrus'un duyabileceği kadar alçaktı. "Daha da karanlık bir şeye bağlandığımızdan şüpheliyim."

Yirmi İkinci Bölüm

Soylular o gece başkente tekrar saldırmaya çalışmadılar. Ne de ertesi gece. Ne de sonraki gece. Ama Cyrus, onların gelmeyeceklerini düşünecek kadar aptal değildi.

Bir hafta içinde yeni konseyini oluşturdu. Şu anda Rael'deki en güvenli yer olmadığı halde onları saraya getirebilmiş olması şaşırtıcıydı. Hephain'in önerdiği altı adamı bulmakla kalmamış, üniversiteden uzmanlıklarını paylaşmaya istekli bir dizi akademisyen de bulmuştu. Cyrus'u birkaç konsey üyesi daha eklemeye ikna etmeyi de başarmışlardı. Artık bir filozofu vardı, ancak bir filozofa neden ihtiyacı olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ayrıca bir baş mimar ve bir başhekim de atamıştı. Cyrus, Teron'u zaten başhekim olarak görüyordu, ancak gerçek güce sahip olan tek kişi Teron'du ve o herkesi iyileştiremezdi, başkalarını yönlendirecek zamanı ve enerjisi de yoktu. Bu yeni başhekim, halkın sağlık ve refahını yönetecekti. Gücü yoktu, ama bilgisi ve doktorlardan oluşan bir ağı vardı.

Rael'in konseyi artık büyük ölçüde oluşturulmuş olduğundan, geçici toplantı odası hepsini alamayacaktı ve Cyrus'un üzüntüsüne, resmi kraliyet konsey odasına taşınmak zorunda kaldılar — bu oda tartışma için değil, daha çok gösteriş için yapılmıştı. Her kalıp, cilalı altın varakla süslenmişti. Ortada, sandalyeler yerine kadife kaplı tahtların çevrelediği, absürt derecede uzun bir masa duruyordu. Oda eski gücün, eski kibirin kokusuyla doluydu. Omuzları gerildi. Cyrus, yüksek sırtlı koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, konseyinin artık çok büyük olup olmadığını merak etmeye başladı.

Bu kadar çok konsey üyesine ihtiyaç duyması da, bu krallığı yönetmek için doğru kişi olmadığına dair bir başka kanıttı. Kendisinden daha bilgili adamları istihdam etmekten başka ne yapıyordu ki? Bu arada Essandra sessizce oturmuş onu izliyordu. Onu yargılıyordu. Muhtemelen hepsi onu yargılıyordu; ama Essandra'nın yargılaması daha da kötüydü. Onu neden toplantıya çağırdığını bile bilmiyordu.

Everan'ın kendisine verdiği mektubu masanın kenarına koydu. Mektubun üzerinde yarısı kırmızı, yarısı sarı bir mühür vardı. Aged Denizi'nin karşısındaki krallık Osan'dan gelen bir mektuptu. Kral olarak aldığı ilk resmi mektuptu, ancak onu açmak için pek istekli değildi. Mührü kırıp mektubu okuduğunda, keşke açmasaydım diye düşündü.

"Bu bir evlilik teklifi," dedi ve mektubu diğerlerinin okuması için masanın ortasına attı.

"Ne?" dedi Essandra şaşkınlıkla.

Hâlâ inanamayan bir halde, mektubu tekrar okumak için neredeyse eline geri aldı.

"Kral Tagasi'nin ittifak olasılığını görüşmek için gönderdiği bir davet mektubu," dedi yeni hukuk ustası Murius mektubu okurken. "Kızı Daiyona evli değil." Bunu Cyrus'un az önce söylediğinden farklı bir şeymiş gibi söyledi.

Kord burnunu çektirdi. "Bu kral hızlı hareket ediyor."

Kral Orrid'in cesedi hala arenanın giriş kapısında asılı duruyordu.

"Osan, yirmi yılı aşkın süredir Rael ile gergin ilişkiler içinde," dedi Murius. "Onları düşman olarak nitelendirecek kadar ileri gitmem, ama kesinlikle dost da değillerdi. Bu fırsatı olabildiğince çabuk değerlendirmek istemesi beni şaşırtmadı. Kharav ile sınır komşusu ve başka müttefiki yok."

Kharav. Bazıları Gölgeler Diyarı'na böyle diyordu. Cyrus'un omurgasında bir şiddet dalgası yükseldi, ama onu bastırdı. Odaklanması gerekiyordu. "Henüz Rael'i bile güvence altına almadım."

"Senin onu güvence altına alacağını düşünüyor. Ama ne olursa olsun, Kral Orrid öldü. Artık birçok krallığın Rael ile fırsatlar aramaya başlayacağını bekleyebilirsin."

"Evlilikle ilgilenmiyorum."

"Evliliğin getireceği şeylerle ilgilenmelisin: güvenlik, sahip olmadığımız yetenekler, ticaret, bunlardan sadece birkaçı. Kral Tagasi bu konuda mükemmel bir seçenek..."

"Birçok krallığın bana ulaşmaya başlayacağını söyledin," dedi Cyrus. "İlk gelen teklifi hemen kabul etmeyeceğim. Tekrar söylüyorum, Rael'i güvence altına almak gibi odaklanmam gereken başka şeyler var."

"O zaman Kral Tagasi'ye ne
diyeceksin?" "Mektubunu aldığımı
söyleyeceğim."
"Hepsi bu mu?"
"Hepsi bu kadar."
"Ama biz..."
"*Hepsi bu kadar*," dedi Cyrus, daha kararlı bir şekilde. Ve hepsi bu *kadardı*.

Sabahın geri kalanını kraliyetin varlıklarını gözden geçirerek ve daha fazla konsey üyeliği için önerilerde bulunarak geçirdiler, ki Cyrus bundan çabucak sıkılmıştı, sonra konuşma daha fazla potansiyel müttefikleri değerlendirmeye kaydı. Ama Cyrus, Osan hakkındaki konuşmalarını tekrarlamak istemiyordu.

"Bunu sonra hallederiz," dedi Cyrus ayağa kalkarken. O gün için yeterince uğraşmıştı, en azından bu konsey için. Everan ve Kord ile ayrı ayrı görüşerek, başkente bir kez daha saldırı yapmasını beklediği krallığın geri kalan soylularına karşı ilerlemek için adamları nereye konuşlandıracaklarını tartışacaktı. Ama ayrılmak üzereyken, başhekimi Naik konuştu.

"Efendim, ölüler ne olacak?"

Cyrus bu hitabı hâlâ sevmiyordu, ama insanların onu kullanmayı bırakmasını sağlayamamıştı. Ancak bu soru onu duraklattı. "Onlar ne olacak?" Zaten cesetleri temizleyip, haşarat ve hastalıkları önlemek için yakıyorlardı.

"Kral Orrid hala arenanın kapılarına asılı duruyor."

Konsey üyesine baktı. "Sorun ne, anlamadım," dedi. Henüz iki hafta bile geçmemişti. Orada biraz daha asılı kalabilirdi.

"Cyrus," dedi Everan sessizce yanında. "Herkes onu gördü; bu yeter."

Hiçbir şey yeterli değildi, ama... "Peki. Onu indirin," dedi. Yorgundu ve tartışmak ya da başka bir şey yapmak için enerjisi kalmamıştı. "Bugünlük bu kadar."

"Efendim," dedi Fatim, hazinedarı. "Tartışmamız gereken bir konu daha var."

Cyrus masanın kenarlarını kavradı ve ağırlığını kollarına verdi, sabrının son damlasını da kullanarak. "Ne?"

"Yiyecek. Erzaklar azalıyor."

Bir an düşündü. "Kraliyet erzakını alın. Herkese yetecek kadar yoksa sarayda ziyafet çekmeyeceğiz."

"Bu sadece geçici bir çözüm olur."

Verin, tüccar tüccar danışmanı sözünü kesti. "Biz biz aynı Orrid'in Shadowlands ile yaptığı aynı şartları müzakere edebiliriz..."

"Shadowlands'den hiçbir şey olmaz," dedi Cyrus aniden. Bu düşünce onda çok kötü bir tepki uyandırdı.

"Ama Shadowlands ile ticaret, erzakımızın yarısından fazlasını oluşturuyor," diye itiraz etti Fatim.

"Shadowlands'den yiyecek almayacağız dedim." Cyrus bu konuda taviz vermeyecekti.

"Yani bizi aç bırakacak mısın?"

"Başka bir yol buluruz. Rael'in tarım arazileri var." "Evet,

birkaç tane var, ama toplu tarımı destekleyecek iklim yok."

Cyrus sinirden saçlarını elleriyle taradı. "Burada bir oda dolusu bilgin yok mu?"

"Tarım konusunda değil," dedi Verin.

Cyrus hissedebiliyordu — hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyor, onu ele geçiriyordu. Neden? Ticaret beklenen bir konuydu ve erzak temini çözülmesi gereken gerekli bir sorundu. Neden öfkeleniyordu? Bu onun ilgisini gerektiren bir konuydu — bu onun işiydi. Belki de bu işi istemediği içindi. Ve Rael'i inşa etmek için harcadığı her gün, kaderin ona verdiği işleri düzeltme fırsatını reddettiği bir gündü. Babasına karşı. İskender'e karşı. Ve yorgundu

—uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluk değil, sınırlarının ötesine itilmenin getirdiği derin bir yorgunluktu.

Arenayı idare edebiliyordu ama tacı idare edemiyordu — bu ne anlam ifade ediyordu? Hiçbir anlam. Ama neyin mantıklı neyin mantıksız olduğuna odaklanamıyordu

mantıklı olmayan şeylere odaklanamıyordu; bu odadan, bu yerden çıkması gerekiyordu.

"Bana bir tarım ustası getirin," diye emretti, sonra dönüp konsey odasından çıktı. Bunun liderlik konusunda en iyi örneği olmadığını biliyordu, ama şu anda bunu da düşünemiyordu.

Cyrus odasına ulaştı ve kapıyı itti, kapı hatırladığından çok daha ağır geliyordu. Artık tüm dünya daha ağır geliyordu. Yatağına yığıldı. Köpekler ilgi için sızlanıyordu, ama onlara ilgi gösteremiyordu. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Keşke uyku gelse. Ama o kadar şanslı değildi.

Güneş pencereden parlak bir şekilde içeri giriyordu ve Cyrus yüzünü korumak için kolunu yüzüne koydu. Her şeyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, kendini içsel karanlığına bırakıp bilincin bittiği ve uykunun başladığı sınırda yürüdü.

Ve sonra onu gördü.

Mercian prensesini.

Bu, son zamanlarda ona gelen ikinci rüyaydı. Cyrus onu yıllar boyunca birçok rüyada görmüştü, ama son üç yıldır görmemişti. Buna pek önem vermedi; onu çocukken pek tanımıyordu ve o zamanlar onun için pek bir anlamı yoktu. Onun yokluğunu fark etmemişti bile, ta ki aniden geri dönene kadar.

Ve şimdi rüyalar geri dönmüştü; rüya gibi gelmeyen rüyalar.

Aleon'un bayrağı altında at sürerken etrafına gül yaprakları düşüyordu

—Mercian kraliçesine sıcak bir karşılama. Gülümsüyordu. Göğsünde ve kollarında izler olan canavar gibi bir adam onun yanında at sürüyordu. Yüzü kapalıydı. Gölge Adam'a benziyordu, ama bu mümkün olamazdı.

Oda kapısının çalınması onu zihninin derinliklerinden kopardı. Köpekler ayağa fırladığında düşünceleri buharlaştı.

Kapı kapı açıldı açıldı kapı ona ona ona cevap cevap verme. Cadıydı.

O içini çekti ve başını yatağa geri bıraktı. Cadı buraya iki şeyden biri için gelmişti, ama ikisi için de onun enerjisi yoktu.

"Uyarıyorum, cadı," dedi. "En iyi halimde değilim."

"Seni en iyi formunda henüz görmedim," diye kısa bir cevap verdi.

Esprili biriydi, ama onun havasında değildi. Az önce ne düşünüyordun? Şimdi aklından çıkmıştı, ama önemli bir şey gibi gelmişti.

"Kalk," dedi kadın. "Şimdi

zamanı değil," dedi adam.

"Gıda kıtlığı ve Gölgeler Diyarı'na bağımlılığın için bir çözüm bulmanın zamanı değil mi?"

Cyrus oturdu. "Ne dedin?"

"*Kalk* dedim." Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Yataktan kalktı. Bu kadın... Saraydan geçip dışarı çıkarken ona yetişmek için hızlıca yürüdü. Köpekler de peşinden gitti.

"Bu çözüm nedir?" diye ısrar etti. Nereye gidiyorlardı? Ne yapıyorlar? Onu bahçelerden geçerek takip etti. Bahçelerde, budama ağaçlarının yerine uzun heykeller duruyordu, yığılmış taşlar çorak manzarayı özenle düzenlenmiş doğal kaya ve mermer heykellerden oluşan sanatsal katmanlara bölüyordu.

Essandra, küçük birine göre hızlı hareket ediyordu ve o da ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Güneşin sıcağı üzerlerine vuruyordu. Ona bir cevap vermesi için baskı yapmak üzereydi, ama gözleri, çok rağbet gören bir su çeşmesinin yanında duran iki kişiye takıldı: bir erkek ve bir kadın. Onları daha önce görmüş müydü, emin değildi. İkisi de bal rengi saçlıydı, ancak akraba gibi görünmüyorlardı ve Essandra'nın cadı grubundaki diğerleri ile benzer tarzda giysiler giyiyorlardı. Açıkça, bekliyorlardı.

Cyrus ve Essandra onlara ulaştığında, Essandra aniden durdu ve ona döndü, elbisesinin kıvrımlarından ince bir bıçak ve avuç içi büyüklüğünde bakır bir kase çıkardı. Essandra elini tuttuğunda itiraz etmedi ve bıçağı elinin üzerinde gezdirdiğinde irkilmedi. Yüksek elmacık kemikleri ve gözleri keskin hatlıydı ve Cyrus'un elini keserken hiç tereddüt etmedi. Ama avucundan ön koluna ve dirseğine kadar akan kanı izlerken durakladı. Yüz hatları biraz yumuşadı. Dudakları hafifçe açıldı ve gözleri Cyrus'un gözleriyle buluştu. Belki de Cyrus'un düşündüğü kadar onu kesmekten hoşlanmamıştı.

Ama ne düşünüyorsa, çabucak aklından çıkardı ve görevine geri odaklandı. Kasesi istediği kadar doldurduğunda

döndü ve bal rengi saçlı adam ile kadının arasına girdi.

Bir an için, kadının kanını onlara sunacağını düşündü ve müdahale etmek üzereydi, ama Essandra kasesi kendi dudaklarına götürdü ve derin bir yudum aldı.

İçindeki gücün çekimi anında oldu, ama şaşırtıcı değildi. Artık biliyordu. Cadıyla olan bağlantısı, diğerleriyle olan bağlantısından farklıydı. Onun zihnine çekilmiyordu. Sanki onu dışarıda tutma yeteneği varmış gibiydi. Bağlantının bir ağırlığı da vardı, sadece bir köprüden daha fazlası, onları birbirine bağlayan bir şey. Cadının da bunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğdiğinde kesinlikle bir şey hissetti. Anlamadığı sözleri havaya söylerken ellerini kaldırdı.

Yanındaki bal rengi saçlı kadının gözleri karardı ve kadın yere diz çöktü. Parmaklarını kuma batırarak Essandra ile aynı sözleri söyledi. Sesleri aynı anda yükseldi.

Kum karardı.

Yeşil filizler ortaya çıktı ve Cyrus bir adım geri attı. Kadın ileri geri sallanarak sözleri söylemeye devam etti, ama Cyrus'un gözleri filizlenen yeşilliklere takılmıştı. Dar bir alandı, ama burada yetişen mahsul küçük bir aileyi birkaç gün besleyebilirdi.

Bunu nasıl yapıyorlar? Kendi gözleriyle görmeseydi buna inanmazdı. Aslında, hala buna inandığından emin değildi.

Essandra Cyrus'a döndü. "Shadowlands'den yiyecek istemiyorsan, Shadowlands'den yiyeceğe ihtiyacın olmayacak," dedi. "Bu zaman alacak, ama aylar değil, haftalar sürecek."

Cyrus hala inanamadan başını salladı. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Yukarı bakarak, üzerlerindeki sert güneşe karşı gözlerini kısarak baktı. Tarlalarda ekim yapabilseler bile, bu sıcakta bir hafta içinde bitkiler yok olurdu.

"Bunu nasıl sürdürebilirsiniz?" diye sordu. "Yağmur getirebilir misiniz?"

"Coven'da hava cadısı yok, ama..." Yanındaki adama başını salladı, adam uzanıp elini çeşmeye koydu. Mermer yarıldı ve küçük bir hendek

"Su kaynağı varsa, Necross toprağı ve kayaları hareket ettirerek sulama sağlayacak güce sahiptir."

Kaynak olarak kullanabilecekleri kuyular ve geçici havuzlar vardı. Bunun gerçekten mümkün olabileceği düşüncesi ile kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu, hayal edebileceğinin ötesinde bir şeydi.

"Ama başkalarını da hasada çağırmalısın," diye ekledi, "çünkü bu bir cadının işi *değildir.*"

Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Başkalarına hasat ettireceğim," diye söz verdi.

"Ve daha fazla kana ihtiyacım olacak. Çok daha fazla."

Adam başını salladı. "Alacaksın." Bu cadı oldukça yararlı olduğunu kanıtlıyordu. Adam, kadının da gülümsediğini gördüğünü sandı, ama bu onun hayal gücü olabilir.

Kadın arkasını dönüp saraya doğru yürümeye başladı, adam ve kadın da onu takip etti. Cyrus onların gidişini izledi. Sonra gözleri, uzak taş duvarın yanında durup izleyen Kord'u buldu.

Cyrus bahçeyi geçerek ona doğru gitti ve sırıttı. "Gördün mü?" diye sordu ona ulaştığında.

Arkadaşının yüzünde tuhaf bir ifade vardı, Cyrus'un beklediği gibi hayranlık dolu bir ifade değildi.

"Ne?" diye sordu Cyrus.

Kord'un gözleri Cyrus'un kanlı koluna sabitlenmişti ve dudakları sıkı bir şekilde büzülmüştü. "Hoşuma gitmedi."

"Ne demek istiyorsun? Az önce yaptığını görmedin mi?"

"Evet, soylulara yaptıklarını da gördüm. Senin gücünü kendi gücünü artırmak için kullanıyor."

"O bize yardım ediyor."

"Evet, ama neden? Bundan ne kazanacak?" Kord, cadı sarayın içine kaybolurken ona temkinli bir bakış attı. "Ona dikkat et, Cyrus."

Yirmi Üçüncü Bölüm

İki hafta içinde, Rael'in yoğun nüfuslu başkentini çevreleyen çorak topraklar ekinlerle kaplandı. Cadılar meclisinde üç çit cadısı vardı ve Cyrus'un kanıyla verdiği güçle birlikte hasat hızını beş katına çıkardılar. Yine de, tüm krallığı besleyebilecek bir verim elde etmek zaman alacaktı.

Coven, sarayın batı kanadında kendi halinde yaşıyordu. Ancak Cyrus, Essandra ile ne kadar çok zaman geçirirse, onlar hakkında o kadar çok şey öğreniyordu: Her cadı kendine özgü bir güce sahipti ve coven'ın lideri olan Essandra, her birinin gücünü kendi gücü gibi kullanabiliyordu. Onların yetenekleri, Cyrus'un daha önce gördüklerinin ve hayal edebileceğinin ötesindeydi. Çit cadıları, jeomancer ve ateş cadısının yanı sıra, cadı topluluğunda bir illüzyonist, bir demirci cadısı ve bir acı cadısı da vardı. Cyrus, soylularla yapılan savaşta acı cadısını gördüğünü hatırladı ve ona bu güç hakkında soru sorduğunda, cadı biraz fazla yardımcı olmaya çalışarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Ancak, cadılar birbirleriyle paylaşımlarda bulunsa da, ona karşı temkinliydiler, şüphesiz kendi amaçlarını korumak için. Cyrus da onlara karşı temkinliydi, çünkü bir cadıya kim gerçekten güvenebilirdi ki?

Kanının gücü dışında Cyrus kendini işe yaramaz hissediyordu. Gücünü nasıl kullanacağını, gücünün ne olduğunu, nasıl kullanacağını, ne yapabileceğini, *kendisinin* ne yapabileceğini bilmiyordu. Essandra onun kanını kullandığında hissettiği çekim ve kanı başkalarının cildine değdiğinde onların zihinlerine seyahat etme yeteneği olmasaydı, hiç gücü olmadığını düşünürdü. Gücünü özgürce kullanamıyordu. Essandra büyü konusunda kesinlikle daha bilgiliydi, ama tüm cevapları bilmiyordu. Ve o sırlarla dolu bir kadındı.

Onun cadı grubunun da sınırları vardı. Toprağı ve taşları hareket ettirebilen tek bir jeomancer vardı ve o da altyapı çalışmalarına yardım etmek için gerekliydi, bu da yeni mahsuller için sulama sistemini kurma hızlarını ve isyan sırasında hasar gören şehrin önemli kısımlarını yeniden inşa etme yeteneklerini yavaşlattı.

Cyrus, erkeklerin emeğini gerektiren emirler vermekte tereddütlüydü, ama o çağırdığında insanlar geldi. Sırtlarıyla taşları kaldırdılar, elleriyle ham toprağı hareket ettirdiler, ama bu sefer bunu kendi istekleriyle yaptılar. Birkaç hafta içinde tüm yollar temizlendi ve kamu binaları yeniden kullanıma hazır hale getirildi, arena hariç. Cyrus onu olduğu gibi bıraktı — cesetler yakılmış ve temizlenmişti, ancak anıt heykeller devrilmiş halde kalmıştı, ahşap seyirci koltukları küle dönmüştü, dövüşçülerin tutulduğu odaların kapıları menteşelerinden sökülmüştü. Arenayla ne yapacağına emin değildi — nefret ettiği bir yerdi, ama şimdi başardıklarını ve üstesinden geldiği şeyleri hatırlatan bir yerdi. Kelepçelerini sakladığı gibi, burayı da saklaması gerektiğini hissetti, ancak kelepçeleri odasında gizli bir yerde saklıyordu.

Kelepçeler farklıydı. Onlar ona başarı duygusu vermiyordu, aksine kendisine yapılanları hatırlatıyordu. Arena ona güven verirken, kelepçeler ona güç veriyordu. Onlara bakmak acı vericiydi, ama neredeyse her gün oturup onları eline alırdı. Eskiden derisini kesen kenarlarını parmaklarıyla okşar ve onları takmanın nasıl bir şey olduğunu, sadece kollarında değil, içinde de nasıl hissettirdiğini hatırlardı. Öfke ve nefretin onu yeniden doldurmasına izin verirdi, ta ki alev alacağını düşünene kadar. Sonra hala yapması gerekenleri, hala yüzleşmesi gerekenleri düşünürdü.

Babası.

Kardeşi.

O zaman yaklaşıyordu.

Sadece bir fırsat beklemesi gerekiyordu.

Birkaç hafta içinde, konsey krallığın varlıklarını yeniden tahsis etti ve altyapı ve kamu hizmetlerinde çalışanların tümünü ücretli işgücüne geçirdi. Cyrus,

ve isyanın üzerinden iki ay geçtikten sonra Rael, eskisinden çok farklı bir krallık haline gelmişti.

Ama yine de aynı *görünüyordu*. Cyrus bundan nefret ediyordu. Her şeyi yıkıp yeniden başlamak istiyordu. Eski her şey hala yerindeyken, kimse burada nasıl yeni bir hayata başlayabilirdi? Burası eski kralın sarayıydı, Kral Orrid'in kan tanrılarına tapındığı tapınaklardı.

Ve şimdi kendini tam da böyle bir tapınakta bulmuştu. Buraya neyin getirdiğini bilmiyordu. Gözleri, ayaklarının altında duvardan duvara uzanan altın mermeri ve yukarı doğru uzanan devasa sütunları, o kadar karmaşık bir şekilde oyulmuş tavanı, sanki bir elbisenin danteli gibi, süzdü. Bunu inşa etmek için kaç kişi çalışmıştı? Kaç kişi bunun için ölmüştü?

Cyrus tapınaklara yabancı değildi, özellikle de Orrid'in Rael'in devlet dini olarak ilan ettiği Kuzey dininin tapınaklarına. Ancak Mercia'nın çocuğu olan Cyrus, Rael'in yorumunun Kuzey'inkine hiç benzemediğini düşünüyordu. Mercia'da köleler yoktu ve kanlı spor oyunları düzenlenmiyordu. Cyrus, her Yeni Yıl kutlamasında Rael tapınaklarının rahibeleri arenayı ve dövüşçüleri kutsarken, elbiselerinin omuzlarından sarkarak sol göğüslerini ortaya çıkardığını görmüştü. Mercia'da ne rahibeler vardı ne de kadınların vücutlarını ortaya çıkarmaya yönelik bir eğilim. Bu, Kuzey dininin bir sapkınlığıydı, ama Orrid'e halkın ondalığını kazandırmış ve arena oyunları ona altın yağdırmıştı. Ancak Cyrus, dini olduğu gibi görüyordu: kitleleri manipüle etmek, onları güç düşkünülerin ahlaksız iradesine boyun eğdirmek için, hepsi de şan ve şöhret kisvesi altında. Ve tanrılar... Tanrılar da tapınaklarını inşa eden insanlar kadar bozuktu.

Bu tapınak tam bir karmaşaydı. Cyrus, sunaktan çekilmiş işlemeli ipeklerin üzerinden, yere dağılmış hazinelerin arasından geçti — mücevherlerle süslenmiş altın kadehler, bilezikler ve kolyeler, ibadet edenlerin adak olarak bıraktıkları şeylerdi. Onuncu gelir kaseleri devrilmiş, içindeki paralar mermerin üzerine dökülmüştü. Garipti, bu şeyler alınmamıştı.

Arkasından gelen bir hışırtı sesini çekti ve o da döndü.

Essandra'ydı. Hançeri onun boynuna dayamıştı. Yeşil gözleri karanlık bir vahşilikle parlıyordu. Kızgın mıydı? Belki de hayal kırıklığına uğramıştı. Tapınağın dağınıklığı onun işi miydi?

"Yeniden dekorasyon mu yapıyorsun?" diye sordu.

Hançerin ucunu onun cildine batırdı.

Gözleri, kınını kavrayan eline kaydı. "Bunu bana yeterince kullanmadın mı?"

Essandra bıçağa daha fazla baskı uyguladı ve adam boynunda bir damla kan hissetti. Adamın alaylarına hiç niyeti yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Sen* burada ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi.

Burada ne yapıyordu? Kendisi bile bilmiyordu. "Dua etmeye geldim," dedi, sesindeki alaycı tonu saklamaya bile tenezzül etmeden. Etraflarındaki dağınıklığa bir göz attı. "*Senin* yaptığın şey bu değil gibi görünüyor." Başını eğdi. Sarayın birkaç odasını da benzer şekilde bırakmıştı. "Aradığını bulmakta zorlanıyorsun galiba."

Dudakları inceldi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu. Dudakları

daha da inceldi.

Yıkılmış tapınağa göz gezdirdi. "Tanrıları kızdırmaktan korkmuyor musun?" diye sordu.

Kadının ateşli gözleri kısıldı. "Tanrılar *beni* kızdırmaktan korkmalı."

Sonra ağzının köşesi seğirdi ve yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. Bıçağın ucunu göğsünden karnına doğru indirdi ve kemerinin hemen üzerinde durdu. Gözleri yine onunla buluştu, hala ateşle doluydu. Onun bedenini mi istiyordu? Burada? Şimdi?

Neredeyse iki ay önce sarayda karşılaştıklarından beri onu almamıştı. Ona olan ilgisini kaybettiğini düşünmüştü. Belki de kaybetmişti, ama belki de kutsal olmayan bir toprağın kutsal yerini kirletme fırsatı ile... Bunun cazibesini anlayabilirdi.

Ama bundan daha fazlası vardı. Kızgın ve öfkeli gözleri parıldarken, öfkeli elleri bıçağı karnına daha sıkı bastırdı ve kemerini yırttı. Ona sormuyordu. Ona sorulmasına gerek yoktu; cevap olarak ellerini yanlarına açtı.

Kız döndü ve sırtı şimdi sunaka dönük olacak şekilde onları çevirdi. Düşünmeden, belinden tutup onu sunak üzerine kaldırdı, ama sonra kendini tuttu ve hızla onu bıraktı. Kızın bunu yapmasına izin vermesine şaşırdı. Bu düzenlemedeki rolünü biliyordu ve bu, kızın vücudunu özgürce kullanma hakkı değildi. Yine, bu onun için değildi.

Kadının penisini serbest bırakmasına izin verdi ve kadının eteğini kaldırıp onu içine girmeden önce yönlendirmesini bekledi. Zevk onu sardı ve onu kollarıyla sararak kendine çekmemek, başını boynunun kıvrımına gömmemek ve kokusunu içini çekmemek için elinden gelen tek şey buydu. Dudaklarını onun tenine değdirmemek. Ağzına. Vücudu onu çağırıyordu, ama bunun sadece bedenin arzuları olduğunu kendine hatırlattı. Kontrolü ele geçirmek için kendine bir dakika verdi. Sonra hareket etmeye başladı.

Cyrus elleriyle dikkatliydi, cadının büyüsüne tekrar bağlanmak istemiyordu ve hançeri şu anda görmese de, cadı hala ona sahipti ve onu kullanmaktan çekinmiyordu. Kalçalarını kavramaktan kaçındı ve bunun yerine omzunun üzerinden uzanarak sunak kenarını tuttu ve onu kullanarak kendini daha derine çekti.

Kadın, bacaklarının arasına uzanıp eteğinin altına elini soktu ve Cyrus hareket ederken kendini okşadı, nefesi hızlandı. Cyrus onu görebilmeyi diledi. Kadının elbisesinin fırfırları, birleştikleri yeri bile örtüyordu.

Sunak geniş değildi ve kadının başı kenardan geriye doğru sarkarak boynunu uzatıyordu. Adam elini boynuna dolamak istedi, ona zarar vermek için değil, avucunun altında nabzını hissetmek için. Elbette kadının nabzı da, adamınki gibi hızlı atıyordu. Ama adam kadına dokunmadı, sadece izledi. Kadının vücudunu görememek, elbisesinin altındaki tenini ve parmaklarının ne yaptığını hayal etmek zorunda olmak, baştan çıkarıcı bir şeydi.

Daha derine, daha da derine itti. Nefesi hızlandı. Cyrus kontrolünü kaybettiğini hissetti.

"İçinde bitirmemi istemiyorsan, durmam gerek," diye uyardı.

"Eğer durursan, seni ateşe veririm." Nefes nefese konuşuyordu.

Altlarında bulunan soğuk mermer sunak üzerine odaklandı. Elbisesinin dikişleri üzerine. Kendi nefesinin ritmi üzerine. Ama gözlerini onun inip kalkan göğüslerinden uzak tutamadı. O doruğa ulaşırken etrafını sıkıca sardığında, artık kendini tutamadı ve kendi boşalması geldi — derin ve ateşli, ilkel bir vahşilikle. Ham ve tüketen, ondan her şeyi çeken.

Cyrus, onun üzerine çökmeden önce kendini tuttu, onun üzerinde asılı kaldı, elleri sunak üzerinde açılmıştı. Hareketsiz bir şekilde yatıyorlardı, nefesleri aynı ritimde inip kalkıyordu.

Aniden, kız nefes almayı kesti ve vücudu sertleşti. Cyrus aşağıya baktı ve kızın başının hala sunak kenarında asılı olduğunu gördü, ama dikkatini duvara vermişti. Kızın bakışlarını takip ederek sunak arkasındaki bir niş rafındaki küçük sandığı gördü.

Onu iterek, karnının üstüne döndü, gözleri hala sandığa odaklanmıştı.

"Aradığın şey bu mu?" diye sordu Cyrus, kendini toparlayıp deri giysilerini yeniden bağlarken.

Kız sunaktan aşağı kaydı.

"Nedir o?" diye ısrar etti.

Essandra ona baktı. Gözleri bir uyarı içeriyordu, vücudu kıvrılmıştı. Üzerine atlayacaktı.

Ama o önce ulaşırsa bu mümkün olmayacaktı. O, Essandra'nın peşinden koşarken sunak etrafında hızla döndü.

"Sakın yapma!" diye bağırdı ve elini uzattı. Yakıcı bir acı onu sardı.

Bağırarak dizlerinin üzerine çöktü ve Essandra onu geçip gitti. Gömme raftan sandığı çekip çıkardı ve tokayı tırmaladı.

Onu yere seren acı azaldı, ama Cyrus hala nefes almakta zorlanıyordu. Ayakları üzerinde sendeleyerek, sandığın içinde ne olduğunu görmek için hevesle ayağa kalktı.

Ama cadı sandığı açtığında yüzü gevşedi ve bir nefes verdi. "Hayır," diye fısıldadı. Ayakta durup sandığa bakıyordu.

"Hayır!" Sesinde doğaüstü bir gök gürültüsü vardı ve gözleri siyah bir ışık saçtı. Sandığı sunakın ortasına çarptı ve bir çatlak

yere kadar uzanan bir çatlak oluştu ve onu büyük bir toz bulutu ile geriye savuran bir patlama meydana geldi.

Görünüşe göre, aradığı şey orada değildi.

Yüzündeki öfke yerini umutsuzluğa bıraktı. Gözlerini kapattı ve dudaklarını sıkıca kapattı. O, yenilgiyi gördüğü anda anladı. Bu şey her neyse, cadı onu bulmak için çaresizdi... ve aralarında ne olursa olsun, onu incitecekti.

"Bana ne aradığını söyleyecek misin?" diye sordu.

Kadın arkasını döndü, yüzünü sildi ve kollarını kavuşturdu, gözleri tapınağı tekrar taradı.

Cyrus küçük sandığı inceledi. Kızın aradığı şey orada değildi, ama içinde ne olduğunu merak ediyordu. Çatlak sunakın yanına gitti ve kapağı açtı. İçinde mücevherler, altınlar, yüzükler ve... kemikler vardı. Görünüşe göre el kemikleri. Bir tapınakta mı? Din bazen çok garipti.

"Cyrus," diye bir ses tapınağın girişinden onu çağırdı. Kafasını kaldırıp Ram'ı gördü.

Genç savaşçının gözleri Cyrus'un boynundaki kana, sırtı hala dönük duran Essandra'ya, sonra da yere saçılmış dağınıklığa kaydı, ardından tekrar Cyrus'a döndü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Ram.

Cyrus sandığı kapattı. "Her şey yolunda," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Konsey seni çağırıyor. Soylularla ilgili bir mesele. Ayrıca Mercia'dan haberler var."

Cyrus hareketsiz kaldı. "Mercia'da ne olmuş?"

Ram başını salladı. "Henüz bilmiyorum. Sadece gelmeni istediler. Çabuk ol."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cyrus, Everan ve Kord ile aynı anda konsey odasına ulaştı ve hep birlikte içeri girdiler. Orada, hatırladığından daha fazla adam bekliyordu. Bravat da oradaydı. Cyrus, Everan ve Kord'a şaşkın bir bakış attı, ikisi de şüpheyle kaşlarını çattı.

"Majesteleri," konsey üyelerinden biri Bravat'ın yanında durduğu yerden onu selamladı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederiz. Bunu görmeniz gerekiyor." Rulo haline getirilmiş bir parşömen uzattı.

Essandra da sessizce içeri girmiş ve masanın uzak tarafında bir koltuğa oturmuştu. Konsey üyeleri onu ihtiyatlı gözlerle takip ettiler, ama hiçbir şey söylemediler.

Cyrus parşömeni açtı ve kelimeleri gözden geçirdi. Bu, halka yönelik bir davetti. Devrik Raelean soyluları, başkenti geri almak için ordularına katılacak yeni insanlar arıyorlardı.

"Adamlarım bunlardan birkaç tane buldu," dedi Bravat. "Başkentin her yerine dağıtılıyorlar." Başka bir parşömen uzattı ve "Ve bunu da buldular," dedi.

Adamlarım. Bravat sanki komuta pozisyonunda gibi konuşuyordu. Ama Cyrus ikinci parşömeni alıp baktığında bu rahatsızlığı hemen unuttu. Essandra'ya çok benzeyen bir kadının resmi vardı, ancak gözleri yılan gözleri gibiydi ve dişleri daha keskindi. Onu daha korkutucu göstermek için yapılmış bir girişimdi. Etrafında alevler vardı ve altta "*CADILARI YAKIN*" yazıyordu.

Damarlarında kan kaynamaya başladı. "Bunu kim yaptı?" Parşömenleri masanın üzerine attı. Everan soyluların askere alma ilanı, Kord ise Essandra'nın resmini aldı.

Fatim, hazinedarı, boğazını temizledi. "Şey, tabii ki asiller, katılmak isteyen adamlar arıyorlar..."

"Ordunun çağrısından bahsetmiyorum, resimden bahsediyorum."

"Muhtemelen aynı şey," dedi Everan. "İkisi de aynı tür parşömene yapılmış gibi görünüyor."

"Soylular bizim neler yapabileceğimizi gördüler," dedi Essandra sert bir şekilde. "Artık sizin ordunuzdan daha büyük bir tehdit oluşturuyoruz."

"Ama bu açıkça propaganda," dedi Kord.

"İnsanlar her zaman propagandaya inanır," diye karşılık verdi. "Ve ona göre hareket ederler."

Cyrus onun gözlerine doğrudan baktı. "Asla bir şey olmasına izin vermem. Kimse cadılara zarar veremez." Konseye geri döndü. "Mercia'dan haberler nedir?"

"Ama soylular hakkında hiç endişelenmiyor musun?" diye sordu Fatim. "Özellikle değil. Mercia'da ne var?"

"Ama Majesteleri, size karşı güçlerini birleştirmeye çalışıyorlar."

Sabrının tükenmekte olduğunu hissetti. "Zengin ve fakir arasında eskiden var olan eşitsizlik göz önüne alındığında, eski düzenin geri dönmesinin insanlara cazip geleceğini hiç sanmıyorum. Şimdi, Mercia."

"Ama sizin yönetiminizde ne gibi değişiklikler görecekler?" diye sordu Fatim. "Soyluların teklifini cazip bulabilirler. Onlara sunabileceğimiz hiçbir şey yok. Depolarımız tükeniyor."

"Coven bu konuda çalışıyor." Sabrı daha da azaldı.

"Elimizden gelen bu kadar," diye araya girdi Essandra. Cyrus'a keskin bir bakış attı. "Ve senin için bulduğumuz çözüm geçici." *Aradığı şeyi bulana kadar.*

Tüccar danışmanı öne eğildi. "Shadowlands'den pirinç satın almak hala geçerli bir seçenek..."

"Gölgeler Diyarı'ndan satın almayacağız," diye tersledi Cyrus. "Bu kesin." Gözlerini odadaki herkese çevirdi. "Peki, Mercia ne olacak?" diye sordu.

Danışmanları ona baktı.

"Önemli bir şey yok," dedi sonunda hukuk ustası Murius. "Yeni bir lord yargıç atandı."

Cyrus'un kalbi bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı.

Murius elindeki parşömene baktı. "Ve Mercia kraliçesi..."

"*Yeni bir lord yargıç* ne demek?" Bu sözler dilinde acı bir tat bıraktı. *Lord yargıç.* Babasının sahip olduğu pozisyon... Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ve daha ağır.

"Aslında tam olarak yeni bir yargıç değil, sanırım. Regent'e hizmet eden aynı adam, ama kraliçenin taç giyme töreniyle birlikte resmi olarak atandı."

Ama dur... "Eskisine ne oldu?" Babasına ne oldu?

Murius kaşlarını çattı. "Ayı Beurnat birkaç yıl önce savaşta öldü, üç yıl kadar mı? Şimdi bu görevi oğlu üstlendi."

Cyrus donakaldı. Ağzı kurudu, boğazı sıkıştı. "Sanırım iki

oğlu var," diye ekledi Murius.

Cyrus şaşkınlıkla ona baktı. İki oğlu mu? Hâlâ Cyrus'u tanıyorlardı? Onu bu kadar açıkça tanıyorlardı, ama yine de bu cehennemde kalmasına izin verdiler. *Yirmi yıldan fazla bir süredir.*

Ve babası ölmüştü?

Ağırlığını masaya verdi, sanki onu parçalayabilecekmiş gibi kenarlarını sıktı. Derisi yanıyordu.

"Dahası var," dedi Murius. "Mercia kraliçesi Aleon kralıyla evlenecek."

"Beklenildiği gibi," diye ekledi başka bir konsey üyesi.

Ama Cyrus, Mercian kraliçesini umursamıyordu.

Babası ölmüştü.

Ve Alexander adaletti.

Babalarının yerine geçen mükemmel oğul, Cyrus ise bu cehennemde çürüyordu.

Meclis üyesi başka bir şey daha söyledi, ama Cyrus onun sözlerini duymadı. *Yıllar* geçmişti — babası hakkında hiçbir şey bilmediği yıllar, kardeşi statüsünün tadını çıkarırken o arenanın kumlarında kanını döktüğü yıllar.

Orada ne kadar süre durduğunu bilmiyordu, ama başını kaldırdığında tüm gözlerin üzerinde olduğunu gördü.

"Demek babam öldü," dedi sessizce, "ve kardeşim onun yerini aldı." Alexander şimdi babasının zırhını mı giyiyordu? Bu düşünce

ona bir kez daha acı bir duygu yaşattı.

Murius ona şaşkın şaşkın bakarken, odada fısıltılar yayıldı. "Mercian adaleti kardeşin mi? Sen Ayı Beurnat'ın oğlu musun?"

Sadece Cyrus'un en güvendiği Pyro Hanesi'nden adamlar bunu biliyordu. Oda daha da gürültülü hale geldi.

"Bu nasıl olabilir?" diye kekeledi meclis üyesi. Senin sınıfından, böylesine saygın bir aileden bir adam... Buraya nasıl geldin ki?"

"Bu başka bir günün hikayesi," dedi Everan, kibarca konuşmayı sonlandırarak. Cyrus'a baktı, yüzü asıktı. "Baban için üzgünüm."

Cyrus masayı bıraktı ve doğruldu. "Üzülme," dedi ekşi bir sesle. "Tek pişmanlığım, bunu kendim yapamamış olmam." Ama sonra bir düşünce aklına gelince hareketsiz kaldı. "Mercia kraliçesi Aleon kralıyla evlenecek mi?"

Murius, hâlâ sarsılmış halde başını salladı. "Muhtemelen şu anda yolculuk yapıyordur."

Durakladı, nabzı hızlandı. "Kraliçenin Aleon'a gittiğini gördüm rüyamda."

"Onları gördün mü?" Bu kez Essandra konuştu. Gözleri merakla ona sabitlenmişti. "Emin misin? O muydu?"

Başını salladı, zihnini daha fazlasını hatırlamaya zorladı. "Aleon'un sancağı altında." Durdu, farkına varınca. "Bu bir rüya değildi, değil mi?"

Onun hevesli gözleri, bunun çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Alexander onun adaleti ise, onunla birlikte olacaktır," diye düşündü yüksek sesle. "Kraliçesinin yanında olacaktır. Gitmeliyim. Onu hala durdurabilirim."

"Mercia kraliçesini durdurmak mı?" Murius, önceki haberin şokunu hala atlatamamış, yine kekeledi. "Ciddi misin?"

"Görülerde zaman kavramı yoktur," diye ekledi Essandra. "Onu görmüş olabilirsin, ama *ne zaman* gördüğünü bilmiyorsun. Şimdi olabilir, aylar sonra olabilir."

"Önemli değil," dedi. Ve umursamadı. Rüya olmasa bile, bu haber doğrudan Mercia'dan gelmişti. Murius'a baktı. "Mercia bunu doğrudan gönderdi, değil mi?"

"Bu bir kraliyet bildirisi. Muhtemelen tüm krallıklar aynı şeyi aldı, ama evet, doğrudan Mercia'dan geldi. Yine de,

mümkün değil..."

"Haberin ulaşması ne kadar sürerdi?" diye sordu Cyrus, içinde bir aciliyet hissi uyandı.

Başka bir meclis üyesi başını salladı. "Bir haberci Hestershire'a, bir kuş Savoy'a, başka bir kuş Rodine'e ve sonra buraya gelmesi bir hafta sürer. Bu gönderildiğinde kraliçe Aleon'a doğru yola çıkmışsa, en azından yolun yarısını katetmiştir."

"Mercia kraliçesine saldıramazsınız," dedi düzgün ütülenmiş tunik giymiş kel bir adam. "Onlar düşmanımız değil ve sizi keşfederlerse savaş riskini göze alamayız. Henüz Rael krallığının tamamını ele geçirmedik bile, soylular şu anda size karşı bir ordu toplamaya çalışıyorlar."

"Sen kimsin?" diye sordu Cyrus meydan okurcasına. Bu adamı hiç görmemişti. Burada ne işi vardı? Ve neden bu konuda fikir sahibi olma hakkına sahip olduğunu düşünüyordu?

"Pontil, Majesteleri. Baş mimarınız."

Cyrus bir anlığına ona baktı ve aniden bu adamı tanıdığını hatırladı. Aslında onu kendisi atamıştı. Hafif bir utanç hissi onu sardı ve bu da onun hayal kırıklığını daha da artırdı. "Şey, biz mimariden bahsetmiyoruz," dedi öfkeyle, "ve soylular umurumda bile değil."

"Cyrus," dedi Kord, "artık kral sensin. Rael'i düşünmelisin."

"Aylarca tek yaptığım Rael'i düşünmekti!" diye bağırdı.

Arkadaşı sessizleşti, başını salladı ve Cyrus hemen ses tonunu pişman oldu. Ağırlığını masanın kenarına dayadı. "Kader bu kadar uzun yaşamama izin verdiyse, bu benim işimin bitmediği anlamına gelir."

Kord kaşlarını çattı. "Ama bu, kaderin senin için belirlediği amaç olduğu anlamına gelmez."

"Bu fırsatın sana verilmesi... Başka ne olabilir ki?"

Kord odayı işaret etti. "*Bu.* Yeniden inşa etmek. Halkımızı iyileştirmek."

Sesini alçaltarak, "Peki ya benim iyileşmem?" dedi. Gözleri Kord ve Everan arasında gidip geldi. "Lütfen, kardeşlerim," dedi.

"Cidden gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Murius. "Şimdi mi? Hem de bu kadar az bilgiyle?"

Cyrus meclis üyesini görmezden geldi ve gözlerini Everan ve Kord'da tuttu. Kord Everan'a baktı.

"Ben de sizinle gelirim," dedi Bravat, odayı kaplayan sessizliği bozarak. "Sizinle gelip bir adaleti öldüreceğim."

Şaşkınlıkla başını Bravat'a çevirdi. İri savaşçı, çarpık bir gülümseme takındı. Cyrus, bunun sadakatinden kaynaklanan bir teklif olduğuna inanacak kadar aptal değildi; teklif çok çabuk gelmişti, ses tonu çok hevesliydi, ama Cyrus pek umursamadı. Bravat savaşabilirdi ve Cyrus'un şu anda ihtiyacı olan da buydu.

Ram başını salladı. "Ben de gelirim."

Cyrus, Everan ve Kord'a baktı. "Kardeşlerim," diye yalvardı. Bu, Alexander'ı yakalamak için bir fırsattı ve başka bir fırsatın olup olmayacağını bilmiyordu. Bu fırsatı değerlendirmeliydi, ama onlar olmadan bunu yapamazdı.

Everan dudaklarını büzdü, sonra küfretti. "Tamam," dedi. "Ama konsey haklı — Mercian kraliçesi kim olduğumuzu bilmemeli. Rael'i tehlikeye atarsın."

"Bunu düşünmekle bile Rael'i tehlikeye atıyoruz," dedi Murius, telaşlanarak.

Cyrus onu görmezden geldi.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Kord. "Orasının ne kadar uzak olduğunu biliyor musun? Oraya vardığımızda onu kaçırmış olacağız."

"Efendim, lütfen bunu iyice düşünün," diye ısrar etti Murius.

Cyrus gözlerini Essandra'ya dikti. "Yapabileceğiniz bir şey olmalı."

Essandra'nın ona bakışı daha da keskinleşti. Muhtemelen onun Rael dışında cadı meclisinin gücünü kullanmasını istememişti. Cyrus umursamadı. *Güç karşılığında güç*, demişti. Cyrus onu bu sözüne sadık kalmasını sağlayacaktı. Muhtemelen bundan sonra şartları iptal edecekti. Cyrus bunu da umursamadı. Alexander ondan her şeyi almıştı. Şimdi Cyrus, ne pahasına olursa olsun, hepsini geri alacaktı.

Sadece ona konuşurken sesi alçaldı. "Burada aradığın şeyin ne olduğunu düşünmeni istiyorum. Ve onu ne kadar çok istediğini. Onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağını. Bunu düşün, belki o zaman şu anda nasıl hissettiğimi anlayabilirsin."

Kadının ifadesi değişti, ama o bunu anlayamadı.

"Onu durdurmam lazım," dedi. "Kraliçeyi bir şekilde yavaşlatabilir misin? Bize zaman kazandırabilir misin?"

"Hayır," diye cevapladı

sonunda. Nefesi kesildi.

Ama sonra, "Daha iyisini yapabilirim," dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"*Ne lan*?" diye sordu Kord. Everan hiçbir şey söylemedi ama o da aynı derecede kafası karışmıştı. Cyrus ve Essandra'yı konsey odasından Cyrus'un çalışma odası olarak kullandığı bir odaya kadar takip etmişlerdi.

Essandra kollarını kavuşturmuş duruyordu. "Bir portal cadısı."

Bunu üçüncü kez söylüyordu, ama Cyrus hala bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Tomel, iki yeri birbirine bağlayabilme gücüne sahip. Bu sayede, aralarındaki mesafeyi kat etmek zorunda kalmadan, bir yerden diğerine kolayca geçebileceğiz."

Cyrus ona sadece bakakaldı. "Yani, beni Mercia'ya götürme gücüne sahipsin?" Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu her şeyi değiştirebilirdi.

Tomel dudaklarını büzdü. "Temelde, evet."

"Bunu daha önce neden söylemedin?"

"Çünkü bu, kolayca kötüye kullanılabilecek ve tehlikeli bir güç. Korunmalı ve dikkatli kullanılmalı."

Bu, onun bu gücü tekrar kullanmasına izin vermek istemeyeceği anlamına geliyordu. Sorun değildi. Ona sadece bir fırsat verse bile, bu gücü Alexander'ın peşine düşmek için kullanacaktı.

"Ne kadar çabuk gidebiliriz?" diye

sordu. "Hazır olduğun anda."

Essandra *onu Mercia'ya götürebileceğini* söylese de, onun bir büyü söyleyip onu oraya götürmesinin o kadar kolay olacağını düşünmüyordu. Ama öyleydi. Gözleri Mercia'nın dış kesimlerindeki kayalık araziyi tararken, hala buna inanmakta zorlanıyordu. Seyahat kesin değildi — Tomel'in gücü onları sadece haritada genel bir bölgeye götürebilirdi. Ayrıca risk de vardı. Portalin nereye çıkacağından emin olmadıkları için, tehlikeli bir yere veya duruma doğru yürüdüklerini bilmenin bir yolu yoktu.

Ancak Essandra, cadı meclisindeki başka bir cadının illüzyon gücünü kullanarak onları gizleyerek bu riski azaltmayı başardı. Bu, üzerlerine örtülmüş bir görünmezlik pelerini gibi etkileyiciydi. Tek ipucu, illüzyonun gerçekle buluştuğu yerde oluşan hafif bir dalgalanmaydı; bu da sadece özellikle bakan birinin fark edebileceği bir şeydi.

Neredeyse beş yüz kanlı spor dövüşçüsü ona eşlik ediyordu. Kieve bile gelmişti. Bunu düşünmek, bir duygu dalgası yarattı. Bu, halkları için bir görev bile değildi; bu, Cyrus için bir görevdi. Ona ihtiyacı olan şeyi elde etmesine yardım etmek için gelmişlerdi ve o, minnettarlığın ötesindeydi.

Cyrus, Mercia'nın dostu ya da en azından dostane ilişkiler içinde olduğu kralı devirdikten sonra, Rael'in Mercia konseyinden Mercia kraliçesinin evlilik ittifakı hakkında haber almasına şaşırmıştı. Bunun genel bir duyuru olması önemli değildi. *Herkese* göndermezlerdi. Shadowlands'e göndermezlerdi. Mercia'nın yeni bir dostluğu test ettiğini ya da - daha olası olan - Rael'in yeni kralı olarak ona Mercia ve Aleon'un hala birlikte olduğunu bildirmek için nezaket kisvesi altında bir uyarı gönderdiğini düşündü. Kendi kendine gülümsedi. Bundan sonra Mercia konseyi ile karşılaşırsa, onlara teşekkür edecekti. Haberci sürelerini tekrar kontrol ettiğinde, kraliçe Aleon'a ulaşmadan onu durdurabileceklerine dair güveni arttı, ancak kraliçenin yol üzerinde nerede olacağına dair sadece bir tahminde bulunabilirdi. Cyrus, Aleon'a daha yakın, umarım kraliçenin kervanından önde olan bir geçit yeri seçti, sonra geri dönüp kraliçeyle buluşacaklardı.

Herkes planı biliyordu: Kraliçenin kervanını bulduklarında, Alexander'ın peşine düşecek, onu ayırıp Rael'e geri götüreceklerdi. Bu başarısız olursa, Cyrus onu orada öldürecekti, ama sadece Cyrus. Başka hiç kimse kardeşine dokunmayacaktı. Kraliçe hedef değildi, ama zarar görürse, bu kabul edilebilir bir kayıp olacaktı.

Rael'i tanımlayabilecek hiçbir şey giymiyorlardı, hiçbir yazışma taşımıyorlardı. Mercia onların kim olduklarını bilemezdi. Cyrus'un adamları birçok ülkeden gelmişti, ten renkleri ve dilleri, çalındıkları yerler kadar çeşitlilik gösteriyordu. Şimdi bir araya gelerek, herkesi temsil eden ama hiç kimseyi temsil etmeyen bir ordu oluşturdular.

Onları koruyan bir yanılsama altında seyahat ediyorlardı. Tek zorlukları sessiz kalmaktı, çünkü cadı onların seslerini gizlemek için hiçbir şey yapamazdı ve beş yüz kişilik atlı bir ordu sessiz olamazdı. Ancak, seyahat ettikleri dış bölgeler daha az nüfusluydu, kaçınması kolay dağınık köyler dışında.

"Ayaklarımı hissedemiyorum," dedi Kord, o akşam kamp kurarken Cyrus'a.

Everan da onlara katılarak burnunu çektirdi. "Yüzümü hissetmiyorum."

Cyrus da üşüyordu. Başlangıçta Rael'in sonsuz sıcağından kurtulmak rahatlatıcı olmuştu, ama bunun daha iyi olduğunu söyleyemezdi. Kuzeyde doğmuş olabilirdi, ama kışa alışık değildi. Hiçbiri alışık değildi. Keşke daha fazla giysi getirseydiler diye düşündü. Soğuk yerden bacaklarına kadar yayılıyordu ve rüzgâr, çok az olan giysilerini delip geçerek onu iliklerine kadar üşütüyordu, ama hiçbir şey onu geri dönmeye ikna edemezdi.

Yakınlarda, Essandra eyerinden yatak örtüsünü çıkardı.

Cyrus bir an durup onu izledi. "Bu soğuk için bir şeyin var mı, cadı?"

Onun buz gibi bakışları Cyrus'a düştü. "Her şeye karşı bir gücüm olduğunu mu sanıyorsun?"

"Her şeye değil. Sadece eldiven giymek zorunda kalmamanı ve bol bir pelerin dışında başka bir şey giymemen için ne gerekiyorsa."

Çıplak ellerine baktı, sonra tekrar ona. Yüzündeki çizgiler keskinleşti.

"Peki." Kord'un yanına gitti ve elini koluna koydu. Kord çekilmek için hareket etti, ama sonra durdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra Everan'a dokundu, o da aynı tepkiyi verdi ve Cyrus'a bakakaldı.

Sonra Cyrus'un önüne geçti, ama bir an durakladı — bir sorun mu vardı? Her neyse, bunu atlatmış gibi görünüyordu ve elini Cyrus'un göğsüne uzattı. Cyrus'u sıcaklık kapladı. Elinden, giysilerinin katmanlarından geçerek, vücudunun merkezine, kollarına ve bacaklarına kadar yayıldı. Sanki tanrılar tarafından dokunulmuş gibiydi ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, Cyrus'un zümrüt yeşili gözlerinin derinliğine baktı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Merene, benim ateş cadım."

"Onun burada olması gerekmiyor mu?" Onlarla birlikte gelenler sadece portal cadısı ve illüzyon cadısıydı. Cyrus, diğer cadıların da güçlerinden yararlanmak için orada olmaları gerektiğini varsaymıştı.

Kız kaşlarını çattı. "Hayır. Aslında, burada olsaydı, basit erkeklerin rahatı için onun gücünü kullandığım için mutlu olmazdı."

Ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Peki, teşekkür ederim."

Kadın hafifçe omuz silkti. "Zaten dişlerinin takırdamasını dinlemekten bıktım. Bizi ele verecek bir şey varsa, o da budur."

Donarak ölecekmiş gibi hissetmediğinde seyahat etmek daha kolaydı, ama dördüncü günün sonunda Cyrus'un soğuktan daha büyük endişeleri vardı. Şimdiye kadar kraliçenin kervanına rastlamayı bekliyordu, ama hiçbir iz yoktu ve güvenini kaybetmeye başlamıştı. Onun arkasına mı gelmişlerdi ve şimdi onu yakalamak için yanlış yolda mı gidiyorlardı? Hayır, bu olamazdı. Kervanın geçtiğine dair hiçbir iz yoktu ve Cyrus, kraliçenin Aleon'a gideceği rotada olduklarından emindi. Yolculuğa devam ettiler.

Cyrus ertesi sabah temiz ve serin bir hava ile uyandı. Çadırından çıktığında bir an için şaşkına döndü. Toprak, parıldayan beyaz bir denizin altında kaybolmuştu. Eğilip bir avuç dolusu kar aldı. Kar görmeyeli, karla temas etmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve anında çocukluğuna geri döndü. *Cyrus ve Alexander karı avuçlarında sıkıca topladılar. Adanın kenarlarına yakın, ıslak olan ve vurduğunda acı verecek kadar sert bir şekilde sıkıştırabilecekleri bir yerde topladılar.*

Alexander her zaman bu konuda temkinliydi ve hafifçe atıyordu, bu da onu buzun yakınına atmanın anlamını ortadan kaldırıyordu. Cyrus ise hafifçe atmadı.

Alexander arkadaşlarına, sırtlarına zararsız ve eğlenceli bir şekilde vurarak etrafta kahkahalar koparırdı.

Cyrus ise rakiplerinin kafasına sertçe vurarak bir tarafta kahkahalar, diğer tarafta ise genellikle kavga çıkarırdı.

Ama farklı hedeflerine rağmen, her zaman başkalarına atarlardı, asla birbirlerine atmazlardı. Onlar bir takımdı.

Cyrus bu anıyı zihninden silmeye çalıştı. Bu, Alexander onu Rael'de çürümeye terk etmeden önce, çok uzun zaman önceydi. Alexander, Cyrus'un hayatta olduğunu biliyordu. Ama gelmedi. Umursamadı. Artık bir takım değillerdi. Alexander artık kardeşi değildi.

Ayağa kalktığında Essandra'nın onu izlediğini gördü. Ondan daha kısaydı, ama her zaman ona tepeden bakıyor gibi görünüyordu.

"Öncüleri göndermen gerek," dedi. "Zamanımızı boşa harcamadığımızdan emin olmalıyız."

"Bunu zaten düşündüm, ama onlar gidip haberle geri dönene kadar, bize pek bir fayda sağlamaz."

Kaşları çatıldı. "Onlara senin kanını ver, yanlarında götürsünler."

"Ne?"

"Kanını. Onlara yanlarında götürmeleri için ver."

Kelimeleri yeniden düzenlemek ona daha mantıklı gelmedi.

Kadın gözlerini devirdi. "Bir şey bulduklarında seni çağırabilirler. Bağ aracılığıyla onlarla konuşabilirsin."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Bunu yapabilir miydi? Hayır, yapamazdı. "Bu işler öyle yürümez."

Kadın hafifçe alaycı bir şekilde güldü. "Öyle işliyor." Sonra başını salladı ve gözlerini kısarak, "Başkalarının zihnine nasıl seyahat edileceğini bilmiyor musun?" dedi.

"Tabii ki biliyorum. Bir nevi." Sadece her zaman kontrol edemiyordu. Ve konuşamıyordu.

Kadının dudakları daha da açıldı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Sen bana nasıl yapılacağını göstermedin ki," diye öfkeyle cevap verdi.

"Bir gezginin en temel yeteneklerini sana öğretmem gerektiğini düşünmemiştim. Bunlar *doğal olarak* öğrenilmesi gereken şeyler."

"Gelmiyor," diye karşılık verdi. Sonra durakladı. "Seyahatçi nedir?"

Everan ve Kord yaklaşırken dudaklarını büzdü.

"Elini ver," dedi Cyrus'a. Sonra Everan'a sert bir bakış attı. "Buraya gel."

Everan, Kord'a bir bakış attı, sonra kadının talimatına uyarak yaklaştı.

Hançerinin ucuyla Cyrus'un parmağına küçük bir delik açtı, sonra şişen kan damlasını Everan'a doğru süpürdü.

"Bekle," dedi Cyrus. Son birkaç ayda, cadıyla olan kan bağı ile diğerleriyle olan kan bağı arasında büyük fark olduğunu öğrenmişti. Cadı, zihninde gördüklerini kontrol edebiliyor, onu sınırlayabiliyordu, ama Everan'da bu yetenek yoktu.

"Bağ aracılığıyla iletişim kurmayı öğrenmelisin," dedi ona. "Bu, işleri çok daha kolaylaştıracak. Hepimiz için."

"Sorun değil," dedi Everan, onların ne yapmaya çalıştığını anlayarak.

Cyrus pes etti ve Essandra kanı Everan'ın alnına bastırdı. Cyrus çekişi hissedince nefesini tuttu.

"Odaklan," dedi ona. "İkimizi de hissetmelisin."

İkisini de hissediyordu, ama sadece Everan'ın zihni ona açıktı.

"Şimdi gözlerini kapat ve iki şeyden birini yapabilirsin.

bir gezgin olarak ona gidebilir ya da onu kendi zihnine çekebilirsin, ama..."

"Onu zihnime çekebilir miyim?" Bu, Everan'ın düşüncelerine tecavüz etmekten daha iyiydi.

"Ona seyahat etmeye odaklanmanı istiyorum, başlangıç olarak bu daha kolay." "Onu benim zihnime nasıl çekebilirim?"

"Şu anda bunu yapmıyoruz." Sesi sertleşti.

"Cyrus, sorun değil," dedi Everan. "Zaten zihnimin her köşesini biliyorsun."

Cyrus iç geçirdi ve gözlerini kapattı. Kanının çağrısının onu kaosun içinden çekmesine izin verdi, sanki onu denize sürükleyen bir gelgit gibi, ve kendini Everan'ın zihninde buldu. Everan'ın gözlerinden Essandra'ya baktı.

"Şimdi ona bir şey söyle," dedi Essandra.

Bekle... Hepsi bu mu? Sadece konuşması mı gerekiyordu? Aniden kendini çok aptal hissetti. Çok basitti.

"Bir şey söyle," dedi Essandra tekrar.

"Everan."

"*Yüksek sesle* değil," dedi Essandra, rahatsızlığını gizlemeye çalışmadan. "Sadece zihninde."

Zihninde. Peki, bunu nasıl yapacaktı? Everan'ın adını zihninde oluşturdu.

"Bir şey söyle," dedi kadın.

"Bana biraz zaman ver!

Söylüyorum." "Hayır,

söylemiyorsun."

Cyrus dişlerini sıktı. Bu kadın. *Everan*, diye düşündü. Hâlâ

bir şey yoktu.

"Söylediğinde sesinin nasıl çıkacağını hayal et," dedi kadın. Kendi

sesini kolayca hayal edebiliyordu. "*Everan*."

Everan'ın kıkırdamasını duydu.

Cyrus gözlerini açtı. "Beni duydun mu?" "Sesin

farklı ama evet."

"Nasıl... ne şekilde?"

Everan omuz silkti. "Bilmiyorum, biraz daha derin. Ama sensin. Anlayabiliyorum."

"Ona cevap ver," dedi Essandra Everan'a.

"*Bunu nasıl yapacağını anlaman bu kadar uzun sürdü, seni aptal herif*." Cyrus'un gözleri tekrar açıldı.

Everan güldü. "Beni duydu."

"Bana da yap," dedi Kord sırıtarak, Cyrus'un elini tutup kendine küçük bir kan lekesi aldı.

"*Siktir git,*" dedi Cyrus zihninde. Kord

içten bir kahkaha attı.

"Oyunlarınız bitti mi çocuklar?" Essandra sert bir sesle sordu.

Hepsi sessizleşti.

"Keşifçilerini gönder," dedi Cyrus'a. "Bir şey bulduklarında kan bağı aracılığıyla sana haber verebilirler." Sonra başını salladı. "Bunu daha önce yapmalıydık."

Haklıydı. Portala girdikleri anda bunu yapmalıydılar. Cyrus, keşifçileri yolun her iki yönüne de gönderebilirdi. Şimdi dördüncü güne girmişlerdi ve Mercian kraliçesini kaçırırlarsa, Cyrus Alexander'da fırsatını kaçıracaktı.

Kord ve Ram birer kan şişesi aldılar ve önden gittiler, Cyrus ise daha büyük grupla birlikte, sadece biraz daha yavaş bir hızda onları takip etti

. Güneş gökyüzünde ilerledikçe tedirginliği arttı ve sessizce atını sürdü.

Çekim beklediğinden daha erken geldi, o öğleden sonra. Atını durdurdu ve hafifçe sallanarak yere indi.

"Ne oldu?" Essandra, hemen arkasında sordu.

"Kord." Destek için eyeri tutarak gözlerini kapattı ve kanının onu Kord'un zihnine götürmesine izin verdi.

"*Onları buldum,*" dedi Kord, içeri girer girmez.

Göğsündeki kalp atışı boğazına kadar çıktı. Onları bulmuştu. Alexander'ı bulmuştu.

"*Görünüşe göre bizimle aynı fikri başka biri de düşünmüş,*" *diye* ekledi Kord. "*Ve bizden önce davranmışlar*."

Cyrus, nabzı daha da hızlanırken donakaldı. "*Ne?*"

"*Kraliçe gitmiş, ama ordusu hala burada*."

Kraliçe umurunda değildi. Ama Kord'un sonraki sözleri onu dondu.

"*Hepsi öldü, Cyrus. Hepsi*."

Yirmi Altıncı Bölüm

Mercian askerleri boğazları kesilmiş halde yere yatıyorlardı. Cyrus, elinde kılıcıyla cesetlerin arasından geçerek, sanki bir rüyadaymış gibi yavaşça ilerledi. Diz çökmüş halde sıraya dizilmiş ve infaz edilmişlerdi. Ölüm kokusu henüz yayılmamıştı, buraya geleli çok olmamıştı.

"Sence kraliçe kaçmış olabilir mi?" diye sordu Kord.

Cyrus başını salladı. "Hayır. Kraliçeyi hala takip ediyor olsalardı, bu adamları dizip infaz etmek için zaman harcamazlardı."

"O halde onu ele geçirmişler. Sence bunu kim yapmış olabilir?"

Gölge Kral en bariz cevaptı, ama onun Mercia kraliçesinin seyahat planlarından haberdar olduğunu veya Mercia'ya girip ona saldırabileceğini hayal etmek zordu.

"Taç giyen herkesin uzun bir düşman listesi vardır," diye cevapladı. Ama bunun Gölge Kral'ın işi olduğu düşüncesi, midesinin derinliklerinde bir öfke uyandırdı. Botuyla bir Mercia askerinin cesedini çevirdi. Öldürme işi verimli yapılmıştı. Tecrübeli ellerin işi.

"Tüm cesetleri kontrol ettik," dedi Kord. "Burada seninle aynı yüze sahip kimse yok."

Leş yiyiciler yumuşak dokuları, gözleri ve ağız içlerini çalmaya başlamıştı. Herkesi tanımak zor olabilirdi, ama Cyrus Kord'un söylediklerinden şüphe duymuyordu. Hâlâ göğsünde Alexander'ın ağırlığını hissedebiliyordu, canlı olarak.

"Belki kardeşini de kaçırmışlardır," diye ekledi Kord.

Gölge Kral'ın ondan aldığı onca şeyin ardından, bu fırsatı da elinden almışsa...

İçinde bir öfke kabardı. Bir kükreme attı ve kılıcını savurarak ölü Kuzeyli'nin kafasını vücudundan ayırdı. Bunun Gölge Kral'ın işi olduğunu

Bunu Gölge Kral'ın başına getirmek için ne yapmazdı.

Ama Cyrus kontrolünü kaybettiği kadar çabuk geri de kazandı, doğruldu, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Cyrus," diye seslendi Brant arkadan.

Cyrus döndü.

Brant, elinde koyu lacivert bir kutu ile ona ulaştı. "Bunu arabadaki sandıkların arasında bulduk." Kutuyu uzattı.

Cyrus kutuyu aldı.

"Başka bir şey yok," diye ekledi Brant. "Elbiseler. Kadınların kişisel eşyaları."

Cyrus kutunun kapağını açtı. İçinde bir taç vardı. Tabanı düzgündü, üst kısmı ise oyulmuş çiçek desenli bir kenara sahipti. Bir kraliçe tacı. Ve bu çiçek yaprağı stilini daha önce görmüştü. Çocukken. Bu tasarım...

Mercia kraliçesi kesinlikle buraya gelmişti.

Etrafını tekrar inceledi. Kraliçe de kesinlikle kaçırılmıştı. Ama çok geç kalmıştı. Fırsatı kaçırmıştı. Alexander'ı yakalama şansını kaçırmıştı. Kutuyu kapattı ve dişlerinin arasından sinirli bir nefes verdi.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Kord.

Ne yapabilirdi ki? Yapabileceği tek şeyi. "Rael'e dönmek," dedi acı bir şekilde.

Atına doğru yürürken, neredeyse tacı fırlatacaktı ama durakladı ve elindeki kutunun ağırlığını oynadı. Kutuyu tekrar açtı. Bu, yirmi yılı aşkın süredir dokunduğu, bir zamanlar yaşadığı hayatla bağlantılı ilk şeydi. Ve midesinde çöken tiksintiye rağmen, bu kutuda hala onu çeken bir şey vardı.

Cyrus kutuyu tekrar kapattı. Onu atmak, ezmek, yok etmek istiyordu. Yok etmek istiyordu.

Ama bir şey ona engel oluyordu.

Kutuyu eyer çantasına koydu.

"Gidelim," diye adamlarına seslendi.

"Hepsi bu mu?" diye bağırdı Bravat, adamların arasından öne doğru iterek. "Öylece gidecek miyiz? Hiçbir şey almadan mı?"

Cyrus da bundan hoşlanmamıştı ama... "Burada hiçbir şey yoksa ne öneriyorsun?"

Bravat sırıttı. "Bence kuzeydeki bir tapınak bulalım. Kuzeydeki tapınaklarda ne var biliyor musun?" Sırıtışı daha da genişledi. "Altın." Omzunun üzerinden eski arena takım arkadaşlarına baktı. "Bence saygılarını sunmak isteyecek birkaç adamım var."

Cyrus, adamların sonuçsuz yolculuklarını telafi etmek için ganimet toplamalarını kesinlikle umursamıyordu, ama... "Bu çok riskli. Eğer yakalanırsanız..."

"Yakalanmayacağız."

Cyrus homurdanmayı bastırdı. Mercia'da küçük sorunlar çıkarmak için gelmemişti, ama Bravat, yeni konseyinden şiddetli muhalefet gördüğünde, Cyrus'un kardeşinin peşine düşmesini destekleyen ilk kişi olmuştu. Cyrus, Mercia tapınaklarını Raelean tapınaklarından daha fazla umursamıyordu, özellikle de Alexander'ın korumakla sorumlu olduğu tapınakları.

Peki. "İki gün," dedi Cyrus. Bravat iki gün içinde ne kadar belaya bulaşabilirdi ki? Essandra'nın çantasından çıkardığı iki şişe kanını ona uzattı. Cyrus, hayatı boyunca en yakınları dışında herkesten lanetini gizlemişti; şimdi daha açık davranmak, onu gerçekten kullanmak, tuhaf bir duyguydu.

İri savaşçı şişeleri ihtiyatla aldı. Cyrus'un yeteneğini ilk öğrendiğinde, diğer birçok adam gibi tepki vermişti; korkmuş sayılmazdı, ama temkinliydi.

"Yakalanmamalısın," diye Cyrus onu tekrar uyardı. "İki gün sonra, geri dönmeye hazır olduğunda, kanı kullanarak beni çağır, Essandra seni geri getirmek için portalı açacaktır."

Bravat şişeleri cebine koydu ve Cyrus'a temkinli bir bakış attı.

"İki gün, Bravat," diye vurguladı

Cyrus. "Evet, duydum."

Büyük savaşçı atına bindi, Cyrus'a son bir kez baktı ve eski takım arkadaşlarıyla birlikte atlarını sürerek altın tapınaklarını bulmak için dörtnala koştular.

Cyrus, onların kayboluşunu izledi. Bu hoşgörüsünden pişman olmayacağını umuyordu. Dönüp, atına binmeden önce bir kez daha Mercian şirketinden geriye kalanları gözden geçirdi.

Eyerine oturduğunda, Essandra'nın günler önce ona verdiği sıcaklık aniden buharlaşarak yerini keskin bir soğuğa bıraktı. Everan ve Kord'a baktı, ikisi de göğüslerini tutmuş, aynı şeyi hissediyorlardı. Sonra Essandra'ya baktı.

Onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı: korku. Ve endişe.

Zümrüt yeşili gözleri onun gözleriyle buluştu ve içini daha da derin bir soğukluk kapladı. "Bir terslik var," dedi. "Rael'e geri dönmeliyiz. *Hemen*."

Yirmi Yedinci Bölüm

Cyrus portaldan geçerek başkentin kaos içinde olduğunu gördü. Duman burnunu dolduruyordu ve sokaklar şiddetle doluydu. Uzaklarda bir yerlerde çanlar çılgınca çalıyordu. Adamları etraflarındaki portaldan akın ederken, Cyrus hemen atını Essandra'ya yaklaştırdı.

"Birlikte kalın!" diye emretti, neler olup bittiğini anlayana kadar.

Bir ok kulağının yanından *sıyırdı*. "Dikkat et!" diye Essandra'ya bağırdı, atından atlayıp onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Portal sallandı ve Essandra Cyrus'u itti.

"Odaklan!" diye portal cadısı Tomel'e seslendi. Birlikte ellerini ritmik bir şekilde havada sallayarak portalı destekleyen büyüyü sabit tuttular. Yay, gerilmiş cam gibi parıldıyordu, her rüzgâr ve şiddetli çatlakta dalgalanıyordu.

Bir ok dalgası daha geldi ve Cyrus Essandra'yı tekrar geri çekti.

"Tomel'e portalı açık tutması için yardım etmeliyim!" diye bağırdı.

"Ölürsen bunu yapamazsın!" Eğer saklanacak bir yer bulamazlarsa, hepsi ölecekti. Açık alandan çıkmaları gerekiyordu, ama adamları hala Mercia'dan geliyordu.

Tomel, Essandra'ya başını salladı. "Gidin!" dedi ona ve Cyrus'a. "Saraya gidin. Herkes gelene kadar portalı açık tutacağım..."

Cümlesinin ortasında aniden durdu, sonra göğsüne saplanan oka baktı.

"Tomel!" diye bağırdı Essandra.

Büyücü dizlerinin üzerine çöktü, sonra öne doğru yere düştü. Portal kapandı ve Mercia'da kalan adamların yolunu keserek iki krallık arasındaki her şeyi ayırdı.

ve iki krallık arasındaki her şeyi kopardı. İki at, arka kısımları kopmuş halde düşerken çığlık attı.

"Tomel!" Essandra tekrar bağırdı.

Cyrus, kalbi güm güm atarken, portalın olduğu yere geri koştu. Adamlarından hiçbiri yaralanmamıştı, ama Jaem ve Kieve dahil, hâlâ Mercia'da mahsur kalan pek çoğu vardı.

"Aç şunu!" diye Essandra'ya bağırdı. "Hepsi geçmedi!"

"Yapamam!"

"Cyrus, eğil!" Kord arkasında bir yerden bağırdı. "Aç şunu!" diye tekrar bağırdı.

"Yapamam! Tomel olmadan yapamam!"

Bir ok daha geldi. Bir gümbürtü. Omzuna acı saplandı. Yanlara doğru sendeledi.

"Cyrus!" Kord onu yakaladı ve korunmak için düşmüş bir atın arkasına sürükledi.

Sadece bir an için sersemledi. "Ben iyiyim," diye hırıltılı bir sesle konuştu ve vücuduna yakın olan ok sapını kırdı. "Portalı tekrar açmalıyız!" Sözler arasında yüzünü buruşturdu. "Herkes geçemedi!"

"Şu anda orada daha iyiler! Kendine odaklan."

Ok çok kötü değildi ve neyse ki kılıç kullanan kolunun omzuna saplanmamıştı. Teron'a ulaşana kadar idare edebilirdi. İdare edemediği şey ise açık alanda kalmaktı. Saraya ulaşmaları gerekiyordu.

Bir ok saldırısı daha geldi. Adamlarından biri bacağından vuruldu, bir başka at düştü. Cyrus dişlerini sıktı. Uzun bir koşu olacaktı...

Essandra, korunmasız bir şekilde dışarı çıktı, saçları rüzgarda savruluyordu, yüzü öfkeyle buruşmuştu. Onu yakalamak için çok uzaktaydı. Bir ok ayaklarının birkaç adım ötesine saplandı, ama o hiç irkilmedi.

Cyrus'un kalbi gırtlağına kadar çıktı. Şu anda kızgın olduğunu anlıyordu, ama bu kadın kendini öldürecekti. "Eğil!" diye bağırdı.

O ise onu dinlemedi. Bunun yerine, ellerini çırptı, onun anlamadığı sözler mırıldandı, sonra kollarını genişçe açtı,

Sanki kendinden bir şeyi uzaklaştırıyormuş gibi. Yer sallandı. Cyrus, kadının önünde yerin çatlaması ve bir dizi hendeklerin çeşitli yönlere doğru uzanmasıyla dengede kalmaya çalıştı. Bir hendek, okların atıldığı bir grup binanın altındaki seti parçaladı. Binalar çöktüğünde adamlar çığlık attı.

Cyrus şaşkınlıkla ona baktı. Yanında bir cadı olduğunu unutmuş değildi; sadece onun gerçekte ne kadar güçlü olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Ve henüz bitirmemişti. Essandra ince bir kaya duvarı oluşturdu, onu binlerce parçaya ayırdı, sonra parçaları ok uçları gibi fırlattı. Aynı anda, illüzyon cadısı üzerlerine bir örtü örttü. Dikkatsizce yapılmış, kenarları pürüzlüydü, ama hiç yoktan iyiydi.

"Gidelim!" diye bağırdı Essandra.

Cyrus adamlarını topladı ve saraya doğru hücum ettiler. İllüzyon üzerlerinde parıldayarak kenarları bulanıklaştırdı ve ışığı çarpıttı. Hızlı hareket etmeye çalıştılar, ama ayaklarının altındaki parke taşlı sokak, Essandra'nın jeomancer'ı tarafından kırılmış ve yığınlar halinde dağılmıştı. Savaşılmıştı. Hem de çok. Adamlarından biri bir cesedin üzerine tökezledi, zar zor dengede kalabildi.

Başkentin daha yoğun bölgelerine vardıklarında, daha fazla siper buldular ve illüzyonu bıraktılar; ancak Essandra, soylulara karşı karşı saldırılarda yine toprağı ve taşları parçalamaya başladı. Düşmanlar düştü, onlarca kişi birden. Essandra'nın yıkıcı büyüsü öldürmediği düşmanları, Cyrus'un adamları öldürdü.

Saraya yaklaştıkça çatışmalar azaldı. Saraya vardıklarında, Hephain onları karşıladı. Köpekler de onunla birlikteydi ve Cyrus'u görünce arka ayaklarını salladılar.

"Saray güvenli mi?" diye sordu Cyrus.

Hephain hızla başını salladı. "Evet." Mercia'ya gitmek yerine Rael'de kalmıştı; Cyrus, sarayın güvenliğini ona emanet etmişti. Açıkçası bu doğru bir karardı.

"Tüm duvarlar ve kapılar güçlendirildi," dedi Cyrus'a, "ama onlar saray için gelmediler. Cadılar için geldiler."

Cyrus ve Essandra ikisi de gözlerini ona çevirdi.

"Ne yaptılar?" diye sordu Essandra.

"Soylular cadılar için geldiler. Önce tarlalara saldırdılar, ama çit cadılarını dışarı çıkarmayı başardık. Sonra yeniden inşa çalışmalarının yoğunlaştığı doğu tarafına saldırdılar. Necross onları oyalamak için herkesi saraya çekilmeye zorladı, ama Merene'yi kaybettik."

Necross jeomantçıydı, ama Merene... "Ateş cadın mı?" diye sordu Cyrus.

Essandra göğsünü tuttu ve hafifçe başını salladı. "O, cadı grubunun en genciydi," dedi sessizce.

Hephain ona üzüntüyle başını eğdi. "Üzgünüm," dedi. "Ama saray güvenli ve herkes içeride."

Essandra yanlarındaki genç cadıya baktı. "İçeri gir," dedi.

Hephain, Essandra'ya "Biz geri püskürtene kadar onlarla birlikte sığınabilirsin" derken, kapıya doğru işaret etti.

"Sığınmayacağım," dedi kararlı bir sesle. "Savaşacağım."

Cyrus itiraz etmek istedi, ama onun neler yapabileceğini görmüştü. Ona ihtiyacı vardı. "Konumumuz nedir?" diye Hephain'e sordu.

"Batı ve güneydeki her yer temiz. Aramine Hanesi'nden adamlar tapınağın yakınında, doğudaki her şeyi kontrol altına alıyorlar. Lycus ve Akim Haneleri de kuzeyden aynı şeyi yapıyorlar."

"Coven'ımın geri kalanı sarayda mı dedin?" diye sordu Essandra. "Hepsi mi?"

"Tomel hariç hepsi." Portal cadısı.

Yüzü karardı. "Burada kalmalarını sağla," diye emretti. Sesi keskinleşmişti; net, kesik kesik ve emrediciydi. Az önce yüzünü kaplayan keder artık yoktu, yerine saf öfke gelmişti.

Cyrus'a döndü. "Henüz işimiz bitmedi."

Gözleri karardı.

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar savaştılar ve güneş ufukta batarken, soyluların ordusunun son kalanlarını başkentin doğu tarafındaki bir villaya sürmüşlerdi. Yüksek duvarlarla çevrili, içindeki adamlar iyi silahlanmış bir kale gibiydi.

Cyrus, adamlarını okların ulaşamayacağı kadar geride tutmaya dikkat ederek kaleyi kuşattı. Gece karanlığı onları gizliyordu, ama o riske girmek istemiyordu.

"Oraya nasıl gireceğiz?" diye sordu Kord, Cyrus ile birlikte demir kapılara bakarken. Villaya hücum edip, sayı üstünlüğüyle ele geçirebilirlerdi, ama bu çok sayıda adamın hayatına mal olacaktı ve Cyrus bunu yapmak istemiyordu. Henüz değil.

Kafasını salladı. "Henüz bilmiyorum."

Essandra yanında homurdandı. "Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Onu yıkabilir misin?" diye sordu.

Villa'ya baktı. Meşale ışığı gözlerinde dans ediyordu. Konuşurken ona bakmadı. "Bütün bunlar bittiğinde, adam istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Covenim için. Korunma için."

"Bu şehri yerle bir edecek gücü var ama korunmak için erkek mi istiyor?" Kord alaycı bir şekilde sordu.

"Çünkü biz savunmasızız," diye karşılık verdi, "özellikle de güçlerimizi kullanmaya odaklandığımızda. Başka bir cadıyı daha kaybedemem."

"Yani, muhafızlar mı istiyorsun?" diye sordu Cyrus.

"Koruyucular, her cadı için en az iki tane. Ve sıradan adamlar değil. Senin kan sporcusu dövüşçülerini istiyorum." Kord'a bıçak gibi bir bakış attı. "Onu değil."

"İyi," diye karşılık verdi Kord. "Çünkü ben lanet olası bir cadıyı korumayacağım."

Cyrus ona uyarıcı bir bakış attı. Essandra her cadıyı kaybettiğinde gücünü de kaybederse, bu Cyrus dahil herkes için kötü olurdu. Ve onun cadı grubunda kaç cadı vardı? On beş, belki yirmi? Kırk adam ayırabilirdi.

"Sana adam vereceğim," dedi.

Memnuniyetle, elini ona uzattı. "Zaten kanıyorum," diye itiraz etti.

Essandra yüzünü buruşturdu. "Eski kan mı? O pisliği ağzıma sokmam."

"Onun standartları var," dedi Kord alaycı bir şekilde.

Essandra onu görmezden geldi. "Elini ver," dedi Cyrus'a.

Sonunda Cyrus elini uzattı. Essandra hançerini çekip Cyrus'un avucunu kesti.

Adamın çenesi gerildi. Essandra, Teron onu iyileştirene kadar elini kullanmasını zorlaştıran, ama kanı bir kaseye ya da doğrudan ağzına daha kolay toplayabildiği için, avucundan kanını almayı seviyordu. Adamın elini yukarı kaldırdı ve kanın diline damlamasına izin verdi.

Çekim hemen geldi — zihnine girmek için bir çekim değil, onu içinden geçerken hissettiği bir güç çekimi.

Hiçbir yerden, bir adamı sendeletmeye yetecek kadar şiddetli hayali bir rüzgâr esti. "Kılıcını ver," dedi Cyrus'a, sesi insanı ürperten bir şekilde alçaktı, tamamen insan sesi değildi.

Cyrus, sırtındaki kınından kılıcı çıkardı ve ona uzattı. Kılıcı iki eliyle kabzadan kavrayan kadın, kılıcı yüksekçe kaldırdı,
bıçağı aşağıya doğru çevirip önündeki toprağa sapladı.

Rüzgâr sustu ve etraflarına sessizlik çöktü. Kılıç, ucu toprağa gömülü halde hafifçe ileri geri sallandı. Sonra hareketsiz kaldı.

Kord burnunu çektirdi. "Bu inanılmazdı."

Cyrus ona bir kez daha baktı ve Kord omuz silkti.

Adamlar arasında mırıldanmalar yayıldı.

"Başka bir şeyin varsa," dedi Cyrus, "şimdi onu kullanmanın tam zamanı."

O hiçbir şey söylemedi.

Cyrus etrafına baktı. Geomancer'larına bir şey mi olmuştu? O gücü de mi kaybetmişlerdi? Sabırsızlığı artıyordu.

"Duvarı tırmanalım," dedi Kord. "Gecenin karanlığı bizi koruyor."

"Ama oraya vardığımızda karanlığın avantajını kaybedeceğiz,"
dedi Cyrus. "Orayı meşalelerle iyice aydınlatmışlar."

"Cadın illüzyon büyüsünü kullanabilir, tabii onu da kaybetmediyse."

Evet, o da vardı.

Aniden, ayaklarının altındaki zemin gürledi ve dengelerini korumak için ayaklarını genişlettiler. Cyrus'un kılıcı toprağa daha da battı, neredeyse kabzasına kadar. Ram meşaleyi daha yaklaştırdı. Küçük bir çatlak açıldı ve onlar bir adım geri attılar.

Çatlak, kılıçtan villaya doğru uzanıyor ve karanlıkta kayboluyordu. Cyrus ve adamları birbirlerine baktılar, sonra nefeslerini tutarak gözlerini villaya çevirdiler.

Her şey sessizdi. Ta ki sessizlik bozulana kadar.

Havada bir gök gürültüsü patladı, o kadar güçlüydü ki titreşim Cyrus'un içinden geçti, sonra yer tekrar sallandı. Cyrus ve adamları dengelerini korumaya çalıştılar. Ancak dikkatleri hızla altlarındaki yerden Cyrus'un kılıcına kaydı, küçük çatlak daha da genişlemişti. Daha da genişledi, villa duvarına doğru uzanarak meşale ışığına toz bulutları gönderdi. Sonra, taban boyunca, küçük çatlaklar yerden tepeye doğru yayıldı.

Çatlaklar koyulaştı. Derinleşti.

Duvar çöktü ve yıkıldı.

Villanın kalın taştan yapılmış giriş kapısı parçalandı, ardından yan duvarlar da parçalandı ve çatı çökmeye başlayınca villa, içerideki adamların panik içindeki çığlıklarıyla doldu.

Büyük yapı yere çöktü ve her yöne kum ve toz fırtınası estirdi.

Sonra sarsıntılar durdu.

Hava durulduğunda, Cyrus'un adamları bir dizi tezahürat ve kahkaha attılar. Daha önce böyle bir şey görmemişlerdi. Cyrus da gülümsemeden edemedi. Aslında inanılmazdı.

Ram kılıcını çekti. "Şimdi öldüklerinden emin olalım," dedi.

Adamlar ilerlemeye başladı, ama Essandra, "Durun," diye bağırdı.

Adamlar durup sessizleştiler, kafaları karışmıştı.

Kollarını kaldırdı ve villanın enkazı titremeye başladı. Yavaşça, kırık taşlar yükselmeye başladı — devasa kayalar, parçalanmış kayalar, molozlar.

Aşağıdan çığlıklar yankılandı, içeride hala hayatta olan soylular ne olacağını çok geç fark ettiler.

Essandra bir kolunu önüne doğru uzattı, elini villaya doğru avucunu açarak, diğer eliyle havada bir daire çizdi. Cyrus'un anlamadığı sözler mırıldandı.

Kayalar daha da yükseldi.

Kord ve Cyrus birbirlerine baktılar.

Essandra onları daha da yükseğe çıkardı, dengeledi, konumlandırdı, sonra kollarını aşağı doğru çekerek, sanki gökyüzündeki havayı yırtıyormuş gibi yumruklarını sıktı.

Ve kayalar aşağıya çakıldı.

Soyluların çığlıkları aniden kesildi. Toz bulutları Cyrus'un yüzüne çarptı. İçerideki meşale ışığı söndü ve her şey karardı.

Herkes şok içinde sessiz kaldı. "Onlar
öldü," dedi Essandra.

Başkent yeniden onların olmuştu. Adamları sevinç çığlıkları attı.

Essandra döndü ve gözleri buluştuğunda Cyrus ona küçük bir
gülümseme attı.

Essandra'nın ağzının köşeleri de bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ta ki gözleri Cyrus'un omzuna saplanmış oka düşene kadar. Cyrus kolunu hissedemediğini fark etti.

Sonra kızın gülümsemesi tamamen kayboldu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Cyrus acı içinde bağırdı.

"Hareket etmezsen, o kadar acıtmaz," dedi Everan, onu tutmaya yardım ederken.

Cyrus, Teron'un çalışma masasının üzerinde yatıyordu. Yaşlı şifacının saraya taşınmış olmasına seviniyordu, bu sayede yaralanmaya yatkın biri için hayat çok daha kolaylaşmıştı. Teron da orada, onu iyileştirmeye hazırdı, ama önce oku çıkarmaları gerekiyordu. Cyrus, okun sapını cilde çok yakın bir yerden kırmıştı ve şimdi onu tutmak neredeyse imkansızdı. Kord, Cyrus'un karnına bacaklarını açarak, neredeyse üzerine oturur gibi, bir çift penseyle kırık ok sapının küçük parçasını tutmaya çalışıyordu.

"Bir daha," dedi Kord.

Everan ve Ram onu daha sıkı tuttular ve Kord çekti. Pensenin uçları kaydı ve omzunda mide bulandırıcı bir acı hissetti. Cyrus tekrar kükredi.

"Çok fazla kan var," dedi Kord. "Tutamıyorum."

"Ben deneyeyim," dedi Everan. Cyrus'un üzerindeki masaya atladı ve Kord, Cyrus'un sol kolunu tutmak için onun yerine oturdu.

"Işığa ihtiyacım var," diye bağırdı Everan ve Bash alevi yaklaştırdı. Sabah hala çok uzaktaydı ve acı onu daha da uzatıyordu.

Essandra köşede durarak onları izledi. Onun iyileştirme gücü yoktu. Olsa bile muhtemelen kullanmazdı. Everan kıskaçların kenarlarını omzuna batırdı ve Cyrus'u acıdan deliye çevirdi.

"Sanırım derisinin bir kısmını kopardın," dedi Kord, yüzünü yaklaştırarak bakmaya çalıştı.

Everan onu geri itti. "Evet, şaftı kavramak için yeterince tutmam lazım. Onu tutun."

Ram ve Kord onu sıkıca tuttular.

"Bekle," diye yalvardı Cyrus.

"Bekle!"

Ama Everan beklemedi ve kıskaçları tekrar omzuna sapladı. Cyrus bağırdı. Everan çekti ve sonunda ok çıktı. Cyrus'un boğazından korkunç bir ses çıktı ve bayılacak gibi hissetti.

"Sıra sende," dedi Everan Teron'a ve masadan indi.

Ram ve Kord onu bıraktılar, ama Cyrus'un artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Acı onu titretmeye devam ediyordu. Nefesleri düzensizdi. Ter, cildini kaplamıştı. Birkaç nefes boyunca, gözleri odaklanamadan, etrafındaki sesleri -botların sürtünme sesi, düşük sesli mırıldanmalar- zar zor algılayarak öylece yatmaya devam etti.

Sonra, Teron'un iyileştirici gücü ona akarken, cildine bir sıcaklık dokundu. Işık parlaması ya da dramatik bir güç artışı yoktu, sadece yavaş, sabit bir sıcaklık cildinin altına batıyor ve vücuduna yayılıyordu. Önce acının en keskin kenarlarını köreltti, sonra göğsündeki sertliği hafifletti.

Cyrus'un nefesi yavaşladı. Titremesi azaldı. Vücudu gevşedi ve masaya tamamen yaslandı. Gözlerinin arkasındaki sis kalktı.

Zihni berraklaşmaya başladı.

Tanrılar, çok yorgundu, ama dinlenmeye vakit yoktu. Adamlarını Mercia'dan nasıl geri getireceğini bulması gerekiyordu. Jaem ve Kieve dahil olmak üzere neredeyse elli kişi orada mahsur kalmıştı. Bravat, onun kanını taşıyan ve onu çağırabilecek tek kişiydi. Cyrus, onların geri dönüp onu bulmasını umuyordu.

"Portalı açabilecek başka bir cadı yok mu?" diye sordu Essandra'ya yavaşça kendine gelirken. "Küçük bir tane bile?"

"Hayır," dedi. "Bu çok özel bir yetenek."

Cyrus küfretti. "Başka birini bulamaz mıyız?"

"Portal cadıları nadirdir ve bir tane bulsam bile, onları cadı meclisine katılmaya ikna etmek, onlarla bağ kurup güçlerini kullanmak..." Essandra başını salladı. "Bu pek olası değil."

Cyrus yine küfretti. "En azından denemez misin?"

"Yeterince denemedim mi?" diye karşılık verdi. "Yeterince vermedim mi? Yeterince kaybetmedim mi? Tomel ve Merene öldü, sırf

senin *orada bile olmayan* kardeşinin peşinden koşabilesin diye öldüler!"

Cyrus ayıldı ve utançla doldu. Alexander'a karşı ilk fırsatta kışkırtılmıştı ve bunun için birçok insan acı çekmişti, kendi kendi adamları. Essandra kaybetmişti kendi iki kadın Yutkundu. "Haklısın. Özür dilerim. Yeterince şey yaptın. Fazlasıyla. Mercia'dan adamları geri getirmek için başka bir yol bulacağım." Oda sessizleşti ve sessiz kaldı. Teron'un onu iyileştirmesi biraz daha uzun sürdü. Omzunu neredeyse tamamen tahrip eden dikenli bir okla vurulmuştu ve hatırlamadığı birkaç yarası daha vardı. Ram, Kord ve Everan, Cyrus'un iyi olduğundan emin olduktan sonra dinlenmeye gittiler, ama Essandra kaldı.

Onun için endişeleniyor muydu? Oldukça ağır yaralanmıştı.

Teron'un gücü azalmaya başladığında henüz tamamen iyileşmemişti, ama yeterince iyileşmişti.

"Yarın dinlenebilirsin," dedi Cyrus, kendini yukarı iterek.

"Everan ve Kord'un da iyileştirilmesi gereken birkaç yeri olduğunu gördüm," dedi Teron.

Cyrus masadan indi. Kasları sertleşmiş ve ağrıyordu. "Kade de. Bacağına ok saplanmış."

"Hepsine bakacağım."

Cyrus başını salladı. "Teşekkürler, Teron."

Yaşlı adam kanlı bezleri büyük bir kaseye attı ve Cyrus'a iyi geceler diyerek odasına çekildi.

Cyrus'un gözleri Essandra'yı buldu. Hâlâ bekliyor ve onu izliyordu.

"Kalmana gerek yoktu," dedi.

"Bana adam sözü vermiştin. Unutmadığından emin olmak istedim."

Oh. Doğru. Oysa Cyrus, Essandra'nın onun nasıl başa çıkacağını görmek için beklediğini düşünmüştü. Boğazında düğümlenen utancını yuttu ve sertçe başını salladı. "Onları alacaksın. Sabah emri yazacağım."

"Şimdi istiyorum."

Yine sertçe başını salladı. "Peki." Teron'un çalışma odasına bakındı ve parşömen ile kamış kalem buldu ve

kadına vereceği adamların listesini karaladı. Durdu. "Kaç tane cadın var?"

"Yirmi iki."

"O zaman kırk dört adam." "Ve iki tane de benim için."

Elini cümlenin ortasında durdurdu. Neden bu kadar acıttı? Belki de artık neredeyse her zaman onunla birlikte olduğu içindi. Onun koruması yetmiyor muydu? Hayır. Son zamanlarda onunla bu kadar sık birlikte olmasının tek nedeni seyahat etmeleriydi. Artık geri döndüklerine göre, kendi gündemlerine odaklanacaklar ve çok daha az birlikte olacaklardı.

"O zaman kırk altı." Siparişi tamamladı ve ona uzattı.

Kadın aldı. "Teşekkür ederim," dedi ve mürekkebin kurumasını bekledikten sonra kağıdı katladı. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye cevapladı.

Aynı anda kapıya doğru yürüdüler ve aynı anda durdular. İkisi de tekrar yürümeye başladı, sonra durdu. Aralarında bir garip bir durum oluştu. O, ona ilerlemesini işaret etti. "Önden buyurun."

Cyrus onu koridora kadar takip etti ve kraliyet kanadındaki odalarının aynı yönde olduğunu fark etti. Sanki bu kadar garip yetmezmiş gibi.

Uzun bir yürüyüş oldu, sessizlikle daha da uzadı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, onun yanında yürürken.

"Seni engelleyen bir şey yok." Hâlâ kızgındı. Haklıydı.

"Tomel bir portal cadısıydı. O öldüğünde, onun gücünü kaybettin." "Bu bir soru mu?"

"Aynı şey senin ateş cadın Marlene için de geçerli." Dudaklarını büzdü. "*Merene*."

Kendi kendine küfretti. "Mercia'da bizi ısıtmak için onun gücünü kullandın ve villayı yıkmak için jeomancer gücünü kullandın."

"Tekrar soruyorum, sorunuz nedir?" "*Senin* gücün nedir?"

Adımları sabit kalmıştı, ama nefesinde hafif bir titreme vardı. Soru onu rahatsız mı etmişti?

"Ejderhaya mı dönüşüyorsun?" diye şaka yaptı.

Ona bıçak gibi bir bakış attı.

Ya da engerek yılanına. Bu yorumunu kendine sakladı. "Söyle bana. Nedir o?" "Ne önemi var?"

Adam omuz silkti. "Sadece merak ediyorum. Neden söylemiyorsun?"

Koridorda, farklı odalarına giden iki yolun ayrıldığı noktaya geldiler ve kız, kendi odasına giden yolu seçti. "Seni ilgilendirmez."

Adam kadının kolunu tutarak onu durdurdu. "Beni ilgilendirmiyor mu?" "Senin hakkın yok..."

"Sanırım hakkım var." Öfke onu sardı. "Sana bedenimi, kanımı, benden aldığın bu lanet olası gücü verdim. Ama sana lanet olası bir soru sorduğumda, bana cevap vermek yerine beni incitmeyi tercih ediyorsun." Öfkesi sözleriyle birlikte büyüdü. "*Senden* ne sır saklıyorum?"

Ona itti. "Seni ben *kurtardım*!" diye bağırdı. "Bütün bunları bunu mümkün kıldım!"

"Hayır, *seni* ben özgürleştirdim."

"Senin istediğin her şeyi yaptım!" diye bağırdı ona. "Peki *sen* ne sırları saklıyorsun? Bir sürü!"

"Ne gibi? Tek yapman gereken sormak, ben de sana söyleyeceğim, senin şimdi bana söyleyeceğin gibi. Senin gücün nedir?"

"Bırak beni." Kolunu tekrar ondan çekmeye çalıştı, ama adam onu çenesinin hemen altından boğazından yakaladı ve duvara doğru itti.

"Bana lanet gücünü söyle." Bunu öğrenmek üzere olduğundan emindi. Her an ona acı verebilirdi. Bu düşünce onu durdurmalıydı, ama öfke düşünmesini engelliyordu.

Kadın ona karşı direndi. Adam onu daha sıkı tuttu. Neden tüm gücünü kullanmadığını anlamıyordu. Kullanana kadar ya da cevap verene kadar ona baskı yapacaktı.

"Söyle!" diye bağırdı.

"Benim gücüm yok," diye bağırdı sonunda.

Durdu. Gücü yoktu. Bu doğru olamazdı. Onu daha gevşek tuttu, ama elini boğazından çekmedi.

"Ben bir bağ cadısıyım. Bana ait bir gücüm yok; sadece başkalarının gücünü kullanabiliyorum." Dudakları acı içinde titriyordu. "Bu beni

beni cadı topluluğunda değerli kılıyor, ama kendi başıma güçsüz bırakıyor."

Adamın öfkesi buharlaştı. Bu yüzden mi bu kadar temkinli davranıyordu? Kendini zayıf mı görüyordu?

"Şimdi mutlu musun?" diye tısladı. "İşte bu kadar. Benim gücüm yok."

"Yani, sahip olduğun tüm bu güçleri başkalarından mı alıyorsun?" Gözlerini yere indirdi.

Ve o anladı ki, bu kadın zorluk çıkarmaya çalışan bir kadın değildi; bu, kendinden şüphe duyan bir kadındı. Ve ona güvenmeyen bir kadındı.

Kafasını salladı. Kadın bunu görmedi. Cyrus, kadının çenesini kaldırarak ona bakmasını sağladı. "O zaman en büyük güç senin değil mi?"

Nefesi düzensizleşmiş, yumuşamıştı.

Elini kadından çekti ve bir adım geri çekilerek ona alan açtı. Bu hareket, kısmen iyileşmiş yarasına bir acı sapladı ve o yüzünü buruşturdu. Kadının gözleri omzuna düştü. Bir şey söylemek için kısa bir nefes alırken ona doğru küçük bir adım attı, ama kendini tuttu, aniden durdu ve dilinin ucuna gelen sözleri geri yuttu.

Cyrus onları duymak isterdi, ama ona baskı yapmadı. Zaten yeterince baskı yaptığını düşündü. Şimdi başka ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden sadece "İyi geceler" dedi.

"İyi geceler," dedi kız, o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse kulağına ulaşmadı.

Sonra dönüp koridordan odasına doğru yürüdü.

O, kız gözden kaybolduktan sonra uzun süre orada durdu. *Kendi gücü yoktu*, demişti, ama sanki büyülenmiş gibi hissediyordu.

Cyrus odasında volta atıyordu. Kieve ve Jaem, bağ aracılığıyla onu çağıracak kan bağına sahip değildi ve Bravat henüz şişelerini kullanmamıştı. Cyrus sabırsızlanmaya başlamıştı. Bravat yakında arayacaktı, kendini böyle ikna etti ve aradığında, Cyrus ona Mercia'da hâlâ mahsur kalan diğerlerinden bahsedecekti.

Birbirlerini bulduktan sonra, normalde erkeklerin yaptığı gibi geri dönmeleri gerekecekti, ancak bu onlar için tehlikeli olacaktı. Belki Essandra'dan ek koruma için illüzyon cadısını göndermesini isteyebilirdi. *Hayır,* bu başarısız görev için ondan zaten yeterince şey istemişti. Yaşlı Deniz'e ulaşabilirlerse, Cyrus onlar için bir gemi gönderebilirdi.

Utanç ve suçluluk duygusu onu sardı. Konseyinin tavsiyesine karşı gelerek Alexander'ın peşine düşmüş ve Rael'i soyluların saldırısına karşı savunmasız bırakmıştı. Soylular cadıların peşine düşmüş ve Essandra bu yüzden cadı grubunun iki üyesini kaybetmişti. Everan ve Kord, soyluların her halükarda saldıracaklarını söyleyerek onu ikna etmeye çalışmışlardı, ama Cyrus buna inanmamıştı. Onun yokluğu, soylulara bekledikleri fırsatı vermişti.

Ve elinde hiçbir şey yoktu.

Bütün o risklere rağmen, Alexander orada bile değildi.

Bir köpek burnuyla Cyrus'un bacağına çarptı ve Cyrus elini köpeğin başına koydu.

Kardeşi Mercian kraliçesi tarafından kaçırılmış mıydı? Karavanına kimin saldırdığı hala bir sır olarak kalmıştı, ancak Cyrus, Alexander'ı da kaçırmadıkları sürece pek umursamıyordu. Ama eğer bunu yapan Gölge Kral olsaydı...

Bir kapı çalma sesi onu düşüncelerinden kopardı ve köpekler kapıda kıpırdanmaya başladı. Kapıyı açtığında Essandra'yı gördü ve şaşkınlıkla geri adım attı. Essandra bunu bir davet olarak algıladı ve birkaç kişi daha, cadı grubunun üyeleri, onu takip ederek odasına girdi.

Essandra koyu renkli bir göğüs zırhı taşıyordu, diğerleri ise tam bir zırh seti gibi görünen şeyleri taşıyordu. Zırhları yatağının üzerine koyduktan sonra dönüp gittiler. Sadece Essandra kaldı.

"Bu ne?" diye sordu Cyrus. Essandra'ya ve hala elinde tuttuğu göğüs zırhına baktı.

"Zırh."

Cyrus burun kıvırdı. "Zırh olduğunu biliyorum. Neden

sende?" "Mal'a yaptırdım."

Mal. Demirci cadı.

"Delinemez," diye açıkladı.

Cyrus başını eğdi. "Şimdi zırh giymemi mi istiyorsun?"

Essandra, göğüs zırhını diğer parçaların yanına koydu ama elini üzerinde tuttu. Yeşil gözleri ciddiydi. "Dün oldukça ağır yaralandın."

"Teron var."

"Teron her zaman yanında olmayacak ve onun seni tamamen iyileştirmesine bile izin vermiyorsun." Bir süre durdu. "Ve durum daha da kötü olabilirdi. Ok kalbine isabet edebilirdi ve o zaman Teron'a hiç ulaşamazdın."

Eğer önceki gece salonda yaşadıkları olaydan dolayı ona karşı herhangi bir kızgınlık veya kırgınlık duyuyorsa, bunu hiç göstermiyordu.

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu, onu ölçmek için biraz şaka yapma riskini göze alarak.

"Ölmeni istemiyorum." Hâlâ sivri dilli idi, ama ses tonu, ona bakışı, yüz hatları... biraz daha yumuşaktı.

Ağzının köşeleri gülümsemeye çekildi. "Senden gelen bu sözler neredeyse sevgi gibi geliyor."

"Eter'e olan sevgi. Ve senin sikine."

Adam burnunu çekip başka yere bakmak zorunda kaldı. *Bu kadın...*

"Onu takacaksın," dedi ona kararlı bir şekilde. "Ne zaman seyahat edersen, savaşırsan ya da başka bir tehlikeli faaliyette bulunursan."

"Seninle birlikteyken de takmalı mıyım?"

Kadının yüzü hâlâ ifadesizdi, ama gözlerinde hafif bir titreme gördüğünü sandı. "Fena fikir değil."

Sonra döndü ve geldiği gibi aniden odadan çıktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Başkent, sanki tanrılar onu yok etmeye çalışmış gibi görünüyordu. Cyrus ve Essandra, soylularla yaptıkları savaşın ardından şehri dolaşarak hasarı inceliyorlardı. Essandra'nın jeomancer'ın gücüyle epey bir hasara yol açtığını biliyordu, ama şimdi, gün ışığında gördüğünde, bunun ne kadar büyük bir hasar olduğunu anladı. Bu, yeniden inşa çabalarını geciktirecekti.

Tabii ki bu onun suçu değildi, bunu yapmasına izin veren oydu. İzin vermekten de öte, bunu yapmasını istemişti. Cadılar meclisini korumak ve şehri ele geçirmek için gerekli olanı yapmışlardı. Tamam, belki gerekli olandan biraz fazlasını, ama ikisi de öfke ve kayıplarının etkisiyle hareket etmişti. Şimdi yeniden inşa çabalarını tekrar rayına oturtmak için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalacaklardı.

Neyse ki, sadece birkaç bina yıkılmıştı, çoğunlukla soylular ve adamlarının saklandığı veya siper olarak kullandığı binalar. Ancak Essandra'nın toprağı yararak kaldırım taşlarını fırlattığı için caddelerdeki hasar önemliydi.

İnsanlar hala ölüleri temizliyorlardı. Cyrus'un köpeklerinden biri, ağzında parçalanmış bir el ile koşarak geçti.

Essandra yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç."

"İki, bırak onu," diye bağırdı Cyrus. Köpeklere isim verdiğinde, onları bir grup olarak çağırmayı ya da en fazla isimlerini birbirinin yerine kullanmayı ummuştu. Ancak her köpek belirli bir çağrıya ilgi duyuyordu ve Cyrus, aralarındaki ince farkları fark etti. Biri en büyüğüydü, İki'nin kuyruğu biraz daha uzundu ve hepsinin tüyleri siyah benekli olsa da, Üç'ün göğsünde küçük beyaz bir leke vardı.

İki, isteksizce elini ağzından çekti. Cyrus gülümsemeden edemedi.

Sokağın virajını dönerken hızını yavaşlattı. Bir dizi bina vardı, hepsi birbirine çok benziyordu — küçük, mozole gibi, ama süslü veya işaretli değillerdi. Pencereleri yoktu ve her bir kapı ağır kilitlerle kilitlenmişti. Etraflarını çevreleyen yüksek bir taş duvar vardı, belli ki onları halktan uzak tutmak için, ama kazara yapılan bir yıkım hendek, duvarın bir kısmını ve sokağa en yakın binanın köşesini çökertmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey, sadece... bunlar garip binalar."

Kız kaşlarını çattı. "Kral Orrid muhtemelen insanları karanlıkta ölmeleri için ya da başka bir korkunç nedenden dolayı bu binalarda hapsetmiştir."

Bu muhtemeldi. Kötü niyetli bir şey.

Yine de merak ediyordu. En yakınlarındaki binanın köşesindeki molozlara tırmanırsa, içeriye bakabilirdi, ancak şu anda yapması gereken şey keşif değildi.

Merakı galip geldi. Cyrus zıpladı ve eğrilmiş duvarın üzerinden atladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Essandra.

"Sadece içeriye bakıyorum."

Dikkatlice, düşen taşların üzerine tırmandı, düşmemek için binanın köşesine tutundu. O kadar da dikkatli olmayan bir şekilde, kırık çatıya uzandı ve kendini daha yükseğe çekti. Açık kenardan içeriye baktığında, gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kahkaha attı. İçeride raflar dolusu para vardı — çok sayıda raf ve çok sayıda para.

"Ne var?" diye seslendi Essandra.

"Para. Çok fazla para." Aşağı indi. "Bunlar ek hazine depoları olmalı."

"Orrid neden parayı burada saklasın ki?" diye sordu Essandra, duvarın yıkılmış kısmını tırmanırken.

"Ben de tüm parayı sarayda tutmazdım. Muhtemelen krallığın dört bir yanında birkaç tane daha vardır." Etrafına bakındı. "Ağır bir şekilde korunuyor olmalıydı, ama şehri ele geçirdiğimizde hepsi öldürüldü. Belli ki henüz kimse bunu keşfetmemiş, yoksa her şey gitmiş olurdu."

Ağır bir kilit kapıyı emniyete alıyordu. Kılıcını çekti.

"Gerçekten mi?" diye sordu Essandra, kollarını kavuşturarak.

Oh. Doğru. Utangaç bir gülümsemeyle bir adım geri çekildi ve Essandra'nın öne geçmesine izin verdi.

Essandra uzanıp elini kilidin üzerine koydu. Dudakları hareket etti, ama o sözleri anlayamadı.

Metal kırılgan bir çatırtı çıkardı ve sonra parçalandı, yavaşça küle ve toza dönüşerek kömürleşmiş kar gibi yere düştü.

Bunu daha önce de görmüştü, birden fazla kez, ama yine de etkileyiciydi. Sadece büyü değil, onu kontrol etme yeteneği de. Sessiz yıkım emri.

"Ne?" diye sordu ona.

Onu izlediğinin farkında değildi. "Hiçbir şey," dedi çabucak. Sonra kapıları iterek açtı. Çatıda açılan delik ışığın içeri girmesini sağladı, aksi takdirde bir meşaleye ihtiyaç duyacaktı. İçeri girdi ve Essandra onu takip etti.

Bir an durup gözlerinin alışmasını beklediler. Yarı karanlıkta Essandra'yı izledi. Aklında artık para yoktu. Aklında onun gücü vardı, çok kolay kaybedilebilecek bir güç, ve önceki gece ona söyledikleri. Bütün cadıların gücünü kullanıyor olabilirdi, ama bunların hiçbiri ona ait değildi. Eğer cadı topluluğunu kaybederse, savaşacak hiçbir şeyi kalmazdı. Kendini koruyacak hiçbir şeyi kalmazdı.

"Biliyor musun," dedi, altın raflarının arasından yavaşça ilerlerken, "düşündüm de, kılıç kullanmayı öğrenmelisin."

"Kılıca ihtiyacım yok."

Tavana kadar uzanan raflar tüm depoyu kaplıyordu.

"Umarım ihtiyacın olmaz, ama her ihtimale karşı bu beceriyi öğrenmen iyi olur. Sana verdiğim iki muhafız, Aaron ve Amiel, olağanüstü kan sporları savaşçılarıydı. Altın seviye. Sana öğretebilirler..."

"Kılıca ihtiyacım yok," dedi daha kararlı bir sesle.

Bir an durdu ve ona baktı. Gözleri depoyu taradı.

Raflarda çoğunlukla altın ve gümüş sikkeler vardı, ama bazı raflarda da çeşitli eşyalar vardı; belki aile yadigarları, dini eşyalar, kim bilir neydiler. Gözleri som altın bir kılıca takıldı. Kılıcı eline aldı.

"Güzel bir tane alabilirsin," diye alay etti, kılıcı havaya kaldırarak.

Kızın ona attığı bakış, onu daha kolay kesebilirdi.

Adam güldü. Altın kılıç zaten işe yaramazdı. Altın, zırh ve çelik silahlara karşı zayıftı. Aslında, para torbaları dışında, etraflarındaki eşyaların çoğu işe yaramaz ya da özel bir depo odasında yer kaplamaya değmez gibi görünüyordu. Bir kase aldı; burada bir kase bulmak tuhaftı. Altındandı, ama sarayda defalarca gördüklerinden farklı bir yanı yoktu. Neredeyse onu atacaktı, ama Essandra'nın kendisine baktığını fark edince durakladı.

Hareke

tsiz.

Çok

hareke

tsiz.

"Onu bana ver," dedi, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık. Gözleri küçük kaseye sabitlenmişti.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Sadece ona yaklaştı. Sıradan bir şekilde değil, saldırmaya hazırmış gibi.

Adam geri adım attı. "Bana ne olduğunu söyle."

Kız ona doğru atıldı, ama adam elini çekip onu ulaşamayacağı bir yüksekliğe kaldırdı. "Aradığın şey bu mu?" diye sordu.

"Ver onu bana!"

"Nedir bu?"

Gözleri karardı. "Ver onu bana," diye şeytani bir sesle tekrar talep etti.

Muhtemelen kadının ona verdiği zırhı giymeliydi, ama içinden bir ses, sihirli zırhın bile onu koruyamayacağını söylüyordu, en azından o ve bu... kase arasında dururken. "Bunun için benimle savaşmana gerek yok," dedi çabucak. "Sana vereceğim, ama bana ne olduğunu söyle."

Nefesi kesik kesik ve hızlıydı. Onu çok istiyordu ve yüzündeki ifade, ona ne olduğunu söyledikten sonra ona vereceğine güvenmediğini gösteriyordu.

Güven.

Kadının ona ne olduğunu söyleyeceğine güvenmiyordu, ama aptal bir kaseye göre kendisi için çok daha önemli olan şeylerde kadına güveniyordu. Kadının da aynısını yapmasını istiyordu.

Yavaşça, onu ona uzattı ve kız onu elinden kaptı.

Kız, gözleri çılgınca, nefes nefese, onu inceleyerek elinde çevirdi. Sonra onu göğsüne sıkıca bastırdı ve gözlerini kapattı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Belli ki ona ne olduğunu söylemeyecekti, ama Cyrus pek umursamadı, özellikle de onun sadece bir kase olduğunu öğrendikten sonra. Ama ne anlama gelirse gelsin, kız için önemliydi ve onu almıştı.

Cyrus iç geçirdi ve madeni paraya tekrar baktı. Bu, başkentin yeniden inşası ve krallığın paraya ihtiyacı olan diğer şeyler için, örneğin... bir şeyler satın almak gibi, fon sağlamaya devam etmeye yardımcı olacaktı.

"Bu Amoran Kupası," dedi ve o şaşkınlıkla ona baktı.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Ne?"

"Amoran Kupası," diye tekrarladı, sanki onu duymamış gibi. "O" — kelimeleri aradı — "daha çok bir kaseye benziyor, ama... çok güzel."

Kızın kaşları çöktü ve gözleri kısıldı. "Amoran Kupası'nın ne olduğunu bilmiyor musun?"

Hiç duymamıştı.

"Yaşam Kupası mı?" diye ekledi.

Yavaşça başını sallarken nefes aldı.

"Yaşam Kupası'nın ne olduğunu bilmiyor musun?"

Bunu zaten konuştuklarından emindi. "Belki sen bana anlatabilirsin," diye karşılık verdi.

Kız kollarını kavuşturdu ve kaseyi kendine doğru çekti. "Ondan içersen, sana sonsuz yaşam ya da sonsuz gençlik vereceğine inanılıyor."

Cyrus, hayatta olmayan ve Cyrus onu öldürdüğünde kesinlikle genç olmayan Kral Orrid'i hatırladı. "Şey, bence işe yaramıyor," dedi. "Ya da belki sahte bir şeydir."

Essandra başını salladı. "Hayır, gerçek... Gücünü hissedebiliyorum... Ama bu kadehin yaptığı şey bu değil. İnsanlar yanılıyor."

Kupa, altın olması dışında basit bir kupa idi. Üzerinde mücevherler yoktu, üst kenarı boyunca uzanan yabancı bir yazıt dışında hiçbir desen yoktu.

"Peki, ne işe yarıyor?" diye sordu.

Kupayı tekrar yüzüne yaklaştırdı, sanki sonunda onu elinde tuttuğuna hala inanamıyormuş gibi ellerinde çevirdi. "Hayatı geri getirir

geri getirir. Ölümden sonra."

Bu hiç de gerçekçi gelmiyordu. "Nasıl çalışıyor? Ölü kişi içiyor mu... yoksa... boğazına döküyor musun?"

"Hayır. Bu bir büyünün parçası. Ebedi hayat ağacının çiçeği ile birleştirildiğinde, kupa o kişiyi sana geri getirir." Parmaklarını tekrar kasenin kenarına doladı. "Kupa olmadan büyü işe yaramaz."

"Kimi geri getirmeye çalışıyorsun?"

Kaseyi göğsüne çekti ama hiçbir şey söylemedi.

Tabii ki. Adam tekrar iç geçirdi. En azından konsey depolardan memnun olacaktı, özellikle de hazinedarı Fatim. Geri dönmek için döndü.

"Ailemi," dedi kadın, onu durdurarak. Gözleri onun gözleriyle buluştu ve parladı. "Ailemi geri getirmeye çalışıyorum. Kız kardeşim ve annemi. Bu yüzden Rael'e geldim. Aradığım şey buydu."

Otuzuncu Bölüm

Konsey odası sessizdi. Son birkaç gün içinde olanlara göre fazla sessizdi. Cyrus, konseyin tavsiyesine karşı Alexander'ı takip etmekle kalmamış, o yokken konsey de soyluların saldırısının hedefi olmuştu. Öldürülen iki cadıya ek olarak, üç konsey üyesi de hayatını kaybetmişti: Cyrus'un hukuk ustası Murius, adı hala hatırlayamadığı baş filozofu —belki de hiç bilmiyordu; ve baş mimarı Pontil. Mimar, şehri yeniden inşa etmeye çalışırken bir sorun oluşturacaktı. Mühendislik ve yapısal temeller konusunda ustalık bilgisine sahip başka birini bulması gerekecekti.

Ancak, konseyin dikkatini çeken bu başarısızlıklar değildi. Bunun yerine, gözleri Cyrus'un elinde tuttuğu, kırmızı ve sarı mühürlü mektuba çevrilmişti. Osan'dan gelen bir mektup.

Cyrus mührü kırıp mektubu açtı.

Rael Kralı Cyrus'a, Son

kararımı yazıyorum.

Sarayınızın, gölgelerde yürüyenleri, doğa kanunlarını çiğneyen ve krallıkları barış içinde tutan dengeyi bozan cadıları sadece hoş görmekle kalmayıp, onları yücelttiğini öğrendim.

Osan bin yıllık bir geleneğin üstündedir. Biz disiplinli, onurlu, ilkeli bir halkız. Bu karanlığın sarayımızda yeri, masamızda koltuğu, konseyimizde sesi yoktur. Onunla birlikte yürümek, yıkıma doğru yürümek demektir.

Sizin yükselişinizin Rael'e güç ve onurun geri dönüşünü müjdelediğine inanarak, iyi niyetle bir ittifak teklifi sundum. Şimdi görüyorum ki

yanıldığımı anlıyorum. Böyle güçlere nüfuz veren bir krala barış konusunda güvenilemez.

Bu teklif geri çekilmiştir.

Osan karanlıkla pazarlık yapmaz.

Osan Kralı Tagasi,

Sonsuz Ateşin Koruyucusu

Cyrus, masanın diğer ucunda oturan Essandra'ya bir bakış attı. Essandra, her zamanki okunmaz sükunetiyle gözlerini ondan ayırmadan oturuyordu. Cyrus mektubu cebine koydu.

"Tagasi ittifak görüşmeleri teklifini geri çekti," dedi konseye.

"Ne gerekçeyle?" diye sordu Verin. "Başka seçenekler peşinde."

"Mektubu bizimle paylaşır mısınız, Majesteleri?"

"Hayır. Önemli değil. Osan ile ittifak kurmaya niyetim yoktu." Teklifi bile unutmuştu.

"Potansiyel ittifakları reddedip, aynı zamanda kavga etmediğimiz krallıkları kışkırtmaya devam edemeyiz."

"Kimse kimseyi kışkırtmıyor," diye karşılık verdi Everan, her zamanki gibi arabulucu rolünü üstlenerek.

"O azgın boğa Bravat tam da bunu yapıyor," dedi Fatim. "Ve yakalandığında, Mercia Rael'i tanıyacak..."

"Yakalanmayacak. Onları geri getirmenin bir yolunu bulana kadar diğerleriyle birlikte orada mahsur kalacak."

"Yakalanmaları sadece an meselesi," dedi Verin. "Asla gitmemeliydik."

"Ama ben gittim," dedi Cyrus. Bunu, göğsündeki ağırlığı gizleyerek, sakin bir şekilde söyledi. Şu anda içinde hissettiği utanç duygusunun, başarısızlığın utancı mı, yoksa bu girişimi yapmaya cesaret edecek kadar aptal ve dikkatsiz olmanın utancı mı olduğundan emin değildi. Elbette başarısızlığın utancıydı, çünkü Alexander'ı ele geçirmiş olsaydı, hiç utanç duymazdı.

Ve kendine dürüst olursak, Alexander'ı yakalama fırsatı tekrar eline geçerse, kesinlikle bu fırsatı değerlendirecekti.

Ancak en büyük pişmanlığı, iki cadıyı kaybetmiş olmasıydı. Essandra sessizce oturuyordu, Alexander'a gitme kararını savunmaya çalışmıyordu

Mercia'ya gitme kararını savunmaya çalışmıyordu ve o da bunu beklemiyordu. O da hala bu konuda üzgündü, ancak aradığı kadehi bulmak bu öfkeyi biraz yatıştırmış gibiydi. Saldırı ve bunun sonucunda meydana gelen yıkım olmasaydı, onu hiç bulamayabilirlerdi.

Hazine depolarının haberini paylaşmak, konseyde tam olarak yeniden itibar kazanmasını sağlamadı, ancak paranın nereye taşınacağı ve fonların bir kısmının yeniden inşa çalışmalarına nasıl tahsis edileceği tartışılırken, görüşmelerin ilerlemesine nihayet yardımcı oldu. Ayrıca, azalan depolarını doldurmak için ek pirinç ve tahıl satın almalarına da yardımcı olacaktı. Çit cadılarının ürettiği mahsul yardımcı oluyordu, ancak yeterli değildi. Cyrus bu konu üzerinde fazla durmadı, çünkü Shadowlands ile ticaret yapma konusunda hala sessiz bir baskı vardı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, yeterince sabretti ve ara vermeleri için harekete geçti.

Herkes kabul etti.

"Ah, Majesteleri, bir şey daha var," dedi Fatim ayağa kalkarken. "Murius öldüğüne göre, kralın şikayetlerini artık *siz* mi ele alacaksınız?"

Ne şikayeti? "Benim hiçbir şikayetim yok." Aslında birçok şikayeti vardı, ama bunları dile getirmeyecekti.

Fatim, garip bir şekilde boğazını temizledi. "Sizin şikayetleriniz değil, Majesteleri, halkın şikayetleri. Murius hem hukuk *hem de* adalet efendisi olarak görevlerini yerine getiriyordu. Bundan sonra bunları ayrı roller olarak düşünmeli ve şikayetleri yönetmek için bir adalet görevlisi atamaya öncelik vermeliyiz."

Adalet. Bu kelimeyi duymak bile göğsünü sıkıştırdı. "O unvanı taşıyan bir adam istemiyorum."

"Ama bir adalet görevlisi atarsanız, yargılamaları ona bırakabilirsiniz..." "O unvanı taşıyan bir adam istemiyorum dedim," diye tersledi Cyrus.

Fatim boyun eğerek başını eğdi. "Evet, efendim." Cyrus sustu. Bu kadar sert olmak istememişti.

"Rael'in adaleti, Mercia'nın adaletinden çok farklı bir roldür," diye araya girdi Essandra, sonunda konuşmaya başlayarak, "ve sizin bir adalete ihtiyacınız var."

Huzursuz bir sessizlik ortamı kapladı. Birkaç meclis üyesi koltuklarında kıpırdadı. Şimdi bile, onların tarafında olmasına rağmen, odada bir cadının bulunmasından hoşlanmıyorlardı, özellikle de Cyrus'a eşit davranan bir cadının.

Eşiti gibi Cyrus'a meydan okuyan bir cadı. Rael'i ele geçirmeye ve soyluların başkenti geri almak için düzenledikleri saldırıyı durdurmaya yardım etmiş olabilir, ama varlığı onları hala rahatsız ediyordu. Tedirgin ediyordu.

Cyrus sandalyesine yaslandı. Essandra'nın zümrüt yeşili gözleri onun bakışlarına karşılık verdi. Kupayı bulduğu anda ortadan kaybolacağından biraz endişelenmişti, ama Essandra hala büyüsü için kalan birkaç parçayı toplamaya çalışıyordu ve en azından bir süre daha onun gücüne erişmek istiyordu.

Neden onun sözlerini dinlemeye bu kadar meyilli olduğunu bilmiyordu. Belki de, onun hakkında çok az şey bildiği halde, adalet pozisyonuna karşı olan nefretini fark ettiği içindi. Ya da belki de bu kadını hayal kırıklığına uğratmanın giderek daha rahatsız edici hale gelmesiydi.

Kadın, onun bir yargıca ihtiyacı olduğunu söylemişti. *Peki.* "O zaman başka bir isim verin," dedi.

Kadın masadaki meclis üyelerini süzdü. "Eskiden yargıç olarak bilinen yargıçlık görevi için aday olacak hukukçuları bir araya getirin."

Hepsi Cyrus'a baktı ve yine yer değiştirdi.

"Neden bana bakıyorsunuz?" diye sordu onlara. "Onu duymadınız mı?"

Meclis üyeleri hızla eğildiler.

Fatim durakladı. "Peki, bu görev doldurulana kadar mevcut şikayetler ne olacak?"

Cyrus, şikayetlerin beklemesi gerektiğini söylemek üzereyken, Essandra, "Şikayeti olanlar, önümüzdeki haftadan itibaren sabahları taht odasında toplanabilirler. Kral Cyrus, bu görev doldurulana kadar günde üç kişinin şikayetini dinleyecektir." dedi.

Cyrus ona keskin bir bakış attı, ama o sadece kesin bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Peki. Cyrus itiraz etmedi. Fatim
tekrar selam verdi. "Evet,
Majesteleri."
Ve meclis üyeleri odadan çıktılar. Essandra, Everan ve
Kord odada kaldılar.

Herkes gittikten sonra Cyrus koltuğuna yaslandı. "Günde üç mü?" dedi sinirli bir şekilde. "Başkalarının sorunlarıyla uğraşmak istemiyorum

sorunlarıyla uğraşmak istemiyorum, benim kendi sorunlarım var."

"Sen kralın," dedi Everan. "Başkalarının sorunları senin sorunların. Ve bu sadece bir yargıç atayana kadar sürecek."

"Neden sen yapmıyorsun?" diye sordu Cyrus.

Essandra ona keskin bir bakış attı. "Bir hukuk ustası veya yargıç olmadan, şikayetleri dinlemek kralın sorumluluğundadır. Orada olacaksın."

Hayır. Orada olmayacaktı. Bunun için zamanı yoktu. İlgisi de yoktu. Orada olmayacaktı.

Cyrus, oturmak istediği son yer olan tahtta rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Ama Essandra, hareket etmeyi aklından bile geçirmemesi için ölümcül bir bakışla onu yerine oturtmuştu ve şimdi, kendisine verdiği şikayetleri dinlemesini sağlamak için sağında duruyordu.

Burada olması kendi hatasıydı. O sabah erken saatlerde, hepsi yargıç adayı olan bir grup adamla görüşmüştü. Cyrus, konseyin onları bu kadar çabuk bir araya getirmesini takdir etmişti. Sonra en iyi haliyle her zamanki gibi davrandı: kimin seçileceğinin umurunda olmadığını söyledi, konseyin tavsiyesini istedi, karşı çıktı ve sonra hiçbir adayı seçmedi.

Şimdi burada oturmuş, öfkesiyle kaynıyordu. Ayrıca Bravat'tan henüz bir haber almamıştı, bu da onu giderek daha fazla tedirgin ediyordu. Cyrus onu Mercia'da bıraktıktan iki gün sonra, isyancı savaşçı kanı kullanarak onunla iletişime geçmesi gerekiyordu. Bir hafta geçmişti.

Cyrus tekrar kıpırdadı. Burada olmak istemiyordu, ama üç şikayet vardı ve bunları halletmesi gerekiyordu. Üç şikayeti halledebilirdi.

İnsanlar taht odasına girmeye başladı. Çok sayıda insan. Şikayet süreci halka açıktı, ancak Cyrus, insanların neden gelip başkalarının sorunlarını dinlemek isteyeceklerini bir türlü anlayamıyordu.

Essandra, sağında, kürsünün hemen yanında duruyordu, elleri belinde, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kalabalık yerlerine yerleşince, odada bir sessizlik hakim oldu - tam olarak krallarına saygıdan değil, ama onun yanındaki cadıya karşı duydukları temkinlilikten dolayı. Kalabalıkta fısıltılar yayıldı, kafalar döndü, gözler sağa sola baktı. Cyrus, birkaç kişinin rahatsız bir şekilde hareket ettiğini fark etti.

Ondan korkuyorlardı.

İyi. Korkmalılar da.

İlk öne çıkanlar, işverenlerinin sunduğu ücretlerin geçinebilecek düzeyde olmadığını şikayet eden bir grup erkekti.

"Başka bir işverene gidin," dedi Cyrus onlara.

"Ama Majesteleri," diye karşılık verdi adamlardan biri, "işler az. İşverenler bunu biliyor ve bundan yararlanıyor. Eskiden asgari ücret vardı, ama Kral Orrid geçen yılın başında onu kaldırdı."

Cyrus yanındaki danışmanlarına baktı. "Neden?"

"İşverenler, bunun kârlarını çok fazla azalttığından şikayet ettiler," dedi Fatim.

Cyrus kaşlarını çattı. "Ama yine de makul bir kâr elde ediyorlardı, değil mi?"

Konsey üyesi rahatsız bir şekilde başını salladı. "Kâr ediyorlardı, evet, ama

—

"O zaman asgari ücreti geri getireceğiz. Eğer kâr etmiyorlarsa" — dudaklarını büzerek gülümsedi — "şikâyetlerini bize iletebilirler."

"Ama Majesteleri," dedi Fatim, "bunun bazı sonuçları olacak..."

"Şikayetlerini bize iletebilirler," diye sözünü kesti Cyrus. "Günde üç tane yapıyorum." Essandra'ya sinirli bir gülümseme attı.

Önündeki adamlar hep birlikte geniş bir gülümsemeyle derin bir reverans yaptılar ve tekrar tekrar teşekkür ettiler.

Adamlar dışarı çıkarken Essandra ona yaklaştı. "Bunu daha ciddiye almalısın," diye sertçe fısıldadı.

"Ben ciddiye alıyorum," diye cevapladı ona bakmadan. "Hayır, almıyorsun."

Sandalyesinde aniden döndü. "Hangi dünyada bu işte iyi olacağımı düşündün?"

"Hiçbir dünyada," diye tısladı, "ama yargıç seçmediğin için başına gelen bu."

Dişlerini sıktı. Şikâyetlerini dile getirmek için ikinci grup onun önüne geldi. Sert görünümlü bir gruptu, belki de tarla işçileriydi, ama hepsi saygıyla eğildiler ve Cyrus dikkatini onlara verdi.

"Şikayetiniz nedir?" diye sordu onlara.

"Şikâyet değil," dedi adamlardan biri öne çıkarak, "ama yine de bir isteğimiz var."

"Devam et."

"Tacı, diğer krallıklara satılan köleleri geri satın alıp aileleri yeniden bir araya getirecek mi bilmek istiyoruz."

Cyrus sandalyesinde dikleşti ve yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu. Köle ticareti aileleri parçalıyordu, bunu çok iyi biliyordu, ama bu ailelerin hala sevdiklerini bulmaya çalışıyor olmaları, pes etmemiş olmaları...

"Evet," dedi sonunda. "Elbette."

Taht odasında yüksek sesli mırıldanmalar yayıldı.

"Efendim," diye Fatim araya girdi ve hızla yaklaşarak, "O kadar paramız yok."

Bu doğru değildi. "Az önce epey bir para bulduk."

"Yeterli değil. Tamamen iflas ederiz, hatta daha da fazlası. O paranın zaten tahıl ve pirinç ambarlarımızın boşalmaması için ayrılmış olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Cyrus omuz silkti. "O zaman azar azar yaparız."

"Ne kadar sürecek, önümüzdeki yüz yıl mı? Bu, akıl almaz bir zaman alacaktır ve bunun gerektireceği krallıkların sayısı küçük bir listeyle sınırlandırılamaz. Bütün bu insanları bulmak, nerede olduklarını öğrenmek için ne kadar kaynak gerekeceğini biliyor musun? Hala hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Hiçbir kayıt yok. Üstelik, onları geri satın almak da gerekecek. Bunun için gerekli imkânlarımız yok."

Yani, Cyrus onları geri almaya gücü yetmiyordu, ama bu yardım edemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Herkese duyurun," dedi, "buraya gelmenin bir yolunu bulanlara sığınak ve güvenlik sağlanacak. Herhangi bir krallıktan, herhangi bir yerden gelen herhangi bir köle."

Salondaki mırıldanmalar gittikçe yükseldi.

"Efendim," Fatim onu tekrar keserek, "kendi halkımızı bile zar zor geçindirebiliyoruz. Krallık henüz istikrarlı değil; hala yeniden inşa aşamasındayız."

"Bir yolunu buluruz. Başkalarına kendi krallıklarını devirmeleri için de yardım edebiliriz."

Salondaki sesler daha da yükseldi. "Cyrus," diye tısladı Essandra.

Fatim, kendi diline boğulmuş gibi kekeledi. "İsyanlara yardım etmekten bu kadar açıkça bahsedemezsin!" diye bağırdı.

Cyrus omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Serra ne olacak?" diye bir ses kalabalıktan yükseldi.

Köleci krallığın adı geçince teni kızardı. Ayağa kalktı. "Serra'yı yok ederim," dedi acı bir sesle. Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu.

Kalabalığın tepkisi onu bir dalga gibi vurdu. Serra, Cyrus ve neredeyse tüm adamları da dahil olmak üzere çoğunun burada olmasının sebebiydi. Rael kendi kölelerini yakalamamıştı, onları köle tüccarlarından satın almışlardı.

"Peki ya Gölge Diyarları?" diye sordu başka bir adam.

Cyrus donakaldı. *Gölgeler Diyarı.* Kalbi göğsünde sıkıştı. Gölgeler Diyarı'nı düşünmek mümkün müydü ki?

"Tamam, sanırım bu kadar şikayet yeter," diye bağırdı Essandra, öne doğru ilerleyerek.

Onun telaşı, onu tutan pençeden kurtardı ve Cyrus şimdi ona şaşkınlıkla baktı. "Sadece iki tane vardı."

"Ve bir tane bile fazla. Sen cezai şikayetleri çözmelisin, Rael'i savaşa sokmamalısın. Bu bir hataydı." Kolunu çekti. "Gidelim."

Adam onu takip etmek için harekete geçti, ama bir kadının çığlığı kulağına çarptı. "Hayır!" diye bağırdı ses.

Cyrus'un bakışları salonun arkasındaki kargaşaya kaydı.
Kadını göremiyordu, ama sesini kesinlikle duyabiliyordu.

"Kralı görmek istiyorum!" diye bağırdı kadın. "Üç kişiyi göreceğini söylemişti, ben gitmiyorum!"

"Onu geçirin," diye bağırdı Cyrus ve kalabalığa sessiz olmaları için eliyle işaret etti.

Essandra burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve iç geçirdi.

Küçük bir kadın ileri doğru itişip kakışarak ilerledi. Cyrus'tan daha yaşlıydı, belki altmışlı yaşlarındaydı. Elbisesi sade ama iyi dikilmişti ve Cyrus'un önüne geçince yukarı ittiği büyük bir gözlük takıyordu.

"Şikâyetin nedir?" diye sordu ona.

Kadın, küçük bedeninin izin verdiği kadar dik durdu. "Babamın evini istemeye geldim."

"Babanızın evinin nesi var?"

"Babam birkaç yıl önce vefat ettiğinde, mülkiyet hakkı kocama geçti. Kocam geçen yıl vefat ettiğinde, ev bana veya kızıma geri dönmek yerine kraliyetin mülkiyetine geçti. Şimdi toprakları el koyduğunuz için, onu bana vermenizi rica ediyorum." İnce parmağını kaldırdı, işaret etmiyordu ama açıkça bir noktaya değiniyordu. "Ailem *hiç* köle sahibi olmamıştır - Rael'de bunu söyleyebilecek çok az aileden biridir - ve bu ev altı nesildir ailemdedir. Lütfen, Majesteleri. Bana evi vermenizi rica ediyorum."

Bu yeterince kolay görünüyordu. "Ona evi verin," dedi kayıt memuruna. Dönüp gitmek üzereydi.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi kadın nefes nefese, ama sonra hemen ekledi, "Sadece... bunu yapmak için, kadınların mülk sahibi olamayacağına dair yasayı da değiştirmelisiniz."

Durdu ve ona döndü. "Kadınların mülk sahibi olamayacağına dair bir yasa mı var?"

"Evet. Hepsi Anlaşmalarda yazıyor."

Cyrus gözlerini kısarak kadına baktı. Anlaşmalar *denen* bir şey olduğunu biliyordu — Rael'in kanunları — ama içinde ne olduğunu bilmiyordu. Çoğunlukla umursamadığı için. "Hukukla uğraşıyor musun?"

Kadın dudaklarını büzdü. "Hayır. Kadınlar hukukla uğraşamaz. Ama kocam hayattayken hukuk okudum. O, birçok ilgi alanımı takip etmem için bana fırsat verdi." Biraz sakinleşip yutkundu. "O çok iyi bir kocaydı." Bir süre durakladı. "Onu özlüyorum."

Cyrus başını salladı, hala onu merakla süzüyordu. Bu ilginç bir kadındı. "Bu yasaları iptal edeceğim," dedi ona.

Salonda yine mırıldanmalar yükseldi.

Kadın göğsünü tuttu. "Teşekkür ederim, Majesteleri! Artık mülk sahibi olabilen bu kadınlar için, bir kadın boşanmaya karar verdiğinde evliliğe getirdiği mülkü elinde tutabilmesi için yasayı değiştirir misiniz?"

Omuz silkti. "Tabii."

Mırıldanmalar arttı.

"O zaman kadınların kocalarından boşanmasını engelleyen kuralı da kaldıracaksınız."

Salon o kadar gürültülü hale geldi ki, başka hiçbir şey duyamıyordu.

Cyrus elini kaldırarak onları susturdu. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Ondan hoşlanmıştı. "Kadınlar kocalarının kölesi olarak tutulmayacak. Eğer kocasından ayrılmak isterse, bunu yapabilir ve kanun tarafından korunur."

Sessiz salon daha da sessizleşti — şokun sessizliği.

Kadın heykel gibi hareketsiz durdu, az önce onun kabul ettiğini duyduğu her şeyi sessizce fark ederek ona bakıyordu. Gözleri doldu.

Ama onun bir sorusu vardı... "Kocan öldüyse, neden boşanmak istiyorsun?"

"Sadece kızım için, Rael'in kızları için bu krallığı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum. Rael için."

O buna içtenlikle inanıyordu ve kadın bunu yapabilecek birine benziyordu.

Aniden, zihninde bir çekim hissetti — kan bağıyla gelen bir çekim. *Brav*at. Bu işi bitirip buradan çıkması gerekiyordu. Çabucak.

"Bu krallığı daha iyi bir yer haline getirmek mi istiyorsunuz?" diye sordu kadına.

"Elbette."

"Belki de bunu en iyi şekilde yargıç olarak yaparsın."

Taht odasında bir hayret çığlığı yükseldi ve kadının ağzı açık kaldı. "Ben mi, Majesteleri?"

Omuz silkti. "Yasayı bilmiyor musun?" Kadın onu benden daha iyi biliyordu.

"Evet, ama ben..."

"Rael'i tüm vatandaşları için daha adil ve eşit hale getirmek için nelerin değiştirilmesi gerektiğini anlamıyor musun?"

"Belki, Majesteleri."

"Bu işi istemiyor musun?"

"Onur duyarım, ama yeterince nitelikli değilim..."

"Hoş geldin, Yargıç." Bir süre durdu. "Adın ne?" "Ruth, Majesteleri."

"Peki, Ruth, babanın evinde, yani *senin* evinde işlerini hallet ve yarın saraya dönüp bu lanet olası şikayetleri dinlemeye başla."

Cyrus döndü ve taht odasından çıktı. Çıkarken onunla konuşmaya çalışan herkesi eliyle uzaklaştırdı ve Essandra'ya bakmadı bile. Onun somurtkan bakışlarının onu delip geçeceğini biliyordu. Boş bir salona girip kapıyı kapattı ve zihnini Bravat'la olan bağını takip etmeye bıraktı.

Ama Bravat değildi.

Kieve'ydi.

"*Kardeşim,*" diye şaşkınlıkla Kieve'nin zihnine girerken dedi.

"Geri dönüp Bravat'ı buldum," dedi Kieve. "*Bana şişelerinden birini verdi.*"

"*O seninle mi?*"

"*Hayır. Portalin kesildiğini söylediğimde, ek süreyi başka bir tapınağı yağmalamak için kullanmaya karar verdi*." Elbette öyle yapmıştı. Cyrus Bravat'ı tekrar gördüğünde...

"*Jaem de onunla birlikte,*" diye ekledi Kieve.

En azından Bravat'ın yanında sorumlu bir kişi vardı. Bu iyiydi. Cyrus, onları eve götürmenin bir yolunu henüz bulamadığını ona söylemeliydi.

Ancak, o konuya gelmeden önce Kieve, "*Mercian kraliçesini kimin kaçırdığını buldum*," dedi.

Cyrus'un merakı onu anında susturdu.

"*Gölge Kral,*" dedi Kieve.

Cyrus'un hem bedeni hem de zihni dondu. *Demek* Gölge Kral onu kaçırmıştı.

Omurgasından bir ürperti geçti ve zayıf bir anı parladı. Rüyası... Gölge tahtında oturan Mercian kraliçesi. Bu bir rüya değildi, tıpkı onun Aleon'a gittiğini görmek bir rüya olmadığı gibi. Artık bundan emindi.

Ama şimdi Gölge Kral'ın esiri ise, nasıl Gölge tahtına oturabilirdi?

O da aynı görüntüyü mü görmüştü? Gölge Kral'ın kendi kahini var mıydı ve o da aynı görüntüyü görmüş müydü? Belki de saldırının, onu kaçırmanın amacı buydu.

Bu, Gölge Kral'ın kaderini değiştirmeye çalıştığı anlamına gelirdi. Bu mümkün değildi.

Öyle miydi?

"*Hâlâ orada mısın?*" diye sordu Kieve.

"*Evet, ben sadece... bu mantıklı değil. O, Gölge Kral'ın tahtını ondan alıyor, ben gördüm*."

"Görünüşe göre, o tarafından yakalanmadan önce değil."

Belki kaçmanın bir yolunu bulur, Aleon'a katılır ve sonra onu devirir. Ya da belki onun elindeyken onu öldürmenin bir yolunu bulur. Cyrus bu fırsatı kıskanıyordu.

"*Ayrıca, Gölge Kral'ın kardeşini kaçırdığını sanmıyorum,*" dedi Kieve. *"Onu görmedim. Ama Cyrus, kaçırılan tek kişi kraliçe değildi*."

Kral başka kimi kaçırmış olabilirdi? Farkında değildi...

"*Yakalandım, Cyrus*."

Cyrus'un kanı dondu. *Ne?* Kieve yakalanmış mıydı?

"*Portalin olduğu yere geri döndük ve tekrar açılmasını bekliyorduk. Geceleyin Gölgeler üzerimize çöktü*."

"*Nasıl? Şimdi neredesin?*"

Kieve hüzünlü bir kahkaha attı. "*Artık bana yardım edemezsin*." "*Nerede olduğunu söyle*."

"*Hayır. Gölge Kralı ile yüzleşemezsin. Onun yanında bütün bir ordu var. Binlerce, Cyrus. On binlerce. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Zaten bir görevi başarısızlıkla tamamladın, konseyinin desteklemediği bir görevi, hatırlatayım*."

Gölge Kral Kieve'yi ele geçirmişti. Cyrus'un nefesi öfkeden titriyordu. Ama Kieve haklıydı, ne yapabilirdi ki? Ona ulaşmanın bir yolu yoktu

Uygun bir ordusu yoktu. Rael harap olmuştu; geri aldıktan sonra toz bile yerleşmemişti — Cyrus ona soyluların saldırısından henüz bahsetmemişti.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. "*Neredesin?*" diye tekrar sordu.

"*Sana söyleyemem bile.*"

Cyrus, Kieve'nin zihnine baskı uygulayarak onun gözünden görmeye çalıştı. "*Hayır, Cyrus*."

Onu nasıl dışarı itiyordu? "*Beni içeri al, görmeme izin ver*." "*Hayır.*"

Cyrus, Kieve'yi aralarından en zayıf olanı olarak görmüştü, özellikle de son birkaç haftadır, ama bir şekilde, ona karşı koyacak gücü buluyordu. *"Kieve, seni almaya geleceğim. Seni geri getireceğim*."

"*Geri dönmek istemiyorum*."

Cyrus dondu ve göğsü sıkıştı. "*Ne?*" "*Bu dünyadan bıktım*."

Midesine bir ağırlık çöktü. *"Kieve,*" diye fısıldadı.

"*Bravat çoğu adamı aldı. Dün yakınlarda ikinci bir tapınak olduğunu duyunca ayrıldılar. Muhtemelen yarın kan bağıyla seni arayacaktır. Ona olanları anlatman gerekecek*."

"*Söyleyeceğim,*" diye söz verdi. *"Sonra seni almak için onu geri göndereceğim*." "*Biz burada olmayacağız*."

Bu ne anlama geliyordu? Cyrus'un kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"*Sadece birkaç adam benimle,*" dedi Kieve. *"Hepimiz karar verdik.*"

Kieve'nin sözlerinin ağırlığı onu ezmek üzereydi. "*Ne düşünüyorsan...*"

"*Gölge Kral kim olduğumuzu bilmiyor. Ve bilmeyecek de.*"

"*Kieve, ne yapacaksın?*"

"Fazla vaktim yok. Beni dinle. Bu hayatta bana elinden gelen her şeyi verdiğini biliyorum. Hiçbiri senin suçun değildi. Kendini suçlayacağını biliyorum, ama geldiğim için mutluyum. Hazırım."

"*Bekle, bekle!*" Cyrus yalvardı. "*Senin için geliyorum*." "*Gelemezsin*."

"*Nerede olduğunu söyle*."

"Seni tanımış olduğum için çok şanslıyım." Kieve'nin sesi zihninde bile titriyordu. *"Sen iyi bir kardeştin ve iyi bir arkadaştın. En iyisiydin*."

"*Kieve, bekle!*"

"*Hoşça kal, Cyrus*."

"Kieve..."

Her şey sessizleşti.

"*Kieve?*" Ama artık Kieve'nin zihninde değildi.

Cyrus gözlerini sıkıca kapatmış duruyordu. Gözlerini açmayı reddediyor, çaresizce bağı yeniden kurmaya çalışıyordu.

"*Kieve!*"

Ama bağ kopmuştu. Artık kendi zihnine geri dönmüştü. Dudaklarından bir çığlık kopardı. "Kieve!"

Otuz Birinci Bölüm

Cyrus cadının kapısını yumrukladı. "Essandra!" diye bağırdı. Kapıyı zorla açmaya çalıştı ama kilitliydi. Daha sert yumrukladı.

Kadın kapıyı açtı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Şüphesiz, taht odasında olanlar yüzünden ona hala kızgındı, ama onu gördüğünde ağzı açık kaldı ve kaşları, genişleyen gözlerinin üzerinde bir çukur oluşturdu. "Ne oldu?"

Odaya girdi. "Onu geri getir!" diye yalvardı. "Onu hemen geri getir!"

Kız geriye doğru sendeledi. Ağzını açtı ve dudakları sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi hareket etti, ama ses çıkmadı. "Ne oldu, ne oldu?" diye sordu sonunda. "Kimi nereye getireyim?"

"Kieve!"

"Portal büyüsüne alternatif bir şey üzerinde çalışıyordum, ama henüz..."

"Hayır, kaseni al ve onu geri getir!" Onu yakaladı. "Kaseni al ve onu geri getir!"

Ne dediğini anlayınca donakaldı.

"Nerede?" Etrafta dönerek aradı. *"Nerede?"* Duvardaki çekmeceli dolaba gitti, çekmeceleri açıp içinden giysileri çıkardı. Orada değildi.

"Cyrus..."

Tekrar dönüp odayı taradı. Açık raflara doğru ilerledi, giderken eşyaları deviriyordu — otlar ve sıvılarla dolu kavanozlar, mumlar, fark etmiyordu. Hepsini kenara itti. "Nerede?!"

Sonra gördü.

Kase, yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde duruyordu.

Essandra, onu almaya çalışırken onu durdurmak için harekete geçmedi. Sadece başını salladı. "Cyrus..."

Kaseyi Essandra'nın ellerine itti. "Onu geri getir," diye yalvardı. "Öyle olmaz."

"O zaman, nasıl işe yarıyorsa, neye ihtiyacın varsa. Söyle bana, ben hallederim." "Cyrus..."

"Lütfen!" Ellerini kasenin üzerine daha sıkı bastırdı, kendi elleriyle kavradı. "Lütfen. Onu geri getir." Alnını ellerine dayadı, yalvararak, dua ederek. O, tanrıya en yakın şeydi; onun bu güce sahip olduğunu biliyordu. Kieve'yi geri getirebilirdi.

"Cyrus..."

"Lütfen!"

"Cyrus!" Kaseyi bıraktı ve onun yüzünü tuttu. "Bana bak."

Sessizleşti ve gözlerini kadının gözlerine kaldırdı.

"Onun bedeninin üzerinde yetişen sonsuz yaşam ağacının çiçeğine ihtiyacım var," dedi kadın.

Kalbi hızla atıyordu ve yutkunarak başını salladı. Kieve'nin cesedini bulacak ve bu ağacın çiçeğini alacaktı...

"Hayır, Cyrus, beni dinle. Ölümsüz ağacın çiçek açması en az yirmi yıl sürer."

Hareketsiz kaldı. *Yirmi yıl...*

"Ve onun kanına ve hala hayatta olan bir aile üyesinin kanına ihtiyacım var, onu yaşayanların dünyasına bağlayacak yaşam bağı oluşturmak için." Aşağıya baktı, hatırlamaya çalıştı. Kieve'nin başka ailesi var mıydı? Hiçbir yerde? *Hayır.* "Ya o... Ya onun ailesi yoksa?"

Kız üzüntüyle başını salladı.

"Ailesi olmadığı için onu geri getiremez miyiz?" Hayır, bu doğru olamazdı.

"Hayır, onu yaşayan dünyaya bağlayacak hiçbir yolum yok. Ve onun cesedi ya da kanı da yok..."

"Onları ben bulurum!" Kendisi bulacaktı.

"Ya da onun sonsuz yaşam ağacından bir çiçek... Hiçbir şeyimiz yok. *Hiçbir* şeyimiz olmadığı için onu geri getiremem."

Soğukluk içini kapladı. Ölümcül bir soğukluk. "Üzgünüm," dedi kadın.

Cevap bu olamazdı. Hayır. Bunu kabul edemezdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı kız tekrar.

Cyrus orada durup ona bakıyordu. Ama onu görmüyordu, gerçekten görmüyordu. Essandra, tüm imkansız güçleriyle, büyüleriyle ve isyan dolu gölgeleriyle - eğer biri yaşam ve ölüm kurallarını değiştirebilirse, o da oydu.

Ama onun bile yapamayacağı şeyler vardı.

Elleri ondan düştü. Gözleri yanıyordu, ama gözyaşı gelmiyordu. Henüz.

"Hepsi bu mu?" diye sordu sessizce. Ama bu gerçek bir soru değildi. Cevabı zaten biliyordu. Aralarında boş bir sessizlik geçti. O bu sessizliği doldurmaya çalışmadı.

Omuzları düştü.

Sonra, tek kelime etmeden, döndü ve odasından çıktı. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi ona.

Bilmiyordu. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, arkadaşının gittiğiydi. O kadar çok arkadaşı gitmişti ki. Kral olmasına rağmen, bu dünya ondan almaya devam ediyordu. Gölge Kral ondan almaya devam ediyordu.

Büyük bir duvar aynasının önünden geçti ve durdu, aynada yansıyan —ona bakan yüzüne baktı. Alexander'ın yüzü ona bakıyordu. Onunla alay ediyordu.

Boğazından acı bir çığlık koparken, aynanın üst kenarını kavradı ve duvardan kopardı. Cam, mermer zemine parçalandı. Bu iyi geldi ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şey onun peşinden düştü — vazolar, duvar halıları, iç kapıların camları.

Koridorlar neredeyse insansızdı, ama önünden geçen birkaç zavallı ruh hızla yolundan çekildi.

"Cyrus!" Essandra'nın sesi arkasından geldi, ama o durmadı. İçindeki fırtınanın öfkesine kapıldı.

Sarayı kasıp kavurdu. Konsey odasının önünden geçerken, kayarak durdu ve sonra geri dönerek odaya daldı. Bu oda... Bu odadan nefret ediyordu. Duvarlardaki tabloları yırttı. Onları daha önce bırakmıştı çünkü geçmişteki hükümdarların kendini beğenmiş portreleri değillerdi. Manzaralar ve çiçeklerdi... *ama burada lanet olası çiçekler olmayacaktı*

olmazdı! Odanın köşesindeki bir sergi sütununun üzerinde mermer bir at başı duruyordu. Tüm ağırlığını kullanarak onu yere devirdi. Essandra'yı gördü. Onu durdurmayı bırakmış ve sadece onu takip ediyordu.

Salona geri döndüğünde, duvara monte edilmiş başka bir büyük ayna gördü ve onu da kopardı, etrafına yüzlerce cam parçası saçıldı. Bir başka aynayı kırdı, sonra bir başkasını. Bu saraydaki her şeyi kıracaktı. Kendisinin kırıldığı gibi. Artık kendini tutamıyordu. Tutmak da istemiyordu.

Sonunda, yorgunluktan bitkin düşmüş, nefes nefese durdu. Vücudu ağrıyordu, başı ağrıyordu. Ve aniden, artık ayakta duramadı. Yere çöktü. Kırık camlar derisini kesiyordu, ama umursamadı.

"Cyrus," dedi Essandra, camların üzerinden dikkatlice ona doğru ilerlerken.

"Yapma," dedi yorgun bir sesle. "Kendini keseceksin."

Ama Essandra onu dinlemedi ve ona doğru ilerledi. Sessizce, onun önüne çöktü.

"Hadi," dedi yumuşak bir sesle ve elini tuttu.

Yavaşça ayağa kalktı ve Essandra'nın onu koridordan çekmesine izin verdi.

Onu Teron'un çalışma odasına götürdü. Oraya vardıklarında Teron orada değildi, ama Essandra Cyrus'u bir tabureye oturttu ve odadaki çekmeceleri malzeme aramak için karıştırdı. Birkaç pense ve temiz çarşaf buldu. Makasla Cyrus'un uyluklarındaki derileri kesti ve dizlerine saplanmış küçük cam parçalarını çıkarmak için bacaklarından çıkardı.

Cyrus boş boş oturuyordu. Derisinden çıkarılan cam parçalarını hissetmiyordu bile. Odayı, cam parçalarını küçük metal bir kaseye atarken çıkan tıkırtı sesi dışında sessizlik kaplamıştı.

Sonunda, sessizliği bozdu. "Geri dönmek istemedi," dedi. "Onu almaya geleceğimi söyledim, ama geri dönmek istemedi."

Kadın bir an durdu, ona baktı ve cam parçalarına devam etti.

"İyileşeceğini sanmıştım," dedi. "İyileşmesi için ona Pyro verdim." Dudakları titriyordu. Bütün vücudu titriyordu. "Neden iyileşmedi?"

Kadın kaseyi masanın üzerine koydu. Sonra öne doğru adım attı ve kollarıyla onu sardı.

Yüzünü kadının boynuna gömerek sessizce hıçkırdı. "Neden iyileşmedi?"

Kadın onu daha sıkı kucakladı. "İntikam neyi iyileştirir?" "Her şeyi."

"Cyrus." Geri adım attı ve ona bakmasını sağladı. "*Hiçbir şeyi*," diye fısıldadı. "İntikam *hiçbir şeyi* iyileştirmez."

O başını salladı. "Hayır, bu doğru değil."

Kadın üzgün bir şekilde kaşlarını çattı ama

tartışmadı. "Bu doğru değil," dedi adam tekrar.

Teron içeri girdi ve Cyrus'u görünce aniden durdu. Sonra hızla yanlarına geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

Cyrus cevap veremedi.

"Kieve'yi kaybettik," dedi Essandra.

Teron sessizleşti. Gözleri Cyrus'un kanlı dizlerine kaydı, sonra masanın üzerinde duran küçük cam parçaları dolu kaseyi fark etti. "Hepsini çıkardın mı?" diye Essandra'ya sordu.

Essandra başını salladı.

"Gerisini ben hallederim." Kesikler yüzeyseldi ve Teron'un dokunuşu ile çabucak iyileşti. Sonra tezgaha gidip bazı otları karıştırarak bir içecek hazırladı. Cyrus'un yanına dönüp içeceği ona uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Cyrus. Teron ona daha önce hiç ilaç vermişti.

"Zihin için."

Cyrus başını salladı. "Ben iyiyim," dedi ve içeceği ona geri itti.

Ama Essandra onu durdurdu. "İç

şunu." "Yapacak işlerim var..."

"O bekleyebilir." Essandra tekrar bitkilere doğru başını salladı. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var ve başka türlü uyuyamayacaksın. İç şunu."

Cyrus karışımı inceledi. Essandra haklıydı. Uyumamıştı ve uyuyamayacaktı. Şu anda, yorgun olmasına rağmen uyuyamayacaktı. Belki sadece birkaç saat. Evet, sadece birkaç saat, ve içeceği bir dikişte içti.

Cyrus gözlerini yavaşça açtı. Neredeydi? Etrafındaki kırmızı denize odaklanmaya çalıştı.

Kan.

Hayır, kan değil. Gözleri keskinleşti. Kızıl çarşaflar. Bir yatakta... oldukça büyük bir yatakta. Oturmak için hareket etti.

"Yavaş ol," diye bir ses yumuşakça seslendi. Dönüp baktığında Essandra'yı pencerenin yanındaki sandalyede otururken gördü. Küçük sehpada okuduğu kitabı bıraktı ve ayağa kalkarak ona doğru yürüdü.

"Neredeyim?" diye sordu.

"Odanda."

Kaşları çöktü ve zihnindeki sisin dağılması için gözlerini kırptı. Kraliyet odası, en son geldiği zamankinden farklıydı. "Neden *senin* odandayım?" diye sordu.

"Çünkü otlar beklenenden daha hızlı etki etti ve Teron ile ben seni ancak buraya kadar taşıyabildik. Burası daha yakındı."

Teron. Her şey bir anda aklına geldi: Kieve, Cyrus'un öfkesi, Teron'un karışımı.

"Ayrıca sana bakmam için daha uygun," diye ekledi. "Bunu yapmak zorunda değildin." Başını ellerinin arasına aldı. Kendini hasta hissetti.

"Biliyorum," dedi kadın, masaya geri dönüp küçük bir fincana sıcak çay doldururken. Yatağa doğru yürüdü, kenarına oturdu ve fincanı ona uzattı. "Bunu iç."

"Artık ondan istemiyorum." "İçinde hiçbir şey yok, sadece çay."

Şüpheyle baktı ama kabul etti. "Ne kadar zamandır uyuyordum?" diye sordu ve bir yudum aldı. Sıcak ama iyiydi ve hepsini içti.

"Bütün gün ve şimdi de gecenin bir kısmı." "Şu anda gece mi?"

Kız başını salladı. "Gecenin ortası."

Adam içini çekti. "Gitmeliyim, biraz uyumanı sağlayayım."

Kadın hafifçe gülümsedi. "Ben iyiyim." Kupayı ondan geri aldı, ama yan sehpaya koymak için hareket ettiğinde, adam kadının kolunu tuttu.

Cyrus neden ona uzandığını bilmiyordu. Kız istediği zaman onun vücudunu almasına rağmen, o kızın vücudunu istemekten rahatsızlık duyuyordu. Şimdi de rahatsızlık duyuyordu. Hatta şehvet bile duymuyordu.

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, sadece *ihtiyacı vardı*.

Kadın onu anlıyor gibiydi. Ve ona acıyordu. Yavaşça arkasına uzandı ve elbisesinin bağcıklarını çözdü, sonra omuzlarından çekip yere düşürdü. Kaşkorseyi çıkarmadı ama altına uzanıp iç çamaşırlarını çıkardı.

Ani bir arzu dalgası yoktu. Bu zevk için değildi.

Cyrus, Essandra yanına uzanırken yırtık deri giysilerinin kalanını çıkardı ve onu altına çekti. Bacaklarının arasına girdi ve kendini kaplamak için tükürüğünü sıktı. Kız hiçbir şey söylemedi, onu kontrol etmeye çalışmadı. Sadece onun ihtiyacı olanı almasına izin verdi.

Cyrus onun içine girdi. Essandra sıcaktı, yumuşaktı, iyi ve gerçekti. Tanrılar, Cyrus iyi ve gerçek bir şeye o kadar muhtaçtı ki.

Kız onu cesaretlendirmek için kalçalarını salladı. Ama

Cyrus yapamadı. Göğsü sıkıştı. Neyi vardı?

Ona ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Ona ihtiyacı *vardı*, ama bu şekilde değil. Sadece ona sahip olmak, ona yakın olmak, birine yakın olmak istiyordu.

Onun dokunmasından hoşlanmadığını biliyordu, ama kendini tutamadı. Kollarını ona doladı ve başını boynunun omzuyla birleştiği yere yasladı.

Onun kokusu onu sakinleştirdi.

Şu anda o zayıftı, ama kız güçlüydü. İkisi için de yeterli güce sahipti. Çarpınan kalbi yavaşladı.

"Bende bir sorun var," diye fısıldadı.

Kız bir an sessiz kaldı, sonra "Hepimizin bir sorunu var," dedi.

Kadının yumuşak elleri sırtında dolaştı, saçlarına kadar uzandı. Adamın vücudu ağırlaştı ve kadının kokusunu daha derin içine çekmeye başladı.

Onun

sıcaklığını.

Kokusu.

Onun sakinliği.

Gözlerini tekrar açtığında, pencereden ışık içeri doluyordu. Sabah olmuştu.

Essandra yanında uyuyordu. Artık birbirlerine sarılmıyorlardı, ama kadının bacağı erkeğin kalçasına dolanmıştı ve erkeğin kolları hâlâ kadını sarmıştı. Kadının saçları yastığın üzerine dağılmış, dağınık ve koyu renkteydi.

Kadının teni onu çağırıyordu, ama o kıpırdamadı. Ağzını kadının omzuna bastırmadı. Elleriyle kadını okşamadı. İstemediği için değil, ama sınırlar olduğunu biliyordu — kadının onun acısı içinde geçmesine izin verdiği sınırlar. Ama o onun değildi. O sadece onun tamamen yıkılmasını engellemek için ihtiyaç duyduğu şeyi vermişti. Bu, onun sık sık bekleyebileceği bir şey değildi, belki de bir daha asla olmayacaktı. O bunu saygıyla karşıladı.

Bir anlığına başını geriye yasladı ve aralarındaki temastan güç aldı — onun gücünden. O, tanıştığı en güçlü insandı ve şu anda buna ihtiyacı vardı.

Sonunda hareket etti. Yavaşça, dikkatlice kolunu onun altından çekip uzaklaştı. Kız uyanmadı.

Ayağa kalktı, sessizce giyindi ve bir nefes almak için kapının önünde durdu.

Sadece bir nefes. Sonra koridora çıktı.

Güneş ışığı gözlerine sertçe vuruyordu, çok parlak, çok temizdi. Kieve'yi umursamıyordu. Cyrus'un yıkılmış olmasını ya da Gölge Kral'ın ondan bir kez daha bir şey aldığını umursamıyordu. O, ona çok değerli bir şeyi almıştı. Cyrus odasına geri dönerken kendine bir söz daha verdi: Gölge Kral ölecekti.

Otuz İkinci Bölüm

Kimse konsey odasının durumuyla ilgili tek kelime etmedi.

Kırık mermer heykellerin ve duvarlardan koparılmış yırtık resimlerin üzerinden dikkatlice geçtiler. Konsey üyeleri hiçbir şey söylemeden yerlerine otururken cüppeleri ve ayakkabıları cam parçalarına sürtündü.

Hiçbiri Cyrus'a bakmadı.

Aceleyle atadığı yargıçtan da bahsetmediler. Ruth içeri girdiğinde, hepsi ayağa kalktı, sessizce selam vererek nazikçe eğildikten sonra tekrar yerlerine oturdular.

Ruth, gözlüklerinin arkasından gözlerini kocaman açarak odanın içindeki dağınık taş ve mermerlerden köşelerde parıldayan kırık avize kristallerine kadar her şeyi gözden geçirdi. Cyrus ona normalde böyle olmadığını söylemek istedi, ama artık normalin neye benzediğinden bile emin değildi.

Hiçbir şey normal değildi. Hiçbir şey normal olmamıştı. Hiçbir zaman.

Keder hâlâ onu pençesinde tutuyordu. Bütün vücudu ağrıyordu: kolları, bacakları, göğsü, kalbi. Ciğerlerini dolduramıyordu. Düşünemiyordu.

Kieve'ye olanlar onun hatasıydı. Cyrus onu Mercia'ya gitmesine asla izin vermemeliydi. Kieve iyi değildi ve o bunu biliyordu. Ama Alexander'ı yakalama fırsatına o kadar takıntılıydı ki, gözünün önündeki olayları göremiyordu.

Kieve'yi Rael'de kalmaya zorlasaydı...

Cyrus Mercia'ya hiç gitmemiş olsaydı...

Ve şimdi, masada oturmuş danışmanlarına bakarken, tek hissedebildiği acıydı. Ve pişmanlık. Ve utanç. Ve öfke.

Essandra içeri girerken gözleri ona takıldı. Kırmızı elbisesi, koyu saçları ve açık teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Oda içinde etrafına geniş bir bakış attı ve gözleri onda durdu. Onu yanına oturması için davet etmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Onun dokunuşunun getirdiği sükunete çaresizce ihtiyaç duyuyordu — ona dokunabileceği için değil, belki sadece onun yakınlığını hissedebilmek için...

"Görünüşe göre herkes burada, Majesteleri," dedi Fatim. "Bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi vardı?"

Aslında paylaşmak istediği bir şey yoktu. Hatta Everan, onu konseyi bir araya getirmesi için ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Cyrus, haberin bekleyemeyeceği kadar önemli olduğundan değil, daha çok eylemlerinin yarattığı bölünmeyi gidermesi gerektiğinden şüpheleniyordu — Mercia'ya gitmesi, Ruth'u aniden ataması, diğer krallıklara karşı isyanı destekleyeceğini açıkça tehdit etmesi. Serra ve Gölgeler Diyarı'nı tehdit etmesi.

Everan onu ilerlemeye zorluyordu ve Cyrus da ilerlemek istiyordu. Ama aynı zamanda gitmek de istiyordu.

Odaya bakarak zihnini toparlamaya çalıştı. "Bir haberim var. Mercia kraliçesini esir alan Gölge Kral'dı."

Konsey üyeleri şaşkınlıkla sandalyelerinde geriye kaydı.

"Hâlâ hayatta mı?" Başhekimi Naik sordu.

"Bilmiyorum, ama onun tahtını alacağı ve Aleon kralıyla evleneceği öngörülüyordu, ikisi de henüz gerçekleşmedi, bu yüzden öyle olduğunu varsayıyorum."

Yeteneğinden bu kadar açıkça bahsetmek ona hala garip geliyordu. Konsey, ilk haftalarda onun hakkında bilgi edindiğinde sorular sormuştu, ama vizyonların keyfi olarak yaratılamayacağını ve nadiren yararlı ya da onun tanımlayabileceği şeyler gösterdiğini keşfettiklerinde şokları hızla azaldı. Essandra'nın gizlemeye çalışmadığı gücüne kıyasla onun gücünün sönük kalması da muhtemelen yardımcı olmuştu.

"Gölge Kral, bizim adamlarımızdan da birkaçını yakalayıp öldürdü," diye devam etti, "portal çöktüğünde Mercia'da mahsur kalanlardan bazıları."

Meclis üyeleri sandalyelerinde kıpırdadılar. "Kimler?" diye sordu Naik.

Ama Cyrus söyleyemedi. Söylemek, bunu gerçek hale getirecekti ve o henüz bunun gerçek olmasına hazır değildi.

"Onların Rael'den olduğunu biliyor mu?" diye sordu Fatim.

Cyrus başını salladı. "Bravat'tan hala haber almadım," dedi, "bu yüzden diğer adamlarımızın durumunu hala bilmiyorum. Yakında haber alacağımı umuyorum."

"Pekala, meclis üyeleri," dedi Everan ayağa kalkarak. "Maalesef pek fazla haber yok, ama kral elindeki bilgileri sizinle paylaşmak istedi."

Everan çok çaba sarf etti.

Cyrus, "Shadowlands'e karşı bir hamle yapmayı da tartışmak istiyorum," derken neredeyse suçluluk duyuyordu.

Everan da dahil olmak üzere herkesin başı ona döndü, çünkü bu konuyu konseye getirmeleri tartışılmamıştı.

"Neyle?" diye sordu Fatim inanamayan bir şekilde.

"Zaten neredeyse kırk bin adamımız var." Cyrus, Kord ona söylediğinde başlangıçta inanmamıştı, ama çalkalama evlerinden gelen tüm savaşçılarla birlikte, büyük bir ordunun başlangıcını oluşturmuşlardı. "Gölgeler Diyarı'na karşı harekete geçmek için yeterli gücü oluşturmak zaman alacak, biliyorum," diye ekledi. "Ama aklımızda bir hedef olmalı
—neye ulaşmak istediğimizi bilmeliyiz."

Lomas öne eğildi. "Rael'i istikrara kavuşturmak, halkımızı beslemek, ittifaklar kurmak ve soyluların yeni saldırılarını önlemek için çalışmalıyız."

Cyrus, kamu işleri ustasına bakışını yöneltti. "Bunların hiçbirine karşı çıkmıyorum. Sadece geleceğe bakıyorum. Uzun vadeli planımıza."

"Shadowlands, en güçlü krallıkların bile cesaret edemediği bir başarıdır. Bundan bahsetmek bile aptallıktır."

"Bunu yapmazsak korkak oluruz," dedi Cyrus.

"Eğer bir hamle yapacaksak, bu Serra'ya karşı olmalı," diye karşılık verdi Nevin. "Halkın istediği bu." Nevin, gemilerin sorumlusuydu ve Cyrus onun neden burada olduğunu bile bilmiyordu. Ancak artık çok fazla danışmanı olduğundan emindi.

Cyrus ayağa kalktı. "Halk, Gölge Diyarları'nı istediğini söyledi." Cyrus'u Serra'ya satan Gölge Kral'dı.

Kieve'yi öldüren de Gölge Kral'dı. İlk olarak Gölge Kral'ın kafasını alacaktı.

"Serra, çok daha fazla insanı zincirleyerek evlerinden çaldı," dedi Verin. "Krallıklarının ekonomisi bununla ayakta duruyor. Gölge Diyarları sadece bir aracı, bir katkı sağlayıcı."

"Serra *veya* Gölge Diyarları hakkında konuşmamalıyız," diye itiraz etti Fatim.

Ama konuşuyorlardı, hem de hep birlikte. Fazla konuşuyorlardı.

Everan araya girerek odayı sessizliğe davet etti. "Açıkça güçlü karşıt görüşler var," dedi. Cyrus'a baktı. "Gölgeler Diyarı'na karşı harekete geçmek doğru bir adım olsa da, duyduğunuz şey Rael ile ilgili endişeler olduğunu düşünüyorum. Ve insanlar savaşmaktan, hatta savaş hakkında tartışmaktan bile bıkmış durumda. Bunu şimdilik rafa kaldıralım. Bu, bir oturumda çözülecek bir konu değil zaten."

Cyrus bu konuyu ertelemek istemiyordu, ama konseyi onunla aynı fikirde olsa bile şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu. Daha büyük bir orduya ihtiyacı vardı. Bir plana ihtiyacı vardı.

Ve her ikisini de elde etmeye niyetliydi.

Everan toplantıyı kapatmak için çağrıda bulundu ve konsey üyeleri, adamları gibi, odadan çıktı. Everan ona yaklaşmak için harekete geçti, ama Cyrus onu eliyle uzaklaştırdı. "Şimdi olmaz." Everan'ın kendisine hayal kırıklığına uğradığını zaten biliyordu. Bunu duymasına gerek yoktu. Bunun yerine Cyrus, Essandra'nın hala beklediği yere doğru yürüdü. Essandra'nın beklemesine sevindi; ona söylemek istediği birkaç şey vardı, ama o konuşmaya başlamadan önce Essandra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sence ne yapıyorum..."

"Kieve için üzüldüğünü biliyorum, ama Rael'e odaklanman gerekiyor." "Rael'e odaklandım," diye tartıştı. "Sadece geleceğe bakıyorum
..."

"Gelecek tam önünde duruyor." Sözleri azarlayıcıydı, ama sesi nazikti. Neredeyse sempatikti.

Onun sempatisini istemiyordu. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Kadın beline kenetlediği ellerine baktı. "Hayır. Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var."

Muhtemelen onunla konuşmak istediği konu ile aynıydı... "Ben de, ama önce sen konuş." "Hayır, önce sen konuş," dedi kadın.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Şey, dün... ve dün gece hakkında. Özür dilemek istedim."

Kız kaşlarını çatarak sertleşti. "Özür mü diliyorsun?"

"Neden öyle yaptığımı bilmiyorum. Seni götürdüm. Seni öyle kullanmamalıydım. Aklım başımda değildi."

"Oh." Gözleri kısıldı ve bakışlarını tekrar aşağıya çevirdi. "Tamam." Sözleri artık kesik kesikti ve yüzü daha keskin hale gelmişti. Kızgın mıydı? Neden?

O, içinden küfretti. Çünkü ona karşı çok serbest davranmıştı. "Bir daha olmayacak," diye onu temin etti.

Dudakları inceldi. "İyi," diye tersledi. Dönüp gitmek üzereydi.

"Bekle. Konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı?"

"Hayır. Boş ver." Ve onu boş konsey odasında bırakarak çıktı.

Cyrus onu takip etmek için harekete geçti, ama kan bağı onu durdurdu. Göğsünde umut yeşerdi.

Kieve?

Otuz Üçüncü Bölüm

Hayal kırıklığı eziciydi.

Bağ aracılığıyla gelen Kieve değildi. Bravat'tı.

Bu değişiklik onu mahvetti ve Cyrus, ani bir öfke dalgasıyla bağın içinden aşağıya doğru daldı. *"Neredeydin?*" diye bağırdı, savaşçının zihnine öfkeyle dalarken. *"Neden bu kadar uzun sürdü?*"

"*Lanet olsun Cyrus, sakin ol, sadece birkaç gün oldu*."

Sakin ol. Cyrus kan bağıyla fiziksel olarak ona ulaşabilseydi, Bravat'ın yüzü kalmazdı.

"*Kieve birkaç gün önce bizi buldu,*" dedi Bravat. *"Portalin başarısız olduğunu söyledi. Beklemek için geri döndü. Ona senin kanını verdim. Seni aramalı ve sana söylemeliydi*..."

"*Kieve öldü.*" Bravat sessizleşti.

"*Gölge Kral tarafından yakalandı*." Cyrus öfkeyle titredi. "*Neredeydin sen?!*"

"*Bunu engelleyebileceğimi mi sanıyorsun?*"

Hayır, düşünmüyordu. Ancak Cyrus öfkeliydi ve yine de onu suçlamak istiyordu.

"*Hiçbir Gölge Adam görmedik bile. Seni daha önce arardım*."

Buna inanmadığından emindi.

"*Başka bir tapınak buldum,*" dedi Bravat. "*Orada bulunuyorduk. Geri getirmemiz gereken bir sürü altın var*."

Cyrus altınla ilgilenmiyordu. "*Jaem de seninle mi?*" "*Evet, o da benimle. Bütün adamlar burada*."

"*Herkesi bir arada tutun. Sizi nasıl geri getireceğimi hala bulmaya çalışıyorum. Dikkat çekmeyin. Üç gün sonra kan yoluyla beni çağırın*."

"*Tamam.*"

"*Üç gün, Bravat,*" diye uyardı Cyrus.

"*Tamam dedim lan*."

Evet. Tamam. Ama Bravat üç gün içinde onu aramazsa, iyi olmayacaktı.

Tabii ki, Bravat üç gün içinde onu aramadı.

Ama Jaem sonunda aradı. Bravat ona kan şişesini ve görünüşe göre Cyrus'la konuşma sorumluluğunu devretmişti. Cyrus ne kadar kızgın ve sinirli olsa da, bunu inkar edemezdi; zaten Jaem'le konuşmayı tercih ediyordu.

Jaem, yakalanıp bu işe satılmadan önce hırsızdı. Sadece iyi bir dövüşçü olmakla kalmayıp, bir şeyleri bulmakta, gözlemlemekte ve bilgi toplamakta da iyiydi. Bravat'ı gözetleyip Cyrus'a olan biteni haber verecek biri varsa, o da Jaem'di. Ayrıca son derece sadıktı ve Cyrus ona kayıtsız şartsız güveniyordu.

Ne yazık ki, Jaem'in getirdiği haberler Cyrus'un duymak istediği şeyler değildi. Bravat kontrolden çıkmış, Mercian'ın dış bölgelerini istediği gibi yakıp yıkıyordu. Ve Cyrus'un bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bravat'ın yorulmasını, topladığı tüm altınlarla Rael'e dönmeye hazır olmasını umuyordu.

Ama haftalar geçti. Üç hafta. Ve Bravat hala yorulmamıştı.
Hatta daha da kötüye gidiyordu.

"*Cyrus, o sadece tapınakları yağmalamıyor*," dedi Jaem çaresiz bir sesle. *"Onları tamamen yok ediyor*."

Cyrus küfretti. Bu aptal yakalanacaktı. Essandra hala alternatif portallar arıyordu, ama bu hızlı bir şekilde bulunabilecek bir şey değildi ve Cyrus, Essandra'nın buna öncelik verdiğinden tam olarak emin değildi. Artık kadehi elinde tuttuğuna göre, ailesi için büyü yapmak için ihtiyaç duyduğu geri kalan şeyleri toplamaya çalışıyordu.

Cyrus daha önce adamların güneye, Rael'e geri dönme olasılığını düşünmüştü, ama Atlı Kabilelerin topraklarını geçmek tehlikeli olacaktı. Cyrus hepsinin başarabileceğini düşünmüyordu ve kolayca kendini hiç adamı kalmamış bir durumda bulabilirdi. Essandra'yı beklemek istiyordu, ama bu durum daha fazla uzarsa başka seçeneği kalmayabilirdi.

"*Adamlar ne hissediyor?*" diye Jaem'e sordu.

"Çoğu Bravat'ın adamları ve onlar bizden farklılar, anlarsın ya? Umursamıyorlar gibi görünüyorlar. Altınlarına sahip oldukları için mutlular."

Cyrus, Bravat'ın devam etmesine izin veremezdi, bu Rael için çok büyük bir risk oluşturuyordu. Ama onu durdurmanın bir yolu yoktu. Şu anda yoktu. Ve dürüst olmak gerekirse, Bravat kardeşi korumakla yükümlü olduğu bir krallıkta yıkım yaratmak istiyorsa, Cyrus onu durdurmak için pek istekli değildi. Bravat gibi bir tehdidi Alexander'ın sorunu haline getirmek çekici bir şeydi.

Yine de, bu durum ağzında acı bir tat bırakıyordu. Cyrus onu geri getirmesi gerektiğini biliyordu. Ama henüz yapamıyordu. O zamana kadar, endişelenecek başka birçok şeyi vardı.

"*Gölge Adamları'ndan bir iz gördün mü?*" diye sordu Cyrus.

"*Hiçbir şey. Onların burada olduklarına bile inanmakta zorlanıyorum*."

Cyrus da öyle düşünüyordu, ama Kieve'nin söylediklerine güveniyordu.

"*Birkaç gün sonra tekrar konuşuruz,*" dedi Jaem'e. "*Kimsenin yakalanmamasına dikkat et*."

Cyrus gözlerini açarak kendi odasına döndü. Kieve'yi düşündüğünde göğsünde hala bir acı hissediyordu.

Köpekler, yere düşen güneş ışınlarının altında uzanmış yatıyorlardı. Cyrus, Jaem onu çağırdığında yaptığı gibi, giyinmeye dikkatini vermeye çalıştı.

Aynada kendine bakarken gömleğinin düğmelerini ilikledi. Çok sert görünüyordu, bu yüzden üstteki dört düğmeyi açtı. Tahtı ele geçirmesinin üzerinden aylar geçmişti, ama hala resmi kıyafetlere alışamamıştı. Ancak artık kraldı ve kolları ve göğsü açıkta dolaşmak sosyal olarak kabul edilebilir bir şey değildi.

Kaşlarını çattı. Şimdi dağınık görünüyordu. İki düğmeyi tekrar ilikledi. Tanrılar aşkına, çok sıcaktı. Üstüne giymesi gereken yeleğe baktı. *Kesinlikle olmaz.*

Bir kapı çalındı ve kapı açıldı. Köpekler zıpladılar ama Everan kafasını içeri sokunca sakinleştiler. "Cyrus." Yüzü gölgeliydi. "Bunu görmen gerek."

Cyrus onu koridordan şehir merkezine bakan balkona kadar takip etti. Taş korkuluğa yaklaşınca adımlarını yavaşlattı. Sarayın etrafındaki sokakları kalabalıklar doldurmuştu, o kadar kalabalıktı ki parke taşlarını göremiyordu. Bazıları sırtlarında büyük çantalar taşıyordu, diğerleri ise üstlerindekinden başka bir şeyleri yoktu, ama en dikkat çekici olanı sayılarıydı.

"Onlar kim?" diye sordu Cyrus.

"Krallıklarından kaçan ve senin sözüne güvenerek buraya gelen köleler."

"Benim sözüm mü?"

"Birkaç hafta önce, şikayetleri dinlerken, bir köle buraya gelebilirse..."

"Ne dediğimi biliyorum," diye tersledi. Everan sustu ve Cyrus hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Kaba davranmak istememişti, ama konseyi bu durumdan hoşnut olmayacaktı. Kendi halkını zar zor geçindirebiliyordu.

"Ayrıca sizin davanızı desteklemek için geldiklerini söylüyorlar," diye ekledi Everan.

"Ne davası?" Cyrus aşağıdaki kalabalığa daha yakından baktı ve giyim ve tarzlarının farklı olduğunu fark etti. Hepsi aynı krallıktan kaçmamışlardı.

"Serra'yı devirmek."

Cyrus şaşkınlıkla başını kaldırdı. Konseyi *gerçekten* mutlu olmayacaktı. İtiraz etmek için ağzını açtı, ama söyleyecek söz bulamadı, bu yüzden tekrar kapattı. Ne diyebilirdi ki?

—Serra'yı ele geçirme fırsatı bulursa, bunu yapacaktı. Ve Shadowlands'i ele geçirme fırsatı bulursa...

"Konsey toplanıyor," dedi Everan. "Seni arıyorlar." Cyrus boğazından yükselen iniltiyi bastırdı. Başını salladı. "Yapamam." Son konsey toplantısı çok zorlu geçmişti. Ve gerçekten,

bu durumda şimdi ne yapabilirlerdi ki? İnsanlar zaten buradaydı.

"Onlardan kaçamazsın."

Bunu yapabileceğinden oldukça emindi.

Everan onu kapıya doğru hafifçe itti. "Hadi."

Konsey odasına doğru ilerlediler. Cyrus'un zihni çalışmaya başladı. Bu insanlar buraya sadece onlara sığınak sözü verdiği için değil, aynı zamanda onları ezenlere karşı ona katılmak istedikleri için de gelmişlerdi. Adımlarını yavaşlattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Everan.

"Sence kaç kişi gelmiş olabilir?"

Everan omuz silkti. "Söylemesi zor. Beş bin kadar mı?" "Ve daha fazlası yolda mı?"

"Öyle olacağını düşünüyorum. İlk başta birkaç yüz kişi vardı, sonra gece ve bu sabah yaklaşık on gemi daha geldi. Haber yayılıyor. Beslememiz gereken kişilerin sayısını mı sayıyorsun?"

"Ordumuzda olacak kişilerin sayısını sayıyorum."

Everan durdu. "Cyrus." Koridoru iki tarafa da bakarak, konuşmalarının gizli kaldığından emin oldu. "Gerçekten bir savaş başlatmak için baskı yapacak mısın?"

"Aynı savaş." "Cyrus..."

"*Onların intikamı ol.* Öyle dememiş miydin?"

Everan başını salladı. "Hayır, öyle demedim. Onların *adaleti* ol dedim." Sesi alçaldı. "Ve herkes bunu istemiyor. Bazıları sadece yaşamak istiyor."

"*Sen* gibi olanlar mı?"

Everan iç geçirdi. Yakınlaştı. "Kieve'yi kaybetmenin seni çok etkilediğini biliyorum. Hepimizi etkiledi. Ama son birkaç haftadır kendin gibi değilsin. Her zamankinden daha aceleci ve dürtüsel davranıyorsun. Senin için endişeleniyorum."

"Bana katılmıyor musun?"

"Mesele katılmak değil."

Everan'ın gözleri Cyrus'un omzunun üzerinden kaydı ve Cyrus dönüp Essandra'nın hızla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Çenesi gerildi. Konsey gibi o da yeni ziyaretçilerden hoşnut olmayacaktı. O ve

çit cadıları, Rael'in mevcut nüfusunun hasat taleplerini karşılamak için zaten gece gündüz çalışıyorlardı. Bu, *önemli* bir ek yük olacaktı.

"Dışarıyı gördüğüne eminim," diye başladı Cyrus, kızın öfkesine hazırlıklı olarak.

"Evet." Sanki koşmuş gibi biraz nefes nefeseydi. "Benimle gelmen gerekiyor."

Elbette. Hiç şüphesiz onu krallık görevlerine geri döndürmek için. Muhtemelen daha sonra ona fikrini söyleyecekti.

"Zaten konsey odasına gidiyoruz," dedi ona.

"Konsey odasına değil." Yanakları kızarmıştı ve ellerini ovuşturuyordu. "Başka bir şey var. Yardımına ihtiyacım var. Gelmen gerekiyor. Hemen."

Cyrus, onun yeni ziyaretçilere ya da konseye hiç odaklanmadığını fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

Sabırsızca yerinden kıpırdadı. "Alternatif bir portal büyüsü geliştirdim, ama bunun işe yaraması için sana ihtiyacım var."

Göğsünde bir hafiflik hissetti. "Bir portal mı yarattın? Herkesi geri getirebilir miyiz?"

"Evet. Hayır. Yani... durum biraz karmaşık. Lütfen. Gel

sadece." "Konsey toplanıyor şu anda..."

"Konsey bekleyebilir." Sesinde çaresizlik vardı.

"Git," dedi Everan. "Konseye daha sonra onlarla görüşeceğini söylerim, ben de adamlara gelenler için toplu konaklama yerleri hazırlamalarını söylerim."

Cyrus'u ikna etmek çok da zor olmadı. "Teşekkürler kardeşim."

Everan başını salladı, sonra dönüp görevine koyuldu.

"Demek bir portal yarattın?" Cyrus, Essandra'nın yanına gelip odasına doğru yürürken ısrarla sordu.

"Tam olarak bir portal değil, ama seyahat etmek için bir yol, evet."

"Bu sayede Jaem, Bravat ve diğer adamlarımızı geri getirebilecek miyiz?"

"Henüz değil," dedi Essandra. "Önce, işe yarayıp yaramadığını görmem lazım. Ve bu Tomel'in gücü gibi değil, istediğin yere seyahat edemezsin." Salonun önünden geçip odasına vardıklarında, Cyrus kaşlarını çattı. Nereye gidiyorlardı?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Aether'de seyahat etmeme yardım etmeni istiyorum, çünkü bunu sadece bir kahin yapabilir."

Bir kesişme salonuna vardılar ve Essandra sağa döndü. Adam şaşkın bir şekilde onu takip etti. "Aether'in bir yer olduğunu sanmıyordum," dedi.

"Değil, ama ben... alışılmadık bir büyü kullanarak onu fiziksel dünyadaki iki nokta arasında bir köprü gibi kullanıyorum."

"*Alışılmadık büyü* ne demek?"

Kadın yutkundu. Cevap vermeden önce birkaç adım attı. "Kara büyü," dedi sonunda. Adamın bundan rahatsız olacağını düşünüyor gibiydi, ama bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bak, sana tamamen dürüst olacağım," dedi. "Bu portal bana ve planlarıma hizmet ediyor. Onu, büyüm için gerekli bir malzemeyi toplamak için gitmem gereken bir yere bağladım."

Ona hangi büyü olduğunu sormasına gerek yoktu. Biliyordu: Amoran Kupası büyüsü.

"Zaten portal büyüsü için büyük güce sahip bir yere bağlanmam gerekiyordu," diye açıkladı. "Bu yer bildiğim tek yer ve o zaman bile yeterli olacağından emin değilim. Bu işe yararsa bile, adamlarına daha yakın başka bir portal oluşturamayacağım. Ama bizi götürdüğüm yer Mercia'dan çok uzak değil ve bence bu senin ihtiyaçların için de makul bir çözüm olacak."

Bu, adamlarını Tribelands'a göndermekten kesinlikle daha iyiydi.

"Peki, benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bir bağ veya bir bağlanma büyüsü ve benimle birlikte gelmen, böylece geçebileyim."

"Bağlanma büyüsü nedir?"

Bir odaya ulaştı ve kapıyı açtı, Cyrus da onu takip etti. Oda bir çalışma odasıydı, hayır, çalışma odası değil, Teron'unkine benzer bir atölye odasıydı. Ortada büyük bir masa vardı ve her duvarda yerden tavana kadar uzanan raflar vardı. Raflar, cadılıkla ilgili her şeyle doluydu: kitaplar ve parşömenler, yığınlar halinde kaseler, tonik şişeleri ve kemik dolu kavanozlar.

"Bağlanma büyüsü nedir?" diye tekrar sordu.

"Tam olarak kulağa geldiği gibi," diye kısa bir cevap verdi.

Adam kadının kolunu yakaladı, onu kendine doğru çekti ve ona bakmasını sağladı. Kadının yeşil gözleri meydan okurcasına parladı. Savaş ya da kaç durumuyla karşı karşıya kaldığında, kadının her zaman savaşmayı seçeceğini tahmin ediyordu, ama şu anda kavga etmek istemiyordu. Ona yardım etmek istiyordu, bu ikisi için de önemliydi. Belki de kadın bunu fark etti, çünkü yavaş yavaş yumuşadı. Adam kadını bıraktı.

Kadın yutkundu. "Özür dilerim. Ben sadece..." Sesi alçaldı, korkusunu ele veriyordu. "Bunu çalıştıramadım ve şimdi, seninle birlikte de çalışmazsa..."

Oda etrafına bakındı ve masanın üzerinde açık ve yarısı dolu kavanozlar, çeşitli karışımların bulunduğu kaseler ve geçmiş büyülerin külleri olduğunu fark etti. Kitaplar açık bir şekilde dağılmıştı, defalarca çizilip yeniden yazılmış notların bulunduğu parşömenler vardı.

Önceki denemelerin ve başarısızlıkların kanıtları.

"Bu işe yaramazsa, neyin işe yaradığını bulana kadar denemeye devam edeceksin," diye onu teselli etti. Kız başını salladı, ama adam hala onun şüphelerini görebiliyordu. "Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi.

"Bağ, kanın birinin cildine değdiğinde oluşturduğun bağa benzer şekilde çalışır," diye açıkladı, "ancak bu, zihnin bağı değil, bedenin bağı olacaktır. Bu özel bağın birkaç kullanımı vardır. Bu durumda, Aether'in gücü benim bedenimi seninkiyle aynı görsün diye kullanacağım, bu da senin yaptığın gibi onun içinden geçmemi sağlayacak. Bunun için *benim* kanımı alman gerekiyor."

"Tüm büyüler kan gerektirir mi?" diye sordu. Görünüşe göre çoğu kan gerektiriyordu.

Hançerinin ucuyla parmağını deldi ve küçük bir kırmızı şişlik oluştu. "Eğer daha kolaysa, onu bir kasede şarapla karıştırabilirim." Arkasında bir sürahi olup olmadığına bakmak için arkasına doğru göz attı. "Kan en büyük güce sahiptir..."

O, kadının elini tutup parmağını dudaklarına götürdüğünde, kadının sözleri aniden kesildi. Parmağını ağzına alıp nazikçe emdi. Kadının, kanı bir başkasına değdiğinde onun hissettiği şeyi hissedip hissetmediğini merak etti: anlık bağ. Kadın, kocaman gözlerle ona bakarken kesinlikle bir şey hissetmişti. Bakışları onun ağzına düştü ve dudakları aralandı.

Sonra boğazını temizledi ve elini hızla ondan çekti. "Kan, şey, en büyük güce sahiptir, bu yüzden, şey, çok fazla güç gerektiren çoğu büyü için gereklidir." Garip bir şekilde ayakta durdu, bu ona hiç yakışmıyordu, ama onu odanın ortasına doğru sürüklerken bu durumdan kurtuldu. Ona dönerek fısıldadı, "Amana fasora." Bir büyü.

Yine fiziksel bir his, *bir şeylerin* olmasını bekledi, ama hiçbir şey olmadı. "İşe yaradı mı?" diye sordu.

Tunikasının kolunu sıyırdı ve bileğini hafifçe hareket ettirerek, onun ön kolunun iç kısmına çok küçük bir kesik attı.

Adam irkildi, kadın da yüzünü buruşturdu. "Bunu neden yaptın?" "İşe yaradı," dedi kadın basitçe.

Adam kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte." Hançeri kınına geri koydu. En azından onu kesmeyi bitirmişti. Şimdilik.

"Yani, fiziksel olarak bana bağlı olanları veya bana bağlı olanları da yanımda götürebilir miyim?" diye sordu. Bu işe yararsa, geri kalan adamlarını da geri getirmek için kullanabilirdi.

Kadın başını salladı. "Evet."

"Aynı anda kaç kişiyi bağlayabilirim?"

Kadın tereddüt etti. "Bu başka riskler de beraberinde getirir. Önce bunun işe yarayıp yaramadığını görelim."

Bir an onu inceledi — derin zümrüt gözlerini, yanaklarındaki heyecan kızarıklığını. Umudunu.

"Tamam," dedi.

Essandra aceleyle masanın etrafından dolaştı ve içinde koyu renkli kum karışımı olan bir kase aldı. Karışımı küçük bir keseye döktü. "Bu kapıyı yaratacak," dedi. "Bir çizgi çizeceğiz ve üzerinden geçeceğiz. Ama hepsini kullanamayız. Geri dönüş kapısını yaratmak için de birazına ihtiyacımız var."

Dudaklarından bir nefes verdi. "Tamam." Bu iş karmaşıklaşıyordu, ama ona güveniyordu.

Essandra onun yanında durdu. Avucuna bir avuç dolusu koyu karışım döktü ve önlerine bir çizgi çizdi.

"Ya bu işe yaramazsa?" diye sordu. "Ne olacak?"

"Muhtemelen Eter'de yanacağız."

Adam aniden irkildi. "Ne?"

"Ama bu çok küçük bir ihtimal. *Çok* küçük. Sanırım."

"Şey, emin değilim..."

"Sorun yok. İşe yarayacak."

Sesi yeterince kendinden emin geliyordu. "Tamam," dedi sonunda.

Essandra derin bir nefes aldı, sonra nefesini verip ona baktı. "Gerginim," itiraf etti.

"Gergin *misin*?" *Ne halt...*

Ve onu kendine çekti.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ayağı çimlere değdi. Neden portal cadısıyla seyahat etmekten tamamen farklı olacağını düşündüğünü bilmiyordu — muhtemelen Essandra, Aether'de yanacağından endişelenmesine neden olduğu içindi. Ama ikisi de geçtiler ve ikisi de yanmadı.

Essandra, Aether'i bir güç merkezine bağladığını söylediğinde, daha görkemli bir şey hayal etmişti. Belki bir tapınak. Mermer sütunlar ve sunaklar. Bu değil.

Her biri yıpranmış ve likenlerle kaplı, yüzeyleri zamanla aşınmış devasa dikili taşlardan oluşan bir çemberin içine adım attılar. Sessiz nöbetçiler gibi duruyorlardı, kaba yontulmuş ve eski, iki adam boyunda.

Essandra'nın gözleri doldu ve dudağı titredi. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, parmaklarının arasında çimleri okşadı. O sessizce durdu, ona biraz zaman tanıdı. Belli ki burası onun için önemliydi.

Etraflarındaki manzarayı gözden geçirdi. Taş çember, ağaçlarla çevriliydi ve üzerinde alçak bir sis tabakası vardı. Nefesi havada buğulanıyordu. Hava soğuktu, Mercia kadar soğuk değildi ama daha kalın giysiler giyseydi iyi olurdu.

Kadın tekrar ayağa kalktığında titredi. "Üzgünüm. Bizi ısıtacak bir şeyim yok..."

Ateş cadısı.

"Önemli

değil."

Dikkatini taş çemberinin dışına çevirdi ve ağaçların arasına doğru yürümeye başladı. "Bu taraftan," dedi.

Adam onu takip etti.

Orman seyrekleşene ve ağaçlar azalana kadar yürüdüler. Arazi biraz daha keskinleşti. Sonra dağınık taş yığınlarının arasında düzleşti. Ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Vahşi hayvanların sesi yoktu, kuşlar yoktu. Essandra rüyadaymış gibi yürüyordu — yavaş, kasvetli, elleri önünde hafifçe açık, neredeyse uzanacakmış gibi. Burada bir güç olduğunu söylemişti. Belki de onu hissediyordu. Cyrus hiçbir şey hissetmiyordu.

Onun hemen arkasında, temkinli ve dikkatli bir şekilde yürüdü, etraflarındaki her şeyi gözlemledi. Yürürken, bunların sadece taş yığınları olmadığını fark etti. Bunlar harabelerdi. Kalın yosun ve bitki tabakaları molozların üzerinde büyümüş, yapıları tanımayı zorlaştırıyordu, ama yavaş yavaş yıkılmış evlerin üst üste yığılmış taşlarını ayırt etmeye başladı. Eskiden sokak ya da yürüyüş yolları olan yerlerde, yıllarca doğa koşullarına dayanmış çömlek parçaları ve küçük metal eşyalar yatıyordu.

Durdu. Her şeyde tanıdık bir şeyler vardı, ancak daha önce buraya hiç gelmediğinden emindi. "Burası neresi?" diye sordu.

Kızın hüzünlü gözleri harabelerin üzerinde dolaştı. "Evim." Yürümeye devam etti.

Ev mi? Ona yetişti. "Burada ne oldu?" "Choan'dan gelen işgalciler."

"Choan," diye tekrarladı. "Hiç duymadım."

"Artık bir krallık değil. Gölge Kral tarafından yok edildi."

"Neden?" Muhtemelen sırf yıkmak için.

Kız başını salladı. "Bilmiyorum, ama bunu kaderin bir hediyesi olarak düşünmek istiyorum." Kendi kendine hüzünlü bir gülümsemeyle, "Garip, değil mi? Gölge Kral... bir hediye."

Cyrus birden durdu. "*Hediye* mi?"

Kalbi hızla çarpmaya başladı. O, onu bir *hediye* olarak mı görüyordu? Yaptığı onca şeyden sonra mı? "Onu destekliyor musun?"

Essandra durdu ve ona dönüp baktı. "Hayır. Ama ailemi öldüren ve hayatımı mahvedenleri öldürdüğü için ona minnettar olmak için onu desteklemem gerekmiyor."

"Minnettarlık onu daha az canavar yapmaz."

"Onu bir canavardan daha az yapmayabilir, ama onu yanlış da yapmaz. Ayrıca borçlu olduğumu da inkar etmeyeceğim."

Soğuk bir ürperti onu sararken, o da sertleşti. Bu bir uyarı mıydı? "Onu öldürmemi engellemeye çalışır mısın?"

Bir anlığına ona baktı. Uzun bir nefes aldı, cevap vermedi.

Sonra başını salladı. "Hayır."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve rahatladı. Kız başını

eğdi. "Ya evet deseydim?"

Cevap vermeden tekrar hızlandı. Essandra ısrar etmedi ve o da buna sevindi. Ne cevap vereceğini bilmiyordu, ama Gölge Kral'ın dostu onun dostu olamazdı. Gölge Kral'ın dostu, kralın kaderini paylaşırdı.

Son harabeleri geçtiler ve ağaçlar tekrar yoğunlaşmaya başladı. Essandra nereye gittiğini bilen görünmez bir yolda ilerledi ve o da onu takip etti.

Zemin kayganlaşmaya başladı. Yolun bir yerinde, ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordu, zemin ıslak hale geldi, ama yağmur yağmıyordu.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Fazla değil."

Ama öyleydi.

Sonunda bir açıklığa ulaştılar. Sis kaybolmuştu ve ışık gri bulutların arasından sızarak ortadaki iki ağaca parlıyordu. Küçük ağaçlardı, ormandaki ağaçlardan farklıydılar. Dalları tuhaf bir şekilde bükülmüştü, ama kasabada hissettiği ürkütücü tedirginlik yok olmuştu. Ağaçlarda yaprak yoktu, sadece tek bir beyaz çiçek vardı. Ve burası nedense daha sıcaktı.

Essandra ayakta durup ağaçlara bakıyordu. "Onlar sonsuz yaşam ağaçları."

"Kieve'yi geri getirmek için buna ihtiyacım olduğunu söylemiştin." Adını söylemek bile göğsüne bir acı veriyordu.

Essandra üzgün bir şekilde başını salladı.

"Bu ağaçları sen mi yetiştirdin?"

"Evet. Ölen insanların bedenlerinin üzerine dikilmeleri gerekiyor. Choan köyümü yok edip gittikten sonra geri döndüm ve annemi ve kız kardeşimi buldum. Onları gömdüm. O zamanlar ağaçları bilmiyordum, ama Amoran Kupası'nı, ölüleri geri getirmek için yapılan

ölüleri geri getirmek için yapılan büyüyü öğrendiğimde, bir gün diye diye onları dikmek için geri döndüm..."

Yutkundu.

"Çiçek açmaya başlamaları yirmi yıl veya daha fazla sürer," dedi. "Ve sonra her ay bir çiçek açarlar." Sağdaki ağaca başını salladı. "Bu benim kız kardeşimin ağacı." Sonra soldaki ağaca. "Bu da annemin ağacı. Onları yirmi üç yıl önce diktim."

Yirmi üç yıl.

Onları geri getirmek için o kadar zamandır çalışıyordu. Her bir ağacın tek bir çiçek taşıyan kıvrımlı dallarına baktı. Umut böyle bir şeydi: kırılgan, zor kazanılmış ve acı verici derecede yavaş. Yenilgi de böyle bir şeydi: Kieve'nin cesedini bulsa bile, yapması gerekenin bu olduğunu fark etmek. Ağacı yetiştirebilecek miydi? Çiçek açtığını görecek kadar uzun yaşayabilecek miydi?

"İki yıl önce çiçek açmaya başladılar," dedi ona. "Ama elimde fincan yoktu."

"Artık var," dedi adam yumuşak bir sesle. Kızın gözleri parladı. "Evet. Var."

Ağaçlara doğru ilerledi, hançerini çekti ve sağdaki ağaçtan çiçeği nazikçe kesti. Çiçek kırmızıya döndü ve dalda kestiği yerden kırmızı özsu damladı. Aynısını soldaki ağaç için de yaptı — yine çiçek kırmızıya döndü. Her çiçeği dikkatlice beyaz ipek bir beze sardı ve omzuna astığı çantaya koydu.

Çantayı bir an göğsüne sıkıca bastırdı ve gözlerini kapattı. Bunun için uzun zamandır beklemişti.

O anı bozmak istemiyordu, ama sorması gerekiyordu...

"Peki, onları... kazıp çıkarmak zorunda mısın?" Aslında merak ettiği şey, *onun kendisinden* onları kazıp çıkarmasını isteyip istemeyeceğiydi.

Essandra başını salladı, gözleri ağaçların altındaki yere bakıyordu. "Hayır. Bu bedenler yok oldu."

"O zaman... nasıl..."

"Amoran Kupası onları yenileyecek."

Tamam. Peki. Bu çok yardımcı oldu.

Etraflarında hafif bir sis oluşmaya başladı ve kız gökyüzüne baktı. "Geri dönelim."

Adam başını salladı ve taş çemberin olduğu yere doğru geri dönmeye başladılar.

Artık onun önünde değil, yanında yürüyordu. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii." Kız, onun hakkında en kişisel şeyleri zaten biliyordu. Başka ne kalmıştı, emin değildi.

"Neden kardeşini öldürmek istiyorsun?"

Onun dışında.

Cyrus, insanların Alexander'ı bilmesinden tamamen hoşlanmıyor değildi. Onun hakkında yalan söylemiyordu. Sadece onun hakkında konuşmuyordu. Bu zordu, çünkü anılar hala kayıp ve acı ile doluydu. Zamanla geçeceğini düşünmüştü. Ama geçmedi.

Neden cevap verdiğini bilmiyordu. Belki de cevap vermesi gerektiğini hissettiği içindi. Ya da belki sadece dinlemek isteyen birine anlatmak istediği içindi.

"Beni terk etti," dedi sonunda. "Bu dünyada en yakın olduğum kişiydi. Onu seviyordum, ama o beni terk etti."

"Bu çok uzun zaman önce değil miydi? O çocuk değil miydi?"

"Artık çocuk değil. Gelebilirdi. Beni arayabilirdi."

Kadın kaşlarını çattı. "Belki de geldi."

"O zaman çok kolay vazgeçti," diye tersledi.

Kadının bakışları önlerindeki yere düştü.

"Eğer benim elimde güç olsaydı ve Everan'ın bir yerde mahsur kaldığını bilseydim. Ya da Kord'un. Ya da Bash'ın. Ya da Jaem'in. Ya da Ram'ın." Ya da *Kieve'nin*. Gözlerinin arkası sızladı. "Eğer acı çektiklerini bilseydim..." Yumruklarını sıkarken sesi kırıldı. "Hiçbir şey beni durduramazdı."

Kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, ama bakışlarını ileriye doğru tuttu.

"Buna sahip oldukları için şanslılar," dedi kız yumuşak bir sesle. "Sana sahip oldukları için." Yavaşladı. Kimse ona bunu söylememişti.

"Peki ya annen?" diye sordu kadın.

Göğsü sıkıştı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Annesi hakkında hiç konuşmazdı, Everan'la bile.

Essandra alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Özür dilerim. Merakımı gidermek istemedim."

O başını salladı. "Önemli değil. Ben... Ben sadece onun hakkında konuşmak istemiyorum." "Tamam."

Etraflarına sessizlik çöktü, ama rahatsız edici bir sessizlik değildi.

Essandra yürürken çantasını sıkıca tuttu. Uzun zamandır uğruna çalıştığı şeye bu kadar yaklaşmış olduğunu görmek, onun içinde derin bir şeyleri harekete geçirdi. Eşiğinde olmanın verdiği sevinç ve umut... Kendi anına ulaştığında da böyle mi hissedecekti? O an ne zaman olacaktı? Ve sonra ne olacaktı?

"Kız kardeşini ve anneni geri getirdikten sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

Hemen cevap vermedi. Özellikle onun sorusunu kaçındıktan sonra, bunun çok kişisel bir soru olmaması için dua etti. Ama ona baktığında, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve yine çantasını göğsüne sıkıca tutuyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Annem öğretmendi ve kardeşim hep bizim gibi yeteneklere sahip insanlar için bir okul açmak istiyordu. Yıllar boyunca bunu hep hayal ettim, birlikte yapmayı. Bu beni onlara yakın hissettiriyordu sanırım. Şimdi ise yapmam gereken bir şey gibi geliyor."

Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyordu.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum," diye ekledi.

"Aptalca gelmiyor. Yapmalısın."

O durakladı, o da onunla birlikte durakladı. Kaşları hafifçe kalktı ve dudakları aralandı. "Gerçekten mi?"

“Evet. Rael'de istediğin her yer senin.”

Sessizleşti ve gözlerini indirdi. Söyledikleri onu rahatsız mı etmişti? Ama cevap verdi: "Çok naziksin. Teşekkür ederim." Yine yürümeye başladı ve adımlarını hızlandırdı.

Taş çemberine vardılar ve Essandra, kapı yapım karışımının bulunduğu küçük keseyi çıkardı. Ama açmadan önce durakladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Benimle geldiğin için. Her şey için."

"Elbette. Sana yardım edebildiğim için mutluyum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şimdi geri dönebilecek miyiz bakalım." Karışımı eline döktü ve önlerine bir çizgi çizdi.

O, onu izledi. "Evet, yani... az önce şaka yapıyordun, değil mi? Aether'de yanmakla ilgili?"

Bir an durakladı. "Hayır."

Adam başını salladı.

"Tamam."

"Başlıyoruz," dedi ve onu içinden geçirdi.

Geri dönüş, geldikleri gibi oldu: karışımın üzerinden geçip doğrudan Essandra'nın çalışma odasına girdiler. Taş daire arkalarında kayboldu, geriye sadece bir duvar kaldı ve ikisi de ayakta durup birbirlerine baktılar.

Yanağında bir leke vardı, ama onu hiç bu kadar güzel görmemişti. Görünüşü nedeniyle değil, taşıdığı her şey nedeniyle: güç, cesaret, zarafet. Umut.

"Şimdi deneyecek misin?" diye sordu sonunda. "Onları geri getirmek için?"

Kadın yutkundu. "Evet."

"Kalayım mı? Bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Kız başını salladı. "Hayır. Aslında bunu yalnız yapmak istiyorum."

Bunu anlayabilirdi. "O zaman seni yalnız bırakayım." Kapıya doğru yöneldi, ama durdu ve ona döndü. "Onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Gözleri doldu ve ona küçük, titrek bir gülümseme attı. Ama gerçek bir gülümsemeydi.

Onun yüzünde gördüğü ilk gülümsemeydi.

Otuz Beşinci Bölüm

Çalışma odasının dışındaki koridorda toplu ayak sesleri yankılandı. Cyrus masasından başını kaldırdı, tam o sırada Kord kapıdan içeri girdi, Hephain de hemen arkasındaydı.

Pencerenin altında yatan iki köpek, rahatsız edildikleri için hırıldadılar.

"İki, Üç," diye hayvanlara seslendi Cyrus ve onlar sakinleşti.

Cyrus, gelenin Kord olduğunu görünce rahatladı. İlk düşüncesi, konsey toplantısını neden kaçırdığını tartışmak için konsey üyelerinden bazılarının gelmiş olabileceğiydi. Yine.

Ancak Kord, "Morset köylerinin dışında dört tahıl vagonu çalındı" dediğinde bu rahatlama hızla yok oldu.

Morset, çit cadılarının en büyük ekim alanlarını sürdürdükleri yerdi ve bu alanlar hasat için hazır hale gelmişti. "Kimin yaptığını biliyor muyuz?"

"Soyluların yaptığına dair söylentiler var," dedi Hephain. "Artık ambarlara erişimleri olmadığı için yiyecek sıkıntısı çektiklerine eminim."

"Bu söylentilerin doğru olduğunu varsaymak yanlış olmaz," diye ekledi Kord, buruşuk bir broşürü masanın üzerine bırakarak. "Bunları da yakınlarda bulduk." Essandra'nın başka bir resmi. "Rael'i temizlemek" için yapılan bir çağrı kisvesi altında cadıları yakma çağrısı. Broşürlerde öncekiyle aynı ağır metin vardı ve adamları bunları başkentin çeşitli yerlerinde buluyorlardı.

Cyrus'un çenesi gerildi. Elbette soylular hala korku yaymaya çalışıyorlardı. Cadılarla doğrudan savaşamıyorlarsa, halkı onlara karşı kışkırtmaya çalışacaklardı. Ve halk zaten cadılara karşı temkinliydi. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Yaralanan var mı?" diye sordu.

Kord başını salladı. "Hayır, arabalar gece çalındı." "O zaman tam bir kervan oluşana kadar beklemek yok," dedi onlara.

"Yükleme biter bitmez buraya gelmeleri gerekiyor. Onları korumak için adamlar atayın. Güvenlik konusunda çok gevşek davrandık." Broşürü eline aldı ve avucunda buruşturdu. "Ve bunların bulunup yok edilmesini istiyorum. Hepsi."

Aklına bir düşünce geldi. *Jaem.*

"Jaem beni çağırıyor," dedi onlara. "Muhafızların görevlerini ayarlayın. Sonra size katılacağım."

Kord başını salladı ve Hephain ile birlikte görevlerini yerine getirmek üzere ayrıldılar.

Cyrus, Jaem'e olan bağın çekiciliğini takip etti. Jaem'in zihnine seyahat etmeyi seviyordu çünkü Jaem diğerlerinden daha fazla kontrole sahipti. Jaem'in zihni, tüm anıları ve rüyalarının kaotik bir fırtınası değildi. Cyrus'u, karanlık ve huzurlu bir hiçliğin içindeki sessiz sohbetlerine hapsetmişti. Kieve de aynı şeyi yapabilmişti. Cyrus, Essandra'ya bunu nasıl başardıklarını, bir tür yetenekleri olup olmadığını sormuştu. Yoktu. Bazıları yapabiliyordu. Çoğu yapamıyordu.

Jaem sabırsızlıkla bekliyordu. Cyrus içeri girerken, "*Buna inanmayacaksın,*" dedi.

Cyrus bundan şüphe duyuyordu. Artık nadiren şaşırıyordu. "*Mercia kraliçesi Gölge Kral ile evlendi*."

Cyrus hem bedenen hem de zihnen donakaldı. "*Bu doğru olamaz*."

"Doğru. Üç pub'a gittim ve herkes bunu konuşuyor."

Buna inanmadı. Onu görmüştü. Aleon'a gittiğini görmüştü. Bu bir rüya değil, bir görüntüydü, bundan emindi. O, Gölgeler Diyarı'nın kralıyla değil, Aleon'un kralıyla evlenecekti. Bu doğru olamazdı.

"Ama mantıklı," dedi Jaem. "*Yani, onu esir aldı*."

"*Bu nasıl mantıklı olabilir? Gölge Kralı esirlerini köle yapar, karı yapmaz*."

"*Belki onu zorla almamıştır*."

"*Aleon'a giderken boğazları kesilen Kuzeyli adamlar aksini gösteriyor*." Cyrus, düşünürken ağırlığını masanın üzerine koydu.

"Aleon bu habere tepki gösterdi mi?"

"Henüz bir şey duymadım, ama ne bulabileceğime bakacağım."

"*Essandra bir portal açmanın bir yolunu buldu. Henüz henüz herkesin geçmesi için tam olarak nasıl yapılacağını çözemedik, bazı sınırlamalar var, ama yaklaştık*."

"Bu iyi, çünkü Bravat ile işler kötüye gidiyor. Sadece tapınaklar değil, bazı küçük köyleri de tamamen yıkıyor."

Cyrus küfretti. Bravat'ı Rael'e geri götürmesi gerekiyordu. Ya da onu nasıl öldüreceğini bulması.

"*Ne kadar kanın kaldı?*" diye sordu Cyrus.

"*Bol miktarda. Neredeyse hiç kullanmıyorum. Bir süre yeter*."

"Tamam. Her şeyi göz önünde bulundur. Gölge Kral hakkında başka bir şey duyarsan bana haber ver. Bir dahaki konuşmamızda sana bilgi veririm."

Cyrus gözlerini açıp masasındaki parşömenlere baktı. Bir anlığına onlara baktı, ama zihni artık onlara odaklanamıyordu.

Odasından çıktı ve koridorlarda dolaşarak ambulatuvarın karşısına geçti. Nereye gittiğini tam olarak bilmiyordu, sadece yürümesi gerekiyordu. Düşünmesi gerekiyordu.

Mercia kraliçesi Gölge Kral ile evlenmiş miydi? Bu doğru olamazdı. Cyrus sarayın kapılarını itip dışarı çıktı. *Bu doğru olamazdı.* Mercia on yıldan fazla bir süredir Gölge Diyarları ile savaş halindeydi. Gölge Kral onu açıkça kötü niyetle esir almıştı. Evlilik onlara ne kazandıracaktı? Barış mı? Bunun ne faydası vardı?

Cyrus bir köşeyi döndü ve Essandra'nın koruması için görevlendirdiği iki muhafız Aaron ve Amiel'i görünce yavaşladı. Sarayın bahçe kapısında duruyorlardı.

"Nerede o?" diye sordu.

"İçeride." Amiel bahçeyi işaret etti. "Burada kalmamızı söyledi."

"Yanında kimse var mı? İki kadın daha?"

İkisi de başlarını salladı. "Yalnız," dedi Aaron.

Bu iyiye işaret değildi. Bahçeye girdi. İki güneş taşı heykelinin arasındaki çeşmenin yanındaki bankta onu bulması uzun sürmedi.

güneş taşı heykellerinin arasında bir bankta bulması uzun sürmedi.

O yaklaşırken kadın kıpırdamadı, ama onun orada olduğunu biliyordu. Sessizce yanına oturdu. Kadın gözlerini önündeki çeşmeye dikmiş duruyordu.

Cyrus'un bakışları kadının ön kollarında takıldı. Büyü için kanını çektiği yerlerde derisinde kesikler vardı. Tekrar tekrar. Kesikler dirseklerinin hemen altında düzgün bir şekilde başlıyor, ancak bileğine ve sonunda eline doğru ilerledikçe daha uzun, daha derin ve daha düzensiz hale geliyordu. Her biri artan çaresizliğin kanıtıydı. Kollarının altında elbisesini kan lekeleri kaplamıştı, ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

"İşe yaramadı," diye fısıldadı sonunda.

O da bunu anlamıştı. "Ne oldu?"

Kız başını salladı. "Bilmiyorum." Dudakları titriyordu. "Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Belki büyüyü doğru okumuyorum. Belki bir şeyi atlıyorum, ya da zamanlama faktörü var."

Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu ama onu sakinleştirmek için *bir şeyler* söylemek zorunda hissetti. "Her ne olursa olsun, kase sende. Ağaçlar çiçek açmaya devam ediyor. Zamanın var..."

"Zamanım yok!"

Adam onun sert tepkisine tepki göstermedi. Kız tekrar başını salladı. "Özür dilerim. Ben sadece..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Aptalca geldiğini biliyorum, ama bugün onları göreceğimi sanmıştım. *Bugün*..." Gözleri yaşardı.

Ona dokunmak, onu teselli etmek istedi, ama o bunu istemiyordu. O, onun için öyle biri değildi. Bu yüzden, elinden geldiğince onu sakinleştirmeye çalıştı. "Aptalca değil. Ve bir yolunu bulacaksın. Onları geri getireceksin."

"Ya yapamazsam?" Kollarını kavuşturdu ve kendine sarıldı. "Ya yapamazsam?"

"Öyle söyleme," dedi ona sertçe. "Bana bak." Kız
bankta sallanmaya başladı.

"Bana bak," diye emretti. Kızıl
kenarlı gözleri onun gözleriyle
buluştu.

"Çözümü bulacaksın. Zaten imkansızı başardın, kaseyi buldun. Şimdi sadece küçük parçaları bulman gerekiyor. Başaracaksın.

Beni duyuyor musun?"

Kız başını salladı ve tekrar bankın üzerine oturdu.

Oturdular.

"Seni Teron'a götürmeliyiz," dedi ona. Kızın kesik ve kanamasını hiç sevmiyordu. Hiç sevmiyordu.

"Biraz sonra," dedi kız. "Şu anda acıya ihtiyacım var. Yardımcı oluyor."

Bunu anlıyordu. Yine de hoşuna gitmiyordu, ama acı bazen gerçekten yardımcı oluyordu. Daha uzun süre oturdular.

Çeşmenin köpüren suyu huzur vericiydi. Burada oturmayı seviyordu. Onunla birlikte.

"Şu anda seni buna zorlamak istemiyorum," dedi bir süre sonra, "ama az önce Jaem ile konuştum. Bravat ile zamanımız azalıyor. Onu buraya geri getirmem gerekiyor. Portalı çözdün mü?"

Kız başını salladı. "Henüz değil," dedi. "Ama yaklaştım. Çoklu bağlanmayı çözmeye çalışıyorum. Daha önce hiç yapmadım."

Adam başını salladı. En azından yakındılar.

"Jaem bazı haberler aldı," dedi. "Mercian kraliçesi Gölge Kral ile evlendi."

Kızın bakışları ona kaydı.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," diye devam etti. "Aleon kralıyla evlenmesi gerekiyordu, onu Aleon'a giderken gördüm. Onu Mercian renkleriyle Gölge tahtında gördüm ve Gölge Kralı onun yanında *değildi*. Bu mantıklı değil."

Kaşları çöktü.

Adam iç geçirdi. "Üzgünüm, seni bununla rahatsız etmek istemedim. Neden bu konuyu açtım bilmiyorum. Zaten uğraşman gereken yeterince şey var."

"Hayır, bahsettiğin için memnunum," dedi hızlıca. "Bana gösterir misin?" Kaşları düştü. "Ne?"

"Bana görüntüyü göster."

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Nasıl?" Ona nasıl gösterecekti?

Kadın iç geçirdi. "Bunları nasıl yapacağını bilmediğini sürekli unutuyorum." Sözleri azarlayıcıydı, ama sesi nazikti. "Bazıları doğal olarak gelmeli, biliyorsun."

Ama gelmiyordu.

Elini tuttu. Bu sefer nazikti, bıçağıyla parmağını hafifçe deldi ve avucuna onun kanından küçük bir damla damlattı. Bağlantıyı hemen hissetti.

"Şimdi," dedi. "Yolcunun kan büyüsünü bilmiyorum, ama yine de yapabilirsin, sadece odaklanman gerekiyor."

"Büyü olmadan nasıl yapacağım?"

Kız kaşlarını çattı. "Büyü gücün kaynağı değil. Sen kaynağısın. Büyüler sadece gücünü odaklamana ve yönlendirmenize yardımcı olur. Yine de yapabilirsin. Sadece... biraz dağınık olabilir. Kontrol etmek için daha çok çalışman gerekecek." Kız bankta yer değiştirerek daha rahat bir pozisyon aldı. "Şimdi, gözlerini kapat ve rahatla. Kendini akışına bırak ve kanının çağrısını takip et."

Zihinlere girmeyi biliyordu. Gücü konusunda tamamen aptal değildi. Cyrus gözlerini kapattı ve çekişi takip etti.

Essandra onu zihnine aldı. Uzun bir salonun ortasında, her iki yanında kapılar sıralanmış halde onun önünde duruyordu.

"*Kapılar ne iş?*" diye sordu.

"*Kahin hilesi,*" dedi. *"Görüntüleri bölümlere ayırmaya yardımcı olur. Kapı olmak zorunda değil. Perdeler, zihinde onları ayırmaya yardımcı olan herhangi bir şey olabilir*."

"*Görenler hakkında çok şey biliyorsun gibi görünüyor*."

"*Birkaç tane tanıyorum. Yıllar boyunca*." Yüzünde bir anlık hüzün belirdi, ama geldiği gibi çabucak kayboldu. *"Şimdi,*" dedi, *"gördüğün vizyonu düşün. Bu kapıyı açtığımızda"* —sağındaki kapıyı işaret *etti*— *"bana onu göstereceksin. Yapısını düzenlemeye yardımcı olacak bir büyümüz olmadığı için, onu oraya götürmek için iradeni kullanman gerekecek*."

Bu çok zor gelmedi. Zihnindeki görüntüyü ortaya çıkardı ve kapıyı açtı, ama oda boştu. Kapıyı tekrar kapattı ve kadına baktı.

"*İsteğinle yapmalısın,*" dedi

kadın. Bu ne anlama geliyordu?

"*Konsantre ol,*" diye ekledi.

Sinirlenmeye başladı. Zaten konsantre *oluyordu*. Cyrus, Gölge tahtında oturan Mercian kraliçesinin görüntüsüne odaklandı ve kapıyı tekrar açtı. Hiçbir şey olmadı. Kapıyı kapattı.

"*Bence sen...*"

Kapıyı tekrar açtı. Hala hiçbir şey yoktu. Kapıyı kapattı. Sinirlenmesi arttı. "Cyrus..."

Kapıyı tekrar açtı. Boştu. *"Tamam, dur,*" dedi kadın sertçe.

Cyrus durakladı.

"Biz benim zihnimdeyiz," dedi kadın, *"ama burada her şeyi kontrol edebileceğini bilmelisin. Sana kapılarla dolu bir salon gösteriyorum. Onu pencerelerle dolu bir salona dönüştürebilir ya da salon olmamasını sağlayabilirsin*."

"*Nasıl?*" diye sordu, sinirlenmesi hayal kırıklığına dönüştü.

"İsteyerek. Bence birinin zihninde olmaya, ondan kontrolü almaya isteksizsin. Bunu aşmalısın. Koridoru benden al."

"*Ve onu ne yapayım?*"

"Ne istersen. Al."

O daha da hayal kırıklığına uğruyordu.

"Al," diye ısrar etti kadın.

Nasıl alayım?

"*En azından dene*."

"*Deniyorum,*" dedi kısa bir cevapla. "*Al şunu!*"

Bir şey kırıldı. Öfke dalgası onu sardı, kapılar açıldı ve tüm salon etraflarında enkaza dönüştü.

Kız geriye doğru sendeledi, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmıştı.

Hemen pişmanlık duydu. Nasıl yaptığını tam olarak bilmiyordu, ama salonu hızla eski haline getirdi. "*Özür dilerim,*" diye mırıldandı.

Ama kız gözlerini ondan ayırmadı. Neden bu kadar şaşırmış göründüğünü anlamadı. Bunu yapmasını o söylemişti. Yoksa kızgın mıydı? Anlayamadı.

Ona vizyonu ver. İstediği buydu. Aynı arzuyu kullanarak, içinden gelen aynı iradeyi verdi ve kapıyı tekrar açtı.

İçeride, Mercian kraliçesi Gölge tahtında oturuyordu.

Essandra bir an daha ona bakmaya devam etti, sonra gözlerini ondan ayırdı ve sonunda dikkatini

. İçeri girdi ve o da onu takip etti.

Mercian kraliçesi Gölgeler tahtında oturmuş, boşluğa bakıyordu. Uzun, buz gibi saçları omuzlarında dalgalanıyordu ve elbisesi hafif bir esintiye kapılmış gibi hareket ediyordu, ama o bir anlık bir anı yakalanmış gibi heykel gibi oturuyordu.

Cyrus onun etrafında dolaşarak onu inceledi. "*Tahtta tek başına oturuyor,*" dedi.

Essandra da görüntüyü inceledi. "*Bu, Gölge Kral'ın öldüğü anlamına gelmez*."

"*Mercia'nın rengini giyiyor,*" diye tartıştı.

"Tekrar bak. Detaylara dikkat et."

O da bakıyordu.

"Tacına bak," dedi.

Sonra gördü — Mercia tacı değildi. Koyu ve keskindi. Bir Gölge tacıydı. Gözleri aşağıya kaydı. Sağ elinin orta parmağında siyah bir yüzük takıyordu.

"O bir mortit yüzük," dedi Essandra. *"Onu Gölgeler Diyarı'ndan almış olmalı*."

"*Bir Gölge yüzüğü ve bir Gölge t*acı..." "*Bir Gölge kraliçesi için,*" diye bitirdi.

"*Ama Aleon kralıyla evlenmek için seyahat ediyor*." "*Öyle mi? Bakalım*."

Essandra salona ve başka bir kapıya doğru geri dönmeye başladı, ama Cyrus'un kapıya ihtiyacı yoktu. Cyrus, görüntüyü gölge tahtının yanına çekti. Burada kraliçe, Aleon'un mavi bayrakları altında beyaz bir ata biniyordu ve etrafında bir sürü gül yaprağı uçuşuyordu. Başında taç yoktu, ama kuzey güçleri ona eşlik ediyordu.

Bir tanesi hariç...

"O bir Gölge Adam," dedi Essandra, kraliçeyle birlikte at süren karanlık canavara işaret ederek. "*Ama Gölge Kral değil.*"

Hayır. Cyrus, Gölge Kral'ın neye benzediğini biliyordu. Ama bu adam kraliçenin arkasında değil, yanında at sürüyordu. Ona yakın, onu koruyormuş gibi. "*Ama önemli biri gibi görünüyor. Ve kraliçenin hizmetinde*."

"*Eline bak*."

Gözleri, kraliçenin tahtta otururken taktığı aynı siyah yüzüğe kaydı. *"Demek Aleon'a gitmeden önce Gölge tahtında oturuyor, Gölge tacı takıyor ve önemli bir Gölge Adam'ın koruması altında seyahat ediyor. Yanılmışım*." Derin bir nefes aldı. *"Kader, seni aldatıcı sürtük. O Gölge Kralı ile evleniyor*."

Hayal kırıklığı dalgası içini kapladı. Mercia'yı ve Mercia kraliçesini daha yüksekte görmüştü. Ama hayır, o Gölge Kralı ile evlenmeyi seçmişti. Onunla ittifak kurmayı seçmişti. Halkının çektiği onca acıdan, Cyrus'un çektiği onca acıdan sonra, bu acıdan kazanç sağlayan adamı seçmişti.

İçinde bir tiksinti dalgası yayıldı. Bu onu suç ortağı yapıyordu.

Mercia kraliçesinin oturduğu tahtın yanına geri döndü. "*Neden böyle bir şey yapsın ki? Onun yaptıklarını nasıl bu kadar kolayca bir kenara atabilir? Aşk için değil. Adam onun iki katı yaşında*."

"*Hayır, değil,*" dedi kadın.

Ne?

Kadının ifadesi değişti ve kaşları çatıldı. "Oh*... Bilmiyorsun*..."

"*Neyi bilmiyorum?*"

"Rhalstad Ratha Shal birkaç yıl önce savaşta öldü. Şimdi tahtta oturan onun oğlu."

Cyrus geri çekildi. Gölge Kral ölmüş müydü? Başını sallayarak bir adım daha geri attı. *Hayır.* Başını tekrar salladı. Ona karşı intikam almanın mümkün olduğunu hiç düşünmemişti, ama bunu dilemişti. Bunu hayal etmişti. Ve şimdi kendisi de bir taç sahibi olduğu için, bunu ummuştu.

Ama bu ondan çalınmıştı. Öfke

içinde kabardı.

Öfkelenmemeliydi, Cyrus sakinliğini geri kazanmaya çalışırken kendine böyle söyledi. Bir şey yapabileceğinin garantisi yoktu. Gölge Kral ölmüşse, nasıl olduğu önemli değil, buna sevinmeliydi.

Ama değildi.

Gölge Kral ölmüş olabilir, ama dolu dolu bir hayat yaşamıştı. Bir miras bırakmıştı; oğlu şimdi bu mirası sürdürüyordu. Öfke Cyrus'un yüzünü kızarttı. Oğlu babasının yerini almıştı.

Babasının tacını miras almıştı. Babasının suçluluğunu miras almıştı. Ve Kieve'yi öldürmüştü.

Hâlâ sorumluydu.

Ve şimdi, Gölge Kraliçesi de öyle.

Cyrus tahtta oturan kadına baktı. Görüşünün kenarları çatlamaya başladı.

"*Cyrus*." Essandra'nın sesinde aciliyet vardı ve ona baktığında onun kendisine baktığını gördü. "*Cyrus, dur,*" dedi.

Neyi durdur?

"*Çık dışarı!*"

Nereden çıkayım?

"Cyrus!"

Sesi artık zihninde değil, kulağındaydı ve gözlerini açtığında, taş bahçedeki bankta onu sallayan Essandra'yı gördü.

Kendine gelmesi biraz zaman aldı. "Ne oldu?" "Burnun," dedi kadın endişeyle.

Elini uzattı ve sağ burun deliğinin altındaki damlayı dokundu ve parmaklarını geri çekince kan gördü. Endişe onu sardı, ama bunu silkeledi. İyiydi; sadece burun kanamasıydı. Ancak ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları titredi ve dizlerinin üzerine çöktü. Essandra onu tutmak için öne atladı.

"Ne oluyor?" diye sordu, ona tutunurken.

"Emin değilim." Sesindeki endişe, onun endişesini dindirmek için pek işe yaramadı.

O tekrar ayağa kalkmaya çalışırken onu tuttu, ama gücü kalmamıştı.

"Büyü yapamadığın için normalden daha fazla enerji harcadın, ama kahinlerin vücutları doğal bir koruma, bir kalkanla donatılmıştır, sana verdiğim asalar da cabası."

Düşüncelerini o kadar hızlı sıraladı ki, hepsini zar zor yakalayabildi. Bunların ne anlama geldiğinden emin değildi, ama o anda gücün işleyişini pek umursamıyordu. İkinci denemede ayağa kalkmayı başardı. Destek için bankı tuttu ve yavaş yavaş daha dengeli hissetmeye başladı. Her şey yolundaydı. O iyiydi.

Nefesi yavaşladı.

"Ben iyiyim," dedi.

"Emin misin?"

Başını salladı. Sonra hatırladı: O iyi *değildi*. Kollarında hala büyülerinden kaynaklanan kesikler vardı, bazıları derindi. "Seni Teron'a götürelim," dedi.

Kız küçük bir alaycı gülümseme attı. "Bayılan sensin ve *beni* Teron'a götürmek mi istiyorsun?"

Adam doğruldu ve gözleri kadınınkilerle buluştu. "İyileşmeni istiyorum. Hemen."

Kızın alaycı gülümsemesi kayboldu ve yerine onun anlayamadığı bir ifade geldi.

"Cyrus!" diye bir ses duyuldu ve o, Bash'ın hızla onlara doğru yürüdüğünü görmek için döndü. "Cyrus!" Bash, ona daha çabuk ulaşmak için koşmaya başladı. "Tanrılar kahretsin, çok uzun bir yoldu," diye nefes nefese, ona ulaştığında söyledi. "Seni her yerde aradım. Kord, çalışma odanda olduğunu söyledi, ama orada değildin. Sonra dövüş sahasını kontrol ettim." Bir kez daha zor nefes aldı. "Orada da yoktun." Gözleri Cyrus'un yüzüne takıldı ve durakladı. "İyi görünmüyorsun." Kaşları çöktü. "İyi misin?" Yaklaştı.

"İyiyim," diye Cyrus onu rahatlattı.

Sonra Bash, orada duran Essandra'yı fark etti. "Oh, merhaba," dedi ve elini hafifçe salladı. Sonra gözleri Essandra'nın kollarına takıldı. "Sen de iyi görünmüyorsun." İri savaşçı, sosyal statü normlarını umursamıyordu, çünkü çoğunlukla unutuyordu. Sadece iyi kalpli bir insan olarak doğal davranıyordu. Cyrus bunu umursamadı. Aslında bunu tercih ediyordu. Ayrıca Bash'ın neden burada olduğunu açıklamasını tercih ediyordu.

"Ne istiyorsun, Bash?"

"Oh. Doğru. Konsey seni almam için beni gönderdi. Bir gemi geldi. Bir haberciyle birlikte."

Bir elçi mi? "Nereden?"

"Bilmiyorum. Ama önemli birine benziyor." Cyrus Essandra'ya baktı.

"Sen git," dedi. "Ben iyiyim."

"Onu Teron'a götür," dedi Cyrus Bash'a. "İyileşene kadar yanından ayrılma."

"Gerek yok," dedi kız.

Ama Cyrus'un gözleri Bash'ın üzerinde kaldı. "İyileşene kadar," diye tekrarladı.

"Anladım," diye söz verdi Bash.

Essandra'ya son bir kez bakan Cyrus, taht odasına doğru yola çıktı. Adımları daha sert, daha ağırdı.

Bir gemi. Bir haberci.

Huzur yok.

Duraklama yok.

Ne haber gelmiş olursa olsun, iyi bir haber olmayacağından emindi.

Otuz Altıncı Bölüm

Cyrus, elindeki mektubu çevirdi ve tahtına otururken arkasındaki yeşil mum mührü inceledi. Nefret ettiği taht. Ama ziyaretçileri kabul etmek için burada oturması gerekiyordu. Limana beklenmedik bir şekilde yeşil ve altın renkli bayrakları dalgalanan bir gemi gelmişti
—bir savaş kalyonu, tam mürettebat, bir sürü muhafız ve şimdi önünde duran bu tek haberci.

Danışmanları, ziyaretçinin hemen arkasında, Cyrus'un doğrudan görüş alanı içinde sıralanmışlardı, şüphesiz onu ikna etmek umuduyla tepkilerini sessizce iletmek için kendilerini konumlandırmışlardı.

İyi şanslar.

Kord da aralarına katıldı, ancak tamamen farklı bir nedenden ötürü. Cyrus'un işaretiyle harekete geçmeye hazır bir şekilde bekledi.

"Gregor, Japheth kralı mı?" Cyrus, başını eğmiş duran elçiyi süzerken sordu.

Elçi başını daha da eğdi. "Aslan Gregor, Japheth kralı, Hetahl kralı, Aleon ve birleşik krallıkların kralı, Aleon İmparatorluğu'nun meşru varisi ve yüksek kralı."

Bu oldukça uzun bir cümleydi.

Kord, gülmemek için ağzını sıkılaştırdı.

Cyrus, elçiye gözlerini kısarak baktı. "Aleon'un renginin mavi olduğunu sanıyordum." Bu önemli bir ayrımdı. Japheth, Gölgeler Diyarı'nın müttefikiydi. Aleon ise değildi. Bu adam her ikisinin de kralı olduğunu iddia ediyordu.

"Aleon kralını duydum," diye ekledi Cyrus. "Adı Gregor değil. Phillip."

"Phillip bir gaspçı!" dedi haberci.

"Gaspçı mı?" Dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Onlar en kötüleridir."

Bu sefer Kord gerçekten güldü.

"Affedin beni, Kral Cyrus," dedi haberci hızla yer değiştirirken. "Sizi gücendirmek istemedim, Yüksek Kral Gregor da taht hakkınızı sorgulamıyor."

Cyrus'un tahtı *istemek* için gücenmesi gerekirdi. Ve onun çok daha fazla gücenmesini sağlayacak başka bir şey vardı. "Japheth kralı hala Gölge Kral ile ittifak halinde mi?" diye sordu.

"Mektubu okumalısınız," dedi haberci. Cyrus bu adamdan hoşlanmamaya başlamıştı. "Öyle mi?"

Elçi durumu anladı ve hızla tekrar tavrını değiştirdi. "Yüce Kral Gregor tüm sorularınıza cevap veriyor."

"Bundan ciddi şüphelerim var."

Japheth kralı, daha görüşmeden önce tüm niyetlerini bir mektupta özetleyecek kadar cüretkar davranmazdı. Ancak, bu niyetleri varsaymak da zor değildi. Cyrus, diğer krallıkların kendisiyle iletişime geçmesini, onu tanımaya, motivasyonlarını anlamaya, siyasi ve ticari ilişkiler kurma potansiyelini keşfetmeye çalışmasını bekliyordu.

Zihninin en karanlık köşelerinde, Mercia'nın ona ulaşacağını, lordlarını göndereceğini hayal etmişti. Kardeşini göndereceğini.

Alexander'ı doğrudan kılıcına teslim edeceğini.

Ve Cyrus onun kafasını alacaktı. Bu, hemen savaş anlamına gelse bile, direnemeyecekti. Bu düşünceyle kanı yeniden kaynadı, ama Cyrus kendini hazırladı. Şu anda Alexander'a bakmıyordu, Japheth'in elçisine bakıyordu.

Elçi odanın içinde gergin bir şekilde etrafına bakındı. Rael'e ayak bastığı anda gergin olması gerekirdi. Erken güveni, varsayımlarını, kralının varsayımlarını ele vermişti. Yeni krallar genellikle ittifaklar kurmak, kendilerini kanıtlamak ve güçlerini artırmak için heveslidirler. Şüphesiz diğer krallıklar da Cyrus'tan bunu bekliyorlardı. Ama Cyrus ittifakla ilgilenmiyordu. Kendisini bağlayacak bir şey daha istemiyordu ve Gölge Kral'ın müttefikleriyle kesinlikle hiçbir ilişki kurmak istemiyordu.

Aslında, Gölge Kral'ın müttefiki bir düşmandı. Evet, bu elçi gergin olmalıydı.

Meclis üyesi Verin, Cyrus'un mektubu okumasını sağlamak için belinde birleştirilmiş ellerini hafifçe salladı.

Cyrus onu görmezden geldi.

"Yüce Kral Gregor, majesteleri ve Rael ile dostluk kurmak için çok hevesli," dedi elçi tekrar eğilerek.

Kord, Cyrus'a kısa bir baş hareketiyle işaret etti ve Cyrus sonunda mührü kırıp mektubu açarak Gregor'un sözlerini okudu.

Kral Cyrus,

Umarım bu mektup sizi sağlık ve huzur içinde bulur. Rael'in haberi beni şaşırttı, ama Japheth sizinle birlikte kutluyor! Taç giyme töreniniz için sizi ilk kutlayanlardan biri olmak istiyorum.

Krallar gerçekten böyle mi konuşuyorlardı? Ve *taç giyme töreni,* esasen önceki rejimin katliamı olan bir olay için çok törenli geliyordu.

Krallıklarımız arasındaki tarihi bilip bilmediğinizi bilmiyorum, ama Japheth ve Rael her zaman...

Sözler, sözler, sözler. Cyrus mektubun sonuna atladı.

Dünya sürekli bir değişim halindeyken, yeni arayışlar ve yeni dostluklar için fırsatlar yaratmaya devam ediyor. Japheth ve Rael arasında karşılıklı olarak faydalı olacağına inandığım bir dostluk hakkında görüşmek için sizinle bir araya gelmeyi çok isterim.

Kabul etmenizi bekliyorum.

Bu varsayımdı.

İmza*: Aslan Gregor, Japheth kralı, Hetahl kralı...*

Cyrus geri kalanını atladı.

Gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve başını kaldırıp Essandra'nın salonun yanından gizlice içeri süzüldüğünü gördü. Teron'u görmüş ve onu iyileştirmesini istemiş olabilir miydi?

Farklı bir elbise giyiyordu. Bunu yapmak *ve* Teron'u görmek için yeterli zamanı var mıydı? Onu uzun süre yalnız bırakmamıştı. Ellerini önünde birleştirmiş, ön kollarını gizlemiş, kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu. Meydan okurcasına mı? Gitmemiş miydi?

Kord boğazını temizledi.

Cyrus dikkatini tekrar mektuba çevirdi ve mektubu katlayarak kapattı. "Japheth hala Shadowlands ile ittifak halinde mi?" diye haberciye tekrar sordu.

Adam tereddüt etti, ağzını sessizce hareket ettirdi ve sonunda "Bunlar basit sorular gibi görünebilir, ama birçok..." dedi.

"Hâlâ müttefikler mi?" diye Cyrus üçüncü kez, bu kez daha keskin bir sesle sordu.

Adamın boğazı titredi ve kısa bir baş sallamayla, katlanmış parmakları ve avuç içleriyle kolunun iç kısmındaki manşetleri sıktı. "Evet, Majesteleri."

Cyrus ayağa kalktı. "Japheth'e geri dön," dedi.

Birkaç meclis üyesi kıpırdadı ve haberci şaşkınlıkla etrafına bakındıktan sonra, yanıt vermekte zorlandı. "Yüce Kral Gregor'a yanıtımı iletmemi ister misiniz?"

"Kral Gregor'a cevap vermeye karar verirsem, kendi habercimi gönderirim." "Efendim," dedi Verin, öne çıkarak, "bu sizin rahatınız için.

Mesajcı geceyi burada geçirir, böylece siz de düşünürsünüz."

"Gerek yok," diye karşılık verdi Cyrus. Kararlı bir şekilde.

Elçi, konseyin daha fazla müdahale etmesini beklermişçesine tekrar etrafına bakındı. Cyrus neredeyse onlara denemeleri için meydan okudu. Ama kimse denemedi. Adam sertçe başını salladı, pes etti ve eğildi. "O zaman geri döneceğim.

Yüce Kral Gregor sizden haber bekliyor."

Cyrus onun salondan ayrılmasını izledi. Elçinin Japheth ve Gölge Diyarları arasındaki ilişkiyi basit bir ilişki olarak tasvir etmesi ilginçti, ama bu gerçekten önemli değildi. Gregor'un sahip olmadığı bir krallığın kralı olduğunu ilan etmesi ve en başından beri Gölge Kral ile ittifak kurmayı seçmesi, Cyrus'a onun hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Seni konsey odasında bekleyeceğiz," dedi başka bir konsey üyesi.

Cyrus, herkes zaten taht odasında olduğu için onlara kalmalarını söylemek üzereydi, ama önce yapması gereken başka bir şey vardı. Aradan yararlanarak Essandra'nın önüne geçip, kapıya ulaşmadan onu durdurdu.

"Teron'u gördün mü?" diye sordu.

"O bir ilginç ilginç etkileşimdi," dedi dedi, sorusunu "Sen hep böyle arkadaş edindin mi?"

"Yafet'in kralıyla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok. Teron'u gördün mü?"

"Japheth'e karşı neyin var?"

Cyrus bileğini tutup kolunu yukarı kaldırarak baktı. Yara iyileşmişti.

Güzel.

"Memnun musun?" diye tersledi.

O da tatmin olmuştu. Eli olması gerekenden biraz daha uzun süre kaldı. Kız fark etmeden onu bıraktı.

"Efendim," diye seslendi Fatim, onu konsey odasındaki diğerlerinin yanına çağırdı.

Cyrus iç geçirdi ve onu takip etti.

Oda, onun düşündüğünden daha fazla meclis üyesiyle doluydu, ama bunu düzeltmeye pek aldırış etmedi.

"Efendim, gerçekten Yüksek Kral Gregor'a cevap vermemeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Verin.

"Aleon'u elinde tutmuyorsa, o zaman *Yüksek Kral* değildir. Ve bunun ne önemi var?"

"Ne önemi var? Diğer krallıklarla ilişkiler kurmak, ticareti teşvik etmek ve kendimizi güçlendirmek için her fırsatı değerlendirmeliyiz."

"İttifaklar kurmak demek istiyorsun," dedi Cyrus. "Evet, aynen öyle."

Cyrus başını salladı. "Başka bir kişiye, hele ki başka bir krallığa bağlı olmak istemiyorum."

"Bağlılıktan bahsetmiyoruz," dedi Fatim. "İşbirliğinden bahsediyoruz."

"Japheth kralıyla *işbirliği yapmak* istemiyorum." Sabrı tükeniyordu.

Verin sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Ticaret ilişkileri kurmamız gerekiyor."

Cyrus yumruğunu masaya vurdu. "Japheth kralıyla olmaz! Ya da Gölge Kralı düşmanından başka bir şey olarak gören başka kimseyle."

Oda sessizleşti.

"Bu kadar," dedi kararlı bir sesle.

Cyrus, Yaşlı Deniz'e bakan bir uçurumun üzerindeki çimenli bir tepeye oturdu. Uzakta limanı görebiliyordu. Saraydan buraya gelmek uzun bir yolculuktu; başkentten çıkıp liman kentini geçip dağların kıyı ile buluştuğu tepelere tırmanmak gerekiyordu. Burayı seviyordu. Sessiz ve her şeyden uzaktı; düşünmek için iyi bir yerdi. Kumu kaplayan kalın kumul çimleri sayesinde, Rael'in geri kalanından farklı bir his veriyordu.

Köpekler de burayı seviyordu. Bir ve Üç çimlerde yuvarlanırken, İki kazacak bir yer buldu. Cyrus onları izlerken gülümsedi. Burada hayatın geri kalanını unutmak kolaydı, mutlu olduğuna ya da mutlu olabileceğine inanmak kolaydı. Ama mutluluk gerçekte neydi? Hiç bilmiyordu ve asla bilemeyeceğinden de emindi.

Köpekler arkasındaki bir şeye tepki verdiler ama havlamadılar.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedi Everan'ın sesi. Cyrus'un yanına çimlere oturdu.

"Bana burayı söylediğime pişman olacağım."

Everan, bir çim yaprağı koparıp parmakları arasında yuvarlarken güldü. Cyrus, arkadaşının omuzlarında eskisi gibi bir ağırlık olmadığını fark etti ve Everan nadiren gülse de, giderek daha sık gülümsüyordu. Bu, Visa ile özgürce yaşamak, her zaman istediği hayattı. Mutluydu. Cyrus da onun için mutluydu. Belki de Cyrus'un ulaşabileceği en yakın şey buydu. Ve belki de bu yeterliydi.

"Liman buradan daha güzel görünür diye düşünmüştüm," dedi Everan, gözleri limanda. "Ama bence daha kötü görünüyor."

Gelen mülteciler tarafından çalınan gemiler limanı doldurmuştu, liman artık maksimum kapasitesine ulaşmıştı ve gemileri kıyı şeridi boyunca demirlemeye başlamışlardı. Rıhtımlar kaotik ve kalabalıktı ve gözden uzak olan gemileri unutmak kolaydı.

O sabah yaklaşık sekiz yüz kaçak köle saraya ulaşmıştı. Sayılar ilk dalgadan daha azdı, ama her gün veya iki günde bir grup gelerek istikrarlı bir şekilde artıyordu.

Bazen Cyrus, Alexander'ın gelişini hayal ederdi. Alexander'ın mülteci olarak bulduğu talihsizliği asla hayal etmezdi. Sadece onun Rael'e adım atıp, güvenlik ve merhamet aradığını hayal ederdi.

Ve Cyrus ona merhamet göstermeyecekti.

"Kaç kişi olduk?" diye sordu, kendini bu hayallerinden tekrar koparak.

"On beş binden biraz fazla."

Beslenecek insan sayısı açısından bu çok fazlaydı. Ordusuna katılacak adam sayısı açısından ise çok fazla değildi.

"Kölelerin barakalarını açık konaklama salonlarına dönüştürdük," dedi Everan. "Bu... pek doğru gelmiyor... ama herkes minnettar görünüyor. Ve onları çalıştırmaya başladık. Çalışamayanlar ise hala tamir, çocuk bakımı gibi işler yapıyor, ellerinden geldiğince katkıda bulunuyorlar. Bunun sonsuza kadar sürdürülebilir olup olmadığını bilmiyorum, ama şimdilik işe yarıyor gibi görünüyor."

"Daha kaç kişiyi alabiliriz?"

Everan başını salladı. "Bilmiyorum. Bu, cadılarınızın ne kadar yiyecek yetiştirebileceğine bağlı."

Çit cadıları artık tüm cadılar arasında en önemlileri haline gelmişti. Cyrus, soyluların artan tehditleri nedeniyle Essandra'ya onları korumak için daha fazla adam vermişti. Sadece birini kaybetmek bile krallığı yıkıma uğratırdı.

"Konseye katılacak mısın?" diye sordu Everan.

Cyrus iç geçirdi. Japheth'ten gelen elçi ayrılalı iki hafta olmuştu, ama Cyrus'un Japheth kralının davetini görmezden gelme kararı nedeniyle gerginlik hala devam ediyordu. Ve bu, konseyinin hoşnutsuz olduğu, giderek uzayan listeye eklenen bir şey daha oldu.

"Neden uğraşalım ki?" dedi Cyrus. "İşlerin nasıl gideceğini gayet iyi biliyoruz."

"Nasıl gideceğini düşünüyorsun? Bir konsey atadın ve şimdi onları dinlemiyorsun."

Cyrus burnunu çektirdi. "Bana Gölge Kral'ın müttefiki ile birleşmem gerektiğini söyleyen birini dinlemeyeceğim."

"Ya da farklı bir açıdan bakabilirsin. Elçi, aralarındaki ilişkinin kolayca tanımlanamayacağını söyledi. Ya ittifakları

güçlü değilse?"

"Asıl sorun, onların başından beri müttefik olmaları."

Everan şimdi ona doğrudan baktı. "Ya mesele Japheth ile birleşmek değil de, Gölge Kral'ı müttefiklerinden ve kaynaklarından *koparmaksa*?"

Cyrus durakladı. Bu... çok iyi bir noktaydı. Tekrar gemilere baktı. "Gölgeler Diyarı'nı ele geçirmek için kaç adam gerekir sence?"

Arkadaşı tedirgin bir şekilde kıpırdadı.

"Cyrus." "Ne? Savaştan

bahsediyoruz."

"Hayır, ben siyasi eylemden bahsediyorum. *Sen* savaştan

bahsediyorsun." "Nasıl bahsetmeyeyim?"

"Bunun cevap olmadığını biliyorsun."

Tek cevap buydu. Cyrus elinde tuttuğu çim parçasını fırlattı. "Bu, benim yanımda olmayacağın anlamına mı geliyor, kardeşim?"

Everan iç geçirdi. "Her zaman yanında olacağım." Şakaklarını ovuşturdu. "Shadowlands'i ele geçirmek için kaç adama ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum. Kimse ordularının büyüklüğünü veya yeteneklerini bilmiyor gibi görünüyor."

"Bunu öğrenmem gerek. Ayrıca Mercia ve Aleon onlara yardım ederse neye hazırlıklı olmam gerektiğini de bilmem gerek."

Everan başını kaldırdı. "Aleon mu? Aleon'un yüz bin kişilik bir ordusu var."

Cyrus aşağıdaki mültecilere baktı. "Bu gidişle, biz de sonunda öyle olacağız."

"Cyrus, bunlar savaşçı değil. Shadowlands'e karşı savaşmayı planlıyorsan, kesinlikle bir ittifaka ihtiyacın olacak ve Shadow King'in yardımına koşabilecek herkesi ondan uzaklaştırman gerekecek." Başını salladı. "Ama şu anda odaklanman gereken şey bu değil. Bu insanların sana ihtiyacı var."

"Onlar bunu istedi! Benim taht odamda!"

"*Bir adam* Shadowlands hakkında soru sordu ve sen bunu kader yıldızı gibi yakaladın. Kalbinin Shadow King'e karşı kişisel intikam için attığını biliyorum, ama o adamlar" — limanı işaret etti — "o binlerce adam senin Serra'ya karşı harekete geçmeni istiyor.

Serra'ya karşı harekete geçmeni istiyorlar. İstikrarlı ve refah içindeki bir krallıkta özgürlüklerinin tadını çıkarmak ve kendilerini esir alanların düşüşünü görmek istiyorlar."

Cyrus başını salladı. Onların tek istediğinin bu olduğuna inanmıyordu.

"Sen gelecekten bahsettin," dedi Everan. "Ve ben Gölgeler Diyarı'nın düştüğü bir gelecek görüyorum. Ama *bu gelecek* olmalı. *Uzak* bir gelecek." Tekrar gemileri işaret etti. "Şu anda sana ihtiyaçları var. Rael'in sana ihtiyacı var." Sesi alçaldı. "Benim sana ihtiyacım var." Karanlık gözleri Cyrus'a dikildi. "Bizi öncelikli görmeyecek misin?" diye sordu.

Cyrus iç geçirdi. Tanrılar, bu adamı lanetlesin, onu her şeye ikna edebiliyordu. Limana bir kez daha baktı. "Peki. Önce Serra'ya odaklanacağım."

"Ve Rael," diye ekledi Everan.

"Rael'e de. Ama sonra," gözlerini arkadaşına çevirdi, "Shadowlands'i yıkacağım. Ne olursa olsun."

Otuz Yedinci Bölüm

"Neredeydin?"

Cyrus masasındaki parşömenlerden başını kaldırıp çalışma odasının kapısında duran Essandra'yı gördü. Onu gördüğüne pek şaşırmadı. Bir başka konsey toplantısını daha görmezden geldikten sonra birinin geleceğini tahmin etmişti. "Beni bulamadın mı?"

Essandra dudaklarını büzerek yukarı doğru kıvırdı ama gülümsemedi. "Başka bir şekilde sorayım. Neden konsey toplantısına katılmadın?"

"Her şeye katılmak ve her şeye karışmak zorunda kalacaksam, konseyin varlığının ne anlamı var?"

"Kesinlikle her şeye katılmıyorsun. Ve hiçbir şeye karışmıyorsun."

"Şikayetlerini Ruth'a söyleyebilirler." Konseyindeki herkesten en çok yargıcına minnettardı. O sadece kulağına fısıldayan bir ses değildi; gerçekten işler yapıyordu. Yapılması gereken bir şey gördüğünde, onu yapıyordu. Essandra gibi.

"Her şeyi Ruth'a yükleyemezsin," dedi Essandra. "Ve bu bir şikayet değil. Konsey kararlar alman için sana ihtiyaç duyuyor. Ve halkın bir krala ihtiyacı var; onlara yardım edecek birine ihtiyaçları var."

Cyrus ayağa kalktı. "Halk benden başka ne istiyor? Onlara özgürlük verdim."

Essandra iç geçirdi ve odanın diğer ucuna, Cyrus'un yanına gitti. "Cyrus, onları özgürleştirmek yetmez. Hayatları boyunca köle olarak yaşamış insanlardan bahsediyoruz. Çok az şeye maruz kalmışlar. Senin gibi ayrıcalıklı değiller..."

"Sen benim ayrıcalıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Okumayı biliyorsun. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Gücün dinamiklerini anlıyorsun. İstediğini nasıl elde edeceğini biliyorsun

Evet, bu ayrıcalıktır." Başını salladı. "Bu insanlar özgürlük içinde yaşamayı bilmiyorlar. Onları beslemeli, eğitmeli, topluma katılmayı öğretmelisin. Zincirlerinden kurtulmuş olabilirler, ama bilgisizlik ve yetersizliğin zincirlerinden kurtulmuş değiller."

"Ne yapmamı istiyorsun?" "Bu krallığı
kur."

"Yapıyorum!" diye ısrar etti, sesi giderek yükseliyordu.

"Hayır, yapmıyorsun!" diye karşılık verdi, sesi onunkiyle
aynı tonda. "Gidiyorsun, neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü senin başarısız olduğunu görmek istemiyorum!"

Onun sözleri onu susturdu. Yine de hâlâ sinirliydi. Ağırlığını masanın kenarına verdi. “Onlara toprak verdim.”

"Bu, sorunun sadece yüzeyini kazımakla kalmaz. Cesetleri toplamak, daha fazla bina dikmek, onlara evler vermek ve ekin yetiştirmek yeterli değildir."

"Bana çok şey gibi geliyor."

"Zanaat ve ticareti öğrenmeleri, kendilerine bir hayat kurmayı öğrenmeleri gerekiyor. Eğitim sağlamalı ve okullar açmalıyız."

"İnsanlara okumayı öğretmek için vaktim yok." Aylardır geçmişti ve Alexander'ı yakalamaya hiç yaklaşamamıştı. Ya da Gölge Kral'ı. Öfke teninde yanıyordu. "Gölge Kral'ı alt etmeme yardım edeceğine söz vermiştin."

"Ben öyle bir şey demedim..."

"Bana *kralların dünyasını* vereceğine söz verdin!"

“Sonra gidip, onlara destek olamayacağın halde, dünyadaki tüm kölelere sığınak sözü verdin!”

Cyrus tekrar sessizleşti ve sandalyesine yaslandı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Kızgındı ama ona değil. Kız doğruyu söylüyordu. Sadece kendini... sıkışmış hissediyordu.

Kadın da derin bir nefes aldı. "Sana yardım edeceğim. Birbirimize yardım ederiz, hatırladın mı? Ama önce yapman gereken şeyler var ve bunlar zaman alır."

Kadının haklı olduğunu biliyordu, ama bundan hoşlanmıyordu. Zamanı yoktu.

Kaderin ona ne kadar zaman vereceğini bilmiyordu.

Kadının sesi şimdi daha yumuşaktı. "Beklemenin ne kadar zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Suçluluk duygusu midesinde birikti. Belki de en çok bilen oydu.

"Peki," dedi.

"Ve konseyinizle çalışmalısınız," diye ekledi kadın.

"Onlar sadece beni yargılıyorlar. Ve yoluma çıkıyorlar."

"Tek yaptıkları, Rael için en iyisini yapmanı sağlamaya çalışmak. Önerilen altyapı değişikliklerine baktın mı hiç?"

Neredeyse inleyecekti. Masasının köşesinde duran kalın parşömen yığınında pek çok talep vardı. Henüz okumadığı parşömenler.

"Bakacağım," dedi. "Cyrus."

"Bakacağım dedim."

Aralarındaki tartışma sona erdi.

"Bir şartla," diye ekledi. Kız iç

geçirdi. "Ne şart?"

"Sen de okulunu kur."

Essandra hareketsiz kaldı, heykel bahçelerindeki taşlar kadar

hareketsiz. "Ne?" "Yetenekli insanlar için kendi okulunu kur."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra tekrar açtı. "Kız kardeşimi beklemem gerek..."

"Hayır." Adam başını salladı. "Onu geri getirdiğinde okulun hazır olsun diye kur."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Sana söylediğim gibi, istediğin yere, senin olacak. Başkentin içinde, dışında, fark etmez. İstediğin yere."

Yüzünde hala itiraz dolu bir ifade vardı. "Bunun için ihtiyacın olan kaynaklar..."

"Önemli değil. Yapın. Paraya ihtiyacınız olursa, Fatim'e haber veririm." "Cyrus..."

"Fiziksel işgücü gerekiyorsa, her gün yeni işçiler geliyor. Ram senin için ayarlayacaktır."

"Cyrus..."

"Yapın. Kendiniz için yapın."

"Burada kalamam," diye patladı.

Neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordu. En başından beri niyetini açıkça belirtmişti. Belki de fikrini değiştireceğini düşünmüştü, ama ne zaman fikrini değiştirmesini istemeye başladığını bilmiyordu.

"Yani, henüz gitmiyorum," dedi. "Ama eninde sonunda gideceğim. Anlıyor musun?"

Doğru. Bunu biliyordu. Her zaman biliyordu.

"Ve senin düzenli bir okulun bile yok," diye ekledi. Parşömen yığınına göz attı. "Altyapı teklifinde var."

Şu anda sözleri ağzından çıkmıyordu.

Dudaklarını ısırarak masaya doğru yürüdü. "Konseyin okul talebini onaylarsan, ben de bu işe dahil olmak isterim," dedi. "Aslında bu işten gerçekten keyif alırım."

Adam başını salladı. "Elbette. Belki bu, kalıp kendi okulunu kurmaya ikna eder seni."

Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümseme. "Belki."

Ama o, yalanı duyduğunda anlardı.

"Oh," dedi kadın, "Mercia'da mahsur kalan adamlarınızı portaldan geçirmek için hazır olduğumu da bilmenizi istedim. En azından deneyeceğim."

"Gerçekten mi?" Cyrus ayağa kalktı. "Bunu en başta söyleyebilirdin."

"Öyle yapabilirdim." Küçük bir gülümsemeyle, "Ama önce seni azarlamak istedim," dedi.

Adam burnunu çektirdi. "Tabii ki öyle yaptın." O da küçük bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendini alamadı. "Gerçekten, bu harika bir haber." Konsey rahatlayacaktı. Cyrus kesinlikle rahatlamıştı. Ancak, Bravat'ın Rael'e geri dönmesini pek istemiyordu. Yine de, daha fazla adamının esir alınmasından veya Rael'in keşfedilip savaş riskiyle karşı karşıya kalmasından endişelenmemek, onun için büyük bir rahatlama olacaktı.

"Taş çemberde bizimle buluşmaları gerekecek," dedi ona. O
da başını salladı. "Jaem'e söyleyeceğim."

"Güzel. Hazır olduklarında bana haber ver." O
tekrar başını salladı. "Seni yemeğe kadar
geçirebilir miyim?"

Kız kaşlarını kaldırdı. "Saatin geldiğini fark etmemiştim. Tabii."

Dönmek için adım attığında, elbisesinin kenarı bir yığın parşömenin köşesine takıldı ve parşömenler yere düştü.

"Özür dilerim." Onları almak için eğildi.

"Hayır, bırak ben alayım," dedi ve onun önünde diz çöktü. Ama kağıtları topladıktan sonra durakladı ve ona baktı.

Gözlerinde, onun anlayamadığı bir şey parladı.

"Ne? Bundan hoşlanıyor musun?" diye alay etti. "Bir kralın önünde diz çökmesinden mi?"

Kadın dudağının köşesini dişlerinin arasına çekti. "Belki." Gözleri kısa bir süre kapanıp tekrar aynı bakışı attı. Bu sefer daha ateşli bir bakıştı. Ve aniden, Cyrus o bakışın ne olduğunu tam olarak anladı.

Arzu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Yavaşça ayağa kalktı, ondan uzaklaşmadan, şu anda ne kadar yakın durduklarının çok iyi farkındaydı.

Gözleri onu takip etti ve dudakları aralandı.

O, parşömenleri arkasındaki masaya geri koymak için ona daha da yaklaştı.

Kadının bakışları, gözlerinden dudaklarına doğru gezindi. Dudaklarında kaldı.

O daha da yaklaştı. Kız onu durdurmadı.

Cyrus başını kadının başına eğdi. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

O verdi her en en titreme sarsıntı kafasının sallaması. "Hayır," fısıldadı.

Bu kadın...

Ona pençelerini geçirmek istedi, ama o bunu engelledi.

"Kemerini çözebilirsin," dedi kadın.

Neredeyse gülecekti, ama kadın tamamen ciddiydi. Essandra masanın üzerine hafifçe geriye doğru kaydı, eteğini yukarı kaldırdı ve iç çamaşırlarını çıkardı. Cyrus'a tekrar söylemesine gerek yoktu. Bütün vücudu canlandı ve arzusu onu ele geçirdi. Kemerini çözdü ve bağlarını gevşeterek kendini serbest bıraktı.

Essandra elini uzattı ve onu kavradı, Cyrus'un gözleri ağır bir şekilde kapandı, içinden bir arzu dalgası geçti. Essandra kumaş katmanlarıyla mücadele etti ve onu kendine doğru yönlendirdi. Cyrus onun içine girdiğinde, ikisi de titredi.

Essandra dik durdu, bir eliyle arkasındaki masaya hafifçe yaslanırken, diğer eliyle elbisesini tuttu. Kalçalarını ona doğru salladı ve Cyrus hareket etmeye başladı.

"Yavaşça," dedi ona.

Cyrus olabildiğince yavaş hareket etti. Masanın kenarını kavradı, elleri onun iki yanında duruyordu. Ona dokunmadı, ama ona daha yakın eğildi. Kendini tutamadı. Onunla ilgili her şey onu çağırıyordu: sıcaklığı, kokusu, nefesinin sesi. Bu kadına ihtiyacı vardı.

Kadın elini Cyrus'un gözlerine koydu. "Bana öyle bakma."

Nasıl?

"Daha hızlı," dedi.

O hızlandı, kendi arzusu da artıyordu.

"Daha hızlı," diye nefes nefese söyledi.

Daha da hızlı hareket etti. Daha sert. Daha derine. Nefesi hızlandı, sonra durakladı. Onu sıkıca kavradı ve onun adını haykırarak inledi. O da boşalmaya hazırdı ve onunla birlikte boşaldı. Sınırı aştı. Derin bir titreme onu sararken, içindeki her şey alev aldı. Sonuna kadar peşinden gitti. Sonra nefes nefese hareketsiz kaldılar.

Onu kollarına almamak için elinden gelen tek şey buydu. Onu kendine yakın tutma ihtiyacına boyun eğmemek.

Sessizlikte, sadece nefeslerinin sesi eşliğinde soğudular. Ta ki Essandra onu itene kadar. O, onunla masa arasından kayarak çıktı, elbisesini hızla düzeltti ve iç çamaşırlarını düzeltti.

Gülmekten kendini alamadı. "İkinizin de beni aynı anda hem istemeniz hem de nefret etmeniz çok komik."

Essandra durakladı. "Senden nefret etmiyorum."

"O zaman neden seni öpmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü sana aşık olmama izin veremem."

Bunu çok doğal bir şekilde söyledi, ama yine de çok beklenmedikti. Yutkundu, hızla dikkatini kendine çevirdi, ama o giysilerini düzeltirken Cyrus, masaya yaslanmış, ona bakarak öylece durmaktan başka bir şey yapamadı.

Çalışma odasının kapısı açıldı. "İşte buradasın!" diye bağırdı Visa. "Akşam yemeğine yetişebilecek misin diye bakıyordum."

Cyrus dönmedi, sırtını kapıya dönük tuttu, ama aceleyle giysilerini düzeltti ve kemerini bağladı.

"Oh, çok özür dilerim," dedi Visa. "Ben... bir şeyi bölmek istemedim —

"Hayır, sorun değil." Essandra ona doğru yürüdü. "Biz de tam çıkmak üzereydik."

Koridora çıktılar ve Cyrus kendini toparlamak için bir dakika bekledi, sonra nihayet onların peşinden gitti.

Kadınlar yemek salonuna doğru yürürken onun önünde sohbet ettiler. Son aylarda yakınlaşmışlardı, Visa bazen Essandra'nın işine yardım ediyordu.

Cyrus onların sözlerini duyuyordu, ama konuşmayı takip edemiyordu. Aklı hâlâ Essandra'nın ona söylediklerindeydi. *Ona aşık olamazdı.* Hayal kırıklığını inkar ederse yalan söylemiş olurdu, ama işler böyle olmalıydı. Böylesi daha iyiydi. Kader ona bir fırsat vermişti ve o bu fırsattan uzaklaşmasına izin veremezdi.

Yemek salonuna vardılar. Salon sohbetlerle doluydu. Cyrus, masanın doldurulamayacak kadar büyük olduğunu düşündüğü zamanları hatırladı, ama aylardır daha fazla kişi onlara katılmıştı.

Hephain, Kord'un karşısında sessizce oturuyordu. Çok konuşkan değildi, ama sıcak bir gülümsemeyle gülüyordu. Sergen genellikle onun yanında otururdu, o da sessiz biriydi.

Diğerleri ise o kadar sessiz değildi. Ama Cyrus bunu umursamıyordu. Hep birlikteyken ortaya çıkan enerjiyi seviyordu. Kahkahalarını seviyordu. Bu, nasıl davranması veya nasıl hissetmesi gerektiğini ona soran herkesin üzerindeki baskıyı ortadan kaldırıyordu. Böylece kendi düşüncelerine dalabilirdi. Özellikle de zihnini meşgul eden bir şey olduğunda.

Gözleri, sağındaki koltuğa oturan Essandra'ya kaydı. Orası onun her zamanki yeriydi. Cyrus daha önce ona cadı grubunu davet etmesini teklif etmişti, ancak şu anda hepsine yer yoktu, ama Cyrus umursamadı. Başka bir masa ve sandalyeler getirebilirlerdi. Ancak cadı grubu kendi aralarında kalmayı, kendi başlarına yemek yemeyi tercih etti ve Essandra sarayın yemek salonunda yemek yiyen tek kişi olarak kaldı.

Cyrus, ona bakmamak için kendini zorladı ve bunun yerine tabağına yemek yığmaya odaklandı.

Eğer denerse, onu hala hissedebilirdi. Hayır, denemesine bile gerek yoktu.

Onun sıcaklığı hâlâ üzerindeydi. Onun ateşi, ihtiyacı, kokusu.

Essandra sandalyesinde kıpırdadı ve Cyrus, onun da hala kendisini hissedip hissetmediğini merak etti.

Kesinlikle, onun içine döktüğü kısmını hissetmek zorundaydı.

Sadece bunu düşünmek bile vücudunu tekrar sertleştirdi.

Aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranmasını, elini çatalına sarmış gibi, sanki az önce onun en mahrem yerine sarılmış gibi davranmasını anlayamıyordu. Sanki az önce onun adını haykırmamış gibi konuşmaya devam ediyordu.

Ancak bir şeyi anlıyordu.

Kadın kendisine karşı hisler beslemeyecekti. O da besleyemezdi.

Otuz Sekizinci Bölüm

"En azından bir konuda anlaşmaya çalış." Essandra, konsey odasına doğru yürürken ona bir dizi talimat yağdırdı. "Ve onları dinlemeye çalış," diye ekledi.

Ama Cyrus kendini dinleyemeyecek *durumda* buldu. Hâlâ öfkeyle doluydu. O sabahın erken saatlerinde Essandra onu taş çemberin bulunduğu portaldan geçirmişti. Orada Jaem, Bravat ve diğer adamlarla buluşup onları geri getireceklerdi.

Ancak Bravat ve Bravat'ın adamları gelmemişti.

Sadece Jaem ve ilk portal çöktüğünde mahsur kalan adamlar onu karşılamaya gelmişti.

"Bravat gelmiyor," demişti Jaem.

"Neden?"

"Sadece *hayır* dedi."

Cyrus nedenini biliyordu. Bravat, onu dizginleyecek kimse olmadan yeni kazandığı özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Ve Mercia tapınaklarına yaptığı her baskında topladığı altınların tadını çıkarıyordu. Muhtemelen böyle bir serveti hayal bile etmemişti. Ama Bravat Mercia'da ne kadar uzun kalırsa, yakalanma riski o kadar artar ve Mercia'nın Rael'i keşfedip misilleme yapma riski de o kadar artar. Cyrus onu geri çekmeliydi, ama gerçekte ne yapabilirdi? O anda Bravat'ı yakalamak için ne zamanı ne de yeteneği vardı. Onunla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı. Bu arada, bekleyen adamları portaldan geri getirdi. Jaem'i, Bravat'ı gözetlemesi ve Cyrus'u bilgilendirmesi için birkaç şişe kan daha vererek orada bıraktı.

Geri dönerken Cyrus, bir seferde kendine bağlayabileceği adam sayısının sınırını çabucak öğrendi*. Üç.* Bağ kopmaya başlamadan ve diğer tarafta yanıklar bırakmadan önce sadece üç adamı bağlayabilirdi.

Essandra ona bağın nasıl kurulacağını öğretti ve o da bir seferde üç adamı götürerek ileri geri seyahat etti, gittikçe daha fazla sinirleniyordu.

Ve şimdi, oldukça uzun bir sabahın ardından, konsey toplantısına geç kalmıştı. Hızlıca yürüdüler. Essandra'nın ayak sesleri, Cyrus'un ayak seslerinin yanında sessizdi. Cyrus, önceki hayal kırıklıklarını bir kenara bırakıp gündeme odaklanmaya çalıştı. Son zamanlarda konseyde işler zorluydu ve Cyrus'un hepsini birden görmezden gelmesi işleri daha da zorlaştırıyordu. O zamandan beri düzgün bir konsey toplantısına katılmamıştı...

Kieve.

Ama artık işleri daha ciddiye almaya karar vermişti. Denemeye.

Cyrus konsey odasının kapılarını itti. Konsey üyeleri selamlamak için ayağa kalktılar.

"*Dinle*," Essandra ona hatırlatmak için fısıldadı.

Cyrus masanın ucundaki koltuğuna oturdu. Essandra da uzak tarafta, ama yine de Cyrus'un görüş alanında bir koltuğa oturdu.

Herkes oturdu.

"Efendim," kamu işleri sorumlusu Lomas, "hazırladığımız önerilerle başlamak istiyoruz. Konsey'in önem verdiği birkaç altyapı değişikliği var..."

"Devam et," dedi Cyrus.

Konsey üyeleri sessizce ona şaşkınlıkla baktılar. Essandra başını kaldırdı.

"Hangisi, Majesteleri?"

"Hepsini." Cyrus'un bakışları Essandra'ya kilitlendi. Essandra gözlerini kısarak sordu.

"Hepsini mi?" diye sordu Fatim.

Cyrus'un gözleri odanın içinde dolaştı. "Bununla ilgili herhangi bir endişe var mı? Konseyin güçlü bir şekilde hissettiğini söylediğinizde, *tüm* öneriler hakkında güçlü bir şekilde hissettiğinizi kastettiğinizi düşündüm."

"E-evet, Majesteleri... Yani hayır," diye kekeledi Lomas. "Evet, hepsine karşı güçlü bir inancımız var. H-hiçbir endişe yok, hiç yok."

"Güzel." Cyrus koltuğuna yaslandı. "Sırada ne var?"

Konsey üyeleri, her bir maddeyi tartışmak zorunda kalacakları beklentisinden açıkça sarsılmış bir şekilde kıpırdanmaya başladılar ve bir sonraki

saldırıya hazırlandılar.

Verin ona bir mektup uzattı. "Pryam Kralı Morak'tan," dedi. "Onun da Kral Gregor ile aynı niyette olduğunu ve olası ittifak fırsatlarını görüşmek istediğini düşünüyoruz." Osan kralını dahil etmekten kaçındı.

Cyrus, Essandra'ya baktı.

"Din*le*," diye sessizce dudaklarını oynattı.

Cyrus mektubun arkasındaki bronz mührü kırdı ve mektubu açtı, ancak kelimeleri okudukça içini bir tedirginlik kapladı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Fatim.

Cyrus bir an tereddüt etti. "Bir ittifak görüşmek istiyor."

"Ah," dedi Verin. "Beklenildiği gibi."

"Kızının evliliği ihtimaliyle," diye ekledi Cyrus. Mektubu konseyin okuması için masanın ortasına attı.

"Prenses Miriel mi?" Fatim mektubu gözden geçirirken dedi. "Oldukça güzel olduğu söyleniyor."

Essandra alaycı bir şekilde güldü. "Cyrus evlilik istemediğini zaten açıkça belirtmişti." Mektubu konsey üyesinden aldı ve gözleri mektubun satırlarını okudukça yüzü sertleşti.

Kesinlikle haklıydı. Cyrus evlenmek istemiyordu.

"Rael ittifak görüşmelerini reddetmeye devam edemez," dedi Verin. "Bu ittifakların evlilik yoluyla kurulması uygun olur ve Pryam güçlü bir müttefik olur. Evet, küçük bir krallık ama Etrean Birliği'nin bir parçası. Altı krallığın oluşturduğu bir birlik... Ticaret fırsatlarını hayal edebiliyor musun?"

"Etreus köleci bir krallık," dedi Cyrus. Kesinlikle olmaz.

"Ama diğerleri değil... Faulken, Nayalour, Cosar, Nestrana ve Pryam. Sadece Etreus."

"Etreus, diğer krallıkların toplam büyüklüğü kadar büyük. Sence neden lanet olası *Etrean Birliği* deniyor?"

"Cyrus," dedi Everan sessizce.

Verin iç geçirdi. "Kölelik krallığıyla bağlantısı olan herkesi kesersen, hiç ittifak seçeneğin kalmaz."

"Haklı," dedi Kord.

Cyrus ona sert bir bakış attı.

"Sen de mi?" Kord omuz silkti.

Cyrus sandalyesine yaslandı. "Uygun bir zaman değil. Krallık genelinde büyük miktarda işi onayladım, hala soyluların meydan okumalarıyla karşı karşıyayız ve halk Serra'ya karşı önlem alınmasını istiyor."

"Aksine, bu mükemmel bir zaman!" dedi Verin. "Bu, baskının bir kısmını hafifletecek ve halka planların yürürlükte olduğunu gösterecektir."

"Pryam ordusunu bana ödünç verir mi?"

Oda bir an sessizliğe büründü, sonra Fatim, "Birlik ile ilgili dikkate alınması gereken bazı hususlar olduğundan eminim," dedi.

Cyrus burnunu çektirdi. "Bu pek umut verici gelmiyor."

"Konuşmazsan asla bilemezsin ve bu tam da bunu yapmak için bir davet," diye vurguladı Verin. "Ticaret ve askeri güç için. Ve gerçekte, evlilik çok küçük bir parça olacaktır."

Cyrus, güç oluşturmak için kullanılan siyasi stratejilerden habersiz değildi ve bu nedenle kraliyet aileleri arasında evlilikler yaygındı. Sadece bunun kendisiyle ilgilenmesi gereken bir konu olacağını beklemiyordu. Evet, o kraldı, ama kral olmayı planlamamıştı. Hala hayatta olmayı da planlamamıştı. Ama işte buradaydı, hem hayattaydı hem de kraldı. Ve bu evlilik ittifakı olasılığını düşünmesi bekleniyordu.

"Bunu düşünecek," dedi Essandra. "Yani, bir konuşma yapacak." Gölgeli gözleri, bıçak gibi bir bakışla onun gözlerine takıldı. Kızgın mıydı? Bunu ciddiye almadığını mı düşünüyordu? Hemen kabul edemedi; zihni hâlâ karışık durumdaydı.

"Majesteleri," diye ısrar etti Verin, "bu sadece bir görüşme..."

"Bunu düşünecek," dedi Essandra sertçe, sonra mektubu katladı.

"Bunu düşüneceğim," diye Cyrus onlara güvence verdi.

Konsey o gün için dağıldı ve Cyrus Essandra'nın peşinden çıktı. Essandra hızlı yürüyordu ve Cyrus ona yetişmek için adımlarını uzatmak zorunda kaldı.

"Pryam'ın teklifini ne düşünüyorsun?" diye sordu, onu çalışma odasına kadar takip ederken.

Essandra döndü. "Cidden bunu mu düşünüyorsun?" "Tabii ki. Dinlememi söyledin..."

Gözleri neredeyse vahşi bir ifadeye büründü. "Evet, ama sana önlerine koydukları her aptalca şeyi kabul etmeni söylemedim."

"Neyin aptalca olduğunu?"

Aniden durdu. Nefesi hızlandı ve sözleri kesik kesik çıktı. "S-sen her şeye evet diyordun. Önerileri bile okumadın..."

"Dün okudum. Duvar örme ve tarım eğitimi için fon, önümüzdeki yıl boyunca ayda dört seans. İki okul, biri on yaşın altındaki çocuklar için, diğeri on bir ila on altı yaşındakiler için. Başkent ile çevre kasabalar arasında seyahati kolaylaştırmak için iki ek yol, bir hayvancılık planlamacısı, üç ek su deposu ve ikinci bir revir."

Essandra gözlerini kocaman açarak ona

baktı. "Her şeyi anladım mı?" diye sordu.

Kız başını hafifçe salladı.

"Ve bu konuyu düşüneceğim Kral Morak," dedi. "Evlilikle ilgilenmiyorum, ama haklısın. Bu konuyu daha ciddiye almalıyım ve alıyorum da. Söz veriyorum, gerçekten düşüneceğim."

Kız yutkundu. "İyi." Sesinde bir çatlak vardı. "Benden

istediğin buydu, değil mi?"

Kadın başını salladı ve tekrar yutkundu. "Elbette. Bunu daha ciddiye aldığın için... mutluyum." Ama bunu söyleme şekli tuhaf geliyordu. Ona inanmıyor muydu?

"Öyle."

Yine başını salladı ve alt dudağını ısırdı. "İyi." Sonra onu koridorda bırakıp gitti.

Cyrus iç geçirdi.

"Efendim," diye bir ses duyuldu arkasında ve dönüp Verin, Fatim ve Lomas'ı gördü. Duruşları dikkatliydi, ama gözleri keskin. "Bir şey konuşabilir miyiz?"

"Ne oldu?"

Fatim başını salladı. "Lady Essandra hakkında bazı endişelerimiz var."

Göğsünde bir tahriş hissetti. "Ne tür endişeler?"

Meclis üyesi hafifçe sallandı. "Onun etkisi. Erişimi. Krallığın iç işleyişi hakkındaki bilgisi."

Verin ellerini birleştirdi. "Onun Rael'in siyasetine bu kadar dahil olması, kararlarımıza sesini katmasının akıllıca olduğunu mu düşünüyorsunuz? O bu krallığın misafiri."

"O benim danışmanım."

"Aynı zamanda bir cadı," diye ekledi Lomas, "ve sadakatini tam olarak anlayamadığımız bir cadı."

Cyrus'un çenesi gerildi. "Senin burada olmanın sebebi o."

Fatim yutkundu ve başını hızlıca eğdi. "Evet, elbette."

"Ve onun sayesinde, istediğin her şeyi onayladım." Aksi takdirde asla bakmayacağı o saçma sapan uzun istek listesindeki her şeyi.

"Sadece şunu söylüyoruz..."

Cyrus bir hareketle onu susturdu. Essandra, konseyi dinlemesinin tek sebebiydi. O, konseyin söylediklerinin değerli olduğuna inanıyordu, ancak Cyrus şu anda bunu anlamakta zorlanıyordu.

Fatim daha temkinli bir şekilde tekrar araya girdi. "Burada kimse sizin güveninizi sorgulamıyor, Majesteleri, ama halk... Onlar onu bizden biri olarak görmüyor." Şüphesiz soyluların cadı karşıtı kampanyası da yardımcı olmuyordu.

Konsey de ona aynı şekilde mi bakıyordu?

Cyrus yavaşça başını salladı. "Bunu resmi açıklamam olarak kabul edin," dedi. "Essandra bir misafir değil. Rael'in bir vatandaşı ve kralın danışmanı, ta ki ayrılmaya karar verene kadar." Sesi alçaldı, daha sessizleşti. Ölümcül. "Eğer biri onun konumuna veya onun adına konuştuğu benim otoriteme meydan okursa, doğrudan benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Cyrus belindeki kılıç kemerini çözdü ve kılıcı ve kını yatağının yanındaki duvara dayadı. Bir kez olsun, uzanırsa gerçekten uyuyabileceğini hissetti. Köpekler, yataklarının üzerindeki serin mermerin tadını çıkararak yere uzandılar. Belki de doğru olanı onlar yapıyordu.

Ancak, tam rahatlamışken, tüyleri diken diken olarak ayağa fırladılar. Kapıdan şiddetli bir vuruş geldi ve

Cyrus kapıya ulaşamadan kapı açıldı. Kord içeri girdi, yüzü gölgeli ve keskin bir ifadeyle.

"Cyrus," dedi, sesi aciliyetle doluydu. "Çabuk gel.
Avluda yangın çıktı."

Cyrus kılıcını kapıp koşarak onu takip etti, koridorlardan geçip kalenin ana kapısından dışarı çıktı. Avluda ne yanabilirdi ki? Avlu, ortasında bronz ve mermer bir çeşmenin bulunduğu açık bir parke taşı alandı. Ama sonra gördü — alevler, çoktan sönmek üzereydi, duman gece gökyüzüne yükseliyordu. Neredeyse tamamen yanmıştı, ama mesajını bırakmadan önce.

Biri parçalanmış kerestelerden kaba bir odun yığını yapmış. Kararmış kumaş, insan şekline benzeyen bir kazığa tutturulmuştu — bir cadı. Önüne çivilenmiş bir tabela vardı, yazılar küllerin arasından hâlâ okunabiliyordu.

CADILARI YAKIN.

Bir kalabalık toplanmıştı, ama kimse yakına yaklaşmamıştı. Kimse konuşmuyordu. Sönmekte olan alevlerin tıslamasından başka ses yoktu.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırdı.

Seyirciler hafifçe geri çekildi, başlarını salladılar. "Bunu

kim yaptı?" diye bağırdı.

Yine de kimse sorumluluğu üstlenmedi.

Bunu öğrenene kadar bu krallığı tuğla tuğla yıkacaktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Güneş doğmadan önce odun yığınını yıktılar. Her bir odun parçası, her bir kül parçası. Ama Cyrus hala dumanın kokusunu alabiliyordu. Her şey temizlenmişti, ama mesaj hala havada asılı kalmıştı.

CADILARI YAKIN.

Gün boyu sorumlu olabilecek kişiyi aradılar. Kimse öne çıkmadı. Kimse bir şey görmemişti. Ne muhafızlar, ne de personel. Hiçbir fısıltı yoktu.

Şimdi, güneş batarken, avluya bakan salonun penceresinin önünde duruyordu.

"Soylular yapmış olmalı," dedi Hephain, Brant ile birlikte kapının yanında dururken.

"Hâlâ halkı cadılara karşı kışkırtmaya çalışıyorlar," diye ekledi Kord.

"Sen de bu konuda hiçbir şey yapmıyorsun," diye tersledi Cyrus.

Arkadaşı bir adım geri attı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Her fırsatta Essandra'ya karşı konuşuyorsun."

Kord alaycı bir şekilde güldü. "Bir dakika, *bana* kızgın mısın?"

Cyrus sinirli bir nefes verdi, sonra başını salladı. "Hayır," dedi. "Bunu söylememeliydim." Kord'a kızgın değildi. Sadece... kızgındı.

"En olası suçlu soylular," dedi Everan. "Nasıl girmiş olabilirler? Kendi sarayıma? Kendi
avlumda?" Cyrus elini pencere pervazına dayadı, parmak eklemleri beyazlamıştı. Ateş yakıldıktan sonra kimse onu söndürmeye çalışmamıştı. Görülmesi için yeterince uzun süre yanmıştı. Önemli olması için. Essandra'nın görmesi için yeterince uzun süre yanmıştı. Kanı daha da kaynadı.

Hephain'e baktı. "Sarayın her yerinde muhafız sayısını iki katına çıkarın. Ve her cadı için muhafız sayısını iki katına çıkarın."

"Sarayın dışındakiler ne olacak?" diye sordu Brant.

"Bash'a başka bir birim daha verin, tarlaları güçlendirsin. Doğu tarafını kim yönetiyor? Ryman mı?"

"Evet, Ryman."

"İyi." Lycus Hanesi'nin eski lideri sağlam bir adamdı, mükemmel bir savaşçı, saygın, zeki. "Sergen geri döndüğünde, iki ek birim alıp ona katılabilir."

"Hemen hallederim."

"Güzel." Cyrus başını salladı. Everan, Kord ve Hephain ayrılırken Brant'ı durdurdu. Hazırladığı mektubu çıkardı ve mührü bir anlığına inceledi. Bir kılıç armasıydı. Fikir Everan'a aitti, Essandra da onu yaratmıştı. Çok... resmiydi.

Ama bu mektup resmiydi.

Mektubu Brant'a uzattı. "Bunu Pryam'a teslim etmeni istiyorum. Yarın sabah seni götürecek bir gemi hazır.

Brant'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evlilik ittifakını kabul ediyor musun?" Cyrus bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi. Ama meşruiyete ihtiyacı vardı,

soylulara karşı kullanabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Ve diğerlerine karşı. Sadece içinden yargılanmıyordu; diğer krallıklar da onu izliyordu. Konseyi haklıydı — bir ittifaka ihtiyacı vardı — getireceği güç, kaynaklar için ve bu, tacı ciddiye aldığının, Rael'i seçtiğinin, çabaladığının kanıtı olacaktı.

Ve bu ona bir ordu kazandıracaktı...

Ancak Osan'ın çekilmesiyle, bir ittifak bulmak artık giderek zorlaşabilirdi. Bu kadar katı ve ayrımcı olamazdı.

"Konuşmayı kabul ediyorum," dedi. "İki hafta sonra Pryam'a gideceğiz ve o zaman karar vereceğim." İki hafta, Rael'in istikrarlı ve Essandra'nın güvende olduğundan emin olmak için yeterli zamanı ona verecekti.

Brant mektubu aldı ve sabahki ayrılışına hazırlanmak için ayrıldı.

Cyrus iç geçirdi. Kararına rağmen, evlilik düşüncesi hâlâ omurgasına bir bıçak gibi saplanıyordu. Alexander ve Gölge Kral'a karşı fırsatlar ararken, Rael'i yeniden inşa etmeye çalışıyordu.

Rael'i yeniden inşa etmeye çalışırken, Alexander ve Gölge Kral'a karşı fırsatlar arıyordu. Bir eşe sahip olmak istemediği gibi, bunun için zamanı da yoktu. Ayrıca görücü usulü evliliklerin kendi başına bir baskı biçimi olduğunu da unutmamak gerek. Peki bu kadın bu konuda ne düşünüyordu? Adı neydi? Mary mi? Melody mi? M... bir şey. Aklından çıkarmaya çalıştı. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Sönük ışık, öğleden sonraki yüksek sıcaklığın geçtiğini gösteriyordu. Köpeklere kalmalarını söyledi ve salonlardan geçerek sarayın dışına çıktı. Hafif bir esinti esti ve bu iyi geldi. Derin bir nefes aldı.

Cyrus, ana caddeye paralel uzanan bir yan sokağa giden çakıl yoldan yürüdü. Şehir bekçileri sokak fenerleri için çakmaktaşını çakarken metalin metale çarpması sesi duyuldu. Günün en sevdiği zamanı, günün sona erdiği zamandı. Yürüyüşünü rahat ve doğal tuttu. Güzel bir akşamdı. Belki de köpekleri de getirmeliydi.

Yol kıvrıldığında adımlarını yavaşlattı.

Essandra, sonunda iki yeni okuldan birinin inşa edileceği, temizlenmiş bir arazide duruyordu. Koyu kahverengi saçları omuzlarından sarkarak sırtına kadar uzanıyordu. Sönük ışıkta, fildişi rengi tenine karşı siyah görünüyordu. Yine de bir şekilde ışık saçıyordu.

Evlenirse aralarındaki şeyler değişir miydi? Göğsü sıkıştı. Bunun önemi olmamalıydı. Ona çok açık olmuştu: burada fazla kalmayacaktı. Bu yüzden mesafeli davranıyor, Rael için onun yokluğuna dayanacak kararlar alması için onu zorluyordu. Aralarındaki başka herhangi bir şey her şeyi karmaşık hale getirecekti.

Cyrus karmaşıklıklar tarafından hiç caydırılmamıştı.

Ama sonra, onun onu istemediği gibi pratik bir sorun vardı. Ve o da onu isteyemezdi.

Yani, karar verilmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yaklaşırken. Kız irkildi.

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır, sorun değil." O eliyle işaret etti. "Her şey yolunda. Her şey halloldu ve önümüzdeki iki hafta içinde inşaatın başlamasını bekliyoruz."

"Harika. Bu harika." Etrafına bakındı. Kız burada yalnız mıydı? "Muhafızların nerede?"

"Onları gönderdim. Zaten şimdi geri dönüyorum."

Az önce olanlardan sonra mı? Bu hiç hoşuna gitmedi. "Seni götüreyim."

"Ben gayet iyiyim."

"Biliyorum." Ve bekledi.

Karanlıklaşan gökyüzünün ve ana yolun meşalelerinin gölgesinde bile, yüzünde hafif bir gülümseme izi gördüğünü sandı. Gülümseme miydi? Belki de kendi hayal gücüydü. Hayal etmesi çok kolaydı.

Kadın zarif parmaklarıyla yüzündeki bir tutam saçı kenara itti. Hâlâ o parmakları hissedebiliyordu — sırtında ve saçlarında. Son birleşmelerinden değil, Kieve'yi kaybettikten sonra onu teselli ettiğinde. Kadın sadece onun acısına şefkatle yaklaşmıştı, ama yine de, dokunuşu... onu kucakladığında hissettiği sükûnet, altında hissettiği o his, ona sarıldığı, onun içinde olduğu his. Bunu birçok kez hatırlamıştı. O anda ona ihtiyacı vardı. Hâlâ ona ihtiyacı vardı. Ama kısa bir süre sonra, o gitmiş olacaktı. Ve Rael'in geleceğini ciddiye alması için ona baskı yapıyordu. Onun ciddiye almamasına sinirleniyordu.

Ona, artık bu konuyu ciddiye aldığını, yükümlülüğünü ve sorumluluğunu anladığını ve kendini buna adayacağını bilmesini istiyordu.

"Morak'a mektup yazdım," dedi ona.

"Oh," dedi kız. Yan sokaktan ana caddeye çıktılar. Sokak fenerlerinin alevleri parke taşlarını aydınlatıyordu, ama yan binalar karanlıkta kayboluyordu.

"İki hafta sonra Pryam'a gidip ittifak hakkında konuşacağım."

Gece, kızın yüzünü gölgeliyordu. Kızın bundan memnun olup olmadığını anlayamadı. Muhtemelen değildi. Zaten yapması gereken bir şeyi yapmasından ne kadar memnuniyet duyabilirdi ki?

"Tamamen burada değildim," dedi, "ama şimdi buradayım."

Kadın sadece önündeki yere baktı. Bunu duymaktan memnun olmamış mıydı? Neden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu?

"Benden hayal kırıklığına uğradığını biliyorum," dedi.

Kadın ona baktı. "Cyrus." Duraklaması ağırdı. "Biliyorum, dedim ki..."

Dikkatini gölgelerdeki harekete çevirdi. Cyrus, kadının bileğini tutarak ikisini de durdurdu. Tüm duyuları keskinleşti: gözleri, kulakları, havayla temas eden cildi.

"Ne oldu?" diye sordu kız sessizce.

Etraflarındaki karanlığı taradı, dinledi. Bir şeyler yolunda değildi.

"Sarayın içine gir," dedi. Onu tutmaya devam etti, elini bileğinden koluna kaydırdı ve onu ileriye doğru yürüttü.

Ama önlerindeki iki siluet yolunu kesmişti. Sonra dört oldu.

Cyrus, Essandra'yı arkasına çekti ama çabucak çevrelenmiş olduklarını fark etti. Eli kılıcının kabzasına kaydı.

"Sabine Laveau," dedi adamlardan biri.

Essandra, Cyrus'a sıkıca sarılırken vücudu kaskatı kesildi ve Cyrus, onda nadiren hissettiği bir şey hissetti: korku. Gerçek korku.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Cyrus.

"Sakin ol," diye cevapladı siluet. "Sadece cadı için geldik."

Cyrus, derisinin altında ateş yanarken kılıcını çekti. "O zaman kendi kanınızı dökmeye geldiniz."

İkinci siluet kıkırdadı. "Dikkatli ol, asker. Bizimle sorun yaşamak istemezsin, özellikle de kralın kim olduğumuzu öğrendiğinde."

Bu kez Cyrus güldü. "O senin kim olduğunu umursamıyor."

"Oh, bence umursar," dedi ilk adam, "ama biz sorun çıkarmaya gelmedik; sadece konuşmak istiyoruz."

Cyrus, Essandra'yı kendine doğru çekerek ona sarıldı. Sadece konuşmak istediklerini söyleyen adamlar asla sadece konuşmak istemezlerdi. Işığa çıktıklarında, onları daha iyi görebildi. Onların soylular tarafından gönderildiklerini düşünmüştü, ama giysileri gecenin rengindeydi ve yüzlerini örten örtüler takıyorlardı.

Hayır. Bunlar *Gölge* Adamlardı.

İçindeki öfke hiddete dönüştü ve Cyrus parçalandı. Saldırdı, kendini ileriye fırlattı.

Adamlar, saldırısının hızına şaşırarak geri çekildiler ve sırtlarındaki kınlardan kılıçlarını çıkarmaya çalıştılar.

"Dur!" diye bağırdı içlerinden biri.

Durmayacaktı. Beklemeyecekti. Artık soru yoktu, kısıtlama yoktu, kafalarına saldırdı. Onlar, kılıcının kan dökme çağrısından kıl payı kurtulup hızla savunmaya geçtiler.

Essandra bir taş duvar ördü ve çevredeki adamları ayırarak Cyrus'un önündeki dördüne odaklanmasını sağladı. Bu, diğerlerini uzun süre engelleyemezdi — hızlı olması gerekiyordu. Bir dizi ölümcül darbeyle saldırdı. Adamlar bu darbeleri iyi bir şekilde savuşturdular, ancak Cyrus'un kılıcı birinin uyluğunu kesince bu da yeterli olmadı.

"Geri çekilin!" en irisi diğer üçüne bağırdı. Tamamen savaşa girmiyorlardı. Onu şimdi öldürmeyi planlamıyorlarsa, bu bir hataydı.

"Eğer sizi Gölge Kral gönderdiyse," diye hırladı Cyrus, "ona bir mesajım var."

"Biz Gölgeler Diyarı'ndan değiliz," diye karşılık verdi adam.

"O zaman nereden geldiğinizi hemen söylemenizi öneririm," dedi Everan, karanlıktan çıkarak adamın boynuna kılıcını dayadı.

Kord ve Hephain de kılıçlarını çekmiş olarak ortaya çıktılar, Cyrus'un adamları da onlara katılmıştı.

Herkes durdu.

"Kılıçlarınızı indirin," dedi Everan.

İzinsiz girenler, önlerinde duran en iri adama baktılar ve adam kılıcını yavaşça yere indirdi. Diğerleri de onu takip etti.

"Onları alın," dedi Cyrus.

"Durun!" diye bağırdı lideri. "Biz sadece cadıyla konuşmak için buradayız."

Cyrus Essandra'ya baktı. Essandra konuşmaya çalışmadı. Barış jesti yapmadı. Sadece aynı okunamaz sessizliği korudu. Cyrus adama geri döndü. "Burada konuşma yapamazsınız."

"Cyrus," dedi Everan. "Onları aşağıya götürmemizi ister misin?" "*Kral*

Cyrus gibi Cyrus mu?" dedi adam. Yanındaki adamlar birbirlerine birbirlerine hızlıca baktılar.

Cyrus gözünü bile kırpmadı. "Ne için geldiniz?" diye sordu.

Adam kolunu sıvadı ve bileğinin iç kısmında rune benzeri bir işaret ortaya çıktı.

Arkasında, Essandra nefesini tuttu. Eli, Cyrus'un kolunu sıktı.

"Çakalların işareti," dedi, sesi alçaktı. "Onlar suikastçılar."

Kırkıncı Bölüm

Uzun bir gece olacaktı. Cyrus, savaşın heyecanı hâlâ üzerindeyken tahtına oturdu. Elini kılıcının kabzasına koydu, kılıç hâlâ kınından çıkmış, ucu ayaklarının arasındaki taşa keskin bir şekilde dayanıyordu.

Suikastçılar onun önünde duruyordu. Bu kadar çok olduklarını fark etmemişti — on iki kişi. Ama bunun bir önemi yoktu. Cyrus'un kendi adamları onun yanındaydı ve hem sayıca hem de öfkeye sahipti.

Everan ve Kord, suikastçıların kalan silahlarını ellerinden alıp yüzlerini açığa çıkarırken, o da suikastçı grubuna bakıyordu. Farklı ten renklerini görünce şaşırdı. Bu adamların hepsi aynı krallıktan gelmiyordu. Kıyafetleri basit ama iyi dikilmişti, zayıf vücutlarına tam oturuyordu. Sadece yüzlerini değil, vücutlarını ve kollarını da örtüyorlardı. Bu adamlar, daha önce düşündüğü gibi Gölge Adamlar değildi.

"Ateşi siz mi yaktınız?" diye sordu Cyrus.

"Ne ateşi?" Daha önce çoğunlukla onlar adına konuşan adamdı. Ten rengi açıktı, muhtemelen kuzey krallıklarından birinden geliyordu, ancak Cyrus onun aksanını anlayamadı. Saçları kısa kesilmişti, sarıya karışık hafif bakır rengi parlaklığı vardı ve yüzündeki sakalın gölgesine uyuyordu. Gri gözleri Cyrus'a sabitlenmişti. Çelik gibi deliciydiler.

"Oyun oynama, avludaki odun yığını." "Biz

lanet olası bir odun yığını yakmadık."

Cyrus gözlerini kısarak ona baktı. "Seni kim gönderdi?"

"Emirle gelmedik. Kendi isteğimizle geldik."

Öldürme emriyle gelmemişlerdi. Bu, öfkesini sadece biraz hafifletmişti. "Ne için?"

"Yardım."

Cyrus burnunu çektirdi. "İlginç bir yardım isteği."

"*Bize* saldırdınız." Adamın gözleri meydan okurcasına parladı, ama kendini kontrol etti ve ekledi, "Zarar vermek asla niyetimiz değildi." Korkusuzdu. Cyrus bu adamı sevebilirdi... onu öldürmek istemeseydi.

"Sana soracak ne kadar çok sorum olursa, seni dinleme isteğim o kadar azalır," dedi Cyrus. "Neden burada olduğunu söyle, yoksa bir sonraki sözlerin tanrılara olacak."

"Cadının gücüne ihtiyacımız var." Essandra'ya baktı. "Tabii, bizim istediğimiz şeyi yapma yeteneği varsa." Gri gözleri Cyrus'a döndü; gözleri çok kibirli, çok gururluydu. "Karşılığında, hizmetlerimizi sunuyoruz."

"Hizmetlerinize ihtiyacım yok."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Bütün kralların suikastçılara ihtiyacı vardır ve Çakallar bu konuda en iyileridir."

"Zaten köpeklerim var ve işlerimi kendim hallediyorum."

Suikastçının gri gözleri kısıldı. "İnsanlar yeteneklerimiz için bir ömür boyu kazandıklarını ödüyorlar. Senin için de buna değecek."

"Neden bir cadıya ihtiyacınız var?" diye sordu Essandra.

Adamlar şaşkınlıkla başlarını ona çevirdiler. Cyrus da biraz şaşırmıştı. O ana kadar hiç konuşmamıştı. "Suikastçılar, lonca cadısının büyüsüyle görevlerine bağlıdırlar," dedi adam. Kolunu kaldırıp kolunun manşetini geri çekti ve bileğindeki işareti tekrar gösterdi. "Bunu bozmak için başka bir cadıya ihtiyacımız var. Güçlü bir cadıya."

"Bunu yapabileceğimi nereden biliyorsunuz?"

"Bize yardım etmeye istekli bir bağ cadısı bulduk, ama yeterince güçlü değildi. Böyle bir şeyi yapabilecek tek cadının Sabine Laveau olduğunu ve para yatırmak zorunda kalırsa, senin Rael'de olduğunu, burada aradığın bir şey olduğunu iddia edeceğini söyledi."

Kupa.

Ve *Sabine*. Suikastçı ona daha önce öyle demişti. Cyrus bu ismi başka nerede duymuştu?

Essandra ölümcül bir sessizlik içinde durdu.

"Sonra," adam devam etti, "Etreus'ta, Rael'in yeni kralının tahtı ele geçirmek için kullandığı bir cadı olduğunu duyduk. Bir krallığı yerle bir edebilecek güce sahip olduğunu duyduk." Başını eğdi. "İki ile ikiyi birleştirin." Yüzündeki ifade fazlasıyla kendini beğenmişçeydi. "Peki, bunu yapabilir misin?" diye ısrar etti. "Bağlantıyı koparabilir misin?"

"Yapabilirim. *Yapacağım* demekle karıştırmayın."

Adam Cyrus'a baktı. "Fiyatını söyle."

"Ben ona ait değilim," diye tersledi Essandra, Cyrus'a hatırlatmayı sevdiği gibi.

Adam neredeyse gülecekti. Essandra adama yaklaştı ve Cyrus'un gülme isteği bir anda yok oldu. Essandra'nın, istediğini elde edemeyecek bir suikastçıya bu kadar yaklaşmasından hoşlanmamıştı.

"Essandra," diye uyardı.

"Kendi isteğimle pazarlık yaparım," dedi soğuk bir sesle. "Ama benim fiyatımı karşılayamazsın."

Suikastçı ona baktı. "Essandra mı?" diye tekrarladı. "Bu senin adın mı?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri kısıldı. "Birinden mi saklanıyorsun, Sabine?"

Essandra'nın tek hareketi, yutkunduğunda boğazında hafifçe yükselen sesiydi. Yüzü sabit, keskin ve gölgeliydi.

"Ah, saklanıyorsun." Suikastçının gülümsemesi genişledi. "O zaman sana başka bir teklifte bulunacağım. Bize yardım edersen, kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Kimse burada olduğunu bilmiyor. Kimse burada olduğunu bilmeyecek."

Bu teklif daha çok bir tehdit gibi geliyordu. Bu adamın tehdit edecek konumda olduğunu düşünmesi ilginçti.

"Ya da seni öldürürüm," dedi Cyrus. "Sonuç aynı olur."

"Hey, dur bakalım." Suikastçı elini kaldırdı. "Bunu iyi niyetle teklif ediyorum."

En kötü iyi niyet.

"Alın onları," dedi Cyrus. Everan, Kord ve diğer adamları öne atıldılar, suikastçıların ellerini arkadan bağlayıp sıkıca bağladılar.

"Bekle!" dedi suikastçı.

Beklemek yok.

"Bizi burada tutamazsınız!" Everan'ın tutuşuna karşı direndi. "Bağlantıyı koparmayacaksanız, bizi bırakmak zorundasınız."

Hayır, Cyrus bunu yapmayacaktı. Essandra'yı tehlikeye atacaksa yapmayacaktı. Everan'a onları götürmesi için başını salladı.

Adam Essandra'ya umutsuzca baktı, ama o müdahale etmedi.

"Bizi bırakın!" diye bağırdı adam, Cyrus'un adamları onları salondan çıkarıp zindanlara doğru sürüklerken. "Anlamıyorsunuz, bizi burada tutamazsınız!"

Cyrus istediğini yapabilirdi.

Taht odası sessizleşti.

Essandra taş gibi hareketsiz duruyordu. Yalnız kaldıklarında bile ona bakmadı. Gözleri, suikastçıların sürüklendiği taht odasının açık kapılarına takılı kalmıştı.

Cyrus, Essandra'nın bir
açıklama yapmasını bekledi.
Ama Essandra bir şey
söylemedi.

"O neydi?" diye sordu. "O
adamları tanımıyorum."

"Ama senin için geldiklerini sandın."

Yüzü sabit kaldı. "Soyluları unuttun mu? Bana zarar vermek isteyen birçok kişi var. Gücün doğası budur."

"Soylulardan korkmuyorsun, ama bu adamlardan korkuyordun. Onların kim olduğunu sandın?"

Kadın cevap vermedi.

Cyrus ona yaklaştı. "Sanki geçmişini gömmek ve başka biri olmak ne demek bilmiyormuşum gibi davranıyorsun."

Yine de ona bakmadı.

"Kimden saklanıyorsun?" Demek bu yüzden kalmak istemiyordu. Kaçıyordu. "Sabine Laveau kim?" diye ısrar etti.

Kadın hafifçe titredi ama çabucak toparlandı, soğuk tavırları yerine geri döndü. Çok yavaşça başını çevirdi. "Sabine Laveau öldü."

Uyku yine onu terk etti. Cyrus, dayanamayana kadar yatağında uzandı, sonra kalktı ve odada volta atmaya başladı.

suikastçıların Gölge Adamlar olmadığını biliyordu, ama onları gördüğünde, onların onlar olduğuna inanmıştı, sadece bir anlığına da olsa...

Öfke geri geldi.

Ateş içinden onu yakıp kül etti, tüm mantığı ve akılcılığı yok etti. Sakinleşmesi gerekiyordu. Yine yatağına uzandı, serin gece havasını derin derin soludu, ama bu da işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı. Vücuduna çok sıcak gelen çarşaflarda kıvranarak, dönüp durdu, ateşli ve öfkeli, kaderin gazabını en çok hak edenlere karşı hiçbir şey yapamayacağını düşündükçe öfkesi daha da arttı. Alexander. Gölge Kral. Ölümden daha kötü bir cezayı hak ediyorlardı. Acıyı hak ediyorlardı. Ama acı çekmiyorlardı. Hayatlarına devam ediyor, statü kazanıyor, orduları yönetiyor, krallıkları yönetiyor ve eşler alıyorlardı. Mutluydular. Çünkü kader çok adaletsizdi. Tekrar döndü, sessizlik çok yakındı...

Aniden, bir çığlık zihnini parçaladı. "*Hayır! Lütfen! Hayır!*" diye yalvaran bir kadın sesi duyuldu.

Essandra'nın sesi.

"*Hayır!*" diye bağırdı.

Cyrus yataktan fırladı ve kılıcını kaptı. Odasından çıkıp koridora koştu.

Kırk Birinci Bölüm

"*Hayır!*" Essandra tekrar çığlık attı.

Cyrus, onun odasına doğru daha hızlı koştu. "Essandra!" diye bağırdı. Koridora ulaştı ve koşarak ilerledi.

Aaron ve Amiel, odasının kapısının önündeki görev yerlerinde duruyorlardı. Cyrus'u gördüklerinde, ikisi de dik durdu ve ellerini kılıçlarına indirdi.

"Nerede o?" diye bağırdı Cyrus.

"İçeride, uyuyor," dedi Amiel çabucak.

Cyrus kapıya çarptı, ama kapı kilitliydi. "Çığlığını duydum!" Yumruğuyla kapıyı yumrukladı. "Essandra!"

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi Amiel.

Ama Cyrus duymuştu. Ve kız artık çığlık atmıyordu. *Şimdi sadece sessizlik vardı.*

Kapıya tüm ağırlığını verdi, ama burası eskiden kralın odasıydı ve tek bir adamın zorla açabileceği bir kapı değildi. "Essandra!" Tekrar kapıyı yumrukladı. "Kapıyı açmama yardım edin!" diye bağırdı.

Tam o anda kapı açıldı.

Essandra geceliğiyle onun önünde duruyordu, gözleri koridorun meşale ışığına karşı kısılmıştı. "Senin neyin var?" diye bağırdı. "Neden gece yarısı kapımı yumrukluyorsun?"

Cyrus içeri girdi.

"Buraya öylece giremezsin!"

Amiel meşaleyle içeri girerek odayı aydınlattı.

Oda boştu.

"Çığlık attığını duydum," dedi Cyrus.

"Ne?" Kız başını salladı. "Uyuyordum! Ben..." Nefesi kesildi ve aniden durdu. Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda iri iri açıldı. "Beni duydun mu?"

"Yani, bağırdın mı?"

"Hayır!"

Cyrus daha da kafası karışmıştı. Parmaklarını başına bastırdı. O da bir anlık bir görüntü gördüğünü sandı, ama aceleyle ne olduğunu anlayamamıştı. Hayır, bu doğru olamazdı. Bir görüntü olamazdı. Görüntülerde duyamazdı.

Bir kez hariç.

Ve sonra, birkaç dakika önce söylediği sözler biraz daha anlam kazandı*: Beni duydun.* Bir şey duymuştu. Ve kız bunu biliyordu. Aklına bir düşünce geldiğinde durakladı.

"Kabus mu görüyordun?" diye sordu. Öyle miydi?
Bir görüntü değildi, bir anı da değildi.

Kız kollarını önünde kavuşturdu ve biraz geri çekildi. "Ben gayet iyiyim. Gidebilirsin."

"Seni nasıl duyabildim?"

Kız yine başını salladı. "Bilmiyorum. Az önce senin kanını kullandım."

"*Demek* kabustu."

"Bunun hakkında konuşmak
istemiyorum." "Essandra..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum dedim. Çık dışarı!"

Ona ne söylemesi gerektiğini bilemeden ona baktı. Konuşmayacaktı. Bunu zaten biliyordu.

"Çık dışarı," dedi kız tekrar.

Adam iç geçirdi, sonra Amiel'e gitmesi için başını salladı. Cyrus da onu takip etti.

Koridora çıkınca Essandra'ya döndü, ama kız hemen kapıyı kapattı. Kilidin yerine oturduğunu duyunca, elinde kılıcıyla, kalbi hala savaşın heyecanıyla çarparak, sessizce durdu. Kızın çığlığı zihninde yankılanıyordu. Ama bir tehdit yoktu, yapabileceği bir şey yoktu.

"Biz buradayız," dedi Amiel, Aaron'la birlikte görev yerlerine geri dönerken.

Cyrus, odasına dönmekten başka bir şey yapamadı. Koridorda ağır adımlarla yürüdü. Suikastçıların ziyareti onda ne uyandırdıysa, doğrudan ilişkili olsun ya da olmasın, onda da bir şey uyandırmıştı. Ama ondan hiçbir cevap alamayacaktı.

Odasını buldu, ancak yatağına geri dönmedi.
Bunun yerine, odada volta atmaya başladı.

Suikastçıların ziyareti onu korkutmuştu. Şimdi ona kabuslar gördüren bir şey. O şeyin ne olduğunu öğrenecekti.

Hemen.

Hızla botlarını ve tunikasını giydi, odasından çıktı ve saraydan dışarı çıktı.

Arenanın altındaki hücrelerin koridorları karanlıktı ve tüyleri diken diken oldu. Korkmuş olduğu için değil. Bu koridorların canavarı oydu. Artık bu koridorlar ona aitti.

Hava serin ve hafif bir küf kokusu ile nemliydi. Tutulmak için rahat bir yer değildi. Bu hücrelerin bir daha asla kullanılmayacağını söylemişti. Ama o zamanlar dünyaya karşı naifti. Sevdiklerini güvende tutmak için kendisinden neyin beklendiğine karşı naifti.

Cyrus, suikastçıların tutulduğu hücrenin önünde durdu.

Liderleri hızla ayağa kalktı ve parmaklıkların önüne geldi. "Bizi buradan çıkarmalısın, gitmemize izin vermelisin," dedi, sesinde aciliyet vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu Cyrus.

"Adım Orion Rome."

Cyrus neden sorduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu. "Neden ona Sabine Laveau dedin?"

Suikastçı yerinden kıpırdadı ve kaşları seğirdi. "Çünkü adı bu. Ama önemi yok. O ne isterse ona sesleniriz, sen sadece bizi bırakmalısın."

"Neden senin gelişin onu rahatsız ediyor?"

"Benim gelişim genellikle insanları rahatsız *eder*."

Cyrus oyun oynayacak havada değildi. "Ne demek istediğimi biliyorsun.
Cevap ver. Kimden saklanıyor?" "Bak, bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

Orion, hayal kırıklığını belli ederek burnunu çektirdi. "Sana her şeyi anlattım. Faulken'deki cadı bize onun adını verdi."

"Daha önce *Etreus* demiştin." Artık bu adamın yalan söylediğini biliyordu.

"Hayır, onu ilk kez Faulken'da duyduk, ama Etreus'a kadar senin bir cadıyla tahta çıktığını bilmiyorduk."

Cyrus ona inanmadı.

Adam öne çıktı ve hücrenin parmaklıklarını kavradı. "Anlaşmamızla ilgilenmiyorsan, sorun değil. Bizi bırak gitsin."

Bu mümkün değildi. Essandra birinden saklanıyorsa, onun ortaya çıkma riskini göze alamazdı. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"O zaman bizi mahkum ediyorsun!" Kolunu kaldırdı ve bileğindeki rün işaretini tekrar gösterdi. "Lonca çağırdığında gitmezsek, bu işaretler bizi öldürecek." Hücredeki diğer adamlardan birine baktı. "Mace az önce bir çağrı aldı. Burada kalamaz. Hiçbirimiz kalamayız."

"Belki de gelmeden önce bunu düşünmeliydin." Cyrus'un sesinde hiç sempati yoktu, ama şaşırtıcı bir şekilde, tamamen yok da değildi. Suikastçının sözlerinde, içinde bulunduğu durumda, onun nefretinin bir kısmını yok eden bir şey vardı. Zorla itaat, başka bir adamın davasının kölesi, öldürmek ya da öldürülmek zorunda kalmak. Cyrus da öyle değil miydi? O kadar farklı mıydılar?

Önemli değildi. Daha önce kendisi gibi adamları öldürmüştü. Ve yine öldürecekti. Şu anda onu bundan alıkoyan tek şey, Essandra'nın ona söylemediği başka bir şeyin olmasıydı. Onun korktuğu bir şey. O şeyin ne olduğunu öğrenmeye niyetliydi.

Döndü ve geldiği yoldan geriye doğru yürüdü.

"Cyrus!" Adam arkasından seslendi.

Tabağı önündeydi, dokunulmamış. Sorun yemek değildi. Cyrus sarayın depolarını önemli ölçüde küçültmüş olmasına rağmen, baş aşçısı Portia hala basit malzemelerle ziyafetler hazırlamayı başarabiliyordu. Ardıç

marine edilmiş sığır eti - en sevdiği yemeklerden biri. Maidenroot sebzeleri - yine en sevdiği yemeklerden biri. Yine de, yemek yiyemiyordu.

Cyrus'un bakışları masadaki Kord'dan Everan'a, Visa'ya ve Essandra'ya dolaştı.

Kimse konuşmuyordu. Adamlarının geri kalanı bile. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyor gibiydiler.

Essandra, suikastçılar veya onu üzen şey hakkında herhangi bir cevap vermeyi reddetmişti. O da onu tekrar zorladı, ta ki Essandra onunla hiç konuşmayı reddedene kadar. Ve şimdi elinde kızgın bir cadı ve hala ne yapacağına karar veremediği, arenanın altındaki hücrelerde tutulan on iki suikastçı vardı.

Ve bu, sorunlarından sadece biri idi. Taçın ağırlığı altında, her gün bir öncekinden daha uzun geliyordu. Bir krallık kurmak zaman alırdı. Yıkılmış bir krallığı yeniden inşa etmek ise daha da fazla zaman alırdı, özellikle de ona karşı çalışan ve giderek cesaretlenen aktif bir direniş varken. Cyrus'un zamanı azalıyordu.

Evet, Rael'i yeniden inşa etmeye kendini adamıştı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu, ama içindeki ihtiyaç onu hiçbir kelepçe yapamayacağı kadar zincirliyordu: kan ihtiyacı. Bu ihtiyacı yeniden uyandırdığı için suikastçıları suçluyordu. Aklını meşgul eden tek şey Alexander ve Gölge Kral'dı.

Ve bir de Serra vardı. Halk her geçen gün daha fazla sesini yükseltiyordu. Köle tüccarlarının krallığına karşı harekete geçmeye karar vermişti ve halkın onu harekete geçmesi için baskı yapması mantıklıydı. Serra insanları evlerinden kaçırmaya, zincirleyip en yüksek teklifi verene satmaya devam ederse, davalarında hiçbir ilerleme kaydedemeyeceklerdi.

Ancak, en kötüsü, aslında hiçbir şey *yapmıyor* olmasıydı. Serra'ya karşı, Alexander'a karşı, Gölge Kral'a karşı hiçbir şey yapmıyordu.

Geçen her gün, ne kadar uzun beklerse, herhangi bir şey yapma fırsatını kaçırma riskinin o kadar arttığını fısıldıyordu. Ama henüz bir fırsat bulamamıştı. Alexander ona ulaşılamaz bir yerdeydi — Mercia'nın derinliklerinde korunuyordu — ve düşman olmayan bir krallıkta kardeşinin peşine düşmek için kaynak harcamak, özellikle de Serra'ya karşı harekete geçmeden önce olursa, halkı kızdırırdı. Ve

Serra'yı ele geçirmek için bir orduya ihtiyacı vardı. Gölge Kral'ı ele geçirmek için ise daha da büyük bir orduya ihtiyacı vardı.

Her gün yeni bir mülteci dalgası geldiği için, sonunda bir ordusu olacaktı.

Ama onlar gerçek bir ordu değildi.

Bir gün bir ordu olacaklardı.

Onlardan bunu isteyemezdi.

Onlar bunu bekliyorlardı; bu yüzden gelmişlerdi. Neredeyse ayaklarına kapanarak, davaları için hayatlarını sunuyorlardı.

Ona akın ettiler. Ona

güvendiler.

Bu artık sadece kendisi için değildi. Onlara borçluydu.

Ama onların coşkusu Serra içindi.

Uzun bir nefes verdi. Rael'e de odaklanması gerekiyordu. Yeniden inşa etmek. Sağlamak. Konseyi onu bunun için zorluyordu. Essandra onu bunun için zorluyordu.

Sadece daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Güce

ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Sadece onun gücü için değil, krallık onun gücüyle ayakta duruyordu. Sadece zekası için de değil, konseyin yarısının ivmesi onun kulağına fısıldadığı sözlerden geliyordu. Onun onu ileriye çekme şekline ihtiyacı vardı.

O da ona ihtiyaç duyuyor muydu?

Ona baktı ve gözleri buluştu.

"Rael'den ayrılma vaktim geldi," dedi.

Kırk İkinci Bölüm

Rael'den ayrılma vaktim geldi.

Cyrus, Essandra'nın sözlerini anlamaya çalışırken kadehini tabağına düşürmek üzereydi.

Visa da neredeyse aynı şeyi yapacaktı. "Gerçekten gitmek zorunda mısın?" diye sordu. "Ne? Neden?" diye ısrar etti.

"Buraya sadece kısa bir süreliğine geldiğimi biliyorsun," diye hatırlattı ona. "Aylardır buradasın."

"Ama herkesi beslemek için cadı meclisine güveniyoruz," dedi Cyrus. "Ve burada senin için hâlâ yapacak çok şey var. Okulları inşa etmeye daha yeni başladık..."

"Coven'ın desteğinin geçici olduğunu hep biliyordun. Okullar bensiz de iyi olacak. Buradaki herkes gibi." Cyrus başını salladı. "Yapmayacağım."

Oda sessizleşti.

Kord yavaşça ayağa kalktı. "Ben... artık aç değilim. Ve... yapmam gereken işler var." Tabağa baktı, sonra onu aldı. "Yemeğimi alacağım ama." Ve hızla odadan çıktı.

Everan ve Visa da kalktı. "Kord'a işlerinde yardım etmeye gidiyoruz," dedi Everan ve onu takip ettiler. Geri kalan adamları da hızla aynısını yaptı.

Cyrus ve Essandra yalnız kaldıklarında, Essandra sonunda ona baktı.

"Gerçekten neden gidiyorsun?" diye sordu. "Zamanı geldi. Çoktan gitmiş olmam gerekirdi."

"Bu bir cevap değil." Cyrus başını sallayarak iç geçirdi. "Neden korkuyorsun?"

Essandra masa örtüsünü tabağının yanına koydu ve düzleştirdi. Elbette ona söylemeyecekti.

"Tepki gösterdiğini biliyorum," dedi. "Bir şeyden korktuğunu biliyorum. Ama burada güvendesin. Sana hiçbir şey olmasına izin vermem."

Kadın hafifçe güldü. "Bu dünyaya karşı çok safsın."

"Her ne ise, onun kazanmasına izin verme. Aileni geri kazanmaktan vazgeçme çünkü..."

"Onlardan vazgeçmeyeceğim!"

Cyrus sandalyesine yaslandı. "Benim gücüme ihtiyacın var. Seni ağaçlara götürmem için bana ihtiyacın var."

"Büyü için gücüne ihtiyacım yok ve ağaçlara geri dönmenin başka bir yolunu bulacağım."

"Sadece işleri kendin için zorlaştırıyorsun." Cyrus ayağa kalktı ve ağırlığını masaya dayadı. "Gerçekten kalmak istemediğini söyleyebilir misin?"

"Tabii ki kalmak istiyorum," dedi. "Sadece... kalamıyorum."

"En azından büyü işe yarayana kadar kalabilirsin. Hala vaktin var."

Kız başını salladı. "Yok."

"Kaçtığın şey şu anda burada değil. Yirmi üç yılını aileni geri getirmek için harcadın. Kendine biraz daha zaman tanı."

"Zamanım yok!"

"Ve eğer gidersen ve kendini geriye atarsan, daha da az zamanın kalır."

Kız yine başını salladı. "Çok

yaklaştın," dedi adam.

Yeşil gözleri ona bakıyordu.

"Biraz daha zaman," diye tekrarladı adam. "Çok yaklaştın."

Masa örtüsüne bakarak yutkundu. Örtüyü tekrar düzeltti.

"Bunu yapabilirsin," dedi adam yumuşak bir sesle.

Gözleri kadehine, sonra tabağına, sonunda da ona döndü.

"Essandra. Kal. Biraz daha kal."

Dudaklarını dişlerinin arasına çekti. "Biraz daha, sanırım," diye fısıldadı.

Cyrus, sanki hayatında bulunduğu tek yer orasıymış gibi, konsey odasından ağır adımlarla çıktı. Buna kendini adadığını biliyordu, ama toprak dağıtımı hakkında konuştukları bir toplantıya daha katlanmak zorunda kalırsa...

Kord ve Hephain'in kendisine doğru yürüdüğünü görünce durdu. "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu Cyrus. Eğer sıkıcı toplantılara katlanmak zorunda kalacaksa, onlar da kalmalıydı.

"Gelmen lazım," dedi Kord. "Suikastçılardan birinde bir sorun var."

"Ne oldu?" Essandra yanlarına gelerek sordu.

"Görmelisin," diye ısrar etti Kord.

Koridorlar gündüzleri de daha aydınlık değildi. Arenanın ağırlığı onları karanlık tutuyordu ve sadece ana duvarlar boyunca yanan meşalelerle aydınlatılıyorlardı. Cyrus ve Essandra, Kord ve Hephain'i takip ederek suikastçıların hücresine gittiler. Bash, hücrenin hemen dışında bekliyordu.

Baş suikastçı Orion, parmaklıkların önünde onları karşıladı. "Burada kalamayacağımızı söylemiştim!" diye öfkeyle bağırdı.

Cyrus onu görmezden geldi ve içeride nemli taş zeminde kıvrılmış yatan adamlardan birine baktı.

"Şimdi anladın mı? İşte böyle olur!"

Ama Cyrus görmüyordu. Yerde yatan bir adamın hiçbir anlamı yoktu. Kord kılıcını çekerek hücreyi açtı.

Eğer bu bir tuzaksa, Cyrus hepsini öldürüp bu işi bitirecekti.

Ama suikastçılardan hiçbiri kıpırdamadı. "Onu kaldır," dedi Kord, Bash'a.

Bash hücreye girdi ve adamı kaldırdı. Adam dengesiz bir şekilde ayakta duruyordu ve ayakta kalmak için yardıma ihtiyacı vardı.

Meşale ışığında bile Cyrus, adamın alnında ter damlalarının oluştuğunu görebiliyordu.

Bash onu koridora sürükledi ve adamın kolunu çekerek ön kolunu gösterdi.

Sonra Cyrus onu gördü.

Suikastçının işareti eskisi gibi net bir rün sembolü değildi. Sanki derisine zehir akıyormuş gibi yayılıyordu. Adamın ön kolunun yarısı siyahlaşmıştı.

"Çağrıya cevap vermezsek olan budur," dedi Orion. "Bizi dışarı çıkarmalısınız! Bu bir uyarı. Eğer gitmezse, ölecek. İşaret bizi birbirimize bağlıyor. Sadece birkaç günü kaldı."

Essandra'nın gözleri adamın kolundaydı. Sessiz kaldı, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

"Bizi bırakmalısınız," diye Orion tekrar ısrar etti. "En azından *onu* bırakın."

Cyrus hiçbirini bırakmayacaktı. Hücreye doğru başını salladı ve Bash adamı tekrar hücreye itti.

Essandra kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Cyrus sessizce.

Cevap vermedi.

"Hadi," dedi ve onu çıkışa doğru yürüttü.

"Lütfen," diye bağırdı Orion parmaklıkların arkasından. "Onu bırakmalısın!" Cyrus onu duymazdan geldi.

"Essandra!" suikastçı seslendi. "Essandra!"

Cyrus kılıcını kınından çıkardı ve Orion başka bir kelime daha söylemeden onu boğazına dayadı. "Onunla konuşma," diye hırladı.

Suikastçı yutkundu, ellerini kaldırdı ve parmaklıklardan geri çekildi. "Özür dilerim," dedi çabucak. Artık çaresiz bir hali vardı. "Adamlarımı bırak, ben kalacağım."

Cyrus ona merakla baktı. "Ölmekten korkmuyor musun?"

"Ölmekten korkmuyoruz. Boşuna ölmekten korkuyoruz."

"O zaman buraya gelmemeliydin," dedi Cyrus.

Cyrus elini saçlarında ve yüzünde sertçe gezdirdi. Gözleri artık önündeki parşömenlere odaklanamıyordu.

Vücudu uykuya ihtiyaç duyuyordu, ama yatağına uzanırsa uyku gelmeyeceğini biliyordu.

Sabahleyin, Pryam'a bir ittifak fırsatı için bir gemiye binecekti. Artık zamanı gelmişti ve potansiyel ittifak ya da ortak hedefler hakkında değil, biraz tedirgin hissetmekten kendini alamıyordu. Hayır. Bu çok daha önemsiz bir şeydi, ya da daha doğrusu önemsiz olması gereken bir şeydi: evlilik ihtimali. Bu kavram hakkında endişelenmemeliydi. İnsanlar her zaman evleniyordu. O arenada savaşmıştı. Bir kralı devirmişti. Bir kadını idare edebilirdi.

Ama mesele sadece kadın değildi. Bu kadının getireceği *değişikliklerden* korkuyordu. Rael'de ya da planlarında olacak değişikliklerden değil. Sadece... başka değişikliklerden. İstemediği değişikliklerden. Essandra ile ilgili değişikliklerden.

Ve beklentilerin ağırlığı altında eziliyordu. Bu sadece evlilik *tartışması* mıydı? Bir eşle geri dönecek miydi? Eşi nerede uyuyacaktı? Eğer onun odasını isterse, o nerede uyuyacaktı?

Kendini aptal gibi hissetti ve kendine lanet okudu.

Elbette başka hiçbir kral nerede uyuyacağı veya karısıyla ne yapacağı konusunda endişelenmezdi. Çok daha önemli şeylere odaklanmalıydı: Morak ile olan görüşmesi veya daha da önemlisi, ordusunu nasıl kuracağı.

Kendini tekrar lanetledi ve ana salondan hızla çıktı.

Kadın kimin umurundaydı ki? Morak ona bir ordu verirse, Pryam kralının istediği her şeyi yapardı.

Köşeyi döndüğünde Hephain'i gördü. "Herkes nerede?" diye sordu ona ulaştığında.

"Kord bazı işleri halletmek için az önce çıktı. Brant ve Sergen'i tarlaları koruyan adamlarımızı kontrol etmeleri için gönderdi, Bash ve Ram araba yollarını inceliyorlar, Everan'ı ise görmedim."

"Tamam."

Hephain gülümsedi.

Cyrus ona baktı. "Keyfin yerinde görünüyor." Hephain'i nadiren kötü bir ruh halinde görürdü, ama bugün özellikle neşeli görünüyordu.

Hephain'in gülümsemesi genişledi. "Sadece iyi bir gün."

Cyrus yavaşça başını salladı. İnsanların iyi günleri olabileceğini düşündü.

Döndü.

"Cyrus."

Durdu.

Hephain ayaklarını sürüyerek yere baktı, sonra tekrar ona döndü. "Sadece teşekkür etmek istedim. Bana şans verdiğin, bana bu fırsatı verdiğin için. Hayal bile edemeyeceğim bir hayat yaşıyorum, hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir aşkla, ve ben sadece... Bunun senin sayende olduğunu bilmeni istedim."

Cyrus bir an için sözlerini kaybetti. "Ben..." Gülümsedi ve başını salladı. Hephain'in omzuna hafifçe vurarak, "Bunu duyduğuma sevindim. Senin adına mutluyum," dedi.

Hephain de başını salladı.

Arkasında bir ses duyuldu. "Cyrus!"

Dönüp baktığında Kord'un hızla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Suikastçılar hakkında bir şey biliyor musun?" Kord, ona ulaşmadan önce sordu.

Cyrus onun neyden bahsettiğini tam olarak anlamadı. "Ölen var mı?"

"Şey, daha çok... iyileşti."

Cyrus donakaldı.

"İzleri kaybolmuş."

Kırk Üçüncü Bölüm

"Suikastçılar *iyileşti* de ne demek?"

"Cadı onların işaretlerini kaldırdı," dedi Kord.

"Essandra mı? Hücreye nasıl girdi?"

"Adamlar onu durdurmayacaklar."

Cyrus onları bunun için suçlayamazdı. Yine de bu konuda kızgın olabilirdi. "Neden işaretleri kaldırsın ki?"

Kord başını salladı. "Bilmiyorum. Ben geldiğimde tam çıkmak üzereydi. Hiçbir şey söylemedi ve ben de o gittikten sonra öğrendim."

"Hepsinin bağını kopardı mı?"

"Hepsinin. Oh, ve, uh... Eğer o adamın daha önce kendini beğenmiş bir piç olduğunu düşünüyorsan..."

Cyrus'un çenesi gerildi. "Hâlâ hücrelerde mi?"

"Evet. Görmek ister misin?"

"Hayır." Essandra'yı bulmak gibi başka işleri vardı. "Başka kimsenin oraya inmemesini sağla."

"Eğer tekrar gelirse onu durdurmamı mı istiyorsun?" Sanki

Kord bunu yapabilirmiş gibi.

"Sadece beni çağır," dedi. Sonra dönüp Essandra'nın çalışma odasına doğru yola çıktı.

Yürürken içinde bir öfke dalgası yayıldı. Şu anda neden öfkeli olduğunu tam olarak bilmiyordu, onun nedenini bile bilmiyordu. Belki de bir parçası, bu işaretlerin hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan suikastçılardan kurtulmasını sağlayacağını ummuştu. Şimdi, onlardan kurtulmak istiyorsa, onları kendi elleriyle öldürmek zorunda kalacaktı.

Essandra tam da tahmin ettiği yerdeydi. Çalışma odasına sık sık gelmezdi ve genellikle kapıyı çalar

ve beklerdi. Şimdi kapıyı çalmadı.

Masasının başında duruyordu ve o içeri girince irkildi.

"İşaretlerini sildin mi?" diye sordu, selamlaşmaya gerek görmeden.

Ona sert bir bakış attı, sonra onun kesintiye uğrattığı işine geri döndü — havanda ve tokmakla bir bitki karışımını ezmeye devam etti.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü ölüyorlardı." Sesi sert ve soğuktu.

"Sana ne bundan? Bu senin problemini çözmez mi?"

Essandra havandaki karışımı başka bir kaseye boşalttı.

"Onlarla bir anlaşma mı yaptın?" diye sordu. "Onları bir şey için mi kullanmak istiyorsun?" Masayı dolaşarak ona yaklaştı. "Onlardan ne istiyorsun? Sana vereceğim."

Vücudu hafifçe çöktü ve masanın kenarına yaslandı. "Onlardan hiçbir şey istemiyorum," dedi sessizce.

O zaman tüm bunlar daha da anlamsız hale geldi.

Essandra ona sırtını döndü, ellerini masanın ahşap yüzeyinde gezdirdi. "Anlamazsın."

"O zaman anlamama yardım et!" Elini uzattı, ama Essandra geri çekildi. Neden ona söyleyemiyordu?

"Essandra," dedi yumuşak bir sesle.

Kız kasesini masaya koydu ve içine bakarak durdu.

Yenilginin ağırlığı omuzlarına çöktü. Ona söylemeyecekti. O da içini çekip başını salladı. Onu kendisine açılmaya zorlayamazdı. Zorlasa bile, bunu istemiyordu. Onun kendisine güvenmesini istiyordu. Ama güvenmiyordu.

Onu rahat bırakacaktı. Dönüp gitmek üzereydi.

"Eskiden bir cadı grubuna üyeydim," dedi kız, onu durdurarak, "dünyanın en güçlü cadılarından biri olan güçlü bir cadı liderliğinde." Uzun bir duraklama yaptı. "Soroya Fey. Ondan saklanıyorum."

Ona geri döndü.

"Choan köyümü yok ettikten sonra, yalnız kaldım," diye devam etti. "Ben bir çocuktum, bir kız, tek başımaydım. Kimseye bağlı değildim ve

güçsüzdüm, tamamen yabancıların merhametine bağlıydım. Bazıları nazikti. Bazıları değildi." Yutkundu. "Bazıları bundan faydalandı."

Gözleri doldu ve onun göğsü sıkıştı. Ona yaklaştı.

"Özgür Şehirler'e vardığımda bir cadıyla tanıştım," dedi ona. "Beni yanına aldı, cadı meclisine getirdi. Soroya'nın meclisine. Kurtulduğumu sandım. Soroya güçlüydü ve bana da kendimi güçlü hissettirdi. Bir cadının gerçekte neler yapabileceğini bana gösterdi."

Gözleri donuklaşarak geçmişe daldı.

"Üç bağlanma cadısından biriydim," diye devam etti, "ama en güçlüsü bendim. Soroya'nın güçlerini kullanabilmesi için diğer cadıları iradeleri dışında bağlayabiliyordum."

"Bunu isteyerek mi yaptın?"

"Hayır." Sözleri acı doluydu. "Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Hepsi aynı şey. Reddetmeye çalıştım, ama o karanlık büyü kullanarak beni zorladı. Başka seçeneğim yoktu. Ve sonraki yirmi yılımı böyle geçirdim: cadıları bulup Soroya'nın cadı topluluğuna bağladım, gücünü artırmasına yardım ettim. O da bu gücü, kendisine karşı çıkan herkese zarar vermek için kullandı."

Kasesindeki karışımı izledi. "Tüm bu süre boyunca Amoran Kupası'nı aradım."

"Burada olduğunu nereden bildin?"

"Rael kralının onu bulduğunu duydum. Aynı zamanda, sonsuz yaşam ağaçları çiçek açmaya başlamıştı, ama cadı meclisini terk etmekten korkuyordum. Sonra, bir gün, Soroya bana bir kahin getirdi. Genç bir kız. Jessenia. O, tanıdığım en güçlü kahindi. Sen gelene kadar." Kollarını kavuşturup hafifçe sallandı. "Soroya, Aether'e erişebilmek için onların güçlerini birleştirmemi istedi. Özgür, kontrolsüz erişim. Kan yok, sınır yok." Cyrus'a baktı. "Ama Jessenia, Soroya'nın çok güçlü olacağını biliyordu." Sesi fısıltıya dönüştü. "Ben de biliyordum." Başını salladı. "Jessenia bana kuduz bir hayvan gibi saldırdı; vahşi, kaotik, çaresiz bir kavga. Fark etmedi. Bu onun seçimi değildi."

Boğazı düğümlendi. "Ama ben büyü için kesikleri yapmaya çalıştığımda, o çok hızlıydı. Bıçağı kapıp kendi göğsüne sapladı." Essandra'nın sesi titredi ve gözleri doldu. "O

Kendini öldürdü. Soroya'dan gücünü korumak için kendi canını aldı. Ve dünya bu sayede daha güvenli hale geldi."

Essandra uzun bir nefes verdi. "O zaman gitmem gerektiğini anladım," dedi. "Onun mücadelesi bana cesaret verdi. Bağlantıyı nasıl koparacağımı bulmak aylarımı aldı. Bunu yapmak için kara büyü kullanmak zorunda kaldım."

"Kaçtın," dedi. "Sonra kadeh için Rael'e geldin."

Kafasını salladı. "O zamanlar Tomel yoktu, bu yüzden işe yaramaz insanlar gibi seyahat ettim."

Adam burnunu çektirdi.

"Ama yolumda cadılarla tanıştım ve onlar bana katıldı. Kendi cadı grubumu kurdum. Onlara liderlik ediyorum. Benimle bağlanmayı kabul ettiler, ama bu tamamen kendi özgür iradeleriyle oldu. Herkes istediği zaman ayrılabilir." Diye iç geçirdi. "Orion ve adamları Çakallar'dan ayrılmak istiyorlar, ama suikastçıların loncası Soroya'nın cadı grubu gibi, kimse ayrılamıyor. İşaret olmasa bile güvende değiller. Avlanacaklar. Benim gibi. İsimlerini de değiştirebilirler. Fark etmez."

"Burada güvendesin."

Kafasını salladı. "Soroya eninde sonunda beni bulacak ve bulduğunda..." Çok hafifti, ama duydu - sözlerinde en ufak bir titreme.

Göğsü sıkıştı ve ona yaklaştı. Kızın korktuğu şey buydu.

"İlk başta suikastçıların benim için geldiğini sandım," dedi, "onları Soroya'nın gönderdiğini. Ama Soroya suikastçı göndermez. Beni öldürmek için kendisi gelir."

Adam daha da yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Kız hüzünle gülümsedi. "Tutamayacağın sözler vermemelisin," diye fısıldadı.

Onun sözleri onu bıçak gibi yaraladı ve daha da yaklaştı, aralarında hiç boşluk kalmayacak kadar. Adam kadının çenesini kaldırıp ona bakmasını sağladığında, kadının nefesi kesildi. Gözlerini adama kaldırdı.

"Essandra," dedi. "Eğer biri seni almaya gelirse, onu öldürürüm." Nefesi kesildi.

Dudakları aralandı.

Dudakları, dudakları, dudakları. Onu öpmek isteme duygusu, çekiciliği, çok güçlüydü, çok baskındı. Ama yapamayacağını biliyordu. Yapamayacağını çok açık bir şekilde belirtmişti. Onu öpmek onun hakkı değildi. Yine de başını daha da eğdi.

Her kelimesinde ciddiydi. Bu kadına hiçbir şey olmasına asla izin vermeyecekti. Birisi onu almaya gelirse... bunu düşünmek bile onun içinde bir savaş ateşi yakıyordu.

Ama ya burada olmasaydı? Neredeyse küfredecekti. Az önce hatırladı

—Yarın Pryam'a gitmem gerek, dedi. Onu bırakmak istemiyordu.

Kadının yüzü düştü. "Oh," dedi yumuşak bir sesle. "Tamam." "Uzun sürmez. Birkaç gün."

Belki de gitmemeliydi. Gidecek bir nedeni yoktu. Şu anda kimse onu almaya gelmiyordu; kadın tehlikede değildi. Yine de...

"Cyrus," diye fısıldadı. Ağzı açıldı, dilinde söylenmemiş sözler vardı. Onun kalmasını mı istiyordu? Bekledi.

Tek yapması gereken bunu söylemekti. Tek yapması gereken ona kalmasını söylemekti. O da kalacaktı.

Söyle.

Lütfen söyle.

Ama söylemedi.

Söylemedi.

Vücudunun onu ele vereceğinden ve kendini daha da rezil edeceğinden korkarak gözlerini dudaklarından ayırdı. Masaya, masanın üzerine dağılmış parşömenlere, onun malzemelerine, dikkatini dağıtacak her şeye odaklandı.

Gözleri açık bir kitaba takıldı ve durakladı. Sayfanın altında Amoran Kupası'nın bir çizimi vardı. Yanındaki yazı, bildiği bir dilde değildi, ama daha önce görmüştü.

"Bu nedir?" diye sordu. "Sen mi yazdın?"

"Şey..." Kız, kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı ve onun bakışını takip etti. "Bu, üzerinde çalıştığın büyü mü?" diye sordu.

"Şey, evet." Kız hızla yer değiştirdi, ondan uzaklaşarak aralarına masayı koydu. "Hayır, demek istediğim, ben yazmadım.

Çeviriyorum. Ama belli ki bir yerde hata yapmışım."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonunda, ona verebileceği bir şey vardı. Ona yardımcı olabilecek bir şey. "Teron'da böyle kitaplar var."

Durdu ve gözleri büyüdü. "Eski Nehalem dilinde yazılmış kitapları mı var?"

Cyrus başını salladı. "Eminim. Yazı stili aynı. Sana yardım edebilir."

Nefesi kesildi.

"Gidip onunla konuşalım. Kitabını alalım." Cyrus artık suikastçıları umursamıyordu.

"Ş-şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Cyrus onu Teron'un çalışma odasına götürürken, kız gevşek parşömenleri hızla kitaba geri koydu ve kitabı göğsüne sıkıca bastırdı.

Yaşlı şifacı, kalın bir tüy kalemle notlar alırken, el yazmalarına eğilmiş haldeydi.

"Teron," dedi Cyrus içeri girerken.

Yaşlı adam başını kaldırdı.

"Yardımınızdan yararlanabileceğimizi umduğumuz bir kitap var. Çevirmeye çalıştığımız bir büyü."

Essandra kitabı açtı ve Teron'un görebilmesi için masanın üzerine koydu. Teron şaşkınlıkla ağzını açtı. "Eski Nehalem dilinde mi yazılmış?" Essandra nefesini tuttu. "Evet! Biliyor musunuz?"

"Evet, tabii ki biliyorum."

Essandra ağzını kapattı ve gözleri yaşardı. Cyrus gülümsemeden edemedi.

Teron, parmağını sayfada gezdirerek yazıyı okudu. Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu büyüyü yapmaya mı çalışıyorsunuz?" Essandra zorlukla yutkundu.

"Bunu biliyor musunuz?"

"Sadece duymuştum. Hiç kimse bunu başaramadı. Bu büyü, bu dünyaya ait olmayan şeyler gerektirir." Teron ona tekrar baktı. "Amoran Kupası."

Cyrus'a baktı.

Cyrus başını salladı. Teron'a güvenebilirdi. "O bende," dedi.

Teron'un gözleri daha da büyüdü. "Amoran Kupası sende mi?"

Essandra, neredeyse titreyerek başını salladı. "Evet. Ama ihtiyacım olan diğer şeyleri anlamakta zorlanıyorum." Masayı dolaşarak onun yanına geldi ve yazının ilk satırını işaret etti. "Sonsuz yaşam ağacından bir yaprak."

Ağzı açık kaldı, inanamıyordu. "Sonsuz yaşam ağacı mı yetiştirdin?"

"Evet," dedi, dedi, nefessiz, görünüyordu takdir ediyor gibi birini gerçekleştirdiği başarının büyüklüğünün farkına vararak. Teron kitaba geri dönüp, ona nazikçe dokundu.

"Sadece neyi yanlış yaptığımı bulmam gerekiyor." Sayfanın üçüncü satırını işaret etti. "Endişelendiğim kısım bu: ölülerin kanı. Onların kanıyla lekelenmiş elbiseleri var. Onlardan kesilmiş parçaları kullanıyorum. Sence sorun bu mu?" Sinirli bir şekilde titredi. "İşe yaraması gerektiğini hissediyorum... ruh büyülerinde kurumuş kan kullanabilirsin." Yüzündeki bir tutam saçı sertçe kenara itti. "İşe yaraması gerekir, değil mi? Başka bir şeyim yok. İşe yaraması gerekiyor."

"Evet, sorun olmamalı," dedi adam.

Yüzünde hemen bir rahatlama belirdi ve sakinleşmeye başladı. Bir an gözlerini kapattı, başını salladı, sonra yutkundu. "İyi. İyi." O zaman tüm parçalar bende var. Dördüncü satırı işaret etti. "Ben, çapa için aile kanıyım." Geri çekildi. "Büyüyü yanlış söylüyorum galiba."

Teron'un kaşları hareket etti. Ağzı ince bir kaş çatışına dönüştü. "İkisi için de çapa olamazsın."

Essandra donakaldı. "Ne?"

"Onları tekrar bir araya getirmeye mi çalışıyordun?"

Nefesi tekrar hızlandı. "Evet."

"Bu yüzden işe yaramıyor. Birini seçmelisin."

"Ne?" Alt dudağı titreyerek başını salladı. "Hayır." Teron metindeki bir kelimeyi işaret etti. "Bu kelime: *anaktu*. *Her biri.* Her birinin bir dayanağa ihtiyacı var. Güçlü bir dayanağa."

"Hayır," dedi yine. "Sadece daha fazla güce ihtiyacım var." Cyrus'a baktı. "Aether'den güç çekmek için kanı kullanacağım."

"Ne kadar güç çekebileceğin önemli değil," dedi Teron. "İki çapaya ihtiyacın var, farklı çapalara, çünkü biri diğeri için kullanılamaz."

"Hayır." Tekrar tekrar söyledi.

Teron üzülerek başını salladı. "Üzgünüm. Bu büyü kolay olmamalıydı. Sıradan insanlar tarafından, hatta erkekler tarafından kullanılmamalıydı. Bu karanlık bir güç, birçok kontrol gerektiriyor."

"İkisini de geri getiremez miyim?" diye fısıldadı.

"Başka bir aile çapana yoksa, hayır." Oda sallanmaya başladı.

"Essandra," dedi Cyrus ihtiyatla.

Kız ona döndü, gözleri kızarmıştı. "İkisini de geri getiremez miyim?"

Oda daha şiddetli sallandı.

"Essandra," dedi Cyrus tekrar.

"İkisini de geri getirememem," diye fısıldadı. Yanlara doğru sendeledi, bir çığlık attı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Duvardaki raftan kaseler düştü. Masadan kavanozlar yere çarptı. Cyrus onu korumak için öne atladı. Omzuna bir şey çarptı ve o acı içinde kıvrandı.

"Essandra!" Onu sakinleştirmesi gerekiyordu, ama hıçkırıkları onu sarsıyordu. Tek yapabileceği onu kucaklamaktı.

Essandra'nın tüm vücudu titriyordu. Cyrus onu durdurmaya çalışmayı bıraktı ve sadece ona sarıldı.

Sonunda oda sessizleşti.

Masanın altına saklanan Teron'a baktı. Yaşlı adam iyi olduğunu işaret etti ve Cyrus dikkatini tekrar Essandra'ya verdi.

Ağlamaları hala vücudunu titriyordu. Onu buradan çıkarmalıydı, yas tutabileceği bir yere. Cyrus dikkatlice, nazikçe onu kollarının arasına aldı ve kaldırdı. Teron'a özür dilercesine başını salladı, kitabı aldı ve Essandra'yı çalışma odasından odasına taşıdı.

Essandra, Cyrus'un boynuna sarılıp ağlarken, Cyrus onu daha sıkı tuttu. Yatağına ulaştığında, onu yatırdı ve çekilmek istedi, ama Essandra onun kolunu tuttu.

O bu acıyı bilirdi. Sıcak bir kucaklamaya, tenin tenle temasının verdiği rahatlığa duyulan ihtiyacı bilirdi. Bu yüzden yatağa yanına uzandı ve Essandra ağlarken kollarını ona doladı.

Uyku gelmedi, ama zaten gelmesini beklemiyordu. Essandra gece iki kez uyandı, sonra ağlayarak tekrar uykuya daldı.

Sabah yavaş ama aynı zamanda çok hızlı geldi. Pryam'a giden gemisi yakında kalkacaktı. Onu bırakmak istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Hayır, ihtiyacı yoktu. O, onun kendisine ihtiyacı olmasını istiyordu. Gerçek şu ki, kız kederden boğulmuştu ve o sadece oradaydı. Ona bakmak için hafifçe geri çekildi. Kızın kolu onun gövdesine dolanmıştı ve bacakları onun bacaklarına dolanmıştı. Nabzı boynunun kıvrımında atıyordu, yavaşça, kırık bir kalbin atışı gibi. Parmak uçlarıyla kızın yanağına dokunmak için hareket etti ama ona dokunmadan hemen önce durdu. Tanrım, ona dokunmayı ne kadar da *istiyordu*.

Ama gitmesi gerekiyordu.

Onu uyandırmamak için dikkatlice vücudunu ondan ayırdı ve yataktan çıktı. Sonra sessizce kendi odasına gitti. Eşyalarını toplaması uzun sürmedi. Her şey hazırdı.

Güneş ufuktan yükselip ana salonun pencerelerinden içeri süzülürken, merdivenlerin altında Everan ve Kord ile buluştu.

"Odanıza uğradım," dedi Everan. "Neredeydiniz?"

"Hazırlanıyordum," diye cevapladı. Sonra geçen bir hizmetçiyi durdurdu. "Essandra'nın odasına kahvaltı gönderin. Onu uyandırmayın, kapının önüne bırakın."

Onu böyle bırakmanın verdiği tedirginliği bir türlü atamıyordu, ama uyandığında onun orada olmasını istemeyecekti.

Liman kalabalıktı, çoğunlukla gemide görev yapacak olanlarla doluydu. Cyrus gemiye binmeden önce durakladı. Denizde seyahat etmesinin üzerinden on beş yıldan fazla zaman geçmişti ve o zamanlar koşullar çok farklıydı. Bazı duyguların geri döneceğini düşünmüştü; korku, endişe. Ama şu anda, sadece önündeki yol için endişeliydi. Gemiye adım attığında ve demir kaldırıldığında, artık geri dönüşün olmadığını fark etti.

Gemi yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket etti. Üst güverteye çıkarken adamlar onu selamladı. Uzun bir yolculuk olmayacaktı, ertesi akşam Pryam'a varacaklardı.

Cyrus Rael'e ve gittikçe küçülen rıhtıma baktı. Uzun siyah saçlı bir kadın gördüğünü sandı — Essandra — ama bu düşünceyi kafasından silip attı. Gözleri ona oyun oynuyordu.

Gözlerini doğuya, ileriye çevirerek zihnini boşaltmaya çalıştı. Pryam'a, bir ittifak ve bir eş için.

Kırk Dördüncü Bölüm

Liman, Cyrus'un beklediğinden daha büyüktü. Pryam küçük bir krallıktı ve Cyrus küçük bir liman hayal etmişti, ama burası Rael'in limanının en az üç katı büyüklüğündeydi. Gemiler etraflarını doldurmuş, Cyrus'un gemisini rıhtıma yaklaşırken neredeyse sürünme hızına indirmişti. Ticaret veya savaş için kullanılan kargo gemileri olduğunu fark etti ve Cyrus bunların burada ne için kullanıldığını merak etti.

Sabırsızlığı artarken pruvada duruyordu, ama yanında hayalet gibi solgun duran Kord kadar sabırsız değildi. Arkadaşı için zorlu bir yolculuk olmuştu, yolculuğun çoğunu başını parmaklıklara dayayarak midesinin içeriğini denize boşaltarak geçirmişti.

"Beni bu lanet gemiden indirin," diye mırıldandı Kord.

Cyrus, onun korkuluktan atlayıp limana kadar yüzmesini bekliyordu. Ona sempatiyle gülümsedi.

"Buraya gelmek o kadar da uzun sürmedi," dedi Everan, arkalarından onlara katılarak.

Kord zayıf bir şekilde burnunu çektirdi. "Kendi adına konuş."

Ama Cyrus da aynı şekilde hissediyordu. Pryam'ın limanlarına geceye yakın bir saatte varacaklarını düşünmüştü, ama saat daha öğlen olmuştu. Morak ile olan bu görüşmeyi çabucak bitirebilirse, tahmin edilenden daha erken, belki de bu gece ayrılabilirdi. O zaman Rael'e geri dönebilirdi. İlginçti, o lanetli krallıktan çıkmak için hayal kurup mücadele ettiği onca zamanın ardından, şimdi geri dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Cyrus limanı gözleriyle taradı ve dikkatini oraya verdiğinde, havanın ürkütücü bir sessizlikle ağırlaştığını fark etti. "Bu garip," diye mırıldandı.

"Ne garip?" Everan, yanına gelerek sordu.

"Gemiler. Boşlar."

Çalışan denizcilerin canlı gürültüsü, yüklerin kaldırılıp indirilmesinden kaynaklanan zincirlerin ve sandıkların çınlaması, kayıkçıların sesleri yoktu. Gemiler suda sessizce sallanırken, teknelere çarpan dalgaların yankısı dışında, tüm güverteler boş ve sessizdi.

"Herkes nerede?" diye sordu Kord.

Bu iyi bir soruydu ve Cyrus dikkatlice elini kılıcının kabzasına koydu.

Yaklaştıkça, keskin deniz rüzgarı hafif bir esintiye dönüştü. Tuz, yıpranmış ahşabın toprak kokusuyla karışıyordu. Gemi, yıpranmış ahşap direklere yanaştı ve iskeleye uzanan iskeleler gıcırdadı.

İlk bakışta Pryam, yarı kurak kayalık bir çöl olan kıyı şeridi Rael'den çok da farklı değildi. Altın rengi sahil şeridi boyunca uzanan çok sayıda palmiye ağacı vardı, ki bu Rael'de olmayan bir şeydi, ve Pryam'da Rael'deki bunaltıcı sıcaklık yoktu, ancak yine de hava sıcaktı.

İlk başta hissettiği tedirginliğe rağmen, Kord gemiden ilk inen kişi oldu. Cyrus, Ram'ın kendisi ve Everan'ın yanına gelmesini bekledi, sonra da onları takip etti. Yanlarında oldukça fazla sayıda adam getirmişlerdi, birkaç yüz kişi. Başka bir krallığı ziyaret etmek her zaman riskler taşırdı ve bu riskler şimdi biraz daha büyük görünüyordu. Essandra, Cyrus'a zırhını getirmesini söz verdirmişti ve Cyrus da getirmişti, ancak onu giymeye niyeti yoktu. Hareketlerini engelleyen metal parçaları olmadan daha iyi savaşıyordu.

Metal parçaları. Daha minnettar olmalıydı. Muhtemelen dünyadaki en iyi zırhtı; bir demirci cadı tarafından yapılmış, vücuduna kusursuzca uyan ve delinmez bir zırhtı.

Yine de giymeyecekti. Ve kimseye zırhın gücünden bahsetmemişti. Everan ve Kord'a bile. Bunu söylemek bile kendini beğenmişlik gibi geliyordu.

Cyrus'un adamları onu iskeleden ve boş rıhtımlardan geçerek deniz duvarları arasındaki merdivenlerden yukarıya kadar takip ettiler. Kılıçlarını kınlarına sokmuşlardı ama ellerini kılıçlarının kabzalarında tutuyorlardı.

Duvarın tepesine ulaştıklarında durdular. Limanın ana yolunun her iki yanında sıralar halinde dizilmiş muhafızlar, açıkça bir yol çiziyorlardı. Bu, önceden planlanmış bir gösteriydi — belki de gelen bir kralı karşılamak için, ancak onlar pek de hoş geldin havasında değillerdi.

Savaşa götürülenlerden daha fazla kılıç taşıyan muhafızları süzdü. Bu iyiye işaret değildi. Yüzleri, Gölge Adamlar veya suikastçılar gibi bandajlarla değil, altın maskelerle örtülmüştü. Onun giysilerinden daha süslü, kum rengi, işlemeli ve ağır ama vücutlarına oturan giysiler giyiyorlardı.

Cyrus, keten tunikasıyla ter içinde duruyordu. Bu adamlar nasıl nefes alıyorlardı? Ama bu, onun en az merak ettiği soruydu.

Everan'a baktı, kılıç tutan kolunun omuzu düşmüş ve eli kılıcın kabzasına daha da sıkı sarılmıştı.

Ama Cyrus, buraya davet edildiğini hatırlattı kendine. Evlilik için. Bu, açık düşmanlıktan çok görkemli bir gösteri gibiydi.

Ve eğer düşmanlık varsa, Cyrus düşmanlık yapmayı bilirdi.

Adamlarını, uyanık ve hazır bir şekilde, kendisi için çizilen yolu takip ederek ileriye doğru yönlendirdi. Şehrin içlerine doğru ilerledikçe, burası daha çok gerçek bir şehir gibi *hissettirmeye* başladı. İnsanlar sokaklarda koşuşturuyordu, ancak muhafızların oluşturduğu yoldan uzak duruyorlardı. Küçük bir çocuk yakına kadar geldi, ama annesi onu yakaladı ve göğsüne hızlıca bir daire çizdi.

"O neydi?" diye sordu Kord.

"Kötü ruhlardan korunmak için yapılan fiziksel bir dua," dedi Ram, Cyrus'un hemen arkasından. "Verinian inancına ait."

Everan ona baktı. "Sen de öyle misin?" "Annem öyleydi," diye cevapladı Ram.

Ram, Nayalour kıyılarındaki Ballard Adaları'ndan geliyordu. Bu adalar, Pryam dahil Etrean kıtasındaki diğer beş krallıkla ortak dil ve dinlere sahipti. Cyrus, isyanın ardından ona geri dönmesini teklif etmişti, ancak Serran saldırıları çoğu insanı köle ya da öldürdükten ve adaları harabeye çevirdikten sonra geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Kord burnunu çektirdi. "Yani, bizim kötü ruhlar olduğumuzu mu düşünüyorlar?"

"*Biz* değil," dedi Cyrus, insanların maskeli muhafızlara dikkatli bakışlarını fark ederek. "Onlar."

"Bu iş gittikçe ilginçleşiyor," dedi Kord. Öyleydi.

Yola devam ettiler. Muhafızların sırası devam ediyordu. Uzayıp gidiyordu.

Cyrus ve adamları artık sayıca çok azdı. Adamları ona yakın duruyordu; Kord ve Everan o kadar yakındı ki omuzları onun omuzlarına değiyordu.

Ana yol kıvrıldı ve muhafızların yolunu takip ettiler, ama köşeyi döndüklerinde Kord aniden durdu, Cyrus da öyle, çünkü orada, altın, krem ve beyazın farklı tonlarını giyen bir grup insanın arasında, bir kız bekliyordu — belki de Cyrus'un gördüğü en güzel kız.

Cyrus ona şehvetle ya da arzu ile bakmıyordu, sadece onun gibi birini daha önce hiç görmemişti. Belki de altın rengi saçlarının koyu ten rengiyle oluşturduğu kontrasttan ya da uzun kirpiklerinin altında yer alan çarpıcı, buğday rengi gözlerinden dolayıydı. Belki de yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ya da mükemmel orantılı yüzünün çenesine doğru sivrilen şekliydi. Ve başka bir şey daha vardı...

Kız başını eğip reverans yaptı. "Kral Cyrus," dedi. "Pryam'a hoş geldiniz." Sesi yumuşak ve melodikti. "Ben Prenses Miriel."

Prenses mi? Nişanlısı mı? Bu doğru olamazdı. Bu kız on dört ya da on beş yaşından büyük olamazdı.

Belki de onu doğru duymamıştı; *prenses* demişti, ama belki başka bir prenses daha vardı.

"Başka bir prenses daha mı var?" diye sordu.

Ağzını hafifçe açtı, sonra tekrar kapattı. Dudakları incelirken boğazı hafifçe titredi. Elbisesi önünü düzeltti.

"Ben Kral Morak'ın tek varisiyim," dedi.

Cyrus ayağa kalktı ve ona bakakaldı. Hayır, bu doğru olamazdı. O bir *çocuk*tu. Ve neden onunla buluşmak için buraya gelmişti? Bir kral, tanımadığı bir kanlı spor dövüşçüsü gaspçıyla, özellikle de tek varisiyle buluşması için kızını göndermezdi.

Tabii bu *gerçekten* onun kızı değilse...

Belki de bir tuzak. Onu sınamak için.

"Kral Morak nerede?" diye sordu.

Kız yutkundu. Cyrus gerginliği gördüğü anda anladı... Bir şeyler dönüyordu.

"Kendisi rahatsız," dedi. "Ama sizi saraya götüreceğim, orada yolculuğunuzun yorgunluğunu atabilirsiniz."

Rahatsız mı? Karnında büyüyen şüphe daha da arttı.

Kadın elini salladı ve muhafızlar ayrıldı, bir arabanın geçmesine izin verdi — çok küçük bir araba, sadece iki kişi için, belli ki onu yalnız bırakmak için.

Everan'a baktı ve Everan da ona temkinli bir bakış attı.

Cyrus kıza baktı. "Neden beni karşılıyorsun?" diye sordu. Morak, onu adamlarından uzaklaştırmayı başarabileceğini mi düşünüyordu?

Kızın iri gözleri Everan'a, sonra Kord'a, sonra tekrar ona kaydı. Yine yutkundu ve nefesi daha da hızlandı. "Hoşnutsuz olduğunuz için üzgünüm," dedi, parmaklarıyla elbisesinin kenarlarını sıkıca tutarak. Artık gerginliğin ötesindeydi, Cyrus'un çok iyi tanıdığı bir duyguya, korkuya kapılmıştı. Burada kesinlikle bir şeyler dönüyordu ve Morak bu kızı kullanıyordu.

"Adamlarımla yürüyeceğim," dedi.

"Oldukça uzun bir yol," diye karşılık verdi kız.

"Uzun yürüyüşleri severim, özellikle de iki gün gemide kaldıktan sonra."

Gözleri adamlarının üzerinde dolaştı. Yine yutkundu. "Peki," dedi ve dönerek, muhafızların sıralandığı ana yola doğru kolunu uzattı. "Bu taraftan, Majesteleri."

Sessizce yürüdüler, Cyrus kızın yanında, Everan, Kord ve diğer adamları hemen arkalarında. Kız her seferinde bir şey söyleyecekmiş gibi göründüğünde, arkasına bakıp sonra vazgeçti.

Yol çok uzun değildi, bu da Cyrus'un arabaya ihtiyaç duyulduğuna dair şüphelerini daha da artırdı. Kaç tane muhafızın yanından geçtiklerini saymayı bırakmıştı. Artık bunun bir önemi yoktu. Cyrus ve adamları sayıca çok azdı. Kızın kol mesafesinde yürüyordu. İşler ters giderse onu kullanmaktan çekinmezdi, ancak kız bir komplo kapsamında gönderilmişse, Morak için hiçbir önemi olmayacaktı. Cyrus, kızın boğazına bıçağı dayadığında bunu öğrenecekti...

Saray, sarayların olduğu gibiydi: görkemli, güzel, savurgan, özellikle de mütevazı halkın yaşadığı liman kentiyle karşılaştırıldığında. Taşları, Pryam'ın manzarasındaki kayalarla, altın ve kumla uyumluydu

her yerde mermer vurgular vardı. Güneş ışığında parıldıyor gibi görünüyordu, ama Cyrus'un dikkatini daha çok çeken, altın tuğlalı ana yolun her iki yanında duran muhafız sıralarıydı. Morak'ın kaç adamı vardı? Sarayın geniş merdivenlerinde, en az üç adam boyunda oyulmuş çift kapıya kadar daha da fazlası sıralanmıştı.

İki uşak - muhafız değil - yaklaşırken kapıları iterek açtı ve içinden üçüncü bir uşak içecek tepsisiyle hızla geldi. Kız tepsiden bir kadeh aldı ve Cyrus'a dönerek ona uzattı.

"Gül suyu," dedi, kadehi Cyrus'un eline tutuşturarak. "Çok seveceksin. Özellikle bu sıcakta çok ferahlatıcı." Sonra dönüp tekrar ilerlemeye başladı.

Cyrus kadehi Everan'a uzattı, Everan da Ram'a uzattı, Ram da onu girişteki bir büstün sütununa koydu. Yola devam ettiler.

Kız onları bir dizi salondan geçirdi, her biri bir öncekinden daha da gösterişliydi, eğer bu mümkünse. Kristal avizelerden altın ipliklerle dokunmuş duvar halılarına, yerden ulaşılamayan tavana kadar uzanan pencerelerin ortasında duran gerçek boyutlu heykellere kadar her şey abartılıydı. Ve yol boyunca altın maskeli muhafızlar vardı.

Kız, Cyrus ve adamlarına birkaç kez bakış attıktan sonra sonunda sordu: "Sizinle birlikte olan bu adamlar, Rael'i ele geçirmenize yardım edenler mi?"

Görünüşte masum bir soruydu, ama Cyrus onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu

—hepsinin savaşçı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Bunun ne önemi vardı ki? Tabii bir savaş bekliyor olmasaydı...

"Öyleler," diye cevapladı Cyrus.

"Getirdiğin adamlar hepsi bu kadar mı?" diye sordu kız. "Yoksa gemide kalacak yer arayan başkaları da mı var?"

Cyrus, gözlerini kısan Everan'a bir bakış attı.

"Aslında, konaklamaya ihtiyacımız yok," dedi Cyrus. "Sizi rahatsız etmek istemem."

Nefesinde hafif bir rahatlama hissedildi, ancak hemen "Siz yük değilsiniz. Geldiğiniz için çok heyecanlıyız. Sizin için büyük süiti hazırlattım" dedi.

Gülümsedi ve yaldızlı kapıları olan büyük bir oyukta durdu, dışarıdaki bir uşaklara başını salladı ve uşaklar kapılardan birini açtı.

"Adamlarımla kalacağım," dedi Cyrus. "Gece kalmam gerekirse, gemide kalırım."

Kadın durakladı, gülümsemesi kayboldu ve zihninde düşünceler dönerken iri gözleri hızla parladı. Ne kadar bariz davrandığının farkında mıydı? "Bu... pek rahat gelmiyor," dedi.

"Ben rahatlık peşinde koşan bir adam değilim."

Kadın ellerini önünde ovuşturdu. "En azından bu fırsatı değerlendirip kendinizi tazeleyin. Adamlarınız için Pryamese yemeklerinden ve içeceklerinden harika örnekler de getireceğim."

"Onlar iyi," dedi. "Ben de öyle."

"Oh. Tamam." Gerginliği geri döndü. "O zaman sizi burada bırakayım. Akşam yemeği çok geç kalmayacak."

"Neden benimle beklemiyorsun, *prenses*? Pryam hakkında daha fazla şey duymak isterim." Bu kız bir piyon olabilir, ama işler ters giderse şu anda sahip olduğu tek şey oydu ve onun elinden kaçmasını istemiyordu.

Kız bir adım geri attı. Sezdi mi acaba? "Her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyım. Birazdan seni yemek odasına götürmesi için birini göndereceğim."

Küçük bir reverans yaptı. Ayrılmak için döndüğünde, adamları onun için yerlerinden kıpırdamadı. Titreyerek, ona dönerek sordu: "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sesinde hafif bir titreme vardı. Elbisesi kumaşını sıkıca tutarken elleri titriyordu.

Onu tutabilir, gitmesine izin vermeyebilirdi. Sonra Morak'ı zorlayabilirdi, hatta şiddet kullanabilirdi. Burada. Şimdi. Ama yanılıyorsa, kötü niyetli bir oyun yoksa, ittifak görüşmelerini daha başlamadan bitirmiş olacaktı. Bir şeyler dönüyordu, ama her şeyi riske atacak kadar kötü niyetli olduğuna emin miydi?

Morak'ın ona karşı kötü niyetli olmasının bir nedeni yoktu, en azından onun bildiği kadarıyla. Ve Cyrus ortaklık umuduyla gelmişti. Bir ittifaka *ihtiyacı vardı*.

"Hayır," dedi sonunda. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Kadın yutkundu ve zoraki bir gülümseme zorladı. "Evet. Sabırsızlıkla bekliyorum." Adamları kadının geçmesi için yol açtılar ve kadın hızla dönüp koridordan hızla uzaklaştı. Muhafızları onu takip etti ve Cyrus ile adamları yalnız kaldı.

Cyrus onu izledi ve kendine lanet okudu. Onu gitmesine izin vermemeliydi. Ama sonra ne olacaktı? Yine kendine lanet okudu. Bir ittifak kurmak için gelmişti, ama Pryam prensesini kendi sarayında esir alırsa bunun gerçekleşmesi pek olası *değildi*. Hayır, o prenses değildi... ama sonuç aynı olacaktı.

Kord ve Ram odadan koridora geri çıktılar. "Oda temiz," dedi Kord.

Everan kaşlarını çattı. "Ama burada tuhaf bir şeyler var.

Hoşuma gitmiyor." Cyrus başını salladı. "Bana da."

"Neden bu odada kendimi hapsolmuş hissediyorum?" Cyrus, banyo odasına açılan çift kapı ile yatak odasına açılan başka bir kapı arasındaki odayı bir uçtan bir uca yürüdü. Bu süit, Rael'deki odasının en az iki katı büyüklüğündeydi. Getirdiği tüm adamları barındırabilirdi, ancak çoğu koridorda nöbet tutuyordu.

"Çünkü öylesin," dedi Everan. Biraz yerinden sırıtan, yemyeşil çalılar ve çiçeklerle dolu bahçeye bakan kemerli üç bölmeli pencerelerin yanında duruyordu. Şehrin silueti hafifçe eğimliydi, uzaktaki limanı görebiliyordu ama Cyrus'un gemisini göremiyordu. Morak, Cyrus'u bu odaya yerleştirmekle stratejik bir hamle yapmıştı.

Cyrus'un çenesi gerildi. "Krallar normalde böyle mi karşılanır?"

Kord, karşısına oturan Ram ile birlikte altı sandalyeli masada otururken burnunu çektirdi. "Bu krallıkta normal olan hiçbir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Kord.

Cyrus, kızın gitmesine izin verdiği için hâlâ kendine kızgındı. Ona sarayı gezdirmesini istemeliydim. Genel olarak daha fazla soru sormalıydım.

Kapı çalındı, ama Cyrus kapıyı açmak için hareket ettiğinde Everan önüne geçerek onu durdurdu. Arkadaşı

ve Cyrus'un kılıç kemerinin arkasında normalde boş tuttuğu kın içine bir hançer daha soktu.

Everan'ın gözleri karanlık ve ciddiydi. "Eğer işler sarpa sararsa, Ram ve Kord sana tekneye dönmende yardım edecekler. Beni de dahil kimseyi bekleme. Sen git. Anladın mı?"

"Seni burada bırakmayacağım."

"Cyrus" —Everan dişlerini sıktı— "öncelikli hedef seni buradan çıkarmak. Geri kalanımız bir yolunu bulur ve seni takip eder."

Cyrus iç geçirdi ve kendi silahlarının menzilini kontrol eden Kord ve Ram'a baktı. İkisi de görevlerini kabul ederek başlarını salladılar.

"Peki," dedi Cyrus. Yalan söylemekten hiç suçluluk duymuyordu.

Kord kapıyı açtı ve bekleyen uşak selam verdi.

"Akşam yemeği hazır, Majesteleri," dedi adam Cyrus'a kibarca. "Hazırsanız size eşlik ederim."

Adamın ne demek istediğini biliyordu - onu tek başına eşlik etmek - ama bilmiyormuş gibi davrandı. Cyrus tek başına gitmeye niyetli değildi. Tek başına savaşmaya niyetli değildi. "Önden git," dedi Cyrus. "Biz de peşinden geleceğiz."

Adam ağzını hafifçe açtı ama itirazını dile getirmeden kapattı. Everan, Kord ve Ram'a baktı, ama sonra sadece "Elbette" dedi, topuklarını döndü ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladı.

Kord, Cyrus'a hafif bir sırıtış attı. "Önden buyurun," dedi.

Cyrus sanki savaşa gidiyormuş gibi yürüdü; odaklandı, dikkatini keskinleştirdi, dinledi, etrafındaki her şeyin farkında oldu. Adamları sessizce arkasında yürüdü, ya da iki yüz adamın bir sarayda makul ölçüde hareket edebileceği kadar sessizce.

Bu, beklediği bir karşılama değildi, ama Cyrus, seyahat etmiş bir adam olmadığını, kraliyet diplomasisinin geleneklerine aşina bir adam olmadığını kabul etti. Morak ile tanışmak ve bu kralın gerçek niyetini ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Yemek odasına vardığında Cyrus durdu. Arka duvarda bir sıra saray muhafızı dizilmişti, ama akşam yemeğine katılan tek kişi, masanın ucundaki koltuğunun yanında duran kızdı.

"Kral Cyrus," diye selamladı onu ve karşıdaki sandalyeyi işaret ederek elini uzattı. "Lütfen."

"Kral Morak nerede?"

"Hâlâ rahatsız, ama siz daha fazla bilgi almak istediğinizi söylemiştiniz..."

"Neden rahatsız?"

Duvardaki muhafızlara bir göz attı. Günün ışığı azaldıkça altın maskeleri biraz daha ürkütücü görünmeye başlamış, üzerlerine gölgeler düşmüştü.

"Pryam hakkında konuşalım," dedi, sohbeti kurtarmaya çalışarak. Sandalyesine doğru yürüdü ama ayakta kaldı. Ona kendi koltuğuna oturması için işaret ediyordu. "Yarın sizi krala götüreceğim..."

"Beni şimdi götüreceksin." Akşam yemeği için oturmaya niyeti yoktu ve oyunlardan bıkmıştı. Sonra bir şey dikkatini çekti. Odanın dış kenarlarında bir dalgalanma, bir dalga.

Cyrus hareketsiz kaldı.

Çok zayıftı, neredeyse fark edilemezdi. Ama o fark etmişti. Bunu daha önce de görmüştü.

Essandra'nın illüzyonlarında.

Muhafızlar bir illüzyon muydu?

Onları yakından inceledi — kullanışsız kıyafetleri, gözleri göstermeyen maskeleri. Sayılarının çokluğu. Eğer bu bir illüzyon ise, çok ayrıntılı ve Essandra'nın yapabileceğinin çok ötesindeydi. Ama illüzyonun gerçekle buluştuğu yerde hafif bir yıpranma vardı.

Artık bundan emindi.

Bu kız prenses değildi; *o bir cadıydı*.

Ve bu sihirse, gösteriş değildi. Bu bir yanıltmacaydı, onu kandırmak için, belki de çok geç olana kadar...

"Kral Morak nerede?" diye daha sert bir sesle sordu. Nefesi hızlandı ve cevap vermedi. Cyrus ona doğru ilerlemeye başladı.

Muhafızlar aynı anda kılıçlarının kabzalarına ellerini koyup öne çıktılar, ama Cyrus onları görmezden geldi. İllüzyonlar zararsızdı. Masanın köşesinden dolaştı.

Kız hızla geriye tökezledi ve sandalyesine çarptı, neredeyse devirecekti. "Daha fazla yaklaşma," diye emretti. Muhafızlar kılıçlarını kınlarından çıkardılar.

"Cyrus!" diye bağırdı Everan ve o ve Kord da kendi kılıçlarını çekti.

Muhafızlar ileri atıldılar. Kız kaçmak için döndü, ama Cyrus daha hızlıydı ve onu yakaladı. Onu yakaladığında, kız çığlık attı ve muhafızların görüntüleri - biri hariç - kayboldu.

Onlar gerçek değildi. Geriye kalan tek muhafız, Everan ve Kord tarafından hızla yakalandı.

Cyrus, kızın çenesini sıkıca kavradı. Kız, onun acı veren tutuşu altında inledi.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Kızın dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. "Söyledim ya, ben

Prenses Miriel'im." Cyrus ona inanmadı. "Morak nerede?"

Kız cevap vermedi.

"Nerede?" diye bağırdı, onu daha sıkı tutarak. "O

öldü!" diye ağladı.

Herkes durdu.

Cyrus ona baktı. "Ne demek *öldü*?"

Kırk Beşinci Bölüm

Cyrus, Pryamese kızını duvara sıkıştırarak bıçağının ucunu kızın boğazına dayadı. Artık oyun yoktu. Eğer bu kız onun onu öldüreceğini düşünmüyorsa...

Hıçkırarak nefes alıp vermesi, onun öldüreceğini düşündüğünü gösteriyordu.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," diye emretti, "ve ağzından çıkan her kelime doğru olsa iyi olur. Şimdi, Morak nerede?"

"Kral öldü," dedi, ağlamaları sözlerini kesiyordu. "Nasıl? Ne zaman?"

"Veremden." Nefesi vücudunu titriyordu. "Bir aydan biraz fazla bir süre önce."

Cyrus başını sallarken bıçağını kızın derisine sapladı. "Hayır. İki hafta önce ondan bir mektup aldım."

Gözlerini sıkıca kapattı, yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Ben yazdım. Mektup benden gelmişti."

Gözleri kısıldı. "Sen kimsin?"

Kadın gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes aldı. "Sana yalan söylemedim. Ben gerçekten Prenses Miriel'im."

"O zaman neden bana doğruyu yazmadın? Morak'ın öldüğünü neden söylemedin?"

"Çünkü kimse bilmiyor," dedi.

Adam kaşlarını çattı. "*Kimse bilmiyor da* ne demek?"

"Kimseye söylemedim. Krallığıma bile. Bunu bilen tek kişiler, kalede kalan birkaç hizmetçi ve kraliyet muhafızları ile babamın kişisel muhafızı ve arkadaşı olan Amish." Gözleri, Everan'ın kılıçla tehdit ettiği adama kaydı. Kord maskesini çıkardı. Cyrus, adamın saçlarının ne kadar grileştiğini anlayamadı.

alnındaki kırışıklıklar ve göz çevresindeki çizgiler onu Cyrus'tan on beş ya da yirmi yıl daha yaşlı gösteriyordu.

"Ne yapacağımı bulana kadar sırrımı saklamama yardım ettiler. Lütfen," diye yalvardı ve yutkunmakta zorlandı. "Sana ihtiyacım olduğu için yazdım. Yardımına ihtiyacım var."

Cyrus ona inanmadı, daha doğrusu, ona inanmak *istemedi*. Everan'a baktı, Everan yaşlı adamın boynundan kılıcını indirmiş ve kaşlarını kaldırarak ona aynı şeyi yapmasını ima ediyordu.

Cyrus ona sert bir bakış attı. "Ona ne yaptın? Morak'ın cesedi nerede?"

Gözleri Amish dediği adama kaydı ve adam başını salladı. Cyrus'a dönerek, "Onu kalenin altındaki mezar odasına koyduk," dedi.

"Onu görmek istiyorum."

Amish'e baktı, o da tekrar başını salladı.

Cyrus geri çekildi ve ona kendini toparlaması için yer açtı, ama bıçağını kınına sokmadı. Eğer yalan söylüyorsa...

Titreyerek onları yemek salonundan dışarı çıkardı. Başı eğik, elleri yanlarında, eteğini tutarak yürüdü.

Everan, Amish'i önlerine itti ve o, Cyrus ve Kord onu takip etti. Koridora adım attıklarında, duvara yaslanmış dört muhafız kılıçlarını çekip onlara doğru ilerledi, ama kız onlara kalmaları için eliyle işaret etti.

"Sorun yok," dedi.

Demek gerçeklerdi... görünüşe göre. Geri kalanlar neredeydi? Hepsi ortadan kaybolmuştu.

"Bütün ordu bir illüzyon muydu?" diye sordu Cyrus.

Kız titrek bir şekilde başını salladı. "Pryam'ın hiç ordusu olmadı. Her zaman Etrean Birliği'nin korumasına güvendik. Ama sonra biz kovulduk."

Bir dakika... "Pryam Birlik'ten kovuldu mu?" Konseyi bu duruma kesinlikle sevinmeyecekti. Birlik ile olan bağları, Pryam ile ittifak kurmalarının tek nedeniydi. "Neden?"

"Babam bana söylemedi."

Cyrus iç geçirdi. Durum gittikçe kötüleşiyordu. "Kraliyet muhafızlarında kaç kişi var?" diye sordu.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Yirmi dört."

"Yirmi dört birim mi? Ve her birim yüz..." "Hayır,

yirmi dört adam."

Cyrus tereddüt etti, topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Konuşabilmesi bir dakika sürdü. "Yirmi... Yirmi dört *adam* mı?"

Kız gözlerini yere indirdi. "Başlangıçta çok fazla adamımız yoktu, ama... babam çoğunu görevden aldı, gönderdi."

Cyrus şaşkınlıkla burnunu çektirdi. "Neden böyle bir şey

yapsın ki?" "Beni korumak için."

Sonra dönüp koridorda yürümeye başladı, adımları hızlanmıştı, sanki konuşmanın gittiği yönden kaçıyormuş gibi.

Cyrus, Everan ve Kord'a baktı, ikisi de sessizce duruyorlardı. Bu krallık tam bir çılgınlıktı. Ama Cyrus, onu takip etmekten başka ne yapabilirdi ki?

Başka bir salona ulaştılar, bu salon onları bir merdiven boşluğuna götürdü. Kız onları aşağıdaki başka bir uzun salona ve sonra başka bir merdiven boşluğuna götürdü. Çok dar bir merdiven boşluğu.

Cyrus kızın kolunu tuttu ve onu durdurdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Söyledim ya, mezarlara."

"Kimse bu merdivenlerden ceset taşımıyor."

"Bir tören yolu var," dedi kız çabucak. "Ama bu yol daha kısa."

Cyrus gözlerini kısarak baktı. Bu doğru olabilirdi ya da kız zeki olabilirdi. Onu bırakmıştı, çünkü onu tutarken aynı anda merdivenlerden aşağı inemiyordu. "Devam et o zaman," dedi.

Daha da aşağı indiler ve en alta vardıklarında, dar merdiven boşluğu loş ışıklı bir odaya açıldı.

Amish, merdiven boşluğunun yanındaki duvardan yanan bir meşale çekti ve odayı aydınlatmak için daha fazla meşale yakarak yoluna devam etti.

Cyrus, buranın sadece bir oda olmadığını gördü. Devasa salon, Rael'in büyük taht odasının neredeyse iki katı büyüklüğündeydi, ancak salonun alçak tavanı onu daha küçük hissettiriyordu. Salonun her yerinde, üstlerindeki tüm alanı kaplayan sayısız kemeri destekleyen sütunlar vardı. Bunların yapısal destek mi yoksa süsleme mi olduğunu Cyrus bilmiyordu, belki de her ikisiydi.

Kız onları başka bir salonun önünden geçirdi — hayır, salon değil, tonozlu bir bölmeye açılan derin bir oyuktu. Bunlardan birkaçını geçtiler. Her bölmede, gösterişli barok tarzda bir taş lahit vardı. Cyrus, bunların her birinde bir kralın yattığını varsaydı.

Ama kız bu kemerlerden birinde durmadı. Onları bölme duvarının arkasına, işaretsiz bir lahitin önüne götürdü. Dudakları titredi ve yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Henüz üzerine yazı kazımadık ve onu odasına yerleştirmedik," dedi sessizce, "birinin görmesinden korktuğumuz için."

Cyrus, Everan ve Kord'a başını salladı ve üçü lahitin üst kısmını kavradı ve ağır taşı yerinden çekti. Everan, Cyrus'a bir meşale uzattı ve Cyrus, içindeki adamı görmek için meşaleyi yaklaştırdı.

Bir ay önce ölmüş olduğu belliydi, ancak bir tür mumyalama işlemi yapılmış, çürüme belirtileri ve ölüm kokusu önlenmişti. Yaşlı bir adamdı, kızın özelliklerine benziyordu ve Pryam'ın beyaz ve altın renkli kıyafetlerini giyiyordu. İşlemeli şalının kenarındaki püsküller titizlikle düzeltilmiş ve eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Uzun zaman önce solmuş küçük çiçekler etrafına serpilmişti. Kolları katlanmış, elleri göğsüne yerleştirilmiş bir tacı tutuyordu.

Cyrus bıçağını sırtındaki kınına sokarken iç geçirdi. Artık kızın hikayesinden hiç şüphesi yoktu. "Bana neden mektup yazdın?" diye sordu.

"Babam aylar önce sana teklifini yazmak istedi, ama ben korktum ve ona beklemesi için yalvardım. Ben..." Durdu ve gözlerini lahitteki yaşlı adama çevirdi. "Onun daha fazla zamanı olduğunu sanıyordum."

"Ama neden ben?"

"Bir cadının yardımıyla Rael'i ele geçirdiğini duyduk. Birliğin desteğini kaybetmiştik ve korumaya ihtiyacımız vardı ve..." Gözlerini yere indirdi. "Belki sen, diğerleri gibi benden rahatsız olmazsın diye düşündük. *Bana* cadı diyorlar, ki bu tamamen saçma."

"Sen bir cadısın," dedi Cyrus.

Gözleri ona doğru fırladı ve ağzını itiraz etmek için açtı. "N-ne? Hayır! Ben sadece görüntüler yansıtabilirim, gücüm yok..."

"Görüntü yansıtmak bir güçtür. Ve sen bunu çok iyi yapıyorsun, bu yüzden muhtemelen çok güçlüsün."

İtirazları hala dilindeydi, ama başka bir şey söylemedi. Sadece ayakta durup, gözlerini kocaman açarak ona bakakaldı.

"Ve bu doğru; sen beni rahatsız etmiyorsun," dedi. "Ama sana yardım edemem."

Gözleri daha da büyüdü. "Neden? Pryam'ın kralı olmak istemiyor musun?"

"Rael'in kralı bile olmak istemiyorum."

Sözlerinin etkisini ve cevabının yol açtığı yıkımı gördü. Ona acıyordu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rael'i yeniden inşa etmek için mücadele ediyordu; desteğe ihtiyacı olan başka bir krallığı üstlenemezdi. "Üzgünüm," dedi.

Everan ve Kord'a başını salladı, onlar da lahitin kapağını yerine oturtmasına yardım ettiler. Sonra dar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı kız. "Rael'e geri."

Gemideki odasında Cyrus, yün ve kuş tüyünden yapılmış şilteye uzandı. Bu gece de uykusuz geçecekti, bundan emindi. Bu yolculuk büyük bir başarısızlık ve zaman kaybı olmuştu. Sabahleyin Rael'e dönmek için yelken açacaklardı ve orada konseyine, çökmekte olan bir krallığın çocuğuyla ittifak kurmadığını söyleyecekti.

Kapısının dışındaki kargaşa onu yataktan kaldırdı. Bash'ın sesi duyuluyordu, bağırmıyordu ama sert bir ses tonuyla konuşuyordu. Sonra ayak sesleri duyuldu. Cyrus kapıyı açtığında, kızı görünce şaşkınlıkla bir adım geri attı. Ram ve Bash, ona dokunmadan onu tutmaya çalışıyorlardı.

"Sorun yok," dedi Cyrus onlara. Kıza bakarken kaşlarını çattı. "Prenses" — adı neydi? — "Myrel," dedi, yarı selamlama, yarı soru olarak.

"Miriel," diye düzeltti kız ve içeri girdi.

Cyrus, şaşkınlığından henüz tam olarak kurtulamamıştı ve onu durduramadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kız dudaklarını sıkıp sert bir şekilde cevap verdi. "Seninle konuşmam lazım."

Cyrus, aynı derecede öfkeli yüzler takınan toplanan adamlara bir göz attı. Sonra kıza geri döndü. Kızda farklı bir şey vardı — kararlı bir bakış. Peki — en azından onunla konuşabilirdi. Kapıyı bıraktı ve kapı kapandı, ama döndüğünde kızın elbisesinin askılarını omuzlarından çıkardığını gördü.

"Oh, dur, hayır." Hızla öne adım attı ve askıları yerine koydu. "Onları olduğu gibi bırakalım." Parmaklarının kızın cildine dokunduğunu fark etti ve elini düzleştirerek dokunuşunu garip bir okşama haline getirdi.

Kadının dudağı titredi ve gözleri doldu.

"Mariam..."

"Miriel," diye onu tekrar düzeltti.

"Miriel." Derin bir nefes aldı. "Sen... çok güzel bir kızsın.
Ama ben..." Sözcükleri bulmakta zorlandı.

"Her şeyi mahvettim, değil mi?" diye

ağladı. Durdu. "Ne?"

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Sana yalan söylemek yerine, başından beri dürüst olsaydım. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Önce birbirimizi biraz daha tanıyabilirsek diye düşündüm..."

"Bak," diye sözünü kesti. "Gerçek şu ki, babanla da işler yolunda gitmezdi."

Gözleri dehşetle büyüdü.

"Buraya geldim çünkü kullanabileceğim bir ordun olduğunu düşündüm," dedi. "Ama yok."

Sessizleşti. "Oh."

"Rael'i yeniden inşa etmek için mücadele ediyorum ve yakında Serra ve Gölge Diyarları'na karşı harekete geçeceğim. Ne adamım, ne kaynağım, ne de zamanım var. Yani, anlıyorsun... Sana yardım edemem."

Kız sallandı ve yakındaki sandalyeye oturdu. "Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı.

Adam iç geçirdi ve başını salladı. "Bilmiyorum. Annen nerede?"

Kız sessizleşti ve gözlerini yere indirdi. "Babam onu sürgüne gönderdi." Uzun bir sessizlikten sonra ekledi, "Beni öldürmeye çalıştıktan sonra. İçimde bir kötülük olduğunu söyledi."

Cyrus donakaldı. Tüyleri diken diken oldu. O sözler...

"Birkaç yıl önceydi," dedi kız, "yeteneğimin ilk belirtilerini göstermeye başladığımda. Amish'e bunu yapmasını söyledi, beni güney kayalıklarından denize atmasını."

Göğsündeki ağırlık onu ezmek üzereydi.

Gözleri doldu, dudağı titredi. "Amish'e sormuş olması benim için şans oldu. Başkaları tereddüt etmezdi. Bu düşünce hala kabuslar görmeme neden oluyor."

Cyrus konuşamadı.

"Ama en kötüsü ne biliyor musun?" Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Babamdan onu affetmesini, kalmasına izin vermesini yalvardım. Ama o sürgüne gitmeyi tercih ettiğini söyledi. O giderken bile, geri dönmesi için ağladım." Kız, kızarmış gözlerini ona kaldırdı. "Yaptığına rağmen, yine de beni terk etmesini istemedim." Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu ne kadar utanç verici, değil mi?"

Cyrus hala konuşamıyordu. O utanç duygusunu
biliyordu. "Başka ailen var mı?" diye sordu
sonunda. Kız başını salladı. "Hayır. Senin ailen var
mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Bir erkek kardeşim var." Neden ona bunu söylediğini bilmiyordu.

"Onunla yakın mısın?"

"Onu tekrar gördüğümde öldüreceğim." "Oh,"
diye fısıldadı kadın. "Yani, hayır."

Cyrus bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordu. "Neden Birlik'ten atıldın?"

"Babam bana söylemedi." Alt dudağını ısırdı. "Ama nedenini biliyorum. Benim yüzümden."

Kaşları çatıldı. "Senin yüzünden mi?"

"Annemle olanlardan sonra, babam personeli sadece güvendiği, en sadık olanlarla sınırladı," dedi. "Şu anda kalanlar onlar. Hepimizi güvende tutmak için sayılarını illüzyonla güçlendirdim, ama işler planladığım gibi gitmedi. İnsanlar benim bir iblis ordusu kurduğumu sandılar." Parmakları arasında altın kuşağının kenarlarını gergin bir şekilde çevirdi. "Ama şimdi illüzyonu kaldıramam ve bu hilenin ortaya çıkması sadece an meselesi. O zaman peşimden gelecekler. Etrean Birliği değilse bile, kendi halkım gelecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Bu sözler, anlamını düşünmeden ağzından döküldü.

Kız sandalyeden fırlayarak ona bakakaldı. "O zaman benimle evlenecek misin?"

Cyrus başını salladı. "Tanrılar aşkına, hayır."

Kadının yüzü düştü, yutkundu ve utançtan yanakları kıpkırmızı oldu.

Onu aşağılamak istememişti. "Ben berbat bir koca olurum," diye ekledi çabucak. "Kesinlikle en kötüsü. Ve senin neredeyse iki katın yaşındayım."

"Bu alışılmadık bir şey değil."

Cyrus yüzünü buruşturdu. "Olmalı."

Kız sadece onu ceylan gözleriyle izledi.

"Her neyse," dedi adam, bir adım geri çekilerek aralarına daha fazla mesafe koyarak, "Ben yok olurdum. Her zaman."

"Nereye?"

Durakladı. Nereye?

...

"Çeşitli yerlere. Rael de berbat bir yer. Hava çok sıcak. Ve insanlar hala birbirlerini öldürmeye çalışıyor."

Mariel'in yüzü düştü. "Oh."

"Ama arkadaş olmak için evlenmemiz gerekmez," dedi ona.

Mariel alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Peki, bu nasıl olacak?"

Cyrus dudaklarını büzdü. "Henüz bilmiyorum. Ama bir çaresini bulurum."

"O zaman bir süre kalacaksın, değil mi?"

O içini çekti. "Bir süre, sanırım." Tam olarak neye söz verdiğini anlayana kadar.

Kızın yüzünde bir gülümseme yayıldı. "O zaman saraya geri dön. Orayı seveceksin, biliyorum!"

Cyrus kesinlikle seveceğini düşünmüyordu, ama nefret edeceğini de beklemiyordu. Ve kızın yüzü gerçek bir heyecanla doluydu. Yine iç geçirdi ve kapıyı açtı. "Everan'ı çağır," dedi.

Everan birkaç saniye içinde odaya girdi.

"Prenses Miriam'la saraya geri dönüyoruz," dedi Cyrus.

"Miriel," dedi kız.

Onun adını gerçekten hatırlaması gerekecekti. "Prenses Miriel," diye kendini düzeltti.

Everan hiç şaşırmamış gibi sessizce iç geçirdi, sonra herkesi toplayıp saraya dönmek için ayrıldı.

Cyrus, kızı takip ederek adamlarını gemiden indirdi. Ona ihtiyacı olan bu kızı.

Kırk Altıncı Bölüm

Böceklerin sesi geceyi dolduruyordu. Cyrus yatakta olmalıydı, ama uyuyamayacağını biliyordu. Bunun yerine, büyük boy kraliyet misafir odasındaki büyük boy koltuğa oturdu ve şu anda içinde bulunduğu büyük boy karmaşayı düşündü — nasıl yapacağına dair hiçbir planı ve kaynağı olmadığı halde bu kıza yardım etmeye söz vermişti. Kendini nasıl bu duruma sokmuştu?

Nasıl olduğunu biliyordu: onun hikayesi, kendi hikayesine çok benziyordu. Onun sözleri, utancı, korkusu.

Ve şimdi kendini bu işe adamıştı.

Danışmanı hayal kırıklığına uğrayacaktı. Hayal kırıklığından da öte. Ama bunu, onun onlar için hazırladığı uzun hayal kırıklıkları listesine ekleyebilirdi.

Cyrus uzun bir nefes verdi.

Kapıya gelen yumuşak bir vuruş onu düşüncelerinden kopardı.

Başını kaldırdı. Gerçekten bir vuruş mu duymuştu? Gece yarısıydı...

Kapı tekrar çalındı.

Cyrus ayağa kalktı ve kılıcını çekti, ancak buna ihtiyacı olmadığını düşünüyordu; bu saatte onu kim ziyaret ediyor olabileceğinden oldukça emindi.

Ve haklıydı.

Kapıyı açtığında, elinde bir fenerle ona bakan prensesle karşılaştı.

"Uyuyamadım," dedi ve onu geçip odaya girdi.

Cyrus hafifçe burnunu çektirdi. "Yani, benim de uyuyamamamı mı sağlayacaksın?" Prenses gözlerini kocaman açarak ona döndü. "Seni uyandırdım mı?"

Cyrus kılıcını duvara dayadı. "Hayır."

Fenerini yere koyarken gülümsedi. "Oh, iyi. Uyandırmadığımı sanıyordum. Yani, uyuyormuş gibi görünmüyorsun." Gözleri, hafif bir yargılama ile üzerinde dolaştı. "Hiç."

Bu bir iltifat gibi gelmedi.

"Ben de uyumuyorum," dedi, sesi şimdi daha sessizdi. Pencerenin yanındaki küçük kanepeye oturdu.

Adamın kaşları daha da çöktü. *Kendini evinde hisset.* Teknik olarak burası onun eviydi.

"Korkarsam uyuyamıyorum," diye devam etti, "ki bu... çoğu zaman oluyor."

Cyrus ona acımıştı. O gerçekten sadece bir çocuktu. "Şu anda korkuyor musun?"

Kız durakladı, elbisesinin çapraz süsünü parmakları arasında çevirdi. "Şu anda değil, ama sen ne yapacaksan onu yaptıktan sonra olacaklar için korkuyorum."

"Benim ne planladığımı bile bilmiyorsun."

"Biliyor musun?"

Bu, samimi bir soruydu, ama hafif bir hakaret gibi geldi, çünkü Cyrus henüz ne yapacağını bilmiyordu.

Gözleri onun üzerindeydi, muhtemelen kimse ona bakmanın kaba bir davranış olduğunu öğretmemişti. Kız tekrar kıyafetlerini çıkarmaya çalışmadığı sürece, Cyrus bunu umursamadı.

Cyrus kollarını kavuşturdu ve duvara gömülü bir sütuna yaslandı.

Kız başını eğdi, hala onu inceliyordu. "Amish senin bir kahin olduğunu söylüyor."

"Amish bunu nereden biliyor?"

Kız omuz silkti. "O birçok şeyi bilir. Öyleyse, öylesin mi?" Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyordu. "Sanırım öyleyim." "Bu ne anlama geliyor? Ne yapabiliyorsun?"

Bu unvanın kendiliğinden anlaşılır olduğunu düşündü. "Görüler görüyorum. Gelecekle ilgili."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Benim geleceğim ne?"

"Öyle olmuyor. Gördüklerimi kontrol edemiyorum."

"Yani, rastgele görüntülerle mi boğuluyorsun?"

"Şey, boğulmak değil. İstediğinde geliyorlar. Bazen." Boğazını temizledi.

"Oh." Kız kaşlarını çattı.

Hayatı boyunca bu lanet ona çok ağır gelmişti. Şimdi ise, nedense, yetersiz geliyordu. "Kanım onların cildine değdiğinde, başkalarının zihinlerine girebiliyorum."

Kanepede öne doğru eğildi, canlandı. "Birinin zihnini ele geçirebilir misin?"

"Hayır. Ama onlarla konuşabilir ve gördüğüm görüntülerini gösterebilirim." "Sadece birkaç kez gördüğün görüntüler mi?"

Alt dudağını ıslattı. Bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? "Evet."

Kızın burnu hafifçe kırıştı. "Hepsi bu mu?"

"*Hayvanların* zihinlerini ele geçirebilirim." Kendi kendine küfretti. Neden bunu onunla paylaştı ki? Bu *onun* gücü bile değildi, Essandra aracılığıyla erişebildiği bir güçtü. Tekrar küfretti. Bu kızı etkilemek zorunda değildi. Yine de, işte buradaydı ve bunu yapmak için baskı hissediyordu.

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Nasıl? Onlarla konuşuyor musun?" "Şey, tam olarak değil."

Kızın gülümsemesi kayboldu. "Oh. Peki, nasıl?"

"Kanımla, zihinlerine girebilir, gözlerinden görebilir ve kontrolü ele geçirebilirim."

"Peki, onlara ne yaptırıyorsun?"

Ayağa kalktı, bir an için şaşkın kaldı. "Aslında hiçbir şey. Yani, ihtiyacım olan tek hayvan zaten bana itaat ediyor: bir at. Başka ne işe yarayabilir ki?"

Ağzı açık kaldı, aniden doğruldu ve ellerini kucağına attı. "Ne gibi faydalar?" Alaycı bir şekilde, "Olasılıklar sonsuz!" dedi. Tekrar kanepeye yaslanarak iç geçirdi ve hayalperest bir gülümsemeyle, "Senin yerinde olsam ne yapardım bilmek ister misin?" dedi.

O istemiyordu, ama yine de ona söyleyeceğini hissediyordu.

"Kuşları büyüleyeceğim." Kollarını kanatlar gibi uzattı. "Her zaman uçmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir. Hayal edebiliyor musun? Onların gözlerinden görebilseydim, sanki

onlarla birlikteymiş gibi, dünyaya yukarıdan bakıyor olurdum. Keşfediyor, görülecek her şeyi görüyor olurdum." Küçük bir kıkırdama attı. "Hatta casusluk yapardım."

Cyrus hareketsiz kaldı. *Kuşlar.* Kıza baktı. "Bu... aslında çok iyi bir fikir," dedi sonunda.

Gözleri büyüdü. "Deneyecek misin?" "Sanırım deneyeceğim."

Kız ellerini çırparak gülümsedi. "Görmek istiyorum!"

"Düşüneceğim." Ama bunu düşünmeye niyeti yoktu, çünkü kızın denemesini görmesine izin vermek istemiyordu. Seyirci istemiyordu. Essandra'nın önünde yeteneğiyle mücadele etmek yeterince kötüydü. Şimdi bir kız mı? Hayır.

"Başka ne yapabilirsin?" diye sordu kız.

"Hepsi bu kadar," diye pes etti. "Gerçek şu ki, gerçek güce sahip olan Essandra."

Kız dikleşti ve tekrar öne doğru eğildi, küçük elleri artık yanlarında duruyordu ve parmakları kanepenin minderinin kenarını sıkıştırıyordu. "Senin cadın bu mu?"

"Onu benim cadım olarak adlandıramam, ama evet."

"Güçlü bir cadı mı?"

"Çok güçlü. Ve güzel." Son cümleyi eklemek istememişti.

Kızın iri gözleri kırpmadı. Cyrus, kızın gerçekten istediğinin bu olduğunu düşündü: kendisi gibi birini duymak. Cyrus'un isteyeceği, istediği ve hala istediği şey buydu...

"Ne yapabilir?" diye sordu kız heyecanla.

"Şey, bir cadı grubu var ve güçlerini birleştirerek paylaşıyorlar. Bu ona birçok yetenek kazandırıyor."

"İllüzyon mu?" Kız daha da öne eğildi. Cyrus, kızın koltuktan düşmesini bekliyordu.

Cyrus başını salladı. "Evet. O da var."

"Beni bu şekilde çözdün."

Cyrus tekrar başını salladı. "Öyle, ama şunu söylemeliyim ki, sen de oldukça güçlüsün. Bu kadar çok erkeği, tüm detaylarıyla nasıl yansıtabiliyorsun?"

Kız gülümsedi. Cyrus, kızın yeteneğinin takdir edildiğini hiç hissetmediğinden, hatta övüldüğünü hiç duymadığından oldukça emindi.

"Her birini hayal etmem gerekmiyor," dedi ona. "Sadece birkaçını hayal ediyorum, sonra onu kopyalıyorum. Ayrıca kopyalayacak biri olduğunda daha kolay oluyor. Genellikle Amish'i ve onunla birlikte olan muhafızları kullanıyorum."

Cyrus küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. Ne kadar zekice.

Kız biraz rahatladı. Sonra sordu, "Ne yapacağımıza karar verdin mi?"

Biz. Sanki bu işte birlikteymiş gibi. Cyrus'un taahhüdüyle artık birlikte olduklarını düşündü. Cyrus iç geçirdi. Bir plan yapmak için birkaç saatten fazla zamanı olmasını ummuştu.

"Henüz her şeyi çözemedim," dedi. "Babanın ölümünü duyurmalı ve senin taç giyme törenini ayarlamalıyız. Kraliçe olduğunda
—

"Dur... Ben kraliçe olamam!" Bu kavramı ilk kez duymuş gibi kanepeden atladı.

Cyrus kaşlarını çatarak ona baktı. "Prenses olmanın sonucu genellikle budur."

"Yani, ben hazır değilim!"

Bunu anlayabilirdi. "Kimsenin hazır olduğunu sanmıyorum." "Ama ne yapacağımı bilmiyorum!"

“Ben de bilmiyorum.”

Durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Zamanımın yarısını krallığı yeniden inşa etmek ve halkımı beslemek için mücadele ederek geçiriyorum," dedi ona, "diğer yarısında ise kontrolü geri almaya çalışan soylularla savaşıyor ya da kararlarımı nadiren onaylayan konseyimle tartışıyorum. Ve emin olabilirsin ki, şu anda burada yaptığım şeyi kesinlikle onaylamayacaklar — bir krallığa kaynak ayırıp bunun karşılığında hiçbir ordu kazanmamak."

Yavaşça kanepeye geri çöktü. Gözleri etrafında dolaştı, ama aslında hiçbir şeye bakmıyordu. Onun söyledikleri onu üzdü, ama bu acı bir gerçekti...

"Halkınız aç mı?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Adam, onun bunu anlayacağını düşünmemişti, ama belki de bu onun için de bir meydan okumaydı.

"Evet, açlar," diye itiraf etti. "Rael'de tarım için uygun iklim yok. Cadılar meclisinde yardım eden çit cadıları var, ama onların bile hasadı hızlandırmada sınırları var. Buna, her gün sığınak arayan çevre krallıklardan kaçan kölelerin getirdiği zorluk da ekleniyor. Besleyecek ağızların sayısı artmaya devam ederken, erzaklarımız... artmıyor."

Yavaşça gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı. "Bizim pirincimiz var. Hem de çok." Cyrus donakaldı.

"Shadowlands'den mi?"

Kız başını salladı. "Atlı kabilelerden. Denizaşırı ticaret için gemilerimizi kullanıyorlar ve Emerald Adaları'ndan ağır mallarını getiriyorlar. Karşılığında bize pirinç veriyorlar."

Gözlerini kısarak baktı. Bu doğru gelmiyordu. "Atlılar kendi atlarını yetiştiriyorlar."

"Standart hayvanlarını evet, ama dünyayla ticaret yaptıkları savaş atlarını değil." Gözleri umutla açıldı. "İhtiyacımızdan fazla yiyeceğimiz var, alabilirsiniz. Bu konseyinizi memnun eder mi?"

Onları *memnun* etmeyecektir, bu da hoş bir değişiklik olur. Ve kullanabileceği başka bir şey daha vardı...

"Pryam köle mültecileri de kabul eder mi?" diye sordu.

"Elbette!" Yüzü ciddileşti. "Son birkaç ayda birçok insan burayı terk etti."

Planı kafasında şekillendirirken yavaşça başını salladı. "O zaman adamları eğiteceğim ve onları ordunuza ve muhafızlarınıza göndereceğim. Karşılığında, Rael'e pirinç sağlayacak ve bazı mültecilerimizi alacaksınız."

"Peki ya Etrean Birliği? Eğer benim için gelirlerse..."

"Sana söyledim, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzünde rahatlama belirdi. Neredeyse ona sarılacağını sandı ve onu caydırmak için uzaklaştı.

"Yarın her şeyi kesinleştireceğiz," dedi. "Ama şimdi ikimiz de biraz uyumalıyız."

Kadın başını salladı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Geri dönerek, "Kötü bir koca olacağını söylediğini biliyorum, ama bence çok iyi bir arkadaş olursun," dedi. Sonra ona yumuşak bir gülümsemeyle bakıp odadan çıktı.

Arkadaş olmayı göze alabileceğinden emin değildi. Ama en kötü ne olabilirdi ki?

Kırk Yedinci Bölüm

Cyrus ilk geldiğinde Pryam'da bir gün geçirmeyi planlamıştı. Şimdi iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti. Miriel babasının vefatını duyururken onun yanında durmuş, taht odasındaki kalabalığın önünde tacın Miriel'in başına konduğu sırada da onun yanında kalmıştı. Miriel'in ceylan gözleri sürekli ona bakıyor, güven arıyordu. Cyrus başını sallıyordu ve bazen kendini ona yaklaşırken buluyordu.

Miriel gülümserdi.

Onun masumiyet dolu gülümsemesini seviyordu. Kendine bu kıza bağlanmadığını söylüyordu, ama o masumiyeti korumak için savaşacağını biliyordu.

Cyrus, sadık ve saygın bir adam olduğunu düşündüğü Amish ile çok zaman geçirdi. Ancak Amish'in kılıç kullanma becerisi saygınlık uyandırıcı değildi. Miriel, Amish'in babasının kişisel muhafızı ve arkadaşı olduğunu söylemişti. *Muhafız* tanımı cömert bir tanımdı ve Cyrus, onun daha çok bir arkadaş ve danışman olduğunu, onu korumaya kendini adamış olduğunu, ancak onu gerçekten koruyabilecek durumda olmadığını düşündü. Cyrus, Miriel'e iyi bir destekçi olmaya devam edecekti, ancak Amish'e yardım etmek için Bash'ı prensesin kişisel muhafızı olarak atadı ve ona Cyrus'un yanında getirdiği adamların yaklaşık yarısı kadar, yüzden biraz fazla adam verdi. Pryam'da kraliyet muhafızları vardı, ancak sadece yirmi dört adamdan oluşuyordu. Bash, daha güçlü bir saray birimi kurulana kadar Miriel'in güvenliğini sağlayacaktı.

Cyrus, Kord'u Pryam'ın savunma kaynaklarını değerlendirmesi, neyle çalışacaklarını görmesi ve başka neyin inşa edilmesi gerektiğini belirlemesi için görevlendirdi. Kord da Cyrus'un güvendiği bir yapı kurulana kadar Pryam'da kalacaktı.

En azından şimdilik memnun olan Cyrus, Rael'e dönebilirdi.

Adamları gemiyi kalkışa hazırlarken o rıhtımda duruyordu. Onlarla birlikte pirinç yüklü üç gemi daha gelecekti. Bunlar, daha pek çoğunun ilki olacaktı. Cyrus, Pryam'da bıraktığı yüzden fazla adamı ve göndermeyi taahhüt ettiği daha pek çoğunu telafi edecek bir şeyle geri döneceği için minnettardı.

Gözünün ucunda beyaz bir ışık parladı ve Miriel'in hafif esintiyle uzun elbisesi dalgalanarak ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," dedi ona ulaştığında.

O da aynı şeyi dilediğini söylemek üzereydi, ama yalan söylemiş olacaktı, bu yüzden söylemedi. Gerçek şu ki, Rael'e dönmeyi çok istiyordu. Ama bu kıza değer vermediğini söyleseydi de yalan söylemiş olacaktı. Essandra onu çok sevecekti. Bu, aklına bir fikir getirdi.

"Miriel," dedi, "burada işler yoluna girdiğinde ve biraz zaman ayırabildiğinde, Rael'e gelip Essandra ile biraz zaman geçirmeni isterim. Seninle tanışmaktan çok memnun olur ve sana yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çok isterim."

O da gülümsedi. "Bana mektup yazdığına sevindim."

Gözleri parladı. "Geldiğine sevindim." Kollarını Cyrus'un boynuna doladı ve onu sıkıca kucakladı. Cyrus kaskatı kesildi, ama onu durdurmadı. En son ne zaman birinin kendisine sarıldığını hatırlayamıyordu. Başkalarını kucaklamış, kederlerinde ve yenilgilerinde onları teselli etmişti. Ama en son ne zaman karşılıksız bir kucaklamanın sevgisini hissetmişti... Hatırlayamıyordu, ama bununla birlikte gelen duyguları hatırlıyordu: sıcaklık, şefkat. Mutluluk.

Havada bir zil çaldı, ayrılma zamanının geldiğini haber verdi.

Kız onu bıraktı ve küçük bir adım geri attı. "Teşekkür ederim, Cyrus. Her şey için."

Gözlerindeki duyguyu hızla silkeledi. "Hoşça kal, Miriel." Bakışları, onun arkasında duran Bash'e kaydı. "Sorumluluğunu unutma," dedi Cyrus.

Bash başını hafifçe eğdi. "Onu güvende tutacağım."

Cyrus başını salladı. Öyle olacağını biliyordu. Miriel'e son bir kez baktı, sonra dönüp güverteye çıkan merdivene doğru yürüdü.

Everan ve Cyrus'un yanında götürdüğü adamlar çoktan gemiye binmişlerdi. Cyrus, pruvada onlara katıldı ve üst üste dizilmiş, kuşlarla dolu dört büyük kare kafes fark edince aniden durdu.

Kaşlarını çattı. "Bu ne?" diye sordu.

"Bir veda hediyesi," dedi Everan. "Pryam'ın yeni kraliçesinden."

Kafeslerden birine bağlanmış mühürlü notu çıkardı ve Miriel'in sözlerini okumak için açtı.

Bunlar sana vizyonlarından daha fazlasını göstereceklerine eminim. Seni tekrar gördüğümde, uçmanın nasıl bir şey olduğunu bana anlatmak zorunda kalacaksın.

Rael'e güvenli bir yolculuk dilerim. Sevgimi ve dostluğumu da yanına al.

Miriel

Cyrus, Miriel'in durduğu rıhtıma bakışlarını çevirdi. Miriel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el sallıyordu. Cyrus da gülümsemeden edemedi. Miriel, Cyrus onu gözden kaybedene kadar gemilerin limandan ayrılmasını izledi.

Sonra gözlerini açık denize dikti. Rael için.

Rael'in ana limanına girerken Cyrus'un beklemediği bir duygu uyandı içinde: eve dönmüş gibi hissetti. Ayrılalı üç haftadan biraz az bir süre olmuştu, ama geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Bu sabırsızlığın bir kısmının Essandra'yı tekrar görmekten kaynaklandığını inkar edemezdi, ancak onun yokluğunda Essandra'nın kendisini bir kez bile düşünmediğinden emindi. Essandra'nın orada olmayacağından biraz endişeliydi. Ailesini geri getirecek büyüyü bulana kadar kalacağını söylemişti, ama bunun değişip değişmediğinden emin değildi.

Ayrıca, geri döndüğünde başka nelerle karşılaşacağı konusunda da biraz endişeli olduğunu inkar edemiyordu. Rael'den son ayrıldığında, soylular başkenti geri almaya çalışmışlardı. Cyrus, yokluğunda işleri yürütmek için konseye güvenmiş, ancak Hephain ve Brant'a

krallığın güvenliğini sağlamaları görevini vermişti: Hephain başkenti, Brant ise geri kalan bölgeleri korumakla görevliydi. Arenada Brant, Akim Hanesi'nin lideri ve altın sınıfı bir dövüşçüydü. Adamlar ona saygı duyuyordu ve Cyrus ona güveniyordu. Cyrus muhtemelen Brant'ı Pryam'da Kord'un yerine gönderecekti.

Cyrus şakaklarını ovuşturdu. Denizde, kuşlarla yeteneğini deneme fırsatı bulmuştu. Onları kanla ovuşturup gökyüzüne salmıştı. Ve bu, şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz şeylerden biriydi. Sadece onların gözlerinden görebilmekle kalmamış, onları bir şekilde kontrol edebilmişti de. Bunun kendi yeteneği mi, yoksa Essandra'nın gücünden kalan bir şey mi olduğundan emin değildi. Her ne olursa olsun, bu yeteneğin yararlı olacağına emindi. Ancak bu, başını felç eden bir ağrıya da neden olmuştu ve kalan zamanını bu ağrının etkisini uyuyarak atlatmaya çalışarak geçirmişti. Ama güneş doğarken, limana girerken geminin pruvasında ayakta duruyordu.

Brant'ı iskelede dururken görünce baş ağrısı biraz azaldı. Cyrus omuzlarını gevşetti. Brant'ın kılıcı kınında, tek başına duruyor olması, en azından krallığın parçalanmadığı anlamına geliyordu.

Rıhtıma inerken Brant onu gülümseyerek karşıladı. "Hoş geldin," dedi.

Kollarını sıktılar. "Her şey yolunda görünüyor," dedi Cyrus.

Brant başını salladı. "Soylular bir hamle daha yaptı, ama Ryman onlar tepelere ulaşamadan durdurdu. Hiçbir şey kaybetmedik, kimse yaralanmadı. Bence bizi sınıyorlar."

Cyrus sinirli bir nefes verdi ama başını salladı. "Aferin." Lycus Hanesi'nin doğu tarafındaki adamları yönetmesinden memnundu. Ryman her şeyi kontrol altında tutuyordu, ama bu soylular ortadan kalkmayacak bir sorun oluşturuyorlardı.

"Atları getirdim," dedi Brant ve onu bekleyen iki ata götürdü. Eyerlere bindiler ve hayvanları saraya doğru sürmeye başladılar.

"Konseyi toplamamı ister misin?" diye sordu Brant, ön avluya vardıklarında.

"Evet, birazdan." Önce bir şey yapması gerekiyordu. "Essandra burada mı?"

"Bilmiyorum. Burada pek zaman geçirmedim, limana gitmeden önce Hephain'i kontrol etmek için bu sabah uğradım."

"Konseyi topla," dedi Cyrus. "Onlara birazdan geleceğimi söyle."

Brant başını salladı ve Cyrus, Essandra'nın çalışma odasına doğru yola çıktı. Essandra'nın gitmemiş olması için içinden dua etti.

Koridora döndüğünde, ona doğru yürüyen Essandra'yı görünce içini bir rahatlama kapladı.

İkisi de birbirlerine ulaştıklarında durdular.

Ama beklediği selamlama yerine, Essandra onun yanağına sert bir tokat attı. "Neredeydin?" diye sordu.

Yüzüne vurduğu güç başını yana çevirdi, ama Cyrus kendini tuttu. Kafası karışmıştı. "Pryam'a gideceğimi biliyordun..."

"*Haftalarca* mı? *Birkaç gün* içinde dönmen gerekiyordu. Ve hiçbir şey söylemeden gittin! Hiçbir şey!"

"Gideceğimi söylemiştim!"

Kız ondan uzaklaştı ve eliyle yüzünü sildi.

O, onun kızacağını hiç beklemiyordu. Ya da üzüleceğini. Hiç. Ayrıca, yokluğunun onu bu kadar rahatsız edeceğini de beklemiyordu.

"Essandra," dedi yumuşak bir sesle. "Özür dilerim. Haber vermeliydim. Daha erken dönmeliydim. Sadece çok şey vardı..."

Arkasında hızlı ayak sesleri duyuldu ve dönüp baktığında, konseyinin birkaç üyesinin onlara doğru koştuğunu gördü.

"Kral Cyrus!" diye seslendi Fatim. "Geri döndüğünüze çok sevindik!"

Essandra hızla yüzünü sildi ve yüzünü soğuk yüzünü soğuk yüzünü mükemmelliği yeniden yansıdı.

"Pryam'da beklediğimizden çok daha uzun kaldın," dedi Verin. Cyrus başını salladı. "Benim beklediğimden de uzun sürdü."

"Peki Prenses Miriel..."

"Artık Kraliçe Miriel," diye düzeltti Cyrus.

Essandra hareketsiz kaldı, bakışları ona yöneldi, ama Cyrus onun ifadesini okuyamadığı bir ifadeyle.

Meclis üyeleri alkışlarla patladı.

"Majesteleri!" diye haykırdı Verin. "Geri döndüğünüzde evlenmiş olabileceğinizi düşündük, ama biz..."

"İzninizle," diye mırıldandı Essandra ve koridordan uzaklaştı.

"Essandra," diye seslendi, "bekle." Ama beklemedi.

Onu takip etmek için harekete geçti...

"Meclis odasına gidelim," dedi Verin, meclis üyeleri onu çevrelerken. "Bize her şeyi anlat."

Cyrus etrafta Essandra'yı aradı. Ama o gitmişti.

Bir an daha oyalanıp sonra konseye geri döndü.

Bir ittifakla geri dönmüştü...

Ama bunun çok daha değerli bir şeye mal olduğunu düşünmeden edemedi.

Kırk Sekizinci Bölüm

Onu bir okyanus dalgası gibi konsey odasına sürüklediler. Cyrus kendini odaya çekilmeye bıraktı. Everan, Kord ve Brant da odaya girmişti.

"Evlendiğin halde onu da yanında getirmediğine şaşırdım," dedi Verin.

"Evlendim mi?" Cyrus aniden durdu. "Oh, onunla evlenmedim. Morak öldü. Aslında, bu yüzden bu kadar uzun kaldım, onun düzenini düzgün bir şekilde kurmasını görmek için. Ama biz... evli değiliz. Evlenmeyeceğiz de."

Meclis üyeleri hep birlikte durakladılar, kaşlarını çattılar ve ağızlarını açtılar. Cyrus açıklamaya başladı. Garip gelişinden Morak'ın ölümünü öğrenmesine, Miriel ile pirinç konusunda yaptığı anlaşmaya ve ona ve Pryam'a yardım etme planına kadar olan her şeyi anlatana kadar akşam olmuştu. Onun teklifini anlatmadı; çaresizlik özel kalmalıydı.

Konsey, pirinç sevkiyatını duyduğuna sevindi, ancak Cyrus'un adam ve koruma vaadi ile Pryam'ın Birlik'ten ihraç edilmesinden memnun değildi.

Kamu işleri sorumlusu Lomas iç geçirdi. "Rael'i henüz güçlendirmedik bile, ama şimdiden kendi sorunları olan başka bir krallığa bağlılık sözü veriyoruz."

"Ama ittifakın anlamı bu değil mi?" diye tartıştı Cyrus. "Evlilik anlaşması kapsamında benim yapacağım şey bu değil miydi?"

"Evlilik olmadan, bu en iyi ihtimalle sallantıda bir ittifak olur."

"Peki, neden kızgınsın?" diye sordu Cyrus. "Başka bir krallığa bağlılık sözü verdiğim için mi, yoksa yeterince bağlılık sözü vermediğim için mi?"

"Haklısınız, Majesteleri," dedi Lomas, "ama biz sadece haberlere tepki gösteriyoruz. Pryam'ın farklı bir durumda olduğu izlenimine kapılmıştık. Şimdi ise ihtiyacımız olduğunda bize yardım edemeyecek bir krallığa bağlılık sözü verdik."

Cyrus kollarını kavuşturdu. "Sence gıda tedariki nedir?
Şu anda ihtiyacımız olan en büyük yardım budur."

Verin başını salladı. "Çok doğru," diye kabul etti. Diğer konsey üyelerine baktı. "Bunu başarılı bir girişim olarak görmeliyiz. Pryam ile dostluk ittifakı kurduk, erzaklarımızı güçlendirdik ve halkımızı beslemeye yardımcı olduk, ayrıca diğer krallıklarla ittifak kurma konumumuzu da koruduk."

"Diğer ittifaklardan bahsetmişken..." Fatim cüppesinin cebinden bir mektup çıkardı ve Cyrus'a uzattı.

Cyrus, Japheth kralının yeşil mührünü hemen tanıdı. Neredeyse gözlerini devirecekti. Yine bu adam. Cyrus önceki mektubuna cevap vermemişti. Gururlu bir adam onu takip etmezdi.

"Güzel bir yeğeni olduğu söyleniyor," dedi Fatim.

"Potansiyel evlilik adayları hakkında tek gözlemlediğin şey bu mu?" diye araya girdi Ruth.

Fatim sustu.

Cyrus burnunu çektirdi. Yargıcı pek konuşmazdı, ama konuştuğunda Cyrus bunu çok severdi. "Yeğeni, ha?" diye sordu. "Bir kardeşini öldüren ve diğer kardeşiyle savaşta olan adamın yeğeni mi?"

"Karısının tarafından bir yeğeni," dedi Verin.

Bu sefer Cyrus gözlerini devirdi. "Pryam sana benim evlilikle ilgilenmediğimi göstermedi mi? Bu sadece bir amaç için bir araç."

"Majesteleri, Japheth göz ardı edilebilecek bir krallık değil. En azından mektubu okuyun." Cyrus mektubu aldı, mührü kırdı ve kelimeleri gözden geçirdi. *Kral Cyrus,*

Taçın ilk ağırlığının hem ezici hem de gece gündüz insanın değerli zamanını tamamen tükettiğini biliyorum.

Cyrus, bunun alçakça bir iğneleme mi olduğunu, yoksa Gregor'un aralarındaki görüşmeleri sürdürmek için yanıt vermemesinin bir mazereti mi olduğunu emin değildi.

Önceki mektubumun size ulaşıp ulaşmadığından emin değilim.

Bu bir yalandı.

Eğer ulaştıysa, önceki mektubumun Rael'de başardığınız her şeye duyduğum hayranlık ve saygıyı tam olarak yansıtamadığını düşünmek beni üzüyor. Şu anda ününüz önünüzde yürüyor ve eminim ki uzun ve müreffeh bir hükümdarlık dönemine parlak bir ışık tutuyor.

Cyrus, bunun bir iğneleme olmadığını, Cyrus'un hafif hakaretini kasıtlı olarak görmezden gelip tamamen affettiğini fark etti. Belki de Gregor bu ittifaka ondan daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Eğer talihsiz bir şekilde mektubum size ulaşmamışsa, iki krallığımız arasında kurulacak olası bir dostluğun ne kadar büyük bir onur olacağını tekrar belirtmek isterim. Majesteleri, eşsiz içgörüler ve bakış açıları getirecek ve bunlar, şüphesiz, ortak yolumuzu aydınlatmaya hizmet edecektir.

Yine övgü. Cyrus mektubun sonuna atladı.

Rael'i memnuniyetle ziyaret ederim, eminim ki sizin hükümdarlığınız altında, son ziyaretimden bu yana daha da görkemli hale gelmiştir.

Cyrus, isyan sırasında yıkılan idari ofisleri pencereden dışarıya baktı. Onları tamir edeceklerdi. Eninde sonunda. Mektuba tekrar baktı.

Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

İmza, *Gregor the Lion, Japheth kralı, Hetahl kralı...*

Cyrus mektubu masanın üzerine atarak danışmanlarının okumasını sağladı. "Bu adam çaresizlik kokuyor."

"Zengin bir çaresizlik," diye ekledi Verin. "Japheth'in ne kadar parası olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordu. Ayrıca pek de umursamıyordu. Gregor'da bir şeyler ters gidiyordu ve Cyrus onunla hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyordu.

"Cyrus," dedi Everan, "Gölge Kral'ın ittifakını böyle bozarsın. Burada kazanacağın şey önemli değil. Önemli olan Gölge Kral'ın kaybedeceği şey, ondan alabileceğin şey."

Cyrus'un dudakları sıkılaştı. Everan'ın bazen ne kadar sık haklı çıktığı onu gerçekten rahatsız ediyordu. "Peki. Şunu yaz: *Kral Gregor. Dostluk teklifin için teşekkür ederim*."

Verin kelimeleri hızla karaladı, bitirdiğinde durakladı, sonra ona baktı. "Hepsi bu mu?"

Cyrus'un gözleri masadaki tüm konsey üyelerini taradı, hepsi daha fazlasını bekliyordu. İçini çekti. "*Şunu da* ekle: *Düşüneceğim*."

Verin konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama sessiz kaldı.

Fatim araya girdi. "Majesteleri, toplantı için biraz daha samimi ve dostane bir şey önerebilir miyim?"

Cyrus odadaki havayı okuyabilirdi. Ayağa kalkarken elini reddedici bir şekilde salladı. "Everan, onunla daha iyi bir şey üzerinde çalış. Benim söyleyeceğim bir şey gibi olsun."

Everan'ın ağzının köşesi gülümsemeyi andırıyordu. "Bence anahtar, sizin söyleyeceğiniz bir şey gibi görünmemesini sağlamak."

Küçük rüzgar esintileri sıcağı kırıyordu, ancak taşıdıkları aşındırıcı kum her türlü rahatlamayı yok ediyordu. Güneş ufukta alçalmıştı ve Cyrus, güneşin bir an önce batmasını diledi. Üç hafta geçtikten sonra, bu terk edilmiş krallığın ne kadar sıcak olabileceğini neredeyse unutmuştu. Ama şu anda sıcağı düşünmüyordu. Essandra'yı gördü gördü santimetre Essandra'yı kılıç kılıç çalışmak eğitimi . Bu sürpriz, yüzüne bir gülümseme getirmişti. Kızının kılıç kullanmayı öğrenmesini istemişti, ama kızı buna şiddetle karşı çıkmıştı. Kızının sadece büyüye güvenmesinden hoşlanmıyordu; büyüye güvenmiyordu, ama kılıca güveniyordu ve sonunda kızının kılıç kullandığını görmekten memnun olmuştu. Görünüşe göre, bu onun ilk dersi değildi.

Yine de onu bulduğuna sevindi. Uzun zamandır görüşememişlerdi. Suikastçılarla ilgili yeni bir gelişme olup olmadığını merak ediyordu.

O yaklaşırken, Essandra antrenmanını bıraktı ve ikisi de durdu. Cyrus kılıcını kullanmayalı bir ömür geçmiş gibi geliyordu. *Gerçekten* kullanmayalı. Kılıcını sırtındaki kınından çıkardı ve ona muzip bir gülümseme attı.

Essandra gülümsemedi. Aaron'a başını salladı, Aaron da Cyrus'un devralması için eğildi. Cyrus, rahatsızlık verip vermeyeceğini sormalı mı diye düşündü, ama sonra, eğer Essandra onu burada istemiyorsa, bunu hemen belli edeceğini düşündü.

Rahat bir hareketle öne çıktı, onu sınadı ve Essandra geri çekildi.

Gözlerini kısarak, kılıcıyla keserek öne doğru hamle yaptı. Cyrus hafifçe karşı hamle yaptı ve geri çekildi.

"Hepsi bu mu?" diye alay etti.

Aaron'un yüzü sertleşmişti. Hâlâ kızgın mıydı? Cyrus'un özrü onu hiç yatıştırmamış mıydı?

Kılıcının kabzasına elini sıktı ve dudakları inceldi. Kılıçla ona rakip olamazdı, ama o onu yenmeye çalışmıyordu.

Bir an için daire çizerek birbirlerini beklediler. Gözleri onu süzdü. Sonra saldırısını durdurmadan ileri atıldı. O savunmaya geçti, kız ise ilerledi. Kız aslında oldukça iyi dövüşüyordu, ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı. Bir dizi saldırı karşı hamlesiyle dönerek kızı geriye itti. Silahlarının çırpınışları sabah havasını yararak geçti. Onu daha da geriye itti, ama neredeyse korkuluğa ulaştıklarında, hızını keserek ona nefes alması için fırsat verdi. Cyrus gülümsedi, ama kız sadece buz gibi bir bakışla karşılık verdi.

Hâlâ kızgındı.

Essandra kılıcını önüne tuttu ve diğer elini kılıcın kabzasına götürdü, sonra ikinci bir kılıç çıkardı ve bir kılıcı ikiye çevirdi.

Bu, onun öğrenmesi gereken bir numaraydı.

Kız saldırdı. İki kılıcı aynı anda savurarak öfkeyle geri kazanmaya çalıştı. Kızın öfkesini, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Bu onu dikkatsiz yapıyordu. Cyrus, kızın saldırılarını kolayca savuşturdu.

Gülmekten kendini alamadı.

Ama kız gülmüyordu. Güçlü bir darbeyle onu yere düşürmek üzereyken, tam anlamıyla bir saldırı başlattı.

Gerçek bir saldırı.

Vücudu savunmaya geçti. Bir kılıcı, neredeyse elinden düşürecek bir güçle karşıladı, ama ikinci kılıcı aşağıdan yukarı doğru keserek yüzünü sıyırdı, sol yanağını yaraladı ve gözünü kıl payı ıskaladı.

Cyrus şaşkınlıkla geriye sendeledi. Elini yanağına götürdü ve kanla ıslanmış elini geri çekti. Burun delikleri genişledi,

gülümsemesi kayboldu. Kızın gözleri ona ateşli bir şekilde baktı. Kızın bunu kasten yapıp yapmadığından emin değildi, ama kasten yapmamış gibi de görünmüyordu. Bu kadının nesi vardı?

Essandra, göğsü inip kalkarken, saçları rüzgarda savrulurken ayakta duruyordu. Artık işi bitmiş gibi görünüyordu, iki kılıcı da Aaron'un eline tutuşturdu ve saraya doğru dönüp gitti.

"Essandra!" Cyrus onun arkasından seslendi. Tabii ki beklememişti.

Kendi kılıcını fırlatıp yere sapladı ve onun peşinden koştu. "Essandra!"

Hâlâ durmuyordu.

Cyrus adımlarını hızlandırdı ve Essandra saraya girerken ona yetişti. "Essandra!" Essandra'nın kolunu tuttu ve onu durdurarak kendine dönmesini sağladı.

Essandra onu itti. "Çekil üstümden!"

"Özür diledim!"

"Artık senin başarısızlıklarını telafi etmek benim işim değil, Miriel'in işi!"

Aniden durdu. Miriel'in mi? Kaşları düştü. "Neden Miriel'in olsun ki?"

Kız ondan uzaklaştı ve neredeyse devirdikleri küçük oturma odasının penceresinden dışarıya bakmaya başladı.

"Neden Miriel'in işi olsun ki?" diye sordu tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle, ona yaklaşarak.

"O artık senin karın," dedi kısa bir cevapla.

"Karım mı?" Kafasını salladı. "Ben Miriel ile evlenmedim."

Kız başını ona doğru çevirdi, gözleri onun gözlerine kilitlendi ve bir anlığına ona baktı. Dudakları aralandı. "Evlenmedin mi?"

"Sana söyledim, o daha çocuk. Taç giyme törenini ben yaptım. Yardım ettim..."

Durdu. Ona söylememişti; konseyine söylemişti. Ve Essandra orada değildi. "Bekle, onunla evlendiğimi sandığın için mi kızgınsın?"

Essandra alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki hayır." Yutkundu. "Ama ben bunu yapmak için gittim, en azından bunu tartışmak için." "Biliyorum ve kızmadığımı söyledim."

Yine de kızgındı. Yüzünde, vücudunda her yerde belliydi. Öpmek istediği dudaklarında, dokunmak istediği saçlarında. Her yerinde onu yakacak gibi bir ateş yanıyordu.

Ve ona izin vermezse lanetlenecekti.

Cyrus kendini bir sandalyeye itilmiş buldu. Essandra, üzerine tırmanıp bacaklarını açarak kemerine tırmandı. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştı, ama onu durdurmadı. Ona zarar vermek mi istiyordu? Onu ele geçirmek mi istiyordu? Kadının deri pantolonundan penisini çıkarıp üzerine oturduğunda, sormaya bile gerek kalmadı. Umursamıyordu, bu kadın ne istiyorsa alabilirdi.

Onu derinlemesine içine aldı, istediği açıda hareket ettirdi. Kalçaları ona doğru yuvarlandı, ama kadın onu sıkıca tutarak sabit tuttu. Onun vücudu üzerinde kendisinden daha fazla kontrolü vardı.

Kadının cildi ateş gibi yanıyordu. Adam ellerini elbisesinin altından kadının uyluklarına doğru itti, ama sonra durdu. Kadının kaosunun ortasında bile, kuralları biliyordu. Kadın ritmine uyum sağlarken, adam sadece başını geriye yasladı.

Yavaş ve derin bir şekilde onu aldı, her aşağı inişinde kendini ona sürttü. Onunla ilgili her şey onu uçurumun kenarına yaklaştırıyordu: görünüşü, kokusu, dokunuşu. Nefesinin sesi. Ağzı onu arzuluyordu ve onu yutmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Vücudu daha da ısındı. Omuzlarını kavradı ve daha hızlı sallanmaya başladı. Cyrus kendini kaybetmemek için kontrolünü korumaya çalıştı. Ter ikisini de kapladı. Onun teninden terini yalamak istedi.

Daha da sertçe, ona sürtündü. Başını eğdi, yanakları birbirine değdi, ağzı onun ağzına çok yakındı. Nefesinin sıcaklığı kulağını okşadı. Kendini tutamadı ve döndü, onun öpücüğüne ihtiyaç duyuyordu.

Ama kadın onun çenesini kavradı ve onu kendine tuttu. Yüzündeki kan kadının cildine değdiğinde bağ kuruldu, ama kadın onu zihnine almadı. Onu reddetti. Ona her şeyi reddetti. Dudaklarını onun dudaklarına değdirmeden tuttu, ona hiçbir şey vermedi. Ondan sadece daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını aldı.

Ta ki parçalanana kadar.

Onu sıkıca kavradı, sırtını kavisleyip onu bacaklarının arasına sıkıştırdı, titreyip sarsıldı. Sonra hareketsiz kaldı, rahatlamış bir şekilde nefes nefese kaldı.

İki kez daha itti ve o da ona katıldı.

Ama kadın ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı.

Cyrus başını kaldırdı. "Bekle," diye nefes nefese söyledi. Alnında bir ağrı belirdi. "Gidiyor musun? Nereye..."

"Suikastçıları serbest bıraktığımı bilmelisin," dedi, hala nefes nefeseyken eteğinin altına uzanıp iç çamaşırlarını düzelttikten sonra elbisesini düzeltti.

Adam ona boş boş baktı, zihni bulanık, göğsü hala inip kalkıyordu. "Ne?"

"Yüzün için üzgünüm," diye ekledi kısaca. Bunun üzerine, arkasını dönüp onu terk etti.

Cyrus, kadının kaybolduğu boş kapıya bakakaldı, deri ceketinin önü hala açıktı, vücudu hala kadını arzuluyordu.

Bu kadın. Bu kadın onun ölümüne neden olacaktı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Teron, lavaboda ellerindeki son kan izlerini yıkadı, sonra havluyla kuruladı.

Cyrus mum ışığında aynada kendine baktı. Teron'un birkaç saat sürmüştü, ama gözünün altındaki yanağını yaran kesik izinden eser yoktu.

"Daha dikkatli olmalısın," diye Teron onu iyileştirirken azarlamıştı. "Gözü geri getiremem."

Cyrus, Teron'un sınırlarının çok iyi farkındaydı; yıllar boyunca birçok kez zorladığı sınırların. Ve burada, gecenin karanlığında, Teron'un iyileştirici dokunuşunu alırken, sanki tekrar villaya dönmüş gibi hissetti.

Şifacı odanın köşesindeki sandalyesine çöktü ve Cyrus onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Yansımada ona bakarak, "İyi misin?" diye sordu. Adam endişesini eliyle savuşturdu. "Yaşlanıyorum, hepsi bu."

"O kadar da yaşlı değilsin." Cyrus yüzündeki kanı yıkamaya başladı.

Teron hafifçe alaycı bir şekilde güldü. "Seksen üç yaşındayım. Muhtemelen bu krallıktaki herkesten daha yaşlıyım." Bir an sessiz kaldı. "Fazla zamanım kalmadı. Senin yükselişini görebildiğim için mutluyum. Keşke daha uzun kalıp nasıl büyüdüğünü izleyebilseydim."

Cyrus aynanın önünde hareketsiz kaldı, gözleri hala Teron'un üzerindeydi. Bu düşünce onu acıttı. Teron bir şifacıdan, bir arkadaştan daha fazlasıydı. O bir aile üyesiydi. Cyrus döndü. "Öyle şeyler söyleme. Benden daha uzun yaşayacaksın, ihtiyar."

Güneş daha yeni doğmuştu ve Cyrus şimdiden rahatsız olmuştu. Jaem onu kan bağıyla aramıştı. Bravat hala geri dönmeyi reddediyordu. Cyrus'la konuşmayı bile reddediyordu ve Cyrus onu Rael'e geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmiş, artık onu öldürmenin bir yolunu bulmaya karar vermişti. Jaem'e bu görevi vermeyi kısa bir süre düşünmüştü, ama Bravat daha yetenekli bir savaşçıydı. Jaem için risk çok büyüktü. Yine de, Cyrus başka bir çözüm bulamazsa, başka seçeneği olmayabilirdi.

Cyrus, ardından gelen haberden daha da rahatsız oldu. Mercian kraliçesi Gölgeler Diyarı'ndaydı. Görünüşe göre, düğününden beri oradaydı.

Gölge Kralı ile evlendiği için onu zaten yargılamış ve ona göre yazmış, ama Gölge Diyarları'nda kalması, orada yaşamayı *seçmesi*, bunun siyasi bir anlaşmanın ötesinde olabileceği anlamına geliyordu. Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu. Belki de bir şey, onun bu canavarla aşırı bir zorunluluktan dolayı evlendiğine inanmak istemesine neden oluyordu. Belki de onun bundan daha iyi olduğuna, *Mercia*'nın bundan daha iyi olduğuna inanmak istiyordu. Ya da belki de Cyrus, Gölge Kral'ın sahip olduğu her şeyi elinden almak istiyordu, ama bunun yerine şeytan daha fazlasını inşa ediyor gibi görünüyordu.

Belki de Cyrus, kaderindeki düşmanların listesini genişletmek zorunda kalmasından rahatsızdı. Ama dikkatli olması gerekiyordu. Başka bir krallıkla, özellikle de halkının düşman olarak görmediği bir krallıkla bir savaşa daha giremezdi.

Cyrus, konsey odasına doğru ilerlerken ayak sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Onu daha da sinirlendiren şey, bu lanet olası konsey toplantılarıydı. Önceki günün neredeyse tamamını konseyiyle geçirmişti ve nedense bugün *yine* toplanmaları gerekiyordu. Ve önceki gece Essandra'yla olanlar... her ne olduysa... zihni hâlâ karışık durumdaydı. Onunla konuşması gerekiyordu, ancak bu lanet olası konsey toplantısı bitene kadar fırsatı olmayacaktı.

Köşeyi döndüğünde onu gördü. Essandra.

Ve onun yanında duran baş suikastçıyı görünce göğsü daha da sıkıştı.

Orion. Kısa sakalını kesmiş ve şimdi temiz traşlıydı, ama Cyrus onu tanıdı. Sarıyla karışık bakır rengi saçlarını, çelik grisi gözlerini, ölümcül bir suikastçının esnek vücudunu tanıdı — Cyrus'un öfkelendirdiği ve şimdi krallığında serbestçe dolaşan suikastçı.

Orion başını neredeyse selam verir gibi eğdi, ama yaklaşırken çelik gibi gözlerini Cyrus'tan ayırmadı. Bu, saygı kisvesi altında bir meydan okuma gibi geldi.

Cyrus keskin bir bakışla karşılık verdi. "Onları serbest bıraktığını ve gittiklerini söylediğini sanıyordum," dedi Essandra'ya öfkeyle, suikastçıdan gözlerini ayırmadan.

Essandra sertleşti. Cyrus'un ses tonunu beğenmedi, ama Cyrus umursamadı. "Hayır, onları serbest bıraktım dedim. Onlara Rael'de kalabileceklerini de söylediğimi

Rael'de kalabileceklerini söylediğimi de söylemeyi unutmuş olmalıyım."

Cyrus'un eli kılıcının kabzasına gitti. Fırsatları varken gitmeleri gerekirdi.

"Günaydın, Majesteleri," danışmanlarından biri, küçük bir grup halinde ona doğru ilerlerken seslendi. Bir terslik olduğunu hissederek yavaşça durdular.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Verin.

Her şey yolunda değildi. Hiç de bile.

Essandra Orion'a başını salladı. "İşimiz bittiğinde seni bulurum," diyerek onu gönderdi. Konsey üyelerine döndü. "Her şey yolunda," dedi.

Ama havada gerginlik hakimdi.

Orion, Essandra'ya bir bakış attı, sonra tekrar Cyrus'a döndü. Hiçbir şey söylemedi.

Sadece yavaşça geri çekildi, sonra dönüp salondan çıktı.

Cyrus, konsey üyeleri dikkatlice yan odaya geçerken, ayrılan suikastçıyı delici bakışlarla izledi. Essandra'nın peşinden gitmeden önce onu yakaladı.

"Onları dışarı çıkarmakla kalmadın, kalmalarına da izin verdin," diye dişlerinin arasından söyledi.

Essandra kolunu onun elinden çekip kurtardı. "Başka nereye gidebilirlerdi ki?"

"Kelimenin tam anlamıyla her yere. Gitmek için çok çaresizdiler."

"Önceden başka seçenekleri yoktu, ama şimdi var. Ve onların becerileri

—onları kullanabiliriz."

"Onlara ihtiyacım olmadığını zaten söyledim."

Kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "Bu, adamlarımızın yarısını başka bir krallığa vermeyi kabul etmeden önceydi."

"Yarısı değildi."

Zümrüt rengi gözleri parladı. Geri adım atmıyordu. Suikastçıları yanında tutmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu? Ve sırrını korumaları için onlara güvenmeyi? Özgür olmamalıydılar; ölmüş olmalılar.

"Onlara güvenebileceğini mi düşünüyorsun? Bildikleri şeyleri göz önüne alarak?" Öfke yüzünü kızarttı. "Ve ne olacak, şimdi de gönüllü olarak bize yardım edecekler mi? Serra'ya karşı? Gölge Kral'a karşı?"

"Sen böyle davranmaya devam edersen hayır," diye tersledi. "Ama onları Çakallara satan kimdi sence? Gölge Kral'dı."

Geri çekildi. Gölge Kral adamları Çakallara mı satmıştı?
Öyle olsa bile, bu onlara güvenilebileceği anlamına gelmezdi.

Essandra dönüp konsey odasına doğru yürüdü.

Cyrus hemen arkasından yaklaştı. "Ben yokken başka sürprizler oldu mu?"

"Sana sürprizi bozmak istemem," diye omzunun üzerinden tısladı.

Konsey odasına girdiler ve Cyrus masanın ucundaki koltuğuna oturdu. Essandra, sanki az önce krallığı tehdit eden ağır bir tehlikeyi tartışmamışlar gibi, onun soluna oturdu.

Toplantıdaki konuşmaları pek takip etmedi; Gregor'a gönderilecek haberler, savunma güncellemeleri, erzak durumu ve beklenen hasatlar, diğer ufak tefek konular... Ama hiçbir şey, zihninde zaten çalkalanan düşünceleri bastıramadı.

Toplantı sonunda sona erdi ve konsey üyeleri dağıldı. Essandra kaçmaya çalıştı, ama Cyrus onu yakaladı ve yan koridora çekerek sırtını duvara dayadı ve ona yaklaştı. Geçen bir saat, onun öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. "Beni rahatsız bir duruma soktun."

"Suikastçılarla mı, yoksa dün akşamki olayla mı?" Yüzü taş kadar soğuktu, sesi keskin.

Bunu aştıklarını sanıyordu. "Neden hala kızgınsın? Özür diledim sana."

"Bunun her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun?"

Ama başka ne yapabilirdi ki? "Benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum. Miriel'in bana ihtiyacı vardı, Pryam'ın bana ihtiyacı vardı..."

"*Benim* sana ihtiyacım vardı!" diye bağırdı. Sözleri onun sözlerini çaldı.

Dudakları titriyordu. "Lanet olsun," diye fısıldadı ve yüzünü eliyle kapattı. Duygularını göstermeyi nefret ediyordu.

Adam yana kaydı ve ana salondan meraklı bakışları engellemek için omzunu kadının yanındaki duvara dayadı.

Kadının sesi yenilgiyle alçaldı. "Amoran Kupası büyüsü için gücüne ihtiyacım vardı, ama senin kanın yoktu."

"Bunun için bana ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

"Şimdi orijinal büyünün alternatifleri üzerinde çalışıyorum, ihtiyacım var." Demek ki hala büyüyü çalıştırmaya çalışıyordu.

Rahatlama hissi onu kapladı, ama bu suçluluk duygusunu hafifletmeye yetmedi. "Bilmiyordum," dedi. "Üzgünüm." "Ve ağaçlara gitmem gerekiyordu," diye ekledi. "Ve sen burada değildin. Bu ayki çiçeklenmeyi kaçırdım."

Ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı ama o burada değildi. Ve şimdi durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Sesi fısıltıya dönüştü. "Benden ne istiyorsun, Essandra? Ne olursa olsun, sana vereceğim."

Gözlerini ona çevirdi. Yüzü ciddileşti ve vücudundaki gerginlik azaldı. Dudakları hafifçe hareket etti. Sonra derin bir nefes alırken yüzünü kapattı. "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi sonunda. Başını salladı. "Neden seni suçluyorum bilmiyorum."

"Çünkü ben burada değildim ve bana ihtiyacın vardı." Ellerini yüzünden çekti.

"Üzgünüm," dedi tekrar. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Sonra durakladı.

"Güçlerimizi birleştirelim," dedi.

Gözleri onun gözlerine kaydı ve kaşları çatıldı. "Ne?"

"Güçlerimizi birleştirelim. Soroya'nın sana bir kahin getirdiğini, onunla birleşerek kanına ihtiyaç duymadan Aether'in gücüne erişebileceğini söylemiştin. Bunu benimle yap. Güçlerimizi birleştirelim."

"Hayır." Başını salladı. "Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü bunun sonuçları var, Soroya'nın anlamadığı sonuçları."

"Ne gibi?"

"Güç iki yönlüdür. Ben Aether'e sınırsız erişimim olur, sen de benim gücüme ve benimle bağ kuran herkese sınırsız erişimim olur, tüm cadı grubumun gücüne sınırsız erişimim olur."

"Ve sen bundan endişeleniyorsun." Bu bir soru değildi.

Bir an sessiz kaldı. "Bu seni çok güçlü bir adam yapar."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Bu, göğsüne bir hançer saplanmış gibi hissettirdi. "Sonra bağı koparabilir misin?"

Kız başını salladı. "Hayır. Bu bir kan bağı. Sadece birimiz öldüğünde kopar."

"Eğer gücünü kullanmamı istemiyorsan, kullanmam."

"Kardeşini ele geçirebilecek olsaydın kullanırdın," diye fısıldadı kadın. "Ya da Gölge Kral'ı."

Sessizleşti ve bakışlarını yere indirdi. Bunu inkar edemezdi.

"Gördün mü?" dedi kadın kasvetli bir sesle. "İntikamla hareket eden güçlü bir adam olurdun. Kontrolsüz."

Kadın, ne kadar kontrol sahibi olduğunu bilmiyordu. "Beni başka şeyler de yönlendiriyor," dedi adam.

"Ne gibi?" diye sordu ona.

Ama söyleyemedi.

"Tamam," dedi kız yumuşak bir sesle. Sonra onun yanından geçip uzaklaştı ve adam kızın uzaklaşmasını izledi.

Ellinci Bölüm

Cyrus derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Kararından dolayı rahatlamış mıydı, yoksa kendine mi hayal kırıklığı duyuyordu, emin değildi. Jaem'e Bravat'ı öldürmesini emretmeyi planlamıştı. Kontrolsüz savaşçı artık Rael için çok büyük bir risk oluşturuyordu ve bir süredir yaptığı gibi masum insanları öldürüyordu. Kardeşinin koruması altındaki masum insanlar olsalar bile, bu Cyrus'un midesini bulandırıyordu ve o bunu bozmak istiyordu.

Bu, Jaem için intihar görevi olurdu. Bravat'ı öldürdükten sonra, bunu başarabilirse tabii, Bravat'ın adamları onu öldürecekti. Başaramazsa, Bravat onu kendi elleriyle öldürecek ve daha da tehlikeli hale gelecekti.

Cyrus, Jaem'in sesini zihninde duyarak güncellemeleri dinlerken, emri veremediğini, arkadaşından bunu isteyemediğini fark etti. Kardeşinden.

Jaem bunu yapardı. Hiç tereddüt etmeden

yapardı. Ama Cyrus ondan bunu isteyemedi.

Şimdi, olaydan sonra, rahatlama ve kendine olan hayal kırıklığıyla çelişkili duygular içinde kalmıştı. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu, tıpkı halkının artan huzursuzluğunu kontrol altına alması gerektiği gibi. Serra'ya karşı harekete geçilmesini istiyorlardı ve şimdi başkentte çeşitli protestolar başlatmışlardı, az sayıda sesli kişi halkı daha da kışkırtmak için oldukça ateşli konuşmalar yapıyordu.

Everan ile bunu konuşması gerekiyordu, ama önce yapması gereken başka bir şey vardı. Dirseğiyle odanın kapısını garip bir şekilde çaldı.

Essandra kapıyı açtığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Keten bezle sarılmış ellerinde kan şişelerini ona uzattı.

Gözlerini kırptı. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Birkaç gün yetecek kadar var, ama senin bunları çabuk tükettiğini biliyorum. Sana düzenli olarak gönderilmesini sağlayacağım. Asla eksik kalmayacaksın."

"Bu..." Ne diyeceğini bilememiş gibi başını salladı. "Yani, bu gerçekten pratik mi?"

Ne zamandan beri pratikliği umursuyordu ki? "Her zaman elinde olmasını sağlayacağım." Şişeleri uzattı ve o yavaşça aldı.

Ellerini toplarken elini onun eline değdirdi ve durakladı, elini orada bıraktı. "Kanları ne için kullandığımı hiç sorgulamıyorsun," dedi.

"Sormamı mı istiyorsun?"

Kız başını salladı. "Hayır."

Adam başını salladı. "Tamam

o zaman." Kız şişeleri elinde

tutarak ayağa kalktı.

Adam da ayağa kalktı ve şişeleri tutan kadına baktı.

"Seni yalnız bırakayım," dedi sonunda. "Sadece senin almanı istedim." Dönüp gitmek üzereydi.

"Onu sadece büyüler için kullanmıyorum," dedi kadın. "Onları görmek için kullanıyorum. Hatırlamama yardımcı oluyor."

Adam durdu, geri döndü. Bir süre sessizlik oldu. Sonra sordu, "Annen ve kız kardeşin?"

Kız gözlerini indirdi, ama başını salladı. "Bu gücü eski anıları, unutulmuş şeyleri ortaya çıkarmak için kullanıyorum."

"Bana da gösterebilir misin?" Sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Bu çok özel bir şeydi. "Özür dilerim," dedi çabucak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Onları görmek *ister* misin?" diye sordu kız yumuşak bir sesle.

Daveti onu şaşırttı. "Bu bir ayrıcalık olur."

Essandra oda kapısını daha fazla açarak onu içeri aldı ve o da içeri girdi. Dikkatlice, şişeleri bir tanesi hariç yan masaya koydu ve pencerenin yanındaki kanepeye geçti.

"Oturmalıyız," dedi.

Cyrus onun yanına oturdu ve ona dönerek yüzünü ona çevirdi. Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Gergindi. Hayır, gergin değil, ama... bir şey vardı.

Essandra şişeyi ona uzattı.

Şişeyi kendisi açıp içindeki kanı kendisi kullanabilirdi. Ama onun almasına izin vermek, *onun* cildine dokunmasına izin vermek...

Elini tuttu ve başparmağıyla avucuna bir damla kan damlattı. Kız gözlerini kapattı, o da öyle yaptı. Elini bırakmadı.

Cyrus kanının çağrısına uydu ve Essandra onu zihnine aldı. Onu bir köyün merkezine götürdü. Etraflarında çalışan, koşuşturan insanlar vardı.

Bir grup genç kız el ele tutuşmuş, daire şeklinde zıplıyordu. Bir adam omzunda bir demet odunla birkaç adım ötede yürüyordu.

"*Bütün bunların nasıl göründüğünü unutmuştum,*" dedi ona. "*Çok uzun zamandır yıkık halde görüyordum. Ama şimdi*..."

Sözleri yarım kaldı. İki çocuk, içinde su dolu iki kova taşıyarak yanından geçerken gülümsedi.

"*Bu taraftan,*" dedi ve onu merkez caddeden evlerin bulunduğu bir yan sokağa götürdü.

Sonunda küçük bir bahçesi olan bir eve geldiler. Yaklaştıkça Cyrus, yeşil sıraların arasında çalışan bir kadın gördü. Ondan sadece biraz daha büyüktü, on yaşından fazla değildi, yanında on iki ya da on üç yaşlarında bir kız vardı.

Essandra bahçeye doğru yürüdü, gözleri onlara sabitlenmiş halde, kenarda durup onları izledi.

"*Ne kadar güzeller, değil mi?*" diye fısıldadı.

Kadın döndü ve Cyrus yüzünü daha iyi görebildiğinde, donakaldı. Onu daha önce görmüştü. Gözleri etrafında dolaştı. Bu köy...

Ve aniden hatırladı — rüyayı, görüntüyü — duyabildiği tek görüntüyü. Burasıydı.

"*Bir sorun mu var?*" diye sordu kadın. "*Hayır,*" dedi Cyrus hemen.

Essandra bahçeye doğru baktı. "*Babam*, *kardeşim ve ben henüz yürümeye başlamışken öldü. Onunla ilgili anılarımı ortaya çıkarmaya çalıştım, ama çok uzaklardalar. Çok küçüktüm. Bizi annem büyüttü*." Hüzünle gülümsedi. "*O harika bir kadındı. Her zaman ne yapması gerektiğini bilirdi*

Ne yapacağını her zaman bilirdi." Gözleri doldu. *"Teron sadece birini seçebileceğimi söyledi, ama ikisi arasında nasıl seçim yapabilirim?*"

Yanağından akan gözyaşını sildi. "*Annemin kız kardeşimi seçmemi isteyeceğini biliyorum. Ve Indira'yı her şeyden çok seviyorum. Ama annem... O bana güven hissettirirdi. Beni güçlü yapardı. Ona ihtiyacım var. Biliyorum bu bencilce, ama ona ihtiyacım var. Onu çok özlüyorum*." Kollarını kendine doladı. "*Onu tekrar böyle görebilmek büyük bir lütuf. Keşke o da beni görebilseydi. Keşke ona sarılabilseydim. Onu hissedebilseydim*." Essandra'nın dudağı titredi. "*Bazen, sadece anneme ihtiyacım var*." Ağlamasını bastırmak için ağzını kapattı.

Cyrus, bahçede duran Essandra'nın annesine ve kız kardeşine baktı. Bu bir anıydı. Keşke bir anının görüntüsünü değiştirebilme gücüne sahip olsaydı.

Belki de vardı...

Odaklanarak anıyı inceledi, sonra yavaşça parçalarını kendi yarattığı kopyalarla değiştirmeye başladı, ancak bunlar mükemmel değildi. Essandra etrafına bakındı, değişikliği hissetti.

"*O nedir?*" diye sordu.

Parça parça, onu kendi yeniden yarattığı, kontrol edebileceği bir şeyle değiştirdi.

Bir adım geri attı. "*Sen misin? Bir şey mi yapıyorsun?*" Parça parça.

Bir adım daha geri attı. "*Cyrus.*"

Bu gerçek değildi. Bunu anlayabilir miydi? Parça parça. Kişi kişi. Bunu yaptığı için ondan nefret eder miydi? Hafifçe tereddüt etti.

"Cyrus," dedi kız, sesinde endişe vardı. Adamın kolunu tuttu. "*Ne yapıyorsan, dur!*"

Ama sonra annesi bahçeden kalkıp ona doğru baktığında donakaldı. Essandra ona bakarken, o da düzensiz bir nefes aldı. Bir adım geri attı. "*Beni görebiliyor mu?*" diye fısıldadı, nefesi titriyordu.

Annesinin görüntüsünü öne doğru çekerek Essandra'ya doğru yavaşça yürüttü. Kadının yüzünü sevinçle, sevgiyle aydınlattı; kendi annesinde görmek istediği bir ifadeyle.

"*Beni görebiliyor mu?*" Essandra daha çaresiz bir şekilde tekrar sordu.

Yalan söylemek istemiyordu. Neyse ki, ona bu şansı vermedi. Essandra, annesine doğru sendeleyerek ilerledi, neredeyse koşarak, bir çığlık attı.

Cyrus, sahip olduğu her şeyi kadına aktardı. Tüm gücünü, tüm enerjisini. *Bir görüntüden daha fazlasını* istedi. Essandra'nın görmesi yeterli değildi; onun hissetmesini istiyordu. Hissetmesi gerekiyordu.

Gerçek olmalıydı.

O da bunu gerçek

yapacaktı.

Sahip olduğu her şeyi verdi, iradesinin her zerresini kanalize etti.

Essandra annesine sarılıp ağladığında, başardığını anladı. Birbirlerine sarıldılar.

Cyrus hızla gücünü kaybediyordu. Kendini zayıflamış hissediyordu, ama dayanmaya zorladı kendini. Biraz daha zaman. Ama yapamadı. Görüşü bulanıklaşmaya başladı.

Essandra geriye sendeledi ve gözlerini ona çevirdi. "*Cyrus!*" diye alarmla bağırdı.

Cyrus başını salladı, ağır ağır nefes alıyordu. "*Üzgünüm,*

dayanamıyorum." "*Bırak gitsin*."

Biraz daha...

"*Bırak gitsin!*"

Görüntüyü bıraktı ve gözlerini açarak odasına geri döndü. Burnundan kan akıyordu ve yana doğru sendeledi.

Kadın kolunu yakaladı ve onu tuttu. "Cyrus!"

"Ben iyiyim." Yaklaşan karanlığı gözlerini kırparak

uzaklaştırmaya çalıştı. Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini tekrar açtığında sırt üstü yatıyordu. Gözlerini tavandaki kirişlere odakladığında kafası karışmıştı.

Onun kirişleri. Onun

tavanı. Onun odası.

Nasıl... Ne...

Cyrus kendini yukarı itti. Yatağındaydı. Güneş pencereden içeri doluyordu. Oda sessizdi. Yalnızdı.

Odasının kapısı açıldı ve Visa bir elinde yemek tabağı, diğer elinde sürahi ile içeri girdi.

"Ah, uyanmışsın!" diye bağırdı onu görünce.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Essandra birazdan dönecek," dedi Visa. "Seninle birlikte burada bekliyordu, ama çok dağınıktı. Onu temizlenmeye gönderdim."

"Ama ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Kendini çok zorladığını söyledi. Uyanırsan yemek yemen gerektiğini söyledi" diye cevapladı Visa ve tabağı kaldırdı. "Ve içmen gerektiğini" diye ekledi ve sürahiyi kaldırdı.

"Aç değilim." Üzerini örten ince çarşafı itti.

"Hayır," dedi Visa kararlı bir şekilde, sürahiyi yan sehpaya koydu ve yataktan kalkmasını engellemek için yatağa doğru yürüdü. Tabağı eline tutuşturdu. "Bunu tamamen yemeden kalkamazsın."

"Ama ben..."

"Ye, Cyrus," diye emretti.

Peki. Bir elmayı kapıp sinirli bir şekilde ısırdı. Visa dudaklarını memnuniyetle gülümsemeye büküp odayı düzenlemek için telaşla dolaşmaya başladı.

Kapı tekrar açıldı ve Essandra içeri girdi. Visa durakladı. "Az önce uyandı," dedi ona.

Essandra onu görünce neşelendi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim," dedi. Yeterince iyiydi. "Buraya nasıl geldim?"

"Aaron ve Amiel seni taşıdı."

Bu... harikaydı. Daha fazla insan onun zayıf halini görüyordu.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Visa ve odadan çıktı. Cyrus hemen tabağını yatağın yanındaki masaya koydu.

"Hayır, ye şunu," dedi Essandra. O bir homurtuyu bastırdı.

Yatağın uzak köşesine geçip oturdu, gözleri Cyrus'un üzerindeydi. İkisi de bir süre öylece kaldılar, ikisi de ilk önce ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı.

"Annemle olanları nasıl yaptığını bilmiyorum," dedi sonunda, "ama teşekkür ederim."

Ama teşekkür ederim."

Kızın ona kızgın olmaması onu rahatlattı. Kızın kızacağını biraz endişelenmişti.

"Onu bana nasıl hissettirdin?" diye sordu.

Aklı her şeyi hatırlamaya çalışıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Daha fazla anı tetikledi," dedi yumuşak bir sesle, "başka türlü geri kazanabileceğimden emin olmadığım anıları. Onu hissetmek. Ona sarılmak." Gözleri yaşardı ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri çekti.

"Sevindim."

Kız hüzünlü bir gülümsemeyle, "Unutmak çok
kolay," dedi. "Biliyorum."

"Anneni çok hatırlıyor musun?" Adam
yerinden kıpırdadı.

"Özür dilerim," dedi kadın. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Cevap vermek zorunda değilsin. Onun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum."

Ayağa kalktı ve masadaki sürahiye gidip bir bardak doldurdu. Onu ona getirdi.

"Susadın mı?"

Susamıştı, ama bardağı alırken durakladı.

"Annemi öldürdüm," dedi, o kadar zayıf bir fısıltıyla ki, gerçekten söylediğinden emin olamadı.

Kadın durdu. Nefesi de durdu.

"Beni ölüme terk etti," dedi. "Kışın ortasında, yapayalnız." Sesi
kendi sesi gibi gelmiyordu.

"Bana lanetli olduğumu söyledi," dedi. "Kötü." Kendine hatırlamasına izin vereli uzun zaman olmuştu. Gerçekten hatırlamasına. "Soğuğun beni öldüreceğini düşünüyordu." Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu bir merhamet olurdu."

Gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, ama konuşurken ona bakamadı.

"O, kanımı içmeden de ulaşabileceğim tek kişiydi. Aklımı ona verdim. Geri dönmesi için yalvardım. Beni kurtarması için yalvardım. Beni terk etmemesi için." Gözlerinin arkası yanıyordu. "Onu sevdiğimi söyledim." Bu, onu hala ezip geçen utançtı, bunun doğru olması utancı. Ona söylediği her şeyden, ona yaptığı her şeyden sonra, onu hala seviyordu.

"Ona bir daha yapmayacağımı söyledim. İyi bir evlat olacağımı söyledim." Gözünün köşesini sildi. "Ama o sadece bana onu rahatsız etmemem için bağırdı." Sessiz bir hıçkırık onu sarsıyordu. "Denedim. Bir yıl boyunca. Durmaya çalıştım. Ama bazen onun fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünürdüm

"Sesi fısıltıya dönüştü. "Geri dönüyordum." Başını salladı. "O asla fikrini değiştirmedi. Hatta sonunda benden kurtulmak için intihar etti." Boğazını tıkayan düğümü yuttu. Bunu kimseye anlatmamıştı. "Onu öldürdüm."

Cyrus sonunda Essandra'ya bakmaya cesaret etti. Nefesi kısa ve sığdı.

"Sanırım bu beni kötü yapıyor," dedi sessizce.

Kız başını salladı. "Sen kötü değilsin," diye fısıldadı. "Sen tanıdığım en iyi erkeklerden birisin."

Gözleri Essandra'nınkine kaydı. Onu teselli etmek için söylemediğini biliyordu, ama bunu duymak iyi geldi. Şaşırtıcı derecede iyi geldi. Omuzlarından bir yük kalkmış gibi hafifçe içini çekti.

Essandra yavaşça yatağın ucuna tekrar oturdu. "Kan bağı hakkında daha fazla düşündüm."

Ne demek istediğini anlamadı. "Ne?"

"Büyücüler ve kahinler arasındaki bağ hakkında konuştuğumuz şey."

"Oh." Başını salladı. "Tamam." O buna tartışma demezdi.

Essandra'nın boğazı titredi. "Sanırım bunu yapmak istiyorum."

Adam başını yastığa yasladı. "Emin misin?" Essandra başını salladı.

"Fikrini ne değiştirdi?"

Kadın derin bir nefes aldı ve bakışlarını yere indirdi. "Dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacım var, özellikle de ayrıldıktan sonra."

Gittikten sonra.

Onun sözleri onu bıçak gibi yaraladı. Bu bir sürpriz değildi, o yüzden neden öyle hissettiğini bilmiyordu. Onun gücüne ihtiyacı olduğu için bu kadar uzun süre kaldığını biliyordu.

"Ayrıca" —gözleri tekrar onun gözlerine baktı—"Benim gücümle senin için yapmayacağım hiçbir şey olduğunu sanmıyorum. Ve sana güveniyorum, Cyrus."

O da ona güveniyordu, ama ona kendisini terk etme yeteneği verecekti.

İçini çekti. Gücünün onun kalma nedeni olmasını istemiyordu.

"Yap," dedi.

Elli Birinci Bölüm

Cyrus kendini taht odasının ortasında, Essandra'nın cadı grubu tarafından çevrili buldu. Tercih edeceği bir yer değildi, ama hepsini alabilecek bir alana ihtiyaçları vardı. Artık daha fazla cadı vardı. Birçoğu mültecilerle birlikte gelmişti, mutlaka kölelikten kaçmak için değil, zulümden kaçmak için. Cyrus'un koruma sözünü ve yanında bulunan yüksek cadıyı duymuşlardı.

Oda serindi, güneşten hoş bir kaçış yeriydi. Everan ve Brant, Cyrus'un birkaç adamıyla birlikte bir köşede duruyorlardı.

Essandra ona döndü. Elbisesini omuzlarından çekip yere bıraktı ve çıplak olarak elbisenin içinden çıktı. Paylaştıkları şeylere rağmen, Cyrus onun vücudunu hiç görmemişti, ama şimdi bu fırsatı değerlendirmek için doğru zaman olmadığını düşündü ve hızla gözlerini başka yöne çevirdi. Adamlarına sert bir bakış attı, ama onların da aynısını yaptığını görünce memnun oldu.

"Giysilerini çıkar," dedi ona.

"Bu bir tür... seks büyüsü mü?" diye sordu sessizce.

Kadın gülmemek için dudaklarını sıktı. "Hayır, öyle bir şey değil. Ama giysilerinin güçle doldurulmasını ve herkesin giyebilmesini istemiyorsan, onları çıkarmalısın. Özellikle mücevherleri." Kadın boynunun arkasına uzanıp kolyesini çıkardı ve yanında duran sarışın bir cadıya uzattı. Sonra taş zemine tebeşirle çizilmiş büyük bir dairenin içine girdi.

Cyrus kendini utangaç bir adam olarak görmüyordu, ama orada, kıyafetlerini çıkarmasını bekleyen büyük bir grup insanın çevresinde dururken... şimdi biraz utangaç hissediyordu. Ancak, söyleneni yaptı ve kıyafetlerini çıkardı. Sadece iç çamaşırlarıyla kaldığında durakladı, ama

sonra onu da çıkardı. Artık çok daha rahatsız bir şekilde duruyordu.

Essandra elini sallayarak onu dairenin içine davet etti. O da öyle yaptı.

Essandra ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı ve ona başını salladı. O da aynısını yaptı.

İki kadın öne çıktı, biri onların sağında, diğeri solunda. Her biri Essandra'nın avuç içlerine bir bıçakla birer kesik attı. Sonra ona doğru ilerlediler ve aynısını yaptılar.

Essandra ellerini tuttu, avuç içlerini onun avuç içlerine bastırdı ve cadılar meclisi etraflarında büyük bir daire oluşturdu.

Cyrus etrafına bakındı, sonra gözleri Essandra'ya takıldı ve Essandra ona güven verici bir gülümseme attı. Sonra cadılar ilahi söylemeye başladı.

"Onlar ne..."

"Şşş."

Cyrus sustu. Essandra'ya odaklandı, ama gözleri yine de onun vücudunda dolaşmaya devam etti.

İlahiler durdu.

Essandra, Cyrus'un elini ağzına götürdü ve avucundaki kan izini diliyle yaladı. Sonra kendi kanından bir parça aldı ve Cyrus'un alt dudağına sürdü.

Cyrus onu ağzına aldı.

İlahiler yeniden başladı. Bu sefer Essandra da katıldı. Yabancı kelimeleri fısıldayarak sessizce başladı, gözleri kapandı.

Hava değişti. Boynunun arkasında bir karıncalanma hissetti. Damarlarında bir baskı hissetti. Nabız gibi atıyordu. Güçleniyordu.

İlahiler daha yüksek sesle söylenmeye başladı, onun sesi de öyle. Adamın tüm vücudu titriyordu.

Sesler daha da yükseldi. Ve yükseldi. Sonra durdular.

Essandra gözlerini açtı. Her şey sessizdi.

Gülümsedi.

Tekrar etrafına baktı. Bitmiş miydi? Bitti mi?

Hiçbir şey farklı gelmiyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu. O başını salladı.

Oldukça... hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Essandra ellerini bıraktı ve ringden çıktı. Sarı saçlı cadı, Essandra'nın omuzlarına bir cüppe örttü.

Cyrus onu takip etti, ama tebeşirle çizilmiş çizgiyi geçtiği anda, bir savaş çarpışması gibi bir şey ona çarptı. Onu yere devirdi. Dizleri taşa çarptı. Göğsündeki bir güç ciğerlerindeki havayı dışarı ittiğinde kaburgaları kilitlendi.

"Cyrus!" Essandra onun yanına çöktü. Ama nefes alamıyordu. Konuşamıyordu.

Karanlık onu sardı.

Elli İkinci Bölüm

Kulaklarında ağır bir vuruş sesi duyuluyordu. Ya da belki de zonkluyordu.

Yüksek sesli. Her şey çok gürültülüydü. Ve acı vericiydi. Kafasında, göğsünde, tüm vücudunda. Sanki aynı anda eziliyor ve parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

"Cyrus!" Everan'ın sesi onu çağırıyordu. Everan'ın sesi miydi?

Cyrus göremiyordu. Konuşamıyordu.

Essandra cevap verdi, ama Cyrus onun sözlerini

anlayamadı. "Cyrus!" Everan tekrar seslendi.

Cevap veremedi.

Sonra ateş geldi, omuzlarından sırtına doğru yayıldı. Çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı.

Ateş yayıldı. Yanlarına ve göğsüne doğru. Kavurucu. Yakıcı. Kaynatıyordu.

"Neden bu kadar sıcak? Derisi yanıyor."

"Ona dokunma," diye emretti Essandra.

Cyrus bunun ne olduğunu biliyordu. Unutamadığı bir acıydı. Ona daha fazla iz bırakıyordu, arenada yaptığı gibi. Onlara "*asalar*" diyordu. Bunun, gücün onu öldürmesini engellemek için olduğunu söylemişti.

Yanık daha da yayıldı, kollarından aşağıya, bileklerinden dirseklerine kadar olan izlerle birleşti ve boynuna kadar çıktı, onu ateşten bir tasma ile boğdu. Lanetli bağ onu öldürmeyecekse, bu izler kesinlikle öldürecekti...

Ama sonra bir serinlik onu sardı.

Ciğerleri hava ile doldu ve çaresizce nefes almaya çalıştı.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu Everan.

"Sanırım," diye cevapladı Essandra. "Ama asalar sonradan yerleştirildiğinde ne kadar etkili olurlar bilmiyorum."

"Bunu yapmadan önce ona vermeliydin," diye tersledi Everan.

Yavaş yavaş, vücudu ona tepki vermeye başladı. Cyrus, göğsünü hala saran keskin acıya rağmen, sonunda tam bir nefes alabildi. Kolları, bacakları... Derisi gerilmişti ve hareket ettiğinde yırtılmak üzereydi.

"Hareket ediyor," dedi Everan. "Cyrus. Cyrus, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini açtı. Yavaş yavaş, her şey aklına geldi. Taht odasının taş zemininde yatıyordu. Cildi serinletiyordu ve çaresizce uzanmak istiyordu. Elini uzattı ve zonklayan ağrının dinmek bilmediği şakaklarını sıktı.

Essandra onun üzerine diz çöktü. "Cyrus? Beni duyabiliyor musun? Ayağa kalkabilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi, sesini denemek için boğuk bir sesle. Yanına döndü.

"Yavaş ol," dedi Everan, ona uzanarak, ama Essandra onu geri itti.

"Ona dokunma dedim! Güç dengesiz." Diğerlerine uyarıda bulunmasına rağmen, eli Cyrus'un omzunu kavradı.

Cyrus kendini yukarı itti ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları onu tutamadı ve tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

Essandra onu yakaladı, yardım etmek için çaresizce çabalayan Everan'a geri çekilmesini söyleyerek bağırmaya devam etti. Kolunun altına girdi ve Cyrus tekrar denerken onu yukarı itti. Bu sefer, dengesizce sallansa da başardı.

Üst dudağından sıcak bir sıvı damladı ve ağzını metal tadı doldurdu.

"Yine kanıyor," dedi Brant.

Göğsünün hemen altındaki derisi acıdan delindi ve inledi. *Daha fazla iz.*

"Bunu yapmayı kes!" diye bağırdı. Konuşmak için neredeyse tüm enerjisini harcadı.

"Vücudun bu gücün altında eziliyor," dedi Essandra. "Doğal bir koruman olması gerekiyor, ama çok güçlü görünmüyor, hatta hiç işe yaramıyor gibi."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. "Acıyor" diyebildi sadece.

"Nerede?" diye sordu kadın. Adamın ağırlığı altında nefes nefese kalmıştı.

"Her yerim." Ama özellikle de onun işaretlediği yer.

"Teron'u çağır," dedi Everan.

"Teron ona yardım edemez," dedi Essandra. "Bu durumda olmaz." Onu daha sıkı tuttu. "Dinlenmen lazım," dedi Cyrus'a. "Seni odana götürelim."

Sadece Essandra'nın yardımıyla odasına giden yol sonsuzluk gibi geldi. Everan ve Brant'ı sayamayacağı kadar çok kez uzaklaştırdı. Taht salonunu ana salona bağlayan üç basamaklı sahanlığa vardıklarında Cyrus tökezledi ve ikisini de taş zemine düşürmek üzereydi. Ama Essandra onu yakaladı. Tanrılar, ne kadar da güçlüydü.

Oda'ya vardılar. Essandra, Cyrus'un yatağa sendeleyerek gitmesine yardım etti, sonra onu yatağa bıraktı. Cyrus'un tüm vücudu tepki gösterdi ve tekrar inledi.

"Dinlenmesi gerekiyor," dedi Everan ve Brant'ı uzaklaştırırken.

"Bekleyeceğiz," dedi Everan.

Brant, "Sessiz olacağız," diye ekledi.

"O zaman uzun süre bekleyeceksiniz," dedi kısaca. "Bu onu bir süre uyutacaktır."

"Sorun değil," dedi Cyrus zor nefes alıp vererek. "Gidebilirsiniz."

"Uyandığında sizi çağırırım," diye onları temin etti.

Everan iç geçirdi, Brant kaşlarını çattı, ama sonunda razı oldular ve odadan çıktılar.

Essandra yatağa geri döndü ve onun yanındaki kenara oturdu.

Burnundan yine sıcak bir damla aktı ve o da onu sildi.

Yine kan. "Beni öldürüyorsun kadın," dedi ona.

Endişe, kadının alnına çizgiler attı. "Korkarım ki gerçekten öldürüyor olabilirim." Elini onun göğsüne koydu ve yine yakıcı bir acı hissetti.

Cyrus kıvrıldı ve dişlerinin arasından hırladı. "Yeter artık!"

"Güven bana, sana yardım ediyorlar."

Onlar ona yardım ediyor gibi gelmiyordu. Ama acı azaldıkça vücudu gevşedi. Göğsündeki ağırlık azaldı.

Essandra yan masaya gitti ve bir sürahiden bir leğene biraz su döktü. Temiz bir bez parçası suya batırdı, sonra sıkarak suyunu çıkardı. Yatağa geri dönerek, yine yatağın kenarına oturdu ve Cyrus'un yüzündeki kanı yıkamaya başladı.

İçinde bir girdap varmış gibi hissediyordu. Essandra'nın kanına dokunmasıyla aralarında bir bağ oluşmuşsa da, gürültüden dolayı bunu hissedemiyordu. Oturmaya çalıştı ama Essandra onu tekrar yatırdı.

"Asalar, gücün tarafından tüketilmemen için doğal korumanı artırır," dedi ona. "Ama kalkanın... kusurlu görünüyor." Tekrar oturma çabasını engelledi. "Şu anda dinlenmekten başka bir şey yapacağını düşünüyorsan, beynin de öyle," diye ekledi. "Yatık kal."

"Neden senin işaretlere ihtiyacın yok?" Mantıklı bir cümle kurup kurmadığından emin değildi. Derin bir yorgunluk onu sarmıştı.

"Aether'in gücünü senin aracılığınla çekiyorum, bu da vücudunun tüketen kaosu üstlendiği anlamına geliyor. Ayrıca benim sihrimin koruması da var. Kahinlerin gücünün aksine, cadıların sihri koruyucu bir sihirdir." Bir süre durdu. "En azından çoğu öyle. Kara büyü öyle değil."

Islak bezi bitirince, onu yatağın yanındaki küçük giysi yığınına bıraktı. Ama kalkmadı. Adam kalkmamasını umuyordu. Gitmesini istemiyordu. Belki de bunu hissetmişti. Adamın alnındaki saçları eliyle kenara itti. Adamın göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

"Bu, Eter'in kara büyü olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Bir an durakladı. "Bazıları öyle düşünüyor. Bazı krallıklar, onun gücünden yararlanabilen kahinleri yasaklıyor."

Kadının eli onun göğsünde durdu. Kadının sıcaklığı onun cildine nüfuz etti. Kadının tatlı kokusu burnunu doldururken, göz kapaklarını kapattı. Kadının kokusunu içine çekti. Kadın başka bir şey daha söyledi, ama o duymadı.

Her yönden saldırdılar, kılıçlar savruluyordu. Daha önce hiç görmediği türden bir savaştı. Savaş değil, bir cihattı.

Etrafında kargaşa hüküm sürüyordu, kayalık arazi şiddetle ekilmiş tarlalar gibi uzanıyordu.

Sessiz bir şiddet.

Kar yeri kaplamıştı, ama ölüler ve ölmek üzere olanlar tarafından kırmızıya boyanmıştı.

Çok fazla ölü ve ölmek üzere

olan vardı. Ama hala

savaşan çok fazla kişi vardı.

Gölge adamlar onu çevreledi. Onu görmediler ve Cyrus bir hayalet gibi aralarından geçti. Dağ kalesinin eteklerinde, tanımadığı bir düşman ordusuyla savaşıyorlardı.

Sonra donakaldı.

Brant, Cyrus'un arkadaşında hiç görmediği bir öfke ve çaresizlikle bir Gölge Adamla savaşıyordu; yüzü buruşmuş, gözleri alev alev yanıyordu. Cyrus'un arkasındaki bir şeye sessiz bir çığlık atarak dişlerini gösterdi.

Cyrus döndü, tam da Teron'u tutan başka bir Gölge Adam, yaşlı şifacının boğazına hançerini dayadığı anda.

"Hayır!" diye bağırdı Cyrus.

Yatağında dik oturdu, göğsü inip kalkıyor, kalbi çarpıyordu.

Essandra yanında irkildi. "Cyrus!" Onu sakinleştirmek için kolunu tuttu. "İyisin," dedi. "İyisin."

"Teron!"

Essandra onu bırakmadı. "Sen iyisin. Teron hiçbir şey yapamaz. Sadece dinlenmen gerekiyor."

"Benim ihtiyacım yok..." Gözleri etrafını tararken sözleri kesildi.

Kendi yatağında, kendi odasındaydı. Essandra yatağın yanında oturuyordu. Kucağında ters dönmüş bir kitap vardı, sayfaları altta kıvrılmıştı.

Alnında ter damlaları vardı. Yüzünü sert bir el hareketiyle sildi. Bu bir rüyaydı. Teron ile son konuşması bunu tetiklemiş olmalıydı. Ama bu sadece bir rüyaydı. Bunu zihninden silmeye çalıştı.

"Ne kadar zamandır uyuyordum?" diye sordu.

Essandra kitabını aldı, sayfaları düzelttikten sonra kapattı. "İki gün."

Hareketsiz kaldı. "İki gün mü?" Bu doğru olamazdı.

"Bağ, artık senin içinden sürekli bir güç akışı yaratıyor," diye açıkladı kız.

Bunu hissedebiliyordu. Sanki bir anda dolup boşalmış gibiydi.

Essandra, kollarını kavuşturup kitabı kendine sıkıca sarıldı. "Ne kadar güç geleceğini hafife almışım. Kanından çektiğim güçle aynı olacağını sanmıştım, ama daha fazla." Parmak uçlarıyla kitabın sırtındaki deriyi dalgın dalgın yoğurdu, tırnakları küçük hilaller bırakıyordu. "Kat kat daha fazla."

"Bu, düşündüğünden daha güçlü olduğun anlamına mı geliyor?"

Yutkundu. "Evet," dedi sessizce, neredeyse suçluluk duyarak.

"Bu mutlaka kötü bir şey değil."

"Seni tüketmenin bedeli olarak geliyorsa, o zaman kötü bir şey."

Cildini kaplayan izlere baktı. Kolları boyunca omuzlarına, göğsüne ve karnına uzanıyorlardı. Sırtına da uzandıklarını görmek için bakmasına gerek yoktu, orada yanma hissettiğini hatırlıyordu.

"Vücudun için çok fazla. Ne yazık ki, Teron'un iyileştirebileceği bir şey değil. Ama daha fazla asa ve iyi bir dinlenme işe yaramış gibi görünüyor."

Cyrus burnunu çektirdi. Sonra durakladı. "Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?" Etrafına bakındı ve farkına vardı. "Yatağımda mı?"

Kadın hızla ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. "Hemen sonuca varmayın. Ben her ayrılmaya çalıştığımda uyanıyordunuz. Neyse ki, okunacak çok kitabım vardı."

"İki gün boyunca mı?"

Kız sinirlenerek dudaklarını inceltmişti. "Okumam gereken çok şey vardı dedim." Cyrus gülümsemeden edemedi. "Ne okuyorsun?"

Kadının yüzü daha ciddi bir hal aldı. Ona söyleyeceğini beklemiyordu. Kadın işini kendine saklardı, özellikle de kişisel bir şey söz konusu olduğunda. Ama kadın onu şaşırttı: "Birkaç nadir bitki arıyorum. Bunların bazıları dünyada sadece birkaç yerde bulunur."

"Rael'de var mı?"

Dudaklarını büzdü. "Rael'de bir ot bile yetişmez."

Cyrus burnunu çektirdi. Bu konuda yalan yoktu. "Ne arıyorsun?"

"Birkaç şey. Serium, mesela."

"Nerede bulunur?"

Kız başını salladı. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Bana kapıları açacak bir büyü kitabı var. Kız kardeşimi geri getirmek için alternatifler sunan bir vekil büyüsü, bu sayede annem için bir dayanak olabileceğim. Yaşam gücü büyüsü, kan yoluyla aktarılan büyüler, çok şey var."

Bunların ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama onun için önemliydiler, bu yüzden onun için de önemliydiler. "Bulduğunda, nerede olursa olsun, onu alacağım. Dünyanın her yerinden."

Dudakları aralandı ve gözleri parladı. Ağzına gelen gülümsemeye karşı dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Hâlâ denediğin için mutluyum," dedi yumuşak bir sesle. Aralarında sıcak bir sessizlik oldu.

Gözlerinde bir duygu parıltısı belirdi. "Konsey seni görmek istiyor," dedi, gözlerini kırpıştırarak.

Adam neredeyse inleyecekti. "Tabii ki görmek istiyorlar."

"Ne bekliyordun ki? Sen kralın, senden bazı şeyler beklenir."

Yataktan kalkıp elini saçlarında gezdirdi. "Bana sürekli hatırlattığın gibi."

Kasları ağrıyordu, ayağa kalkarken her hareketinde acı veriyordu. Elini ensesine götürdü ve parmak uçlarını omuz bıçakları arasındaki krampın olduğu yere bastırdı. Donu gevşek duruyordu ve gerindiğinde kalçalarına doğru daha da indi.

Kadının bakışları üzerinde kaldı, göğsüne ve omuzlarına doğru kaydı. Ve aşağıya. Kadının bakışları onun bakışlarıyla buluştuğunda, hızla boğazını temizledi ve gözlerini yere indirdi.

"Benden bir şey mi istiyorsun?" Sesi alçak ve boğuk çıkmıştı. Bunu bir yaklaşma olarak söylememişti, ama kadının gözleri tekrar ona döndüğünde, açıklığa kavuşturmadı.

"Bir şey istiyorum."

Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi.

"Orion ve adamlarını işe almanı istiyorum."

Gülümseme kayboldu, yerine göğsünde bir alev yükseldi. "Orion mu?"

"Onlara ihtiyacımız var," dedi kadın.

"Ne için? Suikastçılar asker değildir."

"Hayır, ama yine de yetenekliler ve yetenekli adamlar bizim için çok değerli." Yaklaştı. "Her fırsatı değerlendirmelisin. Krallıklar ve taçlar tehlikeli bir oyundur ve etrafında ne kadar yetenekli adam varsa o kadar iyidir."

"Evet, kendimi mağdur suikastçılarla çevrelemek... Bu beni çok daha güvende hissettirir."

"Birine kasten haksızlık etmekle, sadece yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapmak arasında fark vardır. Orion bunu anlıyor. Son birkaç haftada onu oldukça iyi tanıdım."

"Öyle mi?" Cyrus, daha önce Orion'dan hoşlanmadığından emin olmasa da, özellikle Essandra onun hakkında konuşurkenki gülümsemesinden sonra, artık bundan emindi.

"O çok samimi bir insan. Ve birlikte olmak çok keyifli." Ve

şimdi Cyrus onu daha da az seviyordu.

Yüzü onu açıkça ele verdi ve Essandra yer değiştirdi. "Bunu sonra konuşuruz," dedi. "Şu anda konsey bekliyor. Verin ve Fatim az önce seni görmeye geldiler, ama ben reddettim. Ama şimdi uyandın, onları bekletmemeliyiz."

Henüz uyanmıştı. Omuzlarının arasındaki kramp boynuna kadar yayılmış, tüm sırtını ağrıtıyordu. Onları biraz daha bekletebilir miyim diye düşündü, ama Essandra'nın bekleyen kaşları hayır diyordu.

Adam iç geçirdi. "Peki. Kendimi toparlayayım."

Kapı çalındı ve Essandra kapıyı açmak için adım attı.

Teron koridorda duruyordu. Ellerini önünde birleştirirken başını hafifçe eğdi. "Fazla bir faydam dokunmayacağını biliyorum," dedi, "ama sadece bir bakayım dedim."

Şifacıyı görünce, Cyrus'un rüyasındaki ham duygular onu tekrar sardı. "Teron." Sesinde bir çatlak vardı. Hızla kapıya doğru yürüdü ve yaşlı adamı içeri çekti.

Teron'un kalın beyaz kaşları birbirine yaklaştı. "Ne oldu?"

Cyrus sadece ona bakıp kolunu tuttu. Sonunda kendini toparlayıp başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece seni gördüğüme sevindim."

"Sizi yalnız bırakayım," diye araya girdi Essandra. "Biraz dinlenmem lazım. Hazır olduğunuzda odamda olacağım." Cyrus'a hızlıca başını salladı

Cyrus'a hızlıca başını salladı ve odadan çıktı.

Cyrus, Teron'a baktı. "İyisin."

Yaşlı şifacının kaşları çöktü. "Tabii ki iyiyim. *Sen* iyi misin?" Hâlâ kolunu tutan Cyrus'un eline baktı, sonra yavaşça Cyrus'a dönüp baktı. "Seni endişelendiren ne?"

Cyrus ağzını açtı, ama sözcükler boğazında bıçak gibi takıldı. Söylemek istemiyordu. Söylemesine gerek yoktu. Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

"Hiçbir şey." Yine başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece kötü bir rüyaydı."

Yaşlı adam kaşlarını çattı ve kaşlarının gölgesi gözlerinin üzerinde daha da ağırlaştı.

"Gerçekten," dedi Cyrus, "her şey yolunda. Ama gel," Teron'u pencerenin yanındaki minderli sandalyeye çekti, "ben hazırlanırken sen oturabilirsin."

Teron, Cyrus'a şüpheyle bakmaya devam etse de, oturmaya razı oldu. "Neye hazırlanacağım?"

"Konsey benimle konuşmak için bekliyor." Cyrus, uzak duvardaki büfenin üzerinde duran meyve tabağını Teron'un yanındaki masaya taşıdı. "Tam da günümü böyle geçirmek istiyordum," diye ekledi ekşi bir sesle. "Ayrıca bu suikastçılarla ne yapacağıma da karar vermem gerekiyor. Essandra onları işe almam için baskı yapıyor."

"Evet, Orion," dedi Teron başını sallayarak.

Cyrus durakladı. "Onu tanıyor musun?"

Teron omuz silkti. "İyi birine benziyor."

Cyrus'un dudakları sıkılaştı. "Sen de mi?" Teron'un kaşlarının arasında beliren şaşkınlık ifadesini görünce, "Essandra ona biraz aşık gibi görünüyor," diye ekledi.

Yaşlı adam başını eğdi. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Cyrus aniden durakladı. "Neden rahatsız olsun ki?" Masadaki sürahiyi aldı. "Susadın mı?"

Teron, Cyrus'un bir bardak doldurup meyve tabağının yanına koymasını izlerken gözlerini kısarak baktı. "Bana bu rüyayı anlat," dedi.

Cyrus durakladı, sonra sürahiyi yavaşça masaya bıraktı. O görüntüleri zihninden silmeye çalışıyordu, yeniden yaşamaya değil. "Ben çoktan unuttum

" dedi. Dönüp yan giyinme odasına girdi ve temiz bir tunik ve deri giysiler çıkardı. "Everan'ı gördün mü?" giyinirken seslendi.

Teron cevap vermedi.

Cyrus ana odaya geri döndüğünde şifacının gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Onun bakışlarından kaçındı ve botlarını aradı. Botlarını bulduktan sonra yatağın kenarına oturup giydi.

Teron onu izlemeye devam etti. Sonunda yaşlı şifacı, "Ben bu dünyadan ayrıldığımda, bir sonraki şifacıyı bulmalısın," dedi.

Cyrus hafifçe burnunu çektirdi. "Ne?"

"Dünyada aynı anda sadece bir tane var."

Cyrus bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Sol botunu giydi.

"Bir şifacı öldüğünde, yetenek başka birine geçer," dedi Teron. "Onu bulmalısın. Opakanaku soyundan gelen biri olacaktır."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Umursamadı da. Cyrus başka bir şifacı bulmaya niyetli değildi. Sağ çizmeyi giyip ayağa kalktı.

"Opakanaku, çayır kabilelerinin ilkiydi." Cyrus durakladı.

"Atlılar mı?"

Teron başını salladı. "Birçok nesil önce, Opakanaku'nun ilk şefi Manak Anu, Vahşi Doğa'nın üç kız kardeş tanrıçasından birine aşık oldu. Onu bir yıl, iki yıl, üç yıl, dört yıl boyunca etkilemeye çalıştı ve beşinci yılda sonunda kalbini kazandı."

Cyrus, Teron'un yanındaki sandalyeye otururken kendi kendine gülümsedi. "Bazı kadınları kazanmak zordur."

"Onunla birlikte olmak için insan olması gerekiyordu. Ve öyle de yaptı. Ama Vahşi Doğa'yı terk ettiğinde, iyileştirme gücünü de yanında götürdü. Bu güç hâlâ varlığını sürdürüyor ve kişiden kişiye geçiyor. Doğrudan akraba olmaları gerekmiyor, sadece orijinal Opakanaku kabilesinin torunları olmaları yeterli."

Cyrus, Teron'a, beyaz saçlarına ve beyaz sakalına baktı. "Senin bir Atlı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Punaloan," dedi yaşlı adam onurla.

Cyrus onları duymamıştı, ama Teron'un gururunu görünce gülümsedi. Şifacı parmağını salladı. "Ben öldüğümde, bir sonrakini bul."

Ben öldüğümde...

Cyrus'un göğsü sıkıştı. "Başka birine ihtiyacım olmayacak."

Teron'un yüzü sertleşti ve Cyrus'un elini tutup kendi eliyle sıktı. Gözleri doldu. "Sen şifacı olmadan kendini öldürecek bir aptalsın. Onları bul. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi. Ama Teron'un yerini almaya niyeti yoktu. Çünkü ona hiçbir şey olmayacaktı.

Elli Üçüncü Bölüm

Essandra, söylediği gibi odasındaydı. Saçlarını yüzünden geriye doğru tuttururken kapıyı açtı.

Cyrus onu görünce durdu. Gözlerinin renginde yeşil bir saten elbise giyiyordu.

"İşte buradasın," dedi. "Geri dönüp seni almam gerekecek sandım."

Bu elbiseyi daha önce görmemişti. Elbise omuzlarından sarkarak boynunun kıvrımlarını ve boğazının altındaki çukuru ortaya çıkarmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ve Cyrus, kadına bakakaldığını fark etti.

"Hayır, hiç de değil. Sadece... çok güzel görünüyorsun."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim." Ve odadan çıktı.

Kararlı adımlarla yürüdüler. "Everan'la konuştun mu?" diye sordu kız.

Henüz onu görmemişti. "Görmeli miydim?"

"Az önce Ruth'a sesli bir kalabalığı yatıştırmada yardım ediyordu. İnsanlar giderek huzursuzlaşıyor."

"Ne hakkında?"

"Serra. Aslında bu, konseyin seninle konuşmak istediği konulardan biri, hatta en önemlisi."

Bu, Cyrus'un sabırsızlıkla beklediği bir konuydu. Bir planı kesinleştirmek için can atıyordu, ayrıca harekete geçmemekten dolayı hayal kırıklığı duyuyordu. Serra'nın düşmesi gerekiyordu ve bu ne kadar çabuk olursa, diğer konulara o kadar çabuk odaklanabilirdi. Shadowlands gibi diğer konular. Kardeşi gibi diğer konular. Konseyi sonunda harekete geçmeye hazır mıydı?

Cyrus, konsey odasındaki masanın ucunda duruyordu, koltuğun sınırlarını kaldıramıyordu.

Gri saçlı uzun boylu bir adam öne eğildi. "Daha fazla bekleyemeyiz," dedi. "Halk huzursuzlanıyor."

Evet, aynen öyle. Cyrus bu adamı seviyordu. Bir ara onu konseydeki pozisyonlardan birine atamıştı, ama ne zaman ve hangisi olduğunu hatırlamıyordu. Adamın adını da hatırlamıyordu. Daha sonra Essandra'ya soracaktı.

"Peki Serra'ya ne yapacağız?" diye itiraz etti Verin. "Onlar dünyanın en büyük krallıklarından biri, hatta belki de en büyüğü! Rael'i bile henüz istikrara kavuşturamadık. Bir başka ele geçirme operasyonunun sorumluluğunu nasıl üstlenebiliriz? Unutma, Pryam'a da söz verdik."

"Kimse Serra'dan sorumlu olmaktan bahsetmiyor," diye karşılık verdi Fatim. "Halk sadece onların yönetimini devirmemize yardım etmemizi istiyor." Cyrus'a baktı. "Sen kralın, Rael halkına karşı sorumlulukların var. Onlara söz verdin ve onlar bekliyorlar." Parmağını salladı. "Ama sözlerimi bu çabayı desteklediğim şeklinde yanlış anlamayın. Bence zamanlama yanlış. Daha fazla bekleyip bekleyemeyeceğimizi bilmiyorum."

Verin ellerini havaya kaldırdı. "Peki, plan nedir? İçeri girip, ortalığı kasıp kavurup, iktidardakileri devirip, gitmek mi?"

"Bu yeterli olur," dedi Cyrus, sonunda konuşmaya başladı. "Hangi adamlarla?" diye sordu Verin.

"Arenadan gelen kırk bin savaşçımız var," dedi Everan. "Ayrıca temel eğitimi tamamlamış yaklaşık yirmi bin mülteci var. On bin kişi daha eğitimde. Buna gönüllü olarak katılan Rael'in özgür adamları da dahil. Ayrıca her hafta yaklaşık bin beş yüz yeni üye katılıyor."

"Bu, Serra gibi bir krallığı devirmek için yeterli değil."

Cyrus öne eğildi ve ağırlığını masanın uçlarındaki yumruklarına verdi. "Mesele şu ki, sonunda yeterli sayıda olacağız. Ordu hızla büyüyor. Ama ordunun gerekli olduğunu bile düşünmüyorum. Serran köleleriyle de yapabilirim."

Tüm gözler ona çevrildi. "Ne?" diye sordu Fatim.

Cyrus soğukkanlılıkla onlara baktı. "Buradaki villaları ele geçirdiğim gibi yapabilirim."

Meclis üyeleri birbirlerine baktılar, hâlâ anlamamışlardı. "Villaları nasıl ele geçirdin?" diye sordu meclis üyelerinden biri.

"Sadece içeri girip," dedi Everan, "kılıcını çekerek."

Adam başını salladı. "Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum..."

"Bu onlara karşı koymak için ihtiyaç duydukları cesareti verdi," diye Everan sözünü kesti. "Köleler sayıca soylulardan çok daha fazlaydı; sadece arkasında toplanacakları bir şeye ihtiyaçları vardı. Cyrus bunu onlara verdi. Her seferinde işe yaradı."

"Ama burada bir villadan bahsetmiyoruz," dedi meclis üyesi. "Bir krallıktan bahsediyoruz."

Everan, karanlık gözlerini adama dikti. "Rael'de işe yaradı. Cyrus arenanın ortasında durdu ve kılıcını kaldırdı, herkes ona katıldı."

Verin sandalyesine yaslandı. "Gerçekten Serra'ya girip bir isyan başlatmaya çalışmak gibi bir strateji mi öneriyorsun?"

Cyrus omuz silkti. "Daha doğrusu, yelken açmak," dedi. "Ama evet, öyle düşünüyorum."

Verin başını salladı. "Efendim, bir ordu kurmalıyız."

Fatim başını salladı. "Ve insanlar bir ordu kurduğumuzu bilirlerse, en azından bunu bir eylem olarak görecekler ve bu bize biraz zaman kazandıracak."

Cyrus sinirli bir nefes verdi. Ordu kurmak için beklemek istemiyordu. Serra'yı devirmesi ne kadar uzun sürerse, Alexander ve Gölge Kral'a odaklanabilmesi de o kadar uzun sürecekti. Ama başka seçeneği yok gibi görünüyordu.

Gri saçlı meclis üyesi tekrar öne eğildi. "Bir ordu kurmak uzun sürmez. Bu arada, karşı karşıya kalacağımız ordunun büyüklüğünü, bize kaç kölenin katılabileceğini doğru bir şekilde planlamalıyız. Bunu öğrenmek için birkaç adam göndermemiz gerekecek. Ancak bu tehlikeli bir görev olacak."

Cyrus dudaklarını hafifçe kıvırarak gülümsedi. "Bunun için mükemmel birisi var," dedi.

"Biz suikastçılarız, casus değil." Orion'un sözleri zehirliydi. Çalışma odasında Cyrus'un karşısındaki masada duruyordu.

Orion'un çelik gibi bakışları onu kesebilecek kadar keskindi. Casuslar suikastçı dünyasının bitleriydi, bu Cyrus'a pek mantıklı gelmiyordu, çünkü onların işi en az diğerleri kadar önemliydi.

"Adamların gizlilik konusunda eğitilmiş," dedi Everan, duvara yaslanmış halde. "*Genel olarak*, bir yere girip çıkmayı biliyorsunuz. İhtiyacımız olan da bu."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor," dedi Cyrus, "Serra'nın savunma açısından neye sahip olduğunu ve kaç köle olduğunu. Orduları hakkında her şeyi bilmem gerekiyor, ne kadar büyük olduklarını, yeteneklerinin ne olduğunu."

Orion, yanındaki sandalyenin arkasında duran, ellerini kavuşturup yüksek kanatlı koltuğun üzerine koyan Essandra'ya baktı. Kaşlarının üzerine, bakır rengi bir dokunuşla sarı bir saç tutamı düştü. Düşünürken yumruklarını masanın kenarına sıkıştırdı ve ağırlığını masaya verdi. Kollarında kaslı kaslar belirgindi. Orion, yüzü ve vücudu ile çekici bir adamdı, esnek ve kaslıydı, eğer bu tür şeyleri sevenler varsa. Cyrus, Essandra'ya baktı. *O* bu tür şeyleri sever miydi?

Essandra Orion'a başını salladı. "Bu bilgiyi bizim için elde etmek için eşsiz bir konumdasın," dedi. "Ve bizim buna ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

Orion, Cyrus'a bir kez daha keskin bir bakış attı, sonra Essandra'ya dönerek yumuşadı. Cyrus, onun ona bakışından nefret ediyordu.

"Peki," dedi suikastçı. "Adamlarımı hazırlayacağım. İki gün sonra yola çıkacağız." Ayrılmadan önce gölgeli kaşlarını çatmasını saklamaya çalışmadı.

Essandra, Cyrus'a kaşlarını kaldırdı, sonra Orion'un peşinden dışarı çıktı. Cyrus koltuğuna yaslanarak iç geçirdi.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Everan, duvardan ayrılıp masanın karşısındaki sandalyeye geçerek oturdu.

Cyrus burnunu çektirdi. "Neden?"

"Serra'yı istemediğini biliyorum. Ama Rael'i öncelikli tutuyorsun."

"Serra'yı istiyorum. Sadece onları *en çok* istemiyorum."

"Yine de gurur duyuyorum."

Cyrus başını sallayarak güldü. "Eminim bunu mahvetmenin bir yolunu bulacağım."

Elli Dördüncü Bölüm

Cyrus ana salondan hızla geçip avluya çıktı. Everan ve Kord onun yanında yürümeye başladılar. Kord, Cyrus'un Pryam ordusunun inşasını denetlemek için Brant'ı gönderdiği bir hafta önce Pryam'dan dönmüştü. Miriel'den bir mektup getirmişti. Üzerinde çiçekler çiziliydi.

Ayrıca Cyrus'un ona gönderdiği kan şişelerini de geri göndermişti, böylece aralarındaki denizi aşarak konuşabilsinler. Mektubunda bunun *iğrenç* olduğunu yazmıştı. Ve mektup yazmayı sevdiğini söylemişti. Cyrus sevmiyordu. Ama Miriel'e mektup yazacaktı.

Pryam'da işler onun için iyi gidiyordu. Cyrus'un ona gönderdiği adamlarla, halkını çok korkutan kendi illüzyonlarını azaltıp, onları Rael'den gelen adamların illüzyonlarıyla değiştirebilmişti. Yavaş yavaş, bunları Rael'den gelen gerçek adamlarla değiştireceklerdi. Söylentiler azalacaktı. Sonuç olarak, işler onun için yoluna giriyordu, ki bu Rael için söylenebileceklerden daha fazlasıydı.

"Kaç tane?" Cyrus, Kord'un az önce verdiği haberle öfkesi artarken avluyu geçerek sordu.

"Dört," dedi Kord.

Dört araba kaybetmişlerdi. Yerinden edilmiş Raelean soyluları, başkentten yarım gün uzaklıkta başka bir hasat kervanına saldırmıştı. Bu, güvenlik önlemlerinin artırılmasına rağmen son iki hafta içindeki üçüncü saldırıydı ve durum giderek kötüleşiyordu. Tahıl arabaları şu anda en büyük kayıp değildi. Bu sefer, bir çit cadısı öldürülmüştü. Cadı, cadı topluluğuna yeni katılmış nispeten yeni bir cadıydı, ama yine de Essandra için büyük bir kayıptı ve hasatların devamı için bir zarar oluşturuyordu. Cyrus'un sabrı tükenmişti. Bu adamları saklandıkları yerden çıkaracak ve hepsini öldürecekti.

"Soylular görüşmek istiyor," diye devam etti Kord. "Barış şartlarını görüşmek istiyorlar."

"Bugün yaptıklarıyla, bu şansı mahvettiler," diye karanlık bir sesle cevap verdi.

"Bu saldırıları durduracaksa, bence bunu düşünmeliyiz."

Cyrus aniden durdu ve hepsini durdurdu. "Essandra'nın cadılarından birini daha öldürdüler. Bunun bedelini ödeyecekler."

"Sen onlara ödetmenin bir yolunu ararken kaç kişiyi daha kaybedeceğiz? Soyluların nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Ve onlara sadık olan adamlar aramızda dolaşıyor olabilir."

Cyrus ona baktı. Kord, Pryam'dan döndüğünden beri farklıydı. "Ne oluyor sana?" diye sordu. "Pryam'da bir şey mi oldu?"

Kord burnunu çekerek başını salladı. "Hayır. Pryam'da hiçbir şey olmadı. *Tamamen hiçbir şey.* Ve biliyor musun? Hiçbir şeyin olmadığı bir krallıkta olmak güzeldi."

Cyrus Everan'a baktı. Arkadaşı Kord'a katıldığını belirten hiçbir şey söylemedi.

Aynı şekilde, karşı çıkacak bir şey de söylemedi.

"Bak Cyrus," dedi Kord, "tek söylediğim şu anda çok şey olduğu. Serra'ya saldırı planlıyorsun, Gölge Kral'ın peşine düşmek istiyorsun..."

"Gölge Kral'ı beklemeyi kabul ettim," diye karşılık verdi Cyrus.

Kord ellerini havaya kaldırdı. "Ama sen onu her düşündüğünde sana bunu hatırlatmak zorundayız. Zaten kıtlıkla savaşıyorsun, az sayıdaki kaynaklarımızı aşırı kullanıyorsun - hem dünya çapındaki mültecileri davet ederek hem de şimdi Pryam ile. Buna bir de soylulara karşı iç savaş başlatmayı ekleyeceksin?" Yine burnunu çektirdi. "Mercia'daki kardeşine ulaşamadığın için şükret, yoksa o da masaya yatırılırdı. Cyrus," başını salladı, "hepsini yapamazsın. En azından aynı anda hepsini yapamazsın. Kendine çektirdiğin acıları saymıyorum bile. Bu cadıyla bağ kurdun ve neredeyse ölüyordun."

"Neredeyse ölmedim."

"Bir oda dolusu insan, burnundan kan akarken ve bayılırken seni izledi."

"Şimdi iyiyim." Çoğunlukla iyiydi, içinden sürekli dönen ve bazen dengesini tehdit eden güç fırtınası dışında. Kontrol altına alacaktı.

"Sadece... bir düşün. Soylularla barışırsak, *bir sorun* çözülmüş olur." Mavi gözleri buz gibi bir ateşle parlıyordu. "Düşünmek mi?"

"Düşüneceğim," dedi Cyrus, ama sözleri dilinde ekşi bir tat bıraktı.

Cyrus, konsey odasındaki masanın ucuna oturdu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bu toplantıyı sabırsızlıkla bekliyordu, biraz fazla sabırsızdı, Serra hakkında başka bir tartışma olacağını düşünüyordu. Bunun yerine, elinde yeşil mühürlü bir zarf tutuyordu.

Gregor'dan.

Japheth kralı, Everan'ın son mektubuna verdiği çok diplomatik cevaba bir yanıt göndermişti. Belki de Cyrus bunu şimdi Everan'a verip, onun uygun gördüğü şekilde okumasını ve yanıtlamasını sağlamalıydı. Zaten bu tür konularda o daha iyiydi. Ama mührü kırıp zarfı açtı. Okudukça kayıtsızlığı hızla sinirlenmeye dönüştü. Mektubu Everan'ın okuması için masanın üzerine attı.

Everan mektubu alıp göz gezdirirken Cyrus, "Beni Japheth'e davet ediyor," dedi.

"Gidecek misin?" diye sordu Verin.

Everan mektubu yanındaki Kord'a uzattı.

Cyrus iç geçirdi.

"Cyrus," dedi Kord. "Gerçekten gitmemeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Mektubu masadaki diğerlerine dolaştırdı.

Tabii ki gitmemeyi düşünüyordu.

"Efendim," dedi Verin, "bu, Japheth ve Rael arasındaki olasılıkları keşfetmek için mükemmel bir fırsat."

"Peki ya Gölgeler Diyarı?" Cyrus karşılık verdi. "Ya Gölgeler Kralı ile ittifakını bozmak gibi bir niyeti yoksa?"

"Öyle görünüyor."

"Kendine fazla güvenen bir ulakın belirsiz yorumuna mı?"

"Çok doğru," dedi Verin. "Ama onunla konuşana kadar kesin olarak bilemeyiz. O buraya gelebilir ya da siz oraya gidebilirsiniz, ama ilk daveti o yaptı. Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Cyrus odanın içindeki herkese baktı. Gözleri Essandra'da durdu. "Sence gitmeli miyim?" diye sordu.

Essandra sandalyesinde kıpırdadı ve gözleri masanın etrafında dolaştı. "Ben..." Dikleşti. "Gitmelisin bence. Karar vermemelisin. Onunla görüş, konuş, daha fazla bilgi edindiğinde geri dön, sonra hep birlikte bundan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Cyrus dirseklerini masanın kenarına dayadı. "Peki." Sonra sandalyesine yaslandı. "Cevap gönderin. Birkaç hafta içinde gideceğim."

Meclis üyeleri neşeyle odadan çıktılar, ama Cyrus omuzlarında bir gerginlikle yürüdü. Japheth kralı hakkında, Gölge Kral ile olan mevcut ittifakının ötesinde onu rahatsız eden bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Essandra sessizce yanında yürüyordu. Soyluların saldırısı sonucu çit cadısı öldürüleli bir haftadan fazla olmuştu ve Essandra dıştan bakıldığında yas tutmuyor gibi görünse de sessiz ve içine kapanık bir haldeydi. Cyrus bunun sadece kaybından kaynaklanmadığını biliyordu. Cadı meclisini güvende tutamadığı için başarısızlık ve utanç duyuyordu. Cyrus da ona bunu sağlayamadığı için başarısızlık ve utanç duyuyordu.

Aniden neşelendi. "Orion," dedi.

Bu isim, tabakta sürtülen çatal gibiydi. Cyrus, suikastçının onlara doğru yürüdüğünü görünce sertleşti. Ne yazık ki hayattaydı. Ama boğazındaki hırıltıyı ve yaklaşan bu adama hançer saplama isteğini bastırdı. Orion Serra'dan yeni dönmüştü ve Cyrus onun söyleyeceklerini merakla bekliyordu.

"Çok uzun sürdü," dedi Cyrus, selamlaşmaya tenezzül etmeden.

"Burası kocaman bir krallık," diye karşılık verdi suikastçı. Sonra Essandra'ya hızlıca başını salladı. "Kaba sözlerim için özür dilerim, Leydi Essandra."

Essandra hafifçe başını salladı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Belki Cyrus bu adamı bıçaklayacaktı.

"Çalışma odam," dedi Cyrus kısaca. Hepsini odaya götürdü. İçeride, ortada haritalarla kaplı büyük bir sehpanın etrafında toplandılar.

"Peki kaç köle var ve çoğunlukla nerede bulunuyorlar?" diye sordu Cyrus, bir kalem alırken.

Orion, krallığın doğu tarafındaki *Slaver's Bay* adlı bir koyun yanındaki başkenti işaret etti. "Bu bölgede toplamda yetmiş beş ila yüz bin kadar olduğunu tahmin ediyorum." Parmağı biraz kuzeye doğru hareket etti. "Burada da elli bin kadar var." Sonra doğuya doğru ilerleyip güney kıyısına indi. "Ve belki de doğu tarafında altmış bin kadar var."

"Yani toplamda iki yüz binden fazla," dedi Cyrus, sayıları kenara not ederken.

"Bu, Aleon'un ordusunun iki katı," dedi Kord.

"Ama onlar asker değil," diye karşılık verdi Everan. "Aleon onları yok eder."

"Şu anda Aleon'la savaşmıyoruz," diye cevapladı Cyrus. Orion'a baktı. "Yani kölelerin çoğu başkentte mi?"

Suikastçı başını salladı. "Aynı zamanda ana liman kenti, bu yüzden köle ticaretinin çoğu buradan girip çıkıyor. Bir başka ilginç ayrıntı da, çoğu sıradan vatandaş köle tutmuyor. Köle çoğunlukla başkent ve çevresinde yaşayan soylular tarafından tutuluyor."

"Tıpkı Rael gibi," dedi Everan.

Cyrus başını salladı. Bu iyiydi; hedefler merkeziydi ve köleler onun korktuğu kadar dağınık değildi. "Peki ya batı?" diye sordu.

"Batı büyük ölçüde ıssızdır," dedi Orion. "Rael'in sıcak ve çorak olduğunu düşünüyorsanız, batı Serra daha da kötüdür." İki dağ sırasının arasındaki krallığın merkezini işaret etti. "Burayı geçtikten sonra, pek bir şeyle karşılaşmazsınız."

İlginç. Cyrus tekrar başını salladı. "Peki, sence kaç tane Serralı var?"

"Yoksulluk içinde yaşayanlar mı? Bilmiyorum. Çok fazla. Ama ordularının büyüklüğü köle sayısından önemli ölçüde az."

Cyrus şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bir dakika, ne?" dedi Everan. "Bu doğru olamaz. Bir yıldan fazla bir süre Serra'da tutuldum. Başkent çok büyük. Ve herkes bunun en büyük krallıklardan biri olduğunu bilir."

"Çorak arazi açısından en büyük," dedi Orion. "Başkentin dışına çıktığında, hiçbir şey yok."

Cyrus burnunu çektirdi. "Ne hile ama," dedi. "Bu, Serra'yı hiç kimsenin ziyaret etmediğini düşündürüyor."

Orion kaşlarını çattı. "Kim ister ki?"

Haklıydı. Cyrus da Serra'ya hiç gitmemişti. Gölge Kral'dan satın alınmış ve doğrudan Rael'deki bir asile satılmıştı. Bir hayvan gibi. Onlara ne tür bir hayvana dönüşebileceğini gösterecekti.

Ayakta durup rakamlara baktı. *İki yüz bin kişi*, hepsi bu aldatmaca krallıkta tutuluyordu; onun yerle bir edeceği krallıkta. Ve şimdi her şey hakkında daha da emin hissediyordu. Ordusu hızla büyüyordu, ama ona ihtiyacı bile yoktu.

"Başkentin ve sarayın çizimlerini yaptım," dedi Orion, yanındaki çantadan parşömenleri çıkararak. "Bence bunlar sana faydalı olacak."

Cyrus onları aldı ve gözden geçirdi. Muhtemelen gördüğü en iyi çizimlerdi. Orion'a tekrar baktı.

Suikastçının kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

"Oldukça iyi bir casussun."

Orion ona kaşlarını çattı.

Cyrus, kan bağı aracılığıyla bir çekim hissetti. *Jaem.* "Bir dakika," dedi onlara, zihnini açıp Jaem'i içeri çekti. Sadece şeye ihtiyacı vardı...

"*Alexander,*" diye bir kadın sesi duyuldu.

Cyrus donakaldı. Derisi buz gibi oldu.

İçeri aldığı Jaem değildi.

Bağlanma alanında seyahat ederek, kendisine bakan Mercian kraliçesini buldu. Kırışık ve hafifçe buruşmuş altın rengi bir elbise içinde, bir kraliçenin olması gerektiğinden biraz daha dağınık görünüyordu. Saçları aceleyle arkaya bağlanmıştı ve şakağında çamur izleri vardı.

Ne oluyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun kanı yoktu. Onu çağıramazdı. O...

Gözleri kadının şakağındaki lekeye kayınca her şey durdu.

O çamur değildi.

O, Cyrus'un kendi kanıymış gibi zihinlere girmesini sağlayan başka birinin kanıydı.

Kardeşinin kanı.

Cyrus'un kalbi göğsünde sıkıştı.

Alexander'ın kanı Mercian kraliçesine bulaşmıştı. Ve

Mercian kraliçesi Gölgeler Diyarı'ndaydı.

Bu, *Alexander'ın da Gölgeler Diyarı'nda olduğu* anlamına geliyordu.

Cyrus, çalışma odasında gözlerini tekrar açtığında kendini dengesiz hissetti.

"Ne oldu?" Essandra, masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. nabzı hızlı hızlı . kulaklarında kulaklarında

“Alexander. O içinde Shadowlands'de.

Gölgeler Diyarı'nda."

Everan ve Kord masanın etrafında daha da yaklaştılar.

"Onu gördün mü?" diye sordu Everan.

"Kanları kraliçenin cildine değdi." Gözleri masasına sabitlenmişti, ama masanın üzerinde dağılmış haritalara odaklanmamıştı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu benim şansım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kord.

Ama Cyrus'un zihni cevap verecek kadar hızlı çalışmıyordu. Kardeşi ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Sadece bu da değil, aynı zamanda Gölge Kral ile aynı yerdeydi. Cyrus kaderden hiç şüphe duymamışsa bile, bu kesinlikle bir işaretti. Kader onu çağırıyordu...

"Gölgeler Diyarı'na gitmeliyim," dedi.

Essandra'nın çenesi düştü ve o da öne eğildi. "Ciddi olamazsın."

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Kord. Belki de,

ama Cyrus umursamıyordu.

"Burada oturmuş Serra'ya saldırı planlıyoruz," diye ısrar etti

Kord. Cyrus başını salladı. Umursamıyordu.

Kord ona şaşkın şaşkın baktı. "Gölgeler Diyarı'na girebileceğini de nereden çıkardın?"

"Artık Mercia ile ittifak halindeler. Kardeşim hoş karşılanıyorsa ve ben onun yüzünü takıyorsam..." Cyrus, Alexander olarak geçebilirdi. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Belki Gölge Kral'a bile yaklaşabilirim."

"Uh" —Kord kaşlarını çattı—"kardeşin kan kaybediyorsa, sandığın kadar hoş karşılanmayabilir."

"Gitmeliyim."

Essandra onu yakaladı. "Bunu iyice düşünmelisin."

"Düşündüm," diye ısrar etti. "Binlerce kez hayal ettim."

"Kan gördün rüyanda. Ben gerçek bir plan demek istedim," dedi. "Bu çok çabuk çok kötü sonuçlanabilir."

"Gitmem gerek. Kardeşim ve Gölge Kral'ı aynı anda aynı yerde bulmak..." İçinde bir savaş alevlendi. *İkisini de öldürme fırsatı...*

"Risk iki katına çıkar!" diye vurguladı. "Birine odaklan, sonra diğerine." "Şu anda ikisine de odaklanmamalısın
," diye araya girdi Kord.

"Gölgeler Diyarı'nda değilse kardeşim için ne zaman bir fırsatım olacak?" diye tersledi. "Mercia'da ona ulaşamam."

Essandra başını salladı. "Konsey bunu desteklemez."

"Onlara söylemeyi düşünmüyordum."

Everan ve Kord'a çaresizce baktı, ama onlar hiçbir şey yapamadı ve açıkça kendi itirazlarını kelimelere dökmeye çalışıyorlardı.

"Cyrus," dedi, şakaklarını tutarak, "Shadowlands'e gidemezsin." İki elini masanın üzerine koydu ve ona doğrudan baktı. "Artık kral sensin. İnsanlar sana güveniyor. Kendi intikamını almak için kendini bir göreve atamazsın. Bu çok büyük bir risk. Hâlâ soyluların saldırılarına maruz kalıyoruz. Rael'i bu şekilde bırakamazsın."

"Soylularla ben ilgileneceğim," diye söz verdi.

"Ne zaman? *Ayrıca* birkaç hafta sonra Gregor'u ziyaret etmeyi kabul ettin. Kord, Shadowlands'e girme konusunda haklı. Bunu nasıl yapacaksın ki?"

"Gregor'la buluşmadan önce geri döneceğim. Ve kuşları kullanacağım. Birkaç gün içinde Kanyonlar'a girip çıkabilirim." Miriel'e bu fikri verdiği için sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

"Kuşlar sana görüş sağlıyor ama seni zayıflatıyorlar."

"Hallederim. En kötü ihtimalle, iyileşmem yarım gün sürer."

" 'da, düşman topraklarında mı? Cyrus" —
—“kesinlikle hayır.”

"Hiçbir şey yapamam! Kardeşim ve Gölge Kral nihayet ulaşabileceğim mesafedeler—"

"Gölge Kral'ı öldüremezsin," dedi Everan düz bir sesle. "Henüz değil." Cyrus bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Bu sadece iktidarın el değiştirmesine yol açar," dedi Everan. "Bunu biliyorsun. Hepimizin sana söylediği her şeyi biliyorsun." Karanlık gözleri Cyrus'a dik dik bakarken başını salladı. "Böyle bir saldırı yapacaksan, dikkatlice planlaman gerekir. Bu, Gölgeler Diyarı'nın tamamını yıkmaya yönelik bir adım olmalı, bir ittifakı çökerteceğini veya onları savaşa sürükleyeceğini kesin olarak bildiğin bir şey olmalı, *Rael ile değil.* Bir lord yargıcı öldürmek bunu sağlamaz. Yeterli olmaz."

Bir yargıç yeterli olmazdı. Ne yeterli olurdu?

"Bir kraliçeyi öldürmek yeterli olur," dedi. Kord ellerini havaya kaldırdı. "Ne diyorsun sen, Cyrus?"

"Gölge Kral'ın Mercia ile ittifakı çökecek," dedi Cyrus. "Onu suçlu bulurlarsa, ona misilleme bile yapabilirler." Cyrus döndü ve odada volta atmaya başladı, kalbi daha hızlı atıyordu. "Sonra geri döneceğim, Japheth'e gideceğim, Gregor ile olan ittifakını bozacağım. Gölge Kral'ın kimsesi kalmayacak. Mercia ve Aleon ona karşı harekete geçerse, Gölge Diyarları'nın sonu gelir."

"Bunların hepsinin mükemmel bir şekilde işlemesinin gerektiği çok fazla adım var," dedi Kord. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun herhalde."

Cyrus, Mercia kraliçesini öldürme fikrini pek sevmiyordu. Hayır, o artık sadece Mercia kraliçesi değildi, diye hatırlattı kendine. O artık Gölge Kraliçe'ydi ve kendi yolunu seçmişti. Bu zulmü affedebiliyorsa, Cyrus'a, insanlığa karşı işlenen suçlara ortak olmuştu, Cyrus'a kelepçeleri kendisi takmamış olsa bile. Ve onun ölümü, yıkılması gereken bu krallığı mahvedecekti. Onu korumakla görevli olan kardeşini mahvedecekti.

Bu fikir, onu söylerken aceleci gelmişti, ama şimdi iyice düşündüğünde, tek geçerli seçenek gibi görünüyordu.

Onu öldürmek zorundaydı.

"Cyrus, bu çok tehlikeli," dedi Essandra, hâlâ onu vazgeçirmeye çalışarak. "Şu anda Shadowlands'e gitmeyi ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?"

Ama o hiç bu kadar ciddi

olmamıştı. "Yapmak zorundayım,"

dedi.

"O zaman suikastçıları gönder."

"Gölgeler Diyarı'na ben giderim," dedi Orion.

Cyrus başını salladı. "Hayır. Alexander'ın yüzünü görmem lazım. Onun ölümünü izlemem lazım." Hazırlanmak için gitmesi gerekiyordu, ama Essandra onunla kapı arasına girerek kapı koluna uzanmasını engelledi. "Bunu sağlayabilirim," dedi nefes nefese. "Seni bağlayabilirim. Suikastçıların içinden görebilir, onlar aracılığıyla konuşabilirsin."

"Bu bir korkaklık olur." Kapı koluna uzanmak için onu geçmeye çalıştı, ama Essandra elini tuttu.

"Sorumlu bir kralın yapacağı şey bu!"

"Ben sorumlu bir kral değilim!" diye karşılık verdi.

Ama kız onun öfkesinden korkmadı. Onu daha sıkı tuttu. "Cyrus," diye yalvardı. Nefesi kesik kesikti ve çaresizdi. "Ya geri dönmezsen?" Onu sıkıca tuttu. "Gidemezsin."

Bakışları, kadının yalvaran zümrüt gözleri arasında gidip geldi. Kafasını salladı. "Geri dönemeyebilirim diye kalmayacağım."

"O zaman ben istediğim için git."

Onun sözleri onu durdurdu.

"Kal," diye fısıldadı.

Ama kalamazdı.

"Kardeşini bulmana yardım edeceğim," dedi. "Gölge Kral'ı bulmana yardım edeceğim. Ama yalvarırım*, gitme*." Gözleri çaresizce parladı. "*Kal*," dedi tekrar.

Çok yakın duruyorlardı, kıpırdamadan. Elleri hâlâ ona tutunuyordu. Sıkıca.

Cyrus döndü ve ateşli bakışlarını Orion'a çevirdi.

"Adamlarını hazırla," dedi ona. "Gölgeler Diyarı'na gidip Gölge Kraliçe'yi öldüreceksin. Ve bana kardeşimin kafasını getireceksin."

KAN %UOLOJİSİ

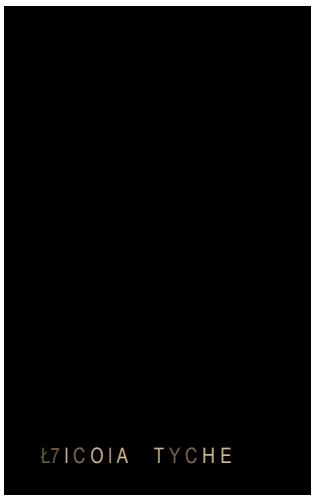

Yolculuğa devam edin:

KAN KRALI II

Kardeşinin intikamını almak için geleceğini feda etmek zorundadır.

Kan mı, kalp mi?

Only one will prevail.

AUTHOR'S NOTE

Sadece kendiniz için bir hikaye yazmanın çok hassas bir yanı var.

Başından beri, *Blood King* kitapları bir kumar gibi geliyordu. Daha karanlık. Daha öfkeli. Kenarları daha keskin. *Crowns* üçlemesinin okuyucularının bunları isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Onların bağlantı kuracağından emin değildim. Ama bu hikayeyi yazmam gerekiyordu. İçimden çıkmak için çabalıyordu.

Belki de bu hikaye kişisel bir şeyle bağlantılı olduğu içindir.

Bilmeyenler için söyleyeyim, 2022'nin sonlarında invaziv bir meme kanseri olan II. evre lobüler karsinom teşhisi kondu. Tedavim boyunca *Blood King* üzerinde çalıştım ve bu kitaplar Eylül ayında yayınlandığında, kanserden kurtulalı iki yıl olacak. Bunu söylemek hala gerçek dışı geliyor. O mücadelenin öbür tarafındaki hayatı hayal etmekte zorlandığım günler oldu. Ama başardım. Buradayım. Ve bu sayfaları yazmak, bu dünyayı inşa etmek, bu karakterlere ses vermek, hem kaçışım hem de iyileşmem için önemliydi.

Blood King, tam zamanlı bir yazar olarak ilk yayınım olacak. Bir zamanlar uzak bir rüya gibi gelen şey, şimdi benim gerçek, günlük hayatım ve bazen hala inanamıyorum.

Evet, bu hikaye farklı. Ve
evet, bu hikaye benim için.

Buraya kadar geldiyseniz, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Bu kitapları kucakladığınız ve bu kadar sevdiğim dünyada yaratmaya devam etmem için bana alan tanıdığınız için teşekkür ederim.

Burada olduğum için çok
minnettarım. Sevgilerimle,
Nicola

ABOUT THE AUTHOR

Nicola Tyche (TIE-kee), romantik fantastik roman yazarıdır ve okuyucuyu kendine bağlayan, sürprizlerle dolu gerilim, cesur kahramanlar ve nefret edilemeyen kötü karakterlerle dolu hikayeler yazmaktadır.

Kocası ve üç kızıyla birlikte Pasifik Kuzeybatı'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda taco yemekten, seyahat etmekten, bahçecilikten, doğayı keşfetmekten ve diğer yaratıcı projelerden hoşlanır. Onunla bağlantıda kalmak için www.nicolatyche.com adresindeki web sitesini ziyaret edin, Facebook veya Discord'daki okuyucu topluluklarına katılın ve en sevdiğiniz sosyal platformlarda onu bulun!

nicolatyche

İçindekiler

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32
33. Bölüm 33

34. Bölüm 34
35. Bölüm 35
36. Bölüm 36
37. Bölüm 37
38. Bölüm 38
39. Bölüm 39
40. Bölüm 40
41. Bölüm 41
42. Bölüm 42
43. Bölüm 43
44. Bölüm 44
45. Bölüm 45
46. Bölüm 46
47. Bölüm 47
48. Bölüm 48
49. Bölüm 49
50. Bölüm 50
51. Bölüm 51
52. Bölüm 52
53. Bölüm 53
54. Bölüm 54

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️